

DARKOVER

Marion Zimmer
Bradley

Vládkyně jestřábů

VĚK CHAOSU

DARKOVER - planeta divů, plná tajemství, svět sám pro sebe po tisíce let, a po necelá tři desetiletí i oblíbené místo mnoha čtenářů science fiction na celém světě. Když americká spisovatelka Marion Zimmer Bradley vytvářela v 60. letech první díly tohoto cyklu, jistě netušila, že planeta Darkover s rudým sluncem na obloze, zádumčivým nebem a podivnými, lidem neznámými silami, se stane jedinečným fenoménem fantastické literatury.

VLÁDKYNĚ JESTŘÁBŮ se odehrává stovky let po prvním románu PŘISTÁNÍ. Lidé dávno zapomněli na Zemi a nehostinnou planetu považují za svůj domov. Malá království bojují mezi sebou o moc, panovníci sídlí v kamenných hradech, jejich poddaní žijí ve městech obehnaných hradbami a všude kolem se rozprostírají hluboké hvozdy. Na Darkoveru jakoby zavládl středověk a jeho mystiku znásobuje podivuhodný dar, jakým tato planeta obdarovala své obyvatele. Pomocí něj je člověk schopen takřka nadpřirozených činů - dokáže ovládat zvířata, lidi a je schopen i zabíjet.

DARKOVER
Marion Zimmer Bradley

Vládkyně jestřábů

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Ivana Muková

Copyright © 1982 by Marion Zimmer Bradley
Translation © Ivana Muková, 1997

ISBN 80-7176-491-4

KNIHA PRVNÍ

**Jestřábí kraj
v pohoří Kilghard**

1. KAPITOLA

Romilly byla tak unavená, že sotva stála na nohou. V kleci pro jestřába vládla tma, jenom z jednoho trámu visela pečlivě zastíněná svítlna. Oči sokola však byly zářivé, nezkrotné a plné vzteku jako vždy. Ale ne, připomněla si Romilly, to není vztek, to je jen šok.

Bojí se. Ne že by mě nenáviděl, jenom se bojí.

Cítila to v sobě uvnitř, cítila tu hrůzu, která pulzovala za vztekem, až úplně přestala rozeznávat, jaké pocity byly její - únava, pálení v očích a chuť vyčerpaně se svalit na špinavou slámu - a jaké k ní proudily z mysli jestřába: nenávisť, strach, zběsilá touha po krvi a po svobodě.

Když Romilly vyťahovala z pásku ostrý nožík a opatrně odkrajovala kousek masa, které leželo na dosah ruky, chvěla se úsilím, aby se strachem prudce neodtáhla od řemínku, který ji poutal k ptákovi – *ne, ne ji, poutá přece jestřába. A řemeny se mu nemilosrdně zařezávají do nohou...*

Jestřáb se vzpíral, bil a tloukl křídly, takže Romilly sebou reflexivně škubla a kus syrového masa jí upadl do slámy. Romilly v sobě ten boj cítila, cítila ni zběsilost a sílu hrůzy, jako by byla koženými řemeny, poutajícími velikého ptáka, svázána také a jako by se i jí bolestivě zařezávaly do nohou... Chtěla se sehnout, aby to maso klidně zvedla, ale jestřábí emoce, jež se jí valily do mysli, na ni byly příliš. Rychle si zakryla oči rukama a nahlas zasténala, snažila se s tím ztotožnit, ztotožnit se se zběsilým tlukotem křídel, křídel, křídel... Když se jí to stalo poprvé, před více než rokem, vyběhla v panice ven z klece a utíkala a utíkala, dokud neklopýtla, neuklouzla a nespadla na zem, pár

centimetrů od okraje útesů, které se vypínaly dole z Kadarinu až k Jestřábímu hradu.

Nesmí to nechat dojít tak daleko, nesmí ztratit ze zřetele, že je člověk, že je Romilly MacAranová... Přinutila se klidně dýchat a vzpomínala na slova mladé *leronisky*, která s ní krátce a potají hovořila chvíli před tím, než se navrátila do Tramontanské věže.

Máš vzácný dar, dítě – máš jednu z nejvzácnějších schopností, která se nazývá *laran*. Nechápu, proč je váš otec tak zvrpuitý a nenechá tebe, tvou sestru a bratry, abyste podstoupili testy a byli v tomto oboru vyškoleni - určitě si je plně vědom toho, že netrénovaná telepatie je hrozbou sama o sobě, a navíc i pro ostatní; on sám má tuto schopnost přece také!

Romilly to věděla; a měla podezření, že *leroniska* to ví také, ale z loajality vůči otci o tom mimo rodinu s nikým nemluvila, a *leroniska* byla přece jenom někdo cizí. Starý MacAran jí jako každému jinému hostu poskytl střechu nad hlavou, ale chladně odmítl její nabídku, kvůli níž vlastně přišla: aby dovolil dětem z Jestřábího kraje podstoupit testy ohledně schopností *laranu*.

„Jste mým hostem, *domna* Marelíe, ale já už kvůli těm proklatým Věžím, které plení naši půdu a odluzují syny počestných mužů - a i jejich dcery - od domovů a rodinných povinností, jednoho syna ztratil. Pod mojí střechou najdete po dobu bouře přístřeší a dostane se vám veškerých poct našeho hosta; ale od mých dětí ruce pryč!“

Ztratil kvůli těm proklatým Věžím už jednoho syna, uvažovala Romilly a vzpomněla si na bratra Ruvena, který před čtyřmi lety uprchl přes Kadarin do Neskajské věže. A mohu ztratit dalšího, i když je mi jasné; že Darren se hodí spíše do Věže nebo do nevarsinského kláštera, než k dědictví Jestřábího kraje. Darren mohl ještě teď být v Nevarsinu, tak jak to vyžadoval zvyk mezi syny šlechticů v hornatém kraji, a on by tam také rád zůstal; přesto však, poslušen otcovy vůle, se vrátil ke svým dědickým povinnostem.

Jak mohl Ruven svého bratra takto zradit? Darren se nemohl stát dědicem jestřábího kraje bez svého bratra po boku. Mezi chlapci byl rozdíl necelého roku a vždycky k sobě lnuli jako dvojčata; oba společně odešli do Nevarsinu, ale jenom Darren

se vrátil; Ruven, jak řekl otci, odešel do Věže. Ruven poslal zprávu, kterou četl pouze otec. Ale poté ji okamžitě hodil do odpadu a od té doby již nikdy nevyslovil Ruvenovo jméno a všem ostatním zakázalo něm mluvit.

„Mám jenom dva syny,“ řekl s kamennou tváří. „Jeden je v klášteře a druhého má matka na klíně.“

Leroniska Marelíe se zamyšleně zamračila a obrátila se k Romilly: „Udělala jsem, drahé dítě, všechno, co jsem mohla, ale on o tom nechce ani slyšet. Takže se musíš sama snažit, abys svůj talent ovládla, jinak ovládne on tebe. Já ti mohu pomoci, ale máme na to jen málo času. Víím, že kdyby se dozvěděl, že s tebou o tom mluvím, vyhnal by mě. Ale nemohu tě nechat jen tak na pospas tvému probouzejícímu se *laranu*. Budeš na to sama a víím, že pro tebe nebude nijak lehké se s tím vypořádat, ale není to nemožné. Sama víím o několika lidech, kteří to zvládli, a mezi nimi je i tvůj bratr.“

„Vy znáte mého bratra?“ zašeptala Romilly.

„Ano, znám ho, dítě. Kdo myslíš, že mě sem za tebou poslal? Nesmíš si myslet, že vás opustil bez důvodu,“ dodala něžně Marelíe, když spatřila, jak Romilly sevřela rty. „Všechny vás moc miluje; včetně otce. Ale pták v kleci nemůže létat jako jestřáb, a jestřáb nemůže být *kyorebni*. Vrátit se sem, žít život bez využívání *laranu*, to by ho, Romilly, zahubilo, chápeš? Bylo by to pro něj stejné, jako kdyby ho ohlušili a oslepili, kdyby musel žít bez společnosti sobě rovných.“

„Ale co to je, ten *laran*, že nás všechny kvůli němu opustil?“ naříkala Romilly, a Marelíe se na ni jenom smutně dívala.

„To uvidíš, dítě, až tvůj vlastní *laran* procitne.“

Romilly vykřikla: „Nenávidím ho, nenávidím celý ten *laran*! Nenávidím Věže! Ukradly nám Ruvena.“ Odvrátila se a nechtěla s Marelíí dále mluvit. *Leroniska* si jenom povzdychla a řekla: „Nemohu ti klást vinu za to, dítě, že jsi loajální vůči svému otci.“ Odebrala se do pokoje, který jí byl přidělen, a druhého dne odjela, aniž s Romilly ještě promluvila.

Příhoda se udála před dvěma lety a Romilly se ji snažila vypudit z hlavy. Jenže letos si začínala uvědomovat, že v sobě má

schopnost MacAranů, a to zcela určitě. V mozku se jí vynořovaly zvláštní myšlenky, které dokázala předat jestřábům, psům, koním i jiným zvířatům, a velice litovala, že o tom s *Ieroniskou* tenkrát víc nemluvila...

Stále ale na to nechtěla pomyslet. Možná mám doopravdy ten *Iaran*, opakovala si neustále, *ale já kvůli něčemu takovému svůj domov a svoji rodinu nikdy neopustím!*

Pokud jej tedy chtěla zvládnout, musela s tím zápasit sama. Teď zrovna se snažila uklidnit, zhluboka dýchat a pocítit, jak jí klid získaný díky plynulému dýchání plní mysl a za chvíli se pozvolna přesouvá do rozběsněného jestřába. Přivázaný pták sebou přestal škubat a trpělivá dívka věděla, že je opět Romilly, a ne on, který se zděšeně pokouší osvobodit od zařezávajícího se řemínku...

Pomalu zachytila informaci objevující se v pocitu šíleného strachu. *Ty řemínky jsou příliš těsné. Způsobují mu bolest.* Sklonila se a snažila se vysílat do mozku jestřába útěšné vlny klidu - *ale on je příliš rozružený, má hlad a strach, než aby to dokázal pochopit; musí být tedy klidná a dát mu na vědomí, že mu nechce ublížit.* Sehnula se a zatáhla za řemínek, který měl jestřáb omotaný kolem nohou. Někde vzadu v mozku, pečlivě skrytý za uklidňujícími vlnami, jež se pokoušela vysílat k jestřábovi, se objevil její vlastní strach z toho, co právě dělá: kdysi viděla, jak mladý sokolník přišel o oko, když se přiblížil příliš blízko k zobáku zděšeného ptáka. Ale přikázala strachu, aby zmizel a nevměšoval se do toho, co musí udělat. Kdyby jestřáb pociťoval navíc bolest, děs a strach by byly ještě horší.

Tápala jednou rukou v pološeru a děkovala v duchu za prozíravost svého učitele, který ji naučil vázat všechny potřebné uzly se zavřenýma očima a s pomocí pouze jedné ruky. Starý Davin neustále zdůrazňoval, že *spoustu času stráví v tmavých klecích a jednou rukou bude muset držet jestřába...* A tak musela celé dlouhé hodiny vázat a rozvazovat stále ty stejné uzly na všech možných větvích v okolí, než jí bylo dovoleno přiblížit se k štihlé noze skutečného ptáka. Kůže byla vlhká potem z jejích prstů, ale podařilo se jí uzel trochu povolit - ne však moc, aby se pták z řemenů nevyvlékl a neuletěl, protože by si mohl třeba i polá-

mat křídla o stěny klece. Nechala je však natolik volné, aby se mu už do hladké nohy nezařezávaly. Pak se ještě jednou sehнула, nahmatala ve slámě kus masa a otřela ho. Věděla, že na tom vůbec nezáleží a ptáci musejí polykat různé nečistoty a kamínky, aby se jim v útrokách dobře promísila potrava. Zvedl se jí však žaludek ze špinavých kusů slámy, které se přilepily na maso, a tak je rychle smetla a znovu natáhla ruku v rukavici k jestřábovi na bidélku. Bude jí někdy zobat z ruky? Nu, musí tady setrvat až do té doby, kdy hlad přemůže strach a pták si maso vezme, jinak totiž tohoto jestřába může ztratit. A Romilly se rozhodla, že ho ztratit nesmí.

Byla teď docela ráda, že druhého ptáka pustila na svobodu. Když zjistila, že starý Davin sténá a zmítá se v horečkách, napadlo ji zprvu, aby si nechala oba jestřáby, které před třemi dny chytil. Přikázal jí, ať je oba pustí, nebo jinak že zemrou hladu, protože si ještě nikdy nevzali potravu z lidské ruky. Když je ulovil, slíbil Romilly, že jednoho vycvičí ona a on se bude věnovat tomu druhému. Ale v Jestřábím kraji propukly horečky, a když onemocněl i on, řekl jí, aby oba jestřáby pustila - za rok bude přece další sezóna, a další jestřábi.

Toto však byli vzácní ptáci, nejušlechtilejší *verrinští* jestřábi, které se snažil ulovit již mnoho sezón. Když toho většího Romilly pustila, věděla, že měl Davin pravdu. Takový jestřáb má nesmírnou hodnotu: ani král Carolin v Carcose nemá lepší, říkal Davin, který tomu dokonale rozuměl: Romillin dědeček totiž před převratem (kvůli kterému byl král poslán do vyhnanství v Hellersu a se vši pravděpodobností i na smrt a uzurpátor Rachal odvolal většinu Carolinových mužů, aby se mohl obklopit těmi, kterým důvěřoval) býval královským sokolníkem.

Bylo to k jeho velké škodě: Romillin dědeček byl znám od Kadarinu až k Dalereuthskému moři jako nejlepší sokolník v pohoří Kilghardu. Veškeré svoje umění předal Michailovi, Romillinu otci, a svému neurozenému bratranci Davinovi Jestřábníkovi. *Verrinští* jestřábi, kteří vyrostli ve volné přírodě, jsou mnohem tvrdohlavější než ti, kteří byli odchováni v klecích. Pták, chycený v přírodě, raději zemře hladem, než by si vzal potravu z ruky, a je lepší ho pustit na svobodu, aby vyseděl

mláďata, než ho nechat zahynout strachem a hladu neochočeneho v kleci.

A tak tedy Romilly ke své velké lítosti vynesla toho většího z klece, stáhla z jeho hladké nohy řemínek, vylezla za stájem na vysokou skálu a pustila ho na svobodu. Oči se jí zamílily slzami, když se dívala, jak jí jestřáb mizí z dohledu, a někde hluboko v ní se ozýval pocit, jako by letěla spolu s ním v nesmírné extázi, jako by sama kroužila, byla volná, *volná...* a na chvilinku pod sebou uviděla závratné panorama Jestřábího hradu, hluboké průrvy zalesněné až po okraj, a daleko na obzoru něco bílé lesklého, o čemž věděla, že to je Halijská věž na pobřeží Jezera... *byl tam její bratr; byl tam právě teď?* ... a pak zase byla sama, třásla se zimou na vysoké skále, oči oslepené pohledem do světla, a jestřáb byl pryč.

Vrátila se ke klecím s rukou nataženou, aby pustila na svobodu také toho druhého, ale pak se na okamžik střetla s jeho pohledem a v tu chvíli pocítila uvnitř silný a neodbytný pocit, že *tohoto dokáže ochočit, že ho nemusí pouštět, že to zvládne.*

Horečka, která přepadla hrad a zachvátila Davina, byla teď téměř jejím přítelem. Kdyby byl obyčejný den jako kterýkoli jiný, byla by Romilly zaneprázdněna svými povinnostmi a školou; ale guvernanka, kterou měla společně se svojí sestrou Mallinou, ochorela horečkou také a pustila Romilly, aby šla do stájí a projela se na koni, či aby si vzala učebnici nebo ruční práce a odebrala se do hradního skleníku a tam se učila mezi zelení a květinami světlo *domnu* Callindu bodalo v očích. Stará Gwennis, která se od dětství starala o Romilly a její sestru, měla také horečku, i když ne tak vysokou. A madam Luciella, jejich nevlastní matka, se nemohla hnout od devítiletého Raela, který dostal horečku ve své nejzhubnější formě, kdy ležel zmožen vyčerpávajícím potem a nemohl vůbec polykat.

Romilly tedy získala báječný den, který může strávit ve stájích a v klecích - cožpak *domna* Callinda byla tak naivní, aby si myslela, že stráví volný den nad přihlouplou učebnicí či ručními pracemi? Ale pak nalezla Davina také zachváceného horečkou. Byl rád, že přichází, protože i když jeho žákyně nebyla ještě dostatečně trénovaná na to, aby se přiblížila k necvičeným ptá-

kům, zvládla je přesto nakrmit a vyčistit klece. Nakázal jí, aby oba pustila na svobodu. A ona ho zprvu hodlala poslechnout.

Ale tenhle jestřáb byl *její*! Nevadí, že sedí vzpurně na bidýlku, že má oči rudé vztekem a strachem, zběsile mává a pleská křídly a vztekle se po ní ohání zobákem, jakmile se k němu jenom trochu přiblíží; je její a dříve nebo později sám pocítí, že jsou spolu spojeni.

Byla si však vědoma toho, že to nepůjde rychle ani snadno. Odchovala již několik jestřábích mláďat, která se vylíhla v klecích nebo byla chycena ještě neopeřená - ale ta byla zvyklá zobat z ruky nebo z rukavice. Ovšem tento jestřáb se již naučil létat, lovit a sám si shánět potravu v přírodě; takoví jsou lepšími lovci než ti odchovaní v zajetí, ale je mnohem těžší je zkrotit: alespoň dva z pěti raději zemřou hladu, než by se nechali krmit. Myšlenku na to, že by se to mohlo přihodit i *jejímu* jestřábovi, Romilly rezolutně odehnala. Nějakým způsobem prostě musí dokázat most mezi nimi překlenout.

Jestřáb se po ní zase ohnal a zlostně zamával křídly. Romilly se vši silou snažila uchovat si vědomí sebe samé, nenechat se ovládnout hrůzou a strachem rozběsněného ptáka, a současně k němu vysílat vlny klidu. *Já ti nechci ublížit, miláčku. Podívej, tady máš jídlo.* Ale jestřáb si ho nevšímal a vztekle máchal křídly. Romilly se vši silou snažila nepoddát se strachu, nenechat se zavalit vlnami vzteku a hrůzy, které vyzařovaly z uvázaného ptáka.

Ted' už mává křídly poněkud klidněji, zdálo se jí. Jestřáb byl unavený. Slábl. Vyčerpá se raději k smrti, než by se vzdal a vzal si potravu z rukavice? Romilly ztratila pojem o čase, ale jak se jestřáb uklidňoval a její mysl vyjasňovala, znovu si začala uvědomovat, že je Romilly, a ne rozhněvaný pták. Zklidnila svůj dech a sundala si na chvíli rukavici. Zdálo se jí, že jí snad zápěstí a rameno upadne, ale nevěděla, je-li to kvůli tomu, že je rukavice pro ni příliš těžká (musela strávit celé hodiny tím, že ji držela v natažené ruce a učila se překonávat bolest ze strnule napjatých svalů a zvykat si na její tíhu), či jestli to má něco společného se vzteklým tlukotem jejích křídel... Ne. Ne, musí stále myslet na to, jaké pocity v ní jsou její a jaké jestřába. Opřela se

o drsnou stěnu a přivřela oči. Skoro usínala ve stoje. Ale nesmí usnout, nesmí se ani pohnout.

V tomto stadiu nesmíš nikdy od jestřába odejít, říkával jí Davin. Ani na chvíli. Vzpomněla si, jak se - když. byla malá - zeptala: to se ani nesmím jít najíst? Zasmál se, „Když na to přijde, tak ty bez jídla a bez vody vydržíš déle než jestřáb. Když nemáš s jestřábem, kterého krotíš, dostatek trpělivosti, tak tady nemáš co pohledávat.“

Ale to hovořil sám o sobě. Tenkrát ho ani nenapadlo, že by dívka mohla jestřába ochočit, a ani že by to chtěla udělat. Vyhověl jejímu přání naučit se jestřábnickému umění; koneckonců ti ptáci mohou jednou patřit jí, přestože má dva starší bratry. Nebylo by to v Jestřábím kraji poprvé, co by bylo řemeslo předáváno po přeslici od silného muže jeho dědičce. Ani by to nebylo poprvé, co by žena měla povolného a vycvičeného jestřába; dokonce její nevlastní matka mívala ochočeného jestřába, ne většího než holub, jenž objímal její zápěstí jako drahý klenot. Přesto se však Luciella nikdy žádného *verrinského* jestřába nedotkla a ani ve snu ji nenapadlo, že by se tomu chtěla věnovat její nevlastní dcera.

Ale proč vlastně ne? ptala se zlostně sama sebe Romilly. Narodila jsem se s darem MacAranů, laranem, který mi umožní ovládnout jestřába, koně nebo psa. Nikoli oním druhým laranem, nikdy nepřipustím, abych měla prokletí Hasturů; mám jen starodávný dar MacAranů... Na to mám právo, to není laran, vážně ne... jsem sice žena, ale patřím k MacAranům stejně tak jako moji bratři!

Opět přistoupila k jestřábovi s masem na rukavici. Ale pták vystrčil hlavu a jeho oči jako korálky se chladně podívaly na Romilly. Poskočil a stáhl se do rohu, až kam mu bidélko dovovalo. Cítila, že řemínky už mu nezpůsobují žádnou bolest. Zamumlala slova útěchy a pocítila, že má sama hlad. Měla si do kapsy vzít něco k jídlu. Kolikrát viděla, jak si Davin s sebou bere chléb a studené maso, aby mohl něco málo pojmít, když takovou dobu musí strávit s jestřábem. Kdyby si tak jenom mohla na okamžik odskočit do kuchyně nebo do spižírny - a taky na záchod; už ji tlačil močový měchýř. Otec nebo bratři se mohli na

okamžik odvrátit, rozepnout si kalhoty a ulevit si; ale Romilly, přestože o tom chvíli uvažovala, by musela rozepnout příliš mnoho spon a knoflíků, i když měla na sobě Ruvenovy staré jezdecké kalhoty. Jen si povzdechla a zůstala stát tam, kde byla.

Když nemáš s jestřábem, kterého krotíš, dostatek trpělivosti, pravil Davin, tak tady nemáš co pohledávat. Napadlo ji, že toto byla ve stájích jediná nevýhoda, kterou jako dívka oproti chlapcům má; a poprvé si uvědomila, že jí to skutečně vadí.

Ty musíš mít hlad také, řekla tiše jestřábovi, tak pojď blíž, na, vezmi si, paličáku jeden, když já mám hlad, tak to neznamená, že ty nemůžeš jíst! Ale jestřáb se ani nepohnul. Jenom sebou trochu škubl a Romilly se chvíli bála, že sebou zase začne divoce mlátit. Ale zůstal v klidu a ona se za okamžik opět uklidnila a trpělivě vyčkávala.

Když byli moji bratři stejně staří jako já, bylo samozřejmostí; že si MacAranovi synové vycvičí svého vlastního psa, svého vlastního koně, svého vlastního jestřába. Dokonce i Rael, kterému bylo teprve devět, dostal od otce za úkol vycvičit jeho psy. Když byla mladší - než je Ruven opustil a než byl Darren poslán do Nevarsinu - byl její otec pyšný na to, že to Romilly s koňmi a se psy umí.

Říkával tenkrát: Romilly patří k MacAranům, má jejich dar; dokáže zvládnout každého koně, skamarádit se s každickým psem, každé feně pomoci vrhnout štěňata. Byl na mě hrdý. Říkával Ruvenovi a Darrenovi, že já budu mnohem lepší MacAran než oni oba dohromady, říkával, ať mě sledují; jak jezdím na koni.

Ale nyní - nyní ho to zlobí.

Od té doby, co je Ruven pryč, musí se Romilly neustále držet matky, chce se od ní, aby byla stále v domě a aby se „chovala jako dáma“. Teď už jí bylo skoro patnáct; její mladší sestra Mallina si už do vlasů vplétala stuhy jako dospělá žena, s chutí vyseďávala a trpělivě se učila vyšívát, na koni jezdila decentně v dámském sedle, hrála si na klíně s přihlouplými psíčky, místo aby svůj čas věnovala chytrým loveckým a pracovním psům na pastvinách a u stájí. Mallina zhloupla a nejhroznější na tom

všem bylo, že jejich otci se to líbilo a nahlas si přál, aby Romilly byla stejná jako ona.

Nikdy. To radši umřu, než abych celou dobu seděla zavřená doma a vyšívala jako dáma. Mallina uměla velice dobře jezdit na koni, ale teď už je jako Luciella, ochablá a poddajná, uskakuje, když k ní kůň otočí hlavu, nedokáže už na koni půl hodiny cválat, aniž by potom stěží popadala dech jako ryba na suchu, a navíc se culí a chichotá stejně jako Luciella - a nejhorší na tom je, že otci se to líbí!

Ve vzdáleném koutě klece se něco pohnulo a jedno z jestřábích mláďat divoce vypísklo, když ucítilo potravu. Tento zvuk znovu rozběsnil Romillinina jestřába a ona, uprostřed tlukoucích křídel a se žaludkem svírajícím se hladem, si uvědomila, že do klecí dorazil sokolníkův chlapec, aby ptáky nakrmil. Pomalu přecházel od jednoho ke druhému, něco jim povídal a Romilly věděla, že venku už zapadá slunce. Byla tu od pozdního rána. Chlapec dokončil svou práci a zvedl hlavu, aby se na ni podíval.

„Slečno Romilly! Co tady děláte, *damiselo*?“

Při zvuku jeho hlasu se jestřáb opět polekal a Romilly znovu pocítila palčivou bolest, při níž už skoro necítila paže. Snažila se nepodlehnout zběsilosti, strachu, hněvu, touze po krvi... *po krvi*“ která se rozlévá pod ostrým zobákem a pařáty... a přinutila se ke klidu, který by ptáka dále nerozčiloval.

„Snažím se zkrotit toho jestřába. Běž, Kere, prosím tě, pryč, všechno už jsi tady udělal a zbytečně ho děsíš.“

„Ale já jsem se doslechl, že Davin přikázal, abychom toho jestřába pustili, a MacAran kvůli tomu zuří,“ zamumlal Ker. „Nechce o ty *verrinské* přijít a starému Davinovi vyhrožoval, že ho propustí, jestli...“

„Podívej, otec o něj nepřijde, jestli ho ovšem nevyděsíš tak, že se tady utluče,“ řekla rázně Romilly. „Běž prosím tě pryč, než zase začne zuřit...“ Pocítila náhle, jak se v ní ozývá neklid jestřába, a věděla, že kdyby pták dostal znovu záchvat zuřivosti, zhroutila by se vyčerpáním. Její hlas byl ostřejší: „Vypadni!“

Její nervozita se přenesla i na ptáka, který okamžitě začal opět zběsile tlouci křídly a šířit kolem sebe vlny zloby a strachu, jež hrozily zahltnout její vědomí i její osobnost. Snažila se to mlčky zapudit, uklidnit se, vyzařovat k vystrašenému zvířeti vlny pokoje. *Jen klid, maličký, tady ti nikdo neublíží, podívej, papání...* a když si znovu uvědomila, kdo a kde je, byl již chlapec pryč.

Nechal za sebou otevřené dveře a dovnitř proudil chladný večerní vzduch. Zatracený syčák, za chvíli začne pršet nebo sněžit. Udělala po špičkách několik krůčků ke dveřím, aby je zavřela: nemělo by smysl krotit tohoto jestřába, když by ostatní ptáci pomrzli. Když se na malý okamžik od svého jestřába vzdálila, napadlo ji, proč vlastně je tady a co tu dělá. Jak si jenom mohla myslet, že ona, mladičká dívka, uspěje v něčem, v čem dokonce starý a zkušený Davin sám v polovině případů selhal? Měla tomu chlapi říct, že pták už je na konci svých sil, aby přišel a přebíral si ho... viděla, jak jednou zkontroloval divokého, vzteklého a znaveného hřebce ze stáda na pastvinách v kopcích. Celou hodinu, možná dvě, visel na jednom konci lonže její otec a na druhé hřebec, až konečně přišel k uzdě, sklonil hlavu a začal si ji třít o MacAranovu hrud'. Určitě by dokázal zachránit i tohoto ptáka. Byla unavená, vyčerpaná, a byla jí zima. Zatoužila po starých časech, kdy si mohla vylézt otcí do klína a povědět mu o svých potížích...

Pak k ní dolehl rozzlobený a chladný hlas; zaznívala z něj však také něha. Byl to Michailův hlas, hlas pána Jestřábího kraje, MacArana.

„Romilly!“ zvolal polekaně, ale s porozuměním. „Co to tady, holčičko moje, děláš? To přeci není práce pro dívku, krotit *verrinského* jestřába! Dal jsem tomu lumpovi Davinovi příkazy a on se válí v posteli, zatímco jednoho jestřába tady trápí dítě a druhý jistojistě hladoví na bidélku...“

Romilly nemohla skoro mluvit, jak se jí draly do očí slzy a hrozilo, že ji celou ovládnou.

„Ten druhý jestřáb si už někde volně poletuje a hledá si partnera, aby měli mladé,“ řekla. „Pustila jsem ho hned ráno. A tohoto jestřába tady rozhodně netrápím, tati.“

Jestřáb sebou při zvuku slov a mihání gest začal opět tlouci, divočeji a prudčeji než předtím. Romilly se zhluboka nadechla, snažila se udržet si jasnou mysl jako obranu proti zběsile mávajícím křídům, pocitu hladu a touze po krvi, palčivé touze osvobodit se, uletět, utlouci se o tmavé trámy vězení... ale pták se začal zklidňovat a Romilly, která k němu tiše promlouvala, pocítila, jak se jí dotýkají myšlenky někoho jiného, myšlenky vysílající uklidňující vlny... *takže tak to tedy táta dělá*, napadlo ji jen tak mimochodem, odhodila si pramínek vlasů, který jí padal do očí, a přistoupila opětovně k jestřábovi.

Tady máš jídlo, na, vezmi si... když uviděla a ucítila rozkládající se maso na rukavici, zvedl se jí žaludek. Ano, jestřábi se živí čerstvě uloveným masem, ale zkrotit se musejí vyhladověním, dokud nejsou povolní jíst mršiny...

Náhle se spojení myslí dívky, muže a jestřába přerušilo a Michail MacAran přísně prohlásil: „Romilly, co s tebou budu, děvče, dělat? Tady u těch jestřábů nemáš co pohledávat, to není práce pro dívku.“ Hlas mu zjhl. „Určitě ti to nakázal Davin. Vyřídím si to s ním. Nech to maso a běž, Romilly. Někdy si to jestřáb vezme později, když je v kleci sám a má hlad. A když to sežere, tak si ho necháme. Když ne, Davin ho zítra pustí, nebo to může pro jednu udělat ten jeho kluk, aby taky něco dělal. Dneska večer už je na to pozdě. Neumře, a jestli ano, nebude to první jestřáb, o kterého přijdeme. Běž domů, Romilly, umyj se a jdi spát. Přenech toho jestřába jestřábníkovi a jeho lidem - od toho tady jsou, holčičko moje. Tímhle se nemusíš zabývat. Běž domů, moje Romi.“

Ztěžka polkla a cítila, jak jí po tvářích tečou slzy.

„Otče, prosím tě,“ zaprosila, „určitě ho ochočím. Prosím tě, prosím, nech mě tady!“

„U sta Zandruú,“ zaklel otec. „Proč jenom ani jeden tvůj bratr není tak silný a šikovný, jako jsi ty, děvče. Ale já nedovolím, aby moje dcery pracovaly v jestřábích klecích a ve stájích! Okamžitě se vrať domů a už ani slovo!“

Vypadal rozzlobeně a neúprosně. Jestřáb sebou zase začal zlostně házet a Romilly cítila, jak jí ta emoce také prolíná, emoce vzteku, frustrace, hněvu, hrůzy. Hodila rukavici na podlahu a

utekla, zalykajíc se vzteky. Za ní otec klidně opustil klece a zamkl za sebou dveře.

Romilly se vrátila do svého pokoje, kde vyprázdnila svůj bolavý měchýř, snědla kus chleba s medem a vypila hrnek mléka, který jí tam na podnose donesla jedna ze služebných. Myšlenkami však byla stále u přivázaného, trpícího a hladového jestřába v kleci.

Když nebude jíst, brzy zemře. Zrovna jí začal nepatrně důvěřovat... dvakrát nebo třikrát sebou sice začal házet, chvíli předtím, než dorazil otec, ale brzy se upokojil, když cítil, jak na něj přenáší svůj klid. Jenže teď určitě umře.

Romilly si začala stahovat boty. MacArana musel každý poslouchat, především jeho dcery. Dokonce ani Ruven, který měřil přes metr osmdesát a byl už skoro muž, se neodvážil otci nikdy otevřeně odporovat - až do poslední roztržky. Romilly, Darren, Mallina.,- všichni ho poslouchali na slovo a jenom zřídka dali „nepatrně najevo svůj nesouhlas. Pouze jejich nejmladší rozmazlený Rael otce někdy škádlil, loudil na něm a vtíral se do jeho přízně.

Vedle v místnosti za skleněnými dveřmi, které jejich pokoje oddělovaly, už Mallina spala a na polštáři měla rozhozeny své světle rezavé vlasy a krajkovou košilku. Madam Callinda už si šla také lehnout a stará Gwennis podfimovala v křesle vedle spící Malliny. Přestože Romilly neměla radost z toho, že je její sestra nemocná, byla přece jenom ráda, že ošetřovatelka s ní má spoustu práce, protože kdyby teď viděla, jak Romilly vypadá - žalostně pohlédla na své špinavé a potem promáčené šaty -, určitě by dostala kázání, vyhubováno a byly by z toho zbytečné potíže.

Byla naprosto vyčerpaná a zatoužila po čistém oblečení, koupeli a měkké posteli. Udělala, co bylo v jejích silách, aby jestřába zachránila. Možná to i přehnala. Třeba se o samotě nají; ale i v případě, že nezemře, bude muset být vypuštěn, neboť takhle se nikdy nenaučí zobat jestřábníkovi z ruky či rukavice. No tak dobrá, tak ho pustíme. Ale co když takhle vyčerpaný a vyděšený se nenají a zemře... no, vždyť jestřábi v Jestřábím kraji umírali už předtím.

Ale ještě nikdy nezemřel žádný, s kterým bych navázala tak hluboký kontakt...

A opět pocítila, jako by ještě stála unavená a celá napjatá v kleci, to zuřivé bití křídel... přestože byl bezpečně přivázaný k bidélku, mohl si polámat svá zběsile tlukoucí křídla... a už nikdy nevzlétnout, jenom zmrzačeně a tupě sedět na bidélku, anebo zemřít... *stejně jako já uvnitř v domě, v dámských šatech a vyšívající přihloupelé vzory...*

A v tu chvíli věděla, že tohle nedopustí.

Ale otec se bude nesmírně hněvat, pomyslela si lhostejně.

Možná jí tentokrát už skutečně nařeže, jak to sliboval posledně, když ho neposlechla. Dosud na ni však ještě ani nevztáhl ruku; guvernánka ji sice jednou nebo dvakrát pleskla, když byla docela malá, ale většinou byla trestána domácím vězením, kdy nesměla jezdit na koni, nebo dostala vyhubováno či jí bylo odepřeno něco, co již měla slíbeno.

Tentokrát mě ale určitě natluče, přemýšlela a zvedala se v ní vlna nespravedlnosti. Budu bita za to, že toho jestřába nedokážu nechat umřít nebo umlátit se hrůzou v kleci...

No, tak tedy dostanu výprask. Nato snad ještě nikdo nikdy neumřel, aspoň doufám. Romilly si uvědomovala, že se otci vzpírá. Nechtěla myslet na otcův hněv ani na budoucí rány, ale bylo jí jasné, že se nikdy nebude moci sama sobě podívat zpříma do očí, pokud tu bude jen tak sedět ve svém pokojíčku a ten pták kvůli ní umře.

Měla je včera ráno oba pustit, jak jí to říkal Davin. Možná by si za tuto neposlušnost zasloužila výprask. Ale když už jednou začala, tak už nemůže přestat. Aspoň, přemýšlela dál Romilly, bude vědět, za co je vlastně bita. Jestřáb nedokáže pochopit důvody, proč trápení trvá tak dlouho. Otec jí sám několikrát povídal, že člověk, který chce dobře pracovat se zvířaty, ať už s jestřáby, psy nebo koni, nikdy nezačíná nic, o čem ví, že to nezvládne dokončit. Nebylo by to vůči němému tvorovi, který nemá rozum, fér.

Když někdy zklamete důvěru nějakého člověka, řekl jim jednou, a to z důvodů, které vám budou připadat správné, můžete

mu to aspoň nějak vysvětlit. Jenže když zklamete důvěru něměho tvora zraníte ho natolik, že je to naprosto neodpustitelné, protože mu to nijak vysvětlit nedokázete.

Nikdy v životě Romilly neslyšela, že by otec hovořil o nějaké náboženské víře ani o bohu, kromě klení. Ale tenkrát při jeho promluvě vycítila hloubku jeho víry a věděla, že hovoří z hlubin své bytosti. Ano, teď ho neposlouchala, ale v hlubším smyslu dělala to, co ji naučil, že je správné. A tak, i když ji za to třeba nařeže, jednoho dne mu bude jasné, že to, co udělala, bylo nejen správné, ale i nezbytné.

Romilly se ještě jednou napila vody; pokud bude muset čelit hladu, tak to zvládne, ale mít žízeň bylo skutečné utrpení. Davin vždycky míval poblíž džber s vodou a Romilly na to stále zapomínala. Potom tiše vyklouzla z místnosti. S trochou štěstí se jí podaří jestrába „zlomit“ do úsvitu, vezme si jídlo z ruky a usne. Vzhledem k tomuto přerušení by o něj sice mohla přijít, to věděla - jestli nebude brzy jíst, tak zahyne -, ale aspoň si bude jistá, že ona, která ho tam zavřela, nebude tím, kdo zklamal jeho důvěru a nechal ho tam zahynout.

Vyšla už ven, ale musela se vrátit pro ocelový zapalovač; určitě otec nebo jestrábníkův chlapec zhasili lampu a ona ji bude muset znovu zapálit. Vedle v místnosti za skleněnými dveřmi se pohnula Gwennis a zívla. Romilly ztuhla, ale ošetřovatelka se jenom předklonila, aby sáhla na Mallinino čelo, zda jí neklesla horečka, vzdychla si a uvelebila se zase v křesle, aniž by se podívala směrem k Romilly.

Naprosto neslyšně sestoupila ze schodů.

Dokonce i psi spali. V chodbě leželi dva spící velcí šedohnědí lovečtí psi. Nebyli zlí a nekousali ani neútočili, a to ani na někoho cizího, pokud ovšem nebyli napadeni. Byli však velmi hluchní a hlasitě štěkali, takže jejich úkolem bylo vyburcovat celý dům, když se v domě někdo ukázal. Ale Romilly oba psy znala od jejich narození, a když byli štěňata, ona byla první, kdo jim po odstavení dal kousky pevné stravy. Odstrčila je jemně ode dveří a psi, když ucítili známou a milovanou ruku, jenom zamručeli ze spánku a nechali ji jít.

Světlo v kleci již bylo opravdu zhasnuté. Když překračovala práh, vzpomněla si na starou baladu, kterou jí kdysi maminka zpívala v dětství. Balada byla o tom, jak si v noci ptáci, když jsou sami bez lidí, spolu povídají. Uvědomila si, že jde po špičkách a tak trochu očekává, že uslyší, co si ptáci vyprávějí. Ale v klecích s ochočenými ptáky se jenom krčily hromádky spícího perí a ona z nich cítila pouze zmatené ticho.

Zajímalo by mě, jestli se dokáží mezi sebou domlouvat telepaticky, napadlo ji, a jestli si jsou vědomi bolesti či strachu druhého. Dokonce ani *Ieroniska* jí na tuto otázku nedokázala odpovědět. Nyní však, přemýšlela dál, je většina ptáků telepatie alespoň částečně zbavena a neuvědomuje si svůj *laran*, protože jinak by byli vzhůru a nervózní. Romilly však vycítila emoce velikého *verrinského* jestřába, který sebou tloukl v záchvatech hrůzy a vzteku, hladu a hněvu.

Třesoucí se rukou rozsvítila lampu. Otec nevěřil, že si v kleci vezme jediné sousto. Určitě věděl, že žádný jestřáb nikdy nejí ve tmě. Jak to mohl udělat? I když na ni byl rozzlobený, nemohl přece tomu jestřábovi upírat poslední možnost k přežití.

Ted' musela začínat znovu. Na podlaze klece uviděla kus masa, kterého se ptačí zobák ani nedotkl. Jestřáb tedy vůbec nejedl. Maso začínalo zavánět a Romilly se musela překonat, aby ho zvedla. *Fuj, kdybych byla jestřábem, taky bych se této mrtvolky ani nedotkla.*

Jestřáb opět zamával zběsile křídly a Romilly k němu přistoupila a polohlasem mu zpívala, aby ho uklidnila. Po několika vteřinách se tlukoucí křídla uklidnila. Možná, že si na ni pamatuje. Možná, že přestávka jejich vztah docela nerozbila a ona má ještě šanci ho opětovně navázat. Strčila ruku do rukavice, ukrojila nový kousek masa z mršiny a nabídla ho ptákovi. Znovu se jí zazdalo, že pach rozkládajícího se masa je silnější a odpudivější, než byl předtím.

Znamená to, že cítí to, co cítí jestřáb? Na okamžik pocítila lehkou závrať, když se její oči setkaly se zelenožlutýma očima ptáka, a zazdalo se jí, jako by balancovala v malém prostoru, kde se nemohla pořádně postavit, neznámý řemínek z kůže jí poutal nohu a jako by ji rušila nenáviděná přítomnost někoho

druhého, kdo se jí snaží vnutit hnusné žrádlo, které se naprosto nedá pozřít... na zlomek sekundy byla Romilly zase dítě, které neumí ještě mluvit, je připoutané ve vysoké sedačce a ošetřovatelka jí cpe do krku něco příšerně nechutného a ona se může jenom bezmocně svíjet a křičet...

Otrásla se odporem, ustoupila o krok a nechala maso spadnout na podlahu. Bylo to skutečně tak, že jestřáb na ni pohlížel *přesně tímto způsobem*? Měla ho pustit na svobodu, nemusel zakoušet takový pocit nenávisti... *Copak nás všechna zvířata, která cvičíme, musejí takto nenávidět? Copak je cvičitel koní či psů odpornější než člověk, který zneužívá děti? A ten, kdo chytá jestřáby, zavírá je do tmavých klecí a přivazuje řemeny, není o nic lepší než ten, kdo znásilňuje ženy...* Rozhněvaný jestřáb právě teď na chvíli nebyl na bidýlku, a tak se Romilly předklonila a upravila mu ho tak, aby na něm našel pohodlné místo k spočinutí.

Pak tam stála tiše, ani se neodvažovala jestřába rušit svým dechem. V mysli však její souboj pokračoval dál. Část jí samé bojovala s připoutaným jestřábem, bránila se hrůze a vzteku, ale Romilly, která se snažila získat vnitřní klid, naplnila svoji mysl vzpomínkou na chvíle, kdy naposled lovila se svým milovaným jestřábem... vzlétla vzhůru, zakroužila a něco v ní si jasně vybavilo pocit, jenž by se dal definovat jako pýcha a hrdost, že si jestřáb vzal z její ruky potravu... a věděla, že by ten pocit byl ještě intenzivnější, kdyby si ho vycvičila sama. Ta radost z dokonání díla, pocit náhlého souznění s ptákem, to všechno by prožívala mnohem silněji.

A také vzpomínala na to, jaký měla pocit zadostiučinění, nevyslovitelný pocit, o němž je téměř nemožné se vyjádřit slovy, spočívající ve všeobíjající radosti a štěstí, když jí její oblíbená fenka přinesla ukázat štěňata. Potěšení zvířete, když ho pohladila, bylo něco podobného jako láska, kterou pociťovala k otci, jako radost a pýcha, které prožívala, když ji občas za něco pochválil. A přestože cítila skutečnou bolest a strach, když se mladý kůň vzpíral uzdě a sedlu, pociťovala mezi koněm a jezdcem souznění a důvěru. Ráda se na něm projížděla, divoce, ale věděla, že se jí nic nemůže stát, že ji kůň nese naprosto bezpeč-

ně, nechávala ho běžet jeho vlastním tempem a rytmem a radovala se z běhu a volnosti...

Ne, pomyslela si, to není žádné násilí, když člověk učí nebo cvičí zvíře, není v tom víc násilí, než když mě chůva učila jíst kaši, i když mně se to zprvu zdálo nechutné a nechtěla jsem nic jiného než mléko. Neboť kdyby mě krmila jen a jen mlékem a kojeneckou stravou i poté, co mi vyrostly zuby, byla bych churavá a slabá. Potřebovala jsem tuhou stravu k tomu, abych zesílila. Musela jsem se naučit jíst to, co pro mě bylo dobré, a nosit šaty, přestože jsem předtím jako miminko dozajista bývala zabalená v povijanu. Ještě později jsem se musela naučit krájet si maso nožem a vidličkou, místo abych ho rvala zuby a nehty jako zvíře. A dneska jsem moc ráda, že tohle všechno zvládám a umím.

Když sebou jestřáb začal opět tlouci, Romilly se nestáhla strachem a hrůzou, ale dovolila těmto pocitům, aby ji prostoupily, a zašeptala polohlasně: „Věř mi, drahoušku, zase budeš volně létat a budeme také společně lovit, ty a já, jako přátelé a ne jako paní a otrok, to ti slibuji...”

Naplnila si mysl obrazy, jak svobodně poletuje nad stromy a slunce svítí a jak byla posledně na lovu. Viděla, jak pták krouží nad kořistí, trhá čerstvé maso a snažila se svému jestřábu předat pocit, jaké to je. A opět, s naléhavostí tak silnou, až se jí udělalo nevolno, pocítila nesnesitelný hlad, snášení se na kořist a čerstvou krev, která mu proudí do hrdla... Její lidský odpor a jestřábí hlad se v ní smísily natolik, že sotva rozeznávala, čím je jaký pocit. Vycítila jeho hlad a natáhla mu vstříc ruku s kusem králíčího masa. Tentokrát se jí však z toho zápachu udělalo špatně jako jestřábovi; cítila, jak se jí zvedl žaludek.

Ale ty musíš jíst a zesílit, drahoušku, vysílala své myšlenky znovu a znovu k jestřábovi, který pozvolna slábl vysilujícím hladem. Jsi tak krásná, tak dokonalá, precizní; budu ti říkat Preciosa; ano, tak se budeš jmenovat, tak ti budu říkat; musíš jíst, abys byla silná, drahá Precioso, abychom spolu mohly lovit. Jenže nejdřív mi musíš věřit a jíst. .. Chci, abys jedla, protože tě mám moc ráda a chci být s tebou, ale předtím se mi musíš nau-

čít jíst z ruky... Jez, Precioso, prosím tě, jez, miláčku. Nechci, abys umřela...

Určitě už uběhly celé hodiny, co tu takhle stojí a zaměřuje pozornost na nekonečný boj se slábnoucím jestřábem. Pokaždé, když zběsilý tlukot jestřábích křídel polevil, cítila Romilly vlny tak šíravého hladu, že ji z toho rozbolelo vlastní tělo. Jestřábovi svítily oči hrůzou jako vždycky a jejich vzrůstající zoufalství se z nich přelévalo přímo do Romilly.

Jestřáb dozajista slábl. Jestli se co nejdřív nenají, tak po celém tom zápase stejně nakonec zemře, protože nejedl od doby, co byl před čtyřmi dny chycen. Bude se bránit i za cenu smrti?

Možná měl její otec pravdu, možná že žena k tomu skutečně nemá sílu...

Ale pak se rozpomněla na chvíli, kdy se podívala očima jestřába a uviděla sebe, Romilly MacAranovou, která vůbec není lidskou bytostí. Zaplavil ji strach a zoufalství: viděla se, jak odhazuje rukavici, rezignuje, bere do ruky vyšívání a nechá se navěky obklopit stěnami. Je vězeň, je mnohem větší vězeň než tento připoutaný pták, který aspoň tu a tam bude mít příležitost se proletět a pocítit extázi z letu a svobody...

Ne, to raději zemře, než by povolila a žila takto jako vězeň...

Ne. Musí existovat jiná možnost, jen ji najít.

Nikdy se nevzdá, nikdy nepřipustí, aby nad ní jestřáb zvítězil. Byla Romilly MacAranová, narodila se s darem MacAranů, byla silnější než všichni jestřábi. Nenechá tohoto jestřába umřít... Ale ne, už, to není „ten jestřáb“, už je to její Preciosa, kterou miluje a bude za její život bojovat, i kdyby tu musela stát do vyčerpání a pak spolu s ní padnout mrtvá k zemi. Ještě jednou k ní natáhla ruku, nebojácně vstoupila do ptačí mysli, tentokrát si plně vědoma toho, že pro ni musí být matnou a již známou siluetou a že ucítí pach masa na rukavici... na okamžik ji napadlo, že Preciosa začne zase běsnit, ale pták tentokrát sklonil hlavu k masu na rukavici.

Romilly zadržela dech. *Ano, jez, at'jsi silná...* Pak se Romilly zvedl žaludek, cítila, že bude zvracet, jestli bude muset čichat zápach rozkládajícího se masa.

Ted' už určitě chce jíst, věří mi, ale tohle pozřít nemůže. Možná předtím, než takhle zeslábla, ale ted'... Jestřáb se přece neživí mršinami...

Romilly zaplavilo zoufalství. Přinesla to nejčerstvější maso, které v kuchyni našla, jenže ted' už čerstvé vůbec nebylo. Jestřáb už jí začínal důvěřovat, už by si možná vzal maso z rukavice, jenom kdyby mu mohla nabídnout něco, z čeho by se jí nezvedal žaludek... Ve slámě se mihla krysa a ona si povšimla, že se na ni dívá očima jestřába a má na to malé zvířátko opravdickou chuť...

Blížil se úsvit. Zaslechla, jak venku v zahradě začínají cvrlikat rozespalí ptáci a z budky se ozývá první vrkání holubů, kteří se někdy pekli pro vážené hosty nebo pro nemocné. Ještě mnohem dřív, než si ujasnila, co hodlá udělat, se pohnula a slyšela, jak jí někde vzadu v mozku zní, že *ošetřovatel drůbeže se na mě bude moc zlobit, nikdo se holubů nesmí bez dovolení ani dotknout*, ale mysl jí zaplavoval hlad, hlad jestřába, a ten nešel potlačit. Romilly odhodila kus králičího masa, mrskla ho do odpadků, ať si tam klidně shnije, nebo ať si ho sežere nějaký mrchožrout či pes, který se opozdil, když se rozdávalo žrádlo. Když ponořila ruku do holubníku, ozvalo se šelestění křídel. Pak jednoho vytáhla ven. Mával křídly a křičel. Naplnil ji pocit, v němž se mísily z poloviny bolest a z poloviny vzrušení. V žilách jí stoupl adrenalin a na okamžik jí ochromil nohy. Ale Romilly vyrostla na statku a nebyla přecitlivělá. Drůbež se pekla na oplátku za střechu nad hlavou a celoživotní příděl zrní. Chvilí držela cukajícího se holuba v dlaních a cítila k němu lítost; pak se vši silou snažila navléci si jednou rukou rukavici. Ponořila se do mysli jestřába a beze slov se vžila do myšlenky, že má nesmírný hlad a cítí čerstvou potravu... Potom jediným rozhodným pohybem zvrátila holubovi hlavu a předhodila Preciose ještě teplé tělíčko.

Ještě jednou se na okamžik zdálo, že pták sebou začne zase zběsile házet, a Romilly pocítila hořký pocit selhání... Ale tentokrát sklonil jestřáb hlavu a tak rychle, že se Romilly sotva vzpamatovala, klovl silným zobákem, až se bezděčně zamotala

před smrtícím úderem. Vytryskla krev; jestřáb ještě jednou klovl a začal jíst.

Romilly naWas vzlykla, zaplavil ji opojný pocit síly, když cítila, jak jestřáb trhá a polyká maso. „Drahoušku můj, Precioso,“ zašeptala, „Precioso, miláčku, jsi skvělá!“

Když se pták nasytil. .. pocítila, jak se hlad ztišil, dokonce i její pocit hladu ustoupil... posadila ji znovu na bidýlko a natáhla Preciose přes hlavu kapuci. Teď bude spát, a až se probudí, bude vědět, od koho dostala jídlo. Musí dát pokyny, aby jídlo pro tohoto jestřába bylo vždycky úplně čerstvé; možná by pro ni měla sama lovit ptáky a myši, dokud nebude Preciosa moci lovit sama. Nebude to trvat dlouho. Byl to inteligentní pták, jinak by tak dlouho nevzdoroval. Romilly, stále ještě ve spojení s ptákem, věděla, že ji Preciosa teď už pokaždé rozezná jako toho, kdo ji krmí. A že jednoho dne budou lovit spolu.

Měla pocit, jako by jí paže měla každou chvíli upadnout. Svlékla si těžkou rukavici a utřela si zpocenou rukou čelo. Viděla, že venku už je světlo. Strávila tu celou noc. A v ten okamžik, kdy si uvědomovala, že se rozednilo - a že brzy vstane služebnictvo -, uviděla, jak ve dveřích stojí otec s Davinem.

„Slečno Romilly! To jste tu byla celou noc?“ zeptal se šokovaně Davin.

Ale otec měl spánky naběhlé hněvem.

„Já jsem ti nakázal, ať se vrátíš domů! Myslíš si, že dovolím, aby sis ze mne dělala legraci? Koukej odsud vypadnout a toho ptáka nech na pokoji!“

„Ten pták už je najedený,“ řekla Romilly. „Zachránila jsem mu život, můžeš si ho nechat. Copak to pro tebe nic neznamená?“ A pak z ní vytryskl všechn hněv a ona, podobně jako jestřáb, vybuchla. „Tak mě seřež, jestli chceš. Jestli je pro tebe důležitější, abych se chovala jako dáma a nechala umřít bezmocného ptáka. A jestli tohle znamená být dámou, tak to jí nikdy nebudu! Já mám *laran*...“ To slovo z ní v hněvu vypadlo bez přemýšlení a ona bez přerušení pokračovala: „...a nemyslím si, že bohové chybují. Což tedy znamená, že ho musím využívat! Není moje chyba, že já jsem dar MacAranů obdržela, zatímco

můj bratr ne. Ale mám ho, takže jsem nedokázala nechat jen tak Preciosu umřít..." polkla vzlyky, které se jí neodolatelně draly do hrdla a hrozily, že jí selže hlas Úplně.

„Má pravdu, pane,“ řekl starý Davin pomalu. „Není to první žena v rodu MacAranů, která ten dar má; a bude-li to vůle bohů, tak nebude ani poslední.“

MacAran se uklidnil; přistoupil ke kleci, sebral péro a něžně pohladil podřimujícího jestřába. „Krásný pták,“ řekl konečně. „Jak mu říkáš? Preciosa? Hezké jméno. Dobře sis počínala, dcero.“ Vypadlo to z něj, aniž by chtěl. Pak se zamračil a bylo to stejné, jako zlost, která proudila z běsnícího jestřába.

„Běž odsud, vrať se domů, vykoupej se a převlékni - nechci, abys byla špinavá jako děvečka od krav. Běž za služebnou a už tě nikdy nechci vidět venku!“ A jak se kolem něj protahovala, pocítila, že ji chce udeřit. Ale pak ruku stáhl - nedokázal udeřit nikoho. A ona navíc zachránila tomu jestřábovi život. I když byl na ni nesmírně rozzlobený, přesto za ní ještě křikl: „To poslední jsem nemyslel vážně, Romilly!“

2. KAPITOLA

Romilly hleděla ven z okna s hlavou v dlaních. Velké rudé slunce se po poledni začínalo sklánět. Dva z menších měsíců stály na obloze a odrážely slabé denní světlo. Vzdálené obrysy pohoří Kilghardu jí spoutaly myšlenky a ona byla tam, mezi oblaky a poletujícími ptáky. Před ní na dřevěné desce ležela odložená stránka s výpočty a ještě vlhký papír s úhledně opsanými citáty z *kristoforské* Knihy břemen. Ale ona to neviděla, zrovna tak, jako ani neslyšela hlas guvernanky, která zrovna plísnila Mallinu, že si pocákala sešit inkoustovými skvrnami.

Dneska odpoledne, až skončím létání s Preciosou, osedlám Vichra, ponesu Preciosu v sedle před sebou, s kuklou, aby si pozvolna přivykla pachu koně a jeho pohybům. Nemůžu ji ještě nechat létat volně, ale zanedlouho už...

Na druhé straně místnosti šoupal její bratr Rael nohama o podlahu, až ho Callinda musela pokárat němým pokynutím hlavou. Rael, pomyslela si Romilly, byl nyní nesmírně rozmazlený. Byl moc nemocný a dneska je prvně zpátky ve škole. Místnost se opět ponořila do ticha, kromě hlasitého škrábání Mallinina pera a téměř neslyšného cinkání pletacích jehlic Callindy, která Raelovi pletla vlněnou vestu. Až ji doplete, přemýšlela Romilly - a nikoli bez škodolibosti - tak už jediným problémem bude přinutit Raela, aby ji nosil!

Oči se jí leskly dřívotou dokonalé nudy a ona se dívala z okna, dokud ticho nebylo přerušeno Mallininým jakotem.

„Zatracený pero! Pořád to dělá ty tečky! Už zas mi to úplně zkazilo další stránku!“

„Pst, Mallino,“ napomenula ji guvernanka přísně. „Romilly, přečti sestře poslední citát, který jsem ti zadala opsat z Knihy břemen.“

Romilly si povzdychla a vrátila se proti své vůli duchem zpátky do třídy, aby začala zadumaně předčítat: „Ubohý dělník viní jenom pracovní nástroje.“

„Není to chyba toho pera, že neumíš psát bez teček,“ pronesla Callinda a přistoupila, aby chvíli vedla ruku své žákyně. „Podívej, tu ruku musíš mít takto...“

„Bolí mě prsty,“ protestovala Mallina. „Proč se vůbec musím učit psát, kazit si oči a mít v ruce křeč? Zádná dcera z Ostrých Útesů neumí psát ani číst, a to ještě neznamená, že by byly o něco horší. Už jsou dávno zasnoubeny a vůbec jim to nechybí!“

„Měla bys být ráda, jaké máš štěstí,“ řekla stroze guvernanta.

„Váš otec si nepřeje, aby jeho dcery vyrůstaly v nevědomosti a aby uměly jenom šít, háčkovat a vyšívat, když by nedokázaly ani napsat ‚Jablečná zavařenina‘ na sklenice. Když jsem byla malá, musela jsem bojovat, abych se mohla učit. Váš otec je rozumný muž, který ví, že jeho dcery potřebují vzdělání stejně tak jako jeho synové. Takže tu musíš sedět do té doby, než se ti podaří napsat stránku bez jediné skvrny. Romilly, ukaž mi, co jsi udělala. Ano, to je pěkné. Než ti zkontroluju ty počty, mohla bys zatím poslouchat, jak ti bratr bude předčítat ze slabikáře?“

Romilly horlivě vstala a přisedla si k bratrovi. Cokoli bylo lepší, než jen tak nečinně sedět u stolu. Callinda se sklonila, aby vedla Mallininu ruku po papíře a Rael se opřel Romilly o rameno. Rychle ho objala a pak přísně ukázala prstem na první řádku ve slabikáři. Byla to velice stará kniha. Sama se z ní kdysi učila a tušila, že před ní i Ruven a Darren - knihu vyrobila a sešila babička, když se Romillin otec učil prvně číst. Vpředu bylo kostrbatým písmem napsáno Kniha patřící Michailu MacAranovi. Inkoust už začínal pozvolna blednout, ale písmo bylo stále ještě dobře čitelné.

„Kůň je ve stáji,“ slabikoval Rael pomalu. „Slepice je v kurníku. pták je ve vzduchu. Strom je v lese. Člun je na řece. Na stromě jsou ořechy. Chlapec je v -, zakabonil se nad slovem a zkusil hádat: „- ve stáji?“

Romilly se tiše zasmála. „Chtěl bys, aby tam byl, vid’? Jako ty,“ zašeptala. „Ale tam je něco jiného, Raeli. Podívej, co je to za písmenko? Přečti to.“

„Chlapec je v kuchyni,“ četl zádumčivě. „Chléb je - na prkénku?“

„Raeli, zase hádáš,“ řekla. „Podívej se pořádně, co tam je. To už přece znáš.“

„Chléb je v peci.“

„Správně. A dál?“

„Pekař peče chléb. Sedlák -,“ zaváhal, pohnul rty a zamračil se.

„Sbírá?“

„Ano. Dál.“

„Sedlák sbírá ořechy. Vojáci jedou na koních. Štolba dává na koně sedlo. Romy, kdy budu číst něco, co dává smysl?“

Romilly se opět usmála. „Až budeš umět pořádně přečíst všechna písmenka,“ odpověděla mu. „Ukaž mi sešit. No, máš tu něco napsáno, ale podívej, máš ta písmena na řádcích poházená jako spadané listí. Správně by měla pochodovat v zákrytu jako vojáci - tak, jak ti to předepsala Callinda.“ Odložila slabikář. „Ale já jí řeknu, že už to umíš, co?“

„To bysme mohli jít do stáje,“ šeptl Rael. „Romy, nařezal ti otec za to, že jsi zkontrolovala toho jestřába? Máma něco povídala.“

O tom vůbec nepochybuju, pomyslela si Romilly, ale madam Luciella byla Raelova matka a ona před ním nesmí o ní hovořit špatně. Navíc Luciella k ní byla vždycky hodná a laskavá. Odpověděla tedy: „Ne, nenařezal mi. Otec povídal, že jsem to udělala na výbornou, že jinak by o toho jestřába stejně přišel, a *verrinští* jestřábi jsou velice vzácní a drazí. A tenhle málem vyhladověl...“

„Jak jsi to dokázala? Podaří se mi taky někdy zkontrolovat jestřába? Já bych se bál, jsou takoví divocí...“

Promluvil však hlasitě, takže Callinda vzhledla a zamračila se na ně. „Raeli, Romilly, vy už se neučíte?“

„Ne, *mestra*,“ odvětila Romilly zdvořile. „Už skončil, přečetl dvě stránky ve slabikáři a udělal jenom dvě chyby. Můžeme už jít?“

„Víte, že se nesmíte bavit ani si šeptat, když pracujete,“ řekla guvernanka, ale sama vypadala také unaveně. „Raeli, pojd' mi ukázat, co jsi napsal. Ale to snad ne, to je ošklivé,“ zamračila se. „To neumíš psát na řádku? Veliký chlapec jako ty by to už měl dokázat. Sedni si a napiš to znovu!“

„Nechci,“ odmlouval Rael, „bolí mě hlava.“

„Jestli tě bolí hlava, budu muset říct tvé matce, že ti není dobře a že nemůžeš odpoledne jezdit na koni,“ řekla Callinda a pokoušela se skrýt úsměv, který se jí rozehrál na rtech. Rael se zklamaně zase posadil, sevřel do pěsti pero a začal vykreslovat další řádku šisatých písmen. Byl nad sešitem celý shrbený a mezi zuby mu vyčnívala špička jazyka.

„Mallino, běž si umýt prsty od inkoustu. A ty, Romilly, mi přines ukázat svoje vyšívání a můžeš vzít Mallinino s sebou,“ přikázala guvernanka, která se skláněla nad stolem, u něž seděl Rael. Romilly se zamračila, přistoupila ke komodě a vyndala z ní svůj i Mallinin košíček s ručními pracemi. Uměla rychle psát, ale - pomyslela si vztekle - *když se mi dostane do ruky jehla, změní se mi prsty na kopyta!*

„Ukážu ti ještě jednou, jak se úhledně vyšívají uzlíky,“ řekla Callinda, vzala do rukou zmačkané plátýnko a pokoušela se ho vyhladit. Romilly se při navlékání nitě bodla do prstu a vyjekla jako štěně. „Ty jsi nešika, Romilly, podívej, i Rad by to dokázal lépe!“

„Tak proč nevyšívá on?“ vyštěkla Romilly.

„Je to ostuda, taková velká holka, už ti je skoro patnáct, mohla by ses vdávat,“ kárala ji Callinda a podívala se Raelovi přes rameno. „Co to tady zase píšeš?“

Romilly polekal tón jejího hlasu a podívala se také přes bratříčkovu rameno. Kostřbatým písmem tam stálo: *Kéž by se můj bratr Ruven vrátil domů.*

„No, jen tak si píšu,“ odpověděl Rael, zamžoural a přitiskl si pěstičky na oči.

„Okamžitě to roztřehej,“ nakazovala Callinda, vzala papír a učinila tak sama. „Kdyby to viděl otec... Víš přece, že přikázal, že nikdo v domě nesmí vyslovit ani jeho jméno!“

„Já ho nevyslovil, já ho jenom napsal,“ bránil se zlostně Rael. „Je to můj bratr a budu o něm mluvit, kdy se mi zlíbí! Ruven, Ruven, Ruven! A je to.“

„Bud’ prosím tě zticha, Raeli,“ řekla Callinda. „Nám všem...“ zmlkla a přemýšlela o tom, co vlastně chtěla říct. Romilly však svými čerstvě probuzenými smysly uhodla, co přesně měla Callinda na mysli: *Nám všem Ruven chybí*. Potom Callinda řekla o něco laskavěji: „Nech už toho psaní a běž se projet na koni, Raeli.“

Rael mrštil slabikářem na stůl a pelášil ke dveřím. Romilly ho závistivě sledovala, zatímco v ruce třímala látku s vyšíváním. Po chvíli Callinda vzdychla a pravila: „Tohle děti špatně chápou. Darren, se vrátí domů o letnicích a já jsem ráda: Rael určitě potřebuje bratra. Tak podívej, Romilly, dívej se mi na prsty: takhle uchopíš nitku, třikrát ji ob točíš kolem jehly a propíchneš látku... vidíš? Kdybys chtěla, tak ti to také půjde jako mně.“

„Uzlíková výšivka je lehká,“ řekla téměř samolibě Mallina a vihlédla od kusu nažehleného a vyběleného plátna, na němž pod jejíma rukama vzkvétala nádherná květina.

„;To se ani trochu nestydíš, Romilly? Mallina si už vyšila tučet povlaků na polštáře do výbavy a teď pracuje na svatebních prostěradlech...“

„Na co budu potřebovat,“ začala Romilly, zahnaná do kouta, „na co budu potřebovat vyšívání povlaků na polštáře? Na polštáři se leží nebo sedí a je úplně jedno, jestli na něm jsou vyšité nádherné kvítky. A taky doufám, že jestli někdy budu mít manžela, o svatební noci se bude dívat na mě a ne na vyšité kyticky na povlacích.“

Mallina se zahihňala a zčervenala a Callinda řekla: „Ale no tak, Romilly, co to povídáš?“ Ale usmívala se. Až budeš mít svůj dům, budeš ráda, že v něm máš pěkné věci.“

O tom dost silně pochybuji, pomyslela si Romilly, ale rezignovaně zvedla výšivku a zabodla do ní jehlu. Mallina byla sklo-

něná nad cíchou, na níž už měla vyšité kvítečky a právě začínala zdobit droboučkými stehy ozdobné lemování.

Ano, je to pěkné, jenže proč by na tom mělo tolik záležet? Obyčejný bez výšivek ji také v noci zahřeje, a to nemluvím o dece, kterou se přikrývá sedlo. Nevadilo by jí, kdyby dělala něco užitečného, kdyby si třeba šila jezdecký plášť nebo kapuci na jestřába, ale tyhle pitomé kyticky, které byly vymyšlené kvůli vyšívání samotnému, doopravdy nenáviděla. Zachmuřeně se sklonila nad prací a snažila se nedržet jehlu v rukách příliš nemotorně. Guvernantka zatím kontrolovala její výpočty, které ráno spočítala.

„V tomhle už začínáš být lepší než já, Romilly,“ řekla guvernantka konečně. „Musím promluvit s *domnem* Michailem a zptat se ho, jestli by ti nemohl účetní dávat hodiny v účetnictví a počítání. Bylo by škoda takový talent vyplýtvat.“

„Hodiny u účetního?“ ozval se hlas ode dveří. „To je hloupost, *mestra*. Romilly už je moc velká na to, aby, ji vyučoval muž, to by byl skandál. A k čemu by bylo pro dámu dobré, kdyby uměla vést účetní knihy?“ Romilly zvedla hlavu od změti vláken a uviděla svou nevlastní matku Luciellu, která právě vešla do místnosti.

„Kdybych si uměla vést vlastní účetnictví, matko,“ odpověděla Romilly, „tak bych se nemusela bát, že mě nepoctivý účetní ošidí.“

Luciella se laskavě usmála. Byla to malá baculatá žena, vlasy měla pečlivě naondulované a vždycky byla oblečená s takovou péčí, jako by čekala návštěvu samotné královny. Namítla: „Doufám, že se nám pro tebe podaří nalézt dost chytrého ženicha, aby se o takovéto věci dokázal sám postarat.“ Sklonila se, aby políbila Mallinu na tvář a pohládila Romilly po hlavě. „Rael už odešel na jezdeckou hodinu? Doufám, že slunce nebude moc pálit, Rael ještě není docela v pořádku.“ Zamračila se, když uviděla nepravdivý steh a křivou výšivku. „Ale děvče, takhle se to přece nedělá! Dej mi tu jehlu, dítě, držíš ji jako hřebelec. Takhle se to má držet! Díváš se na mě? Takhle pak máš ten uzlík pravidelný. A nedrží se to tak navíc ještě pohodlněji?“

Romilly zdráhavě přikývla. *Domna* Luciella na ni byla vždycky hodná. Jenom nedokázala pochopit, že Romilly je úplně jiná než Mallina, a ne jenom o něco starší.

„Ukaž, jak to děláš, a já ti povím, jak to dělat líp,“ nabídla se jí Luciella. „No vidíš, už ti to jde mnohem líp. Věděla jsem, že to dokážeš, jsi totiž moc šikovná holka - máš i úhlednější písmo než Mallina, jenom se nesnažíš. Callindo, přišla jsem se vlastně zeptat, jestli byste nedala dětem volno. Rael už odešel do stáje? No dobře, aspoň tedy dívky. Chci, aby si zkusily nový jezdecký oblek, který musí být hotový, než přijedou o letnicích hosté.“

Mallina se pochopitelně začala těšit.

„Tak my budeme mít nové obleky? Jakou mají barvu? A jsou ze sametu, jako jsou šaty dospělých dam?“

„Ne, drahoušku. Vaše jsou z gabardénu, aby víc vydržely. A taky ještě porostete,“ odpověděla Luciella a Mallina zaprotěstovala: „Už mám dost nošení hadrů, které mají silné švy, aby se daly povolit, až povyrostu, a ještě navíc ta látka vybledne, takže všichni vidí, kde ty původní spoje byly...“

„Tak to si musíš pospíšit a přestat růst,“ usmála se Luciella. „Teď nemá smysl nechat vám šít šaty, z kterých za půl roku stejně vyrostete, když navíc ani nemáte mladší sestru, která by to po vás mohla donosit. Takže vůbec můžete být rády, že máte něco nového,“ dodala s úsměvem. „Ty bys mohla nosit věci po Romilly, ale Romilly naštěstí vždycky svoje věci tak utahá, že z nich za půl roku nezbude už téměř nic - ani uklízečka to na sebe vzít nemůže.“

„No, já na koni *jezdím*,“ podotkla Romilly. „Já na něm jen tak nesesdím a neusmívám se na kočího.“

„Krávo,“ kopla ji důkladně pod stolem Mallina do kotníku, „ty by ses na něj hodně ráda usmívala, kdyby se ovšem na tebe někdo aspoň jednou podíval. Jenže ty vypadáš jako násada od koštěte v županu!“

„A ty jsi tlustý prase,“ vrátila jí to Romilly. „Stejně bys po mně nemohla nosit moje věci, protože jsi od všech těch medovejch

koláčků, který sežereš, kdykoli vejdeš do kuchyně, pěkně vypasená!“

„Ale děvčata, no tak!“ vložila se do toho Luciella. „Musíte se pořád takhle hádat? Přišla jsem pro vás vyžádat volno - anebo byste raději místo toho seděly celý den ve třídě a lemovaly utěrky?“

„Ne, to ne, maminko, prosím tě odpusť mi to!“ řekla Romilly rychle, ale Mallina dotčeně pronesla: „Copak se mám od ní nechat věčně urážet?“

„Ne, ale ani ty bys ji neměla urážet,“ namítla Luciella s povzdechem. „Tak pojdte, děvčata, švadlena už na vás čeká.“

„Budete mě potřebovat, *vai domna*?“ zeptala se Callinda.

„Ne, běžte si trochu odpočinout, *mestra*. Určitě to po dopoledni stráveném s mými ratolestmi nutně potřebujete. Pošlete jenom pacholka, ať zavolá Raela, musí si ještě dneska zkusit to nové sako, ale to počká, až mu skončí jezdecká hodina.“

Romilly s obavami následovala nevlastní matku do místnosti, kde pracovaly švadleny. Byla to prostorná a světlá komnata s velkými okny, na nichž se ve slunečním světle zelenaly květiny; vlastně ne jen nějaké obyčejné květiny, Luciella byla praktická žena, takže v květináčích pěstovala bylinky a koření, které celý sál provonělo. Luciellin styl byly samé kanýrky a volánky a Romilly si ze všech těch bitev v době, kdy byla malá holka, pamatovala, že obavy, jak bude vypadat jezdecký oblek, který Luciella objednala, jsou plně na místě. Ale když uviděla tmavě zelený sametový oblek, střižený na míru, aby zdůrazňoval její štíhlou postavu, bez jakýchkoliv zbytečných ozdob, jenom s bílou stužkou kolem krku, a navíc v té tmavě zelené barvě, která věrně odrážela barvu jejích očí a rozjasňovala její vlasy barvy mědi, zapýřila se radostí.

„To je nádhera, mami!“ vyhrkla a stála tak nehybně, jak jen dokázala, dokud jí švadlena nesešpendlila všechny švy, aby jí oblek co nejlépe padl. „To je pro mě snad až příliš honosné!“

„Stejně budeš nějaký lepší potřebovat, až budeš lovit s jestřábem o letnicích, kdy k nám přijdou oslavovat hosté z Ostrých útesů,“ řekla Luciella. „To bude příležitost, abys ukázala, jaká jsi

dobrá jezdka. Budeš taky potřebovat lepšího koně, než je Vichr; už jsem o tom mluvila s Michaiilem. Cvičila jsi nějakého?”

Romillino nadšené vydechnutí vykreslilo Lucielle kolem rtů úsměv. Směla otci pomáhat vycvičit tři ušlechtilé vraníky z Lanartu, kteří patřili mezi nejlepší koně ze všech stájí Jestřábího kraje. Kdyby otec dovolil, aby si směla vzít jednoho z nich - pomyslela s potěšením a radostí na jízdu v kopcích na jednom z ušlechtilých vraníků, s Preciosou na ruce. Objala spontánně Luciellu, kterou to uvedlo poněkud do rozpaků. „Děkuju ti, mami, moc ti děkuju!”

„Mám radost, když tě vidím oblečenou jako dámu,“ řekla Luciella s úsměvem, když ji viděla v elegantním zeleném obleku. „Teď si to sundej, ať to můžou sešít. Ne, Daro,“ dodala na adresu jedné ze švadlen, která špendlila oblek přes Mallinina prsa příliš těsně. „Ne tak vypasovaně, to je pro takovou mladou dívku nevhodné. „

Mallina se zamračila. „Proč musím mít všechny šaty jako malé dítě? Mám už postavu mnohem ženštější než Romilly.“

„To samozřejmě máš,“ odvětila jí Romilly. „A jestli ti ještě trochu povyrostou kozy, budeš se moct nechat najímat jako kojná.“ Pohlédla kritickým okem na Mallininu silnější postavu. Mallina vyštěkla: „Pro tebe je takového elegantního obleku škoda, tobě by bohatě stačily staré Darrenovy kalhoty! Ty bys radši chtěla vypadat jako štolba, chodit v mužských kožených kalhotách, jako jedna z těch bojovných sester...”

„Tak už toho nechte,“ pronesla klidným hlasem Luciella. „Nedělej si, Romilly, legraci z postavy své sestry, ona jenom rychle roste, toť vše. A ty buď taky zticha, Mallino. Romilly už je velká a otec přísně nakázal, že už nesmí jezdit v kalhotách a holínkách, ale že musí mít na letnice hezký dámský oblek a dámské sedlo, protože k nám přijedou na lov lidé z Ostrých útesů. A možná také Aldaran ze Špičatých vrchů se syny a dcerami, i někdo z Bouřlivé vrchoviny.“

Mallina zavýskla radostí, protože dvojčata ze Špičatých vrchů byly její nejlepší kamarádky a v zimě je vzhledem ke sněhovému bouřím Jestřábí kraj od Špičatých vrchů i Bouřlivé vrchoviny naprosto odříznutý. Romilly z toho takovou radost neměla:

Jessamy a Jeralda byly sice asi tak v jejím věku, ale podobně byly spíše Mallině, baculaté a přejemné, a víc je zajímalo, jaký jezdecký oblek mají na sobě a čím je zdobené sedlo a uzda, než aby projevily zájem o to, jak se cítí kůň, na kterém jedou, anebo jak ony samotné dokážou koně vést. Nejstarší syn z Ost-rých útesů byl starý přibližně jako Ruven a byl to také jeho nej-lepší kamarád, který se k Romilly a dokonce i k Darrenovi cho-val jako k malým dětem. A lidé z Bouřlivé vrchoviny byli všichni dospělí a měli jen malé děti.

Možná však bude mít možnost se projet s otcem a s Darre-nem, který se vrátí z Nevarsinu, a taky bude moci nechat prole-tět Preciosu. Nemusí to být tak špatné, i když tady budou mít hosty, a ona kvůli tomu bude muset nosit dámský jízdní oblek a sedět na dámském sedle, místo vysokých bot a jezdeckých kalhot, které se pro lov hodí mnohem víc. Stejně tu hosté budou jenom několik dní a ona se pak bude moci převléknout zpátky do pohodlných chlapeckých šatů. Když si tohle všechno uvě-domila, docela se těšila, jak udělá rodičům radost a nastrojí se. Už se vlastně také naučila v přítomnosti hostů jezdit v sukni a na dámském sedle, aby potěšila matku.

Když se vracela zpátky do svého pokoje, aby se převlékla do jezdeckého, broukala si. Možná by s sebou mohla vzít Raela, až půjde na planiny cvičit Preciosu. Měla hlavu plnou mávání křídel a taktiky, jak cvičit jestřába. Když si však chtěla vzít boty a jezdecké kalhoty - staré Ruvenovy, které odložil-, zjistila, že za dveřmi nic není.

Zatleskala rukama, aby přivolala služebnou, která se měla starat o děti, ale přišla stará Gwennis.

„Co to má všechno znamenat? Kde mám boty a kalhoty?“

„Váš otec vydal přísná nařízení,“ odpověděla Gwennis, „a já je na příkaz madam Lucielly musela vyhodit. Ani jestřábníkův chlapec by už je nemohl vzít na sebe, takové staré hadry. Právě vám šijí nový oblek, a dokud nebude hotový, tak přece můžete nosit ten starý, drahoušku.“ Ukázala na jezdeckou sukni a ves-tu, která ležela na Romillině posteli. „Ukažte, já vám pomůžu.“

„Tys je vyhodila?“ vybuchla Romilly. „Jak sis ta mohla dovo-lit?“

„Ale no tak, takhle se mnou nemluvte, slečno. Všichni přece musíme dělat to, co si madam Luciella přeje, ne? Tenhle oblek vám pořád padne, i když je v pase trochu těsný. Podívejte, včera jsem vám ho povolila, když mi to madam Luciella nakázala.“

„V tamhle nemůžu jezdit na Vichrovi!“ Romilly sebrala nenáviděnou sukni a mrštila jí přes celý pokoj. „Není zvyklý na dámské sedlo a nenávidí ho, a navíc tu nejsou žádní hosté ani nic takového. Sežeň mi někde jezdecké kalhoty,“ křičela, ale Gwennis nekompromisně kroutila hlavou.

„To pro vás nemohu udělat, otec vydal příkazy, že už nesmíte jezdit v kalhotách. Už je také nejvyšší čas, za čtrnáct dní jsou letnice a musíme už myslet na to, jak vás provdáme, a kdo by si vzal takovouhle holku, která lítá na koni v kalhotách jako nějaký tulák nebo jedna z těch divoženek s mečem a propíchnutýma ušima ze Sesterstva? Vážně, Romilly, měla byste se stydět. Taková veliká dívka a utíká do klecí, kde tráví celou noc. Je nejvyšší čas, abyste se krotila a stala se z vás dáma! Hezky si oblékněte tu jezdeckou sukni, jestli se chcete projet, a už se o tom nebudeme víckrát bavit!“

Romilly s hrůzou zírala na chůvu. Tak tohle je ten otcův trest. Je to mnohem horší, než kdyby mě seřezal. Věděla, že proti otcovým rozhodnutím není odvolání.

Škoda, že mě jenom neseřezal. Přinejmenším by aspoň se mnou jednal přímo, jako s Romilly, jako s člověkem. Ale takhle mě předat Lucielle a nechat na její libovůli, aby mě přetvořila ve svůj obraz dámy...

„To je pro normálního koně urážka!“ hřímala Romilly. „To nikdy neudělám!“

Vztekle kopla do obleku, který se válel na podlaze.

„Vždyť přece můžete zůstat doma jako dáma, nemusíte vůbec nikam chodit,“ řekla Gwennis soucitně. „Stejně už jste venku a ve stájích strávila spoustu času, takže už byste měla víc zůstat v domě a jestráby a koně přenechat chlapcům.“

Šokovaná Romilly spolkla knedlík, který měla v krku, a zvedla pohled od obleku na podlaze k chůvě. „Myslela jsem si, že v tomhle má prsty Luciella,“ řekla. „Že mě nemá ráda, že jo? Je

to přesně ve stylu Mallininých škodolibostí, a to jenom proto, že ona na pořádném koni jezdit neumí. Ale ty se k nim přece proti mně nespolečíš, vid' že ne?“

„Ale no tak, takhle nesmíte mluvit,“ zakvokala Gwennis. „Co si to o své hodné matce myslíte? Kolik matek by ke svým nevlastním dcerám bylo tak hodných, jako je madam Luciella k vám a k Mallině. Obléká vás do překrásných šatů, přestože ví, že jste obě hezčí, než je ona sama, a ví také, že zdejším pánem se stane Darren a její syn že zůstane jenom synem druhorozeným, což není víc nežli nedestro? Vaše vlastní matka by vás svlékla z jezdeckých kalhot už před třemi lety, k ní byste se nemohla chovat jako nějaký syčák! Jak vůbec můžete říct, že vás nemá ráda?“

Romilly se podívala na podlahu a oči ji pálily. Byla to pravda; nikdo jiný by na ni tak hodný jako Luciella určitě nebyl. Bylo by to mnohem snazší, kdyby na ni Luciella byla někdy jenom trochu nepříjemná. *Kdyby na mě byla zlá, tak bych se proti ní mohla postavit. Ale takhle? Co můžu takhle dělat?*

Preciosa na ni čeká. Opravdu si Gwennis myslí, že přenechám svého jestřába jestřábníkovu chlapci, nebo dokonce samotnému Davinovi? Třáslas jí ruce, když na sebe vztekla navlékala nenáviděný oblek z ošoupaného modrého gabardénu, který byl navzdory Gwennisině přešití stále ještě v pase příliš těsný, takže se jí pod vestou doširoka rozevíralo krajkové lemování. Lepší jezdit v sukni, než nejezdit VÚbec, pomyslela si, ale jestli si myslí, že se takhle snadno vzdám, tak to se šeredně mýlí!

Pozná mě vůbec v tom ohyzdném holčičím obleku?

Cestou ke stájím několikrát vztekla smýkla nenáviděnou sukni a zpomalila krok, aby kráčela zvolna jako opravdová dáma. Tak Luciella si ji koupila pěkným novým oblekem, aby zmírnila tvrdou ránu? Naprosto ženským způsobem, Istivě a nenápadně, místo aby jí řekla přímo, že už na sebe ty jezdecké kalhoty nesmí vickrát vzít!

V jestřábí kleci šla přímo k Preciose, navlékla si svou starou rukavici a posadila si ptáka na paži. Volnou rukou pohladila jestřábovi hrud' perem, které si za tímto účelem schovávala; kdyby

ho pohladila po peří rukou, setřela by mu z něj ochranný povlak a poškodila je. Preciosa vycítila její nervozitu a rozpačitě jí po paži přešlapovala. Romilly se ji snažila vší silou uklidnit, sundala péřové vábidlo a mávla na chlapce Kera.

„Máš pro Preciosu čerstvé maso?“

„Ano, *damiselo*, právě jsme zabíjeli holoubě k obědu a já pro ni schoval vnitřnosti. Nejsou venku déle než deset minut,“ odpověděl Ker, ona k čerstvému masu podezřívavě přičichla a připevnila ho na vábidlo. Preciosa zacítila potravu, šklubla sebou a zamávala křídly. Romilly na ni promluvila klidným hlasem a přistoupila k ní, shrnujíc sukni z cesty. Vyšla na dvorek, povolila na noze jestřába řemínky a roztočila nad hlavou vábidlo. Romilly klesla ruka, jak se Preciosa prudce vznesla a zakroužila na obloze nad stájem. Pak se rychle snesla dolů na vábidlo a chytila ho těsně před tím, než dopadlo na zem. Romilly ji nechala chvíli v klidu žrát, pak na ni zapískala, aby se pták naučil spojovat hvízd s potravou, a opět jí nasadila kapuci. Podala vábidlo Kerovi a řekla mu: „Roztoč to ty. Já se chci podívat, jak letí.“

Chlapec vzal poslušně vábidlo a začal ho roztáčet nad hlavou. Romilly opět jestřába uvolnila a sledovala, jak se vysoko vznáší a jak na její zapískání klesá na poletující vábidlo. Romilly ještě dvakrát celou lekci zopakovala, a pak konečně nechala jestřába v klidu nažrat, než mu nasadila kapuci a dala ho zpátky do klece. Ještě několikrát ho něžně pohladila perem, šeptala mu sladké nesmysly a cítila, jak je nasycenému jestřábu blízká. Rychle se učí. Brzy už bude moci volně létat a chytat si vlastní kořist a také se mi vrátí zpátky na zápěstí...

„Běž mi osedlat Vichra,“ nakázala a zachmuřeně dodala: „Asi budeš muset vzít moje sedlo.“

Chlapec se na ni ani nepodíval.

„Je mi líto, *damiselo*, ale pan MacAran vydal přísné rozkazy. Moc se zlobil.“

Takže toto bylo jejím trestem. Něžnější než výprask a vůbec ne ve stylu jejího otce - jasně v tom rozpoznávala jemné prsty Lucielliny. Dokonce i v duchu slyšela slova, která její nevlastní matka vyslovila: nu, podívej se, taková veliká dívka jako Romilly

a ty ji necháš takhle pobíhat po stájích, to se pak nemůžeš divit, co všechno vyvede. Ale přenech ji mně, já už se o ni postarám a udělám z ní dámu...

Romilly se málem na chlapce rozzuřeně vrhla, protože dámské sedlo je pro rozumného koně téměř urážka... Ale na paži se jí nervózně chvěla Preciosa a ona věděla, že pták její vztek přebírá. Tak se rychle uklidnila a tiše řekla: „Dobrá tedy, osedlej ho dámským sedlem.“ Ať už jede v jakémkoli sedle, rozzlobená či nikoli, Preciosa se prostě musí naučit zvyknout si na pohyby koně. A koneckonců, jízda v dámském sedle je lepší než vůbec nic.

Stejně však o tom musela neustále přemýšlet. Aby něco povídala otci, to je naprosto zbytečné. Zcela zjevně předal veškerou zodpovědnost Lucielle a ten nový jezdecký oblek byl pouhopouhým znamením, odkud vítr fouká. Bezpochyby brzy nastane den, kdy jí ježdění na koni bude úplně zakázáno - ale to ne, vždyť jí Luciella sama říkala o tom, že se pro ni chystá nový dobrý kůň. Ale bude muset jezdit pomaloučku jako dáma, protože žádný kůň nic jiného s dámským sedlem nesvede. Na koni v sukni, to nebude moci ani pořádně cvičit jestřába... Na dámském sedle není vpředu místo, kam by se totiž vešel, jako na pánském... A zanedlouho jí bude bez vší pochybnosti také zakázáno chodit do stájí a klecí, kromě příležitostných návštěv, kdy se tam jako dáma půjde podívat. A co s tím sama zmůže? Ještě navíc ani není plnoletá, patnáct jí bude až o letnicích, takže tak jako tak musí poslouchat, co jí otec a poručníci přikáží.

Cítla, jak se kolem ní stahují pouta.

Proč tedy dostala schopnost *laranu*, když, jak to vypadá, ho mohou svobodně užívat výhradně muži! Romilly se náhle chtělo plakat. Proč se tedy v tom případě nenarodila jako chlapec? Věděla, jaké odpovědi by se jí dostalo, kdyby se optala Lucielly, co si má s talentem počít: dostala jsi ho proto, sdělila by jí, abys ho mohla předat svým synům.

Ale copak ona není víc než jen pouhá dárkyně synů nějakému neznámému manželovi? Často přemýšlela o tom, že bude mít děti; vzpomínala, jak roztomilé miminko býval Rael, jako

malinkaté droboulinké štěňátko. Ale vzdát se všeho, přebývat jen v domě a stát se rozměklou ženou, jako je Luciella, vzdát se vlastního života a žít pouze prostřednictvím svých dětí? To byla příliš vysoká cena i za tak rozkošné děťátko. Romilly vztekle spolkla slzy, vědoma si toho, že působí na jestřába i koně, a přinutila se ke klidu.

Musí počkat. Možná, až otce přejde počáteční hněv, změní názor. A pak se rozpomněla: před letnicemi se vrátí domů Darren a třeba se za ni, jako otcův jediný zbývající dědic, u něj přimluví. Pohládila jestřába perem, aby ho upokojila, a rozjela se zpátky k Jestřábímu kraji se zábleskem naděje v srdci.

3. KAPITOLA

Deset dní před letnicemi, právě když měla Romilly patnácté narozeniny, se vrátil domů její bratr Darren.

Rael viděl jezdce na koních jako první, když onoho rána celá rodina seděla u snídane na terase, protože bylo tak pěkné počasí, že Luciella nakázala servírovat na otevřené terase, z níž byl pohled do celého údolí Kadarinu. Rael si vzal druhý chleba s medem k zábradlí, přestože Luciella na něj naléhala, aby si slušně sedl ke stolu a dojedl jídlo u něj. Nakláněl se přes okraj a házel drobký chleba na široké listy břečťanu, který se plazil po zdi zámku vzhůru k terase.

„Marni, podívej,“ vykřikl, „tamhle na cestě jsou jezdci! Co myslíš, jedou k nám? Tati, vidíš to?“

MacAran se na dítě zamračil a zvedl šálek ke rtům. „Pst, Raeli, s matkou teď mluvím já...“ Ale Romilly okarnžitě věděla, kdo to je.

„To je Darren,“ zvolala a běžela k zábradlí. „Poznám jeho koně - běžím za nimi dolů!“

„Romilly! Sedni si a dojez snídani,“ nakázala jí Luciella, ale Romilly už byla u dveří a copy jí pleskaly o lopatky, jak sbíhala po schodech. Zaslechla za sebou dupot Raelových bot a musela se zasmát, když pomyslela na Luciellinu nespokojenost - tentokrát však bylo poklidné stolování přerušeno z příjemných důvodů. Olízla si prsty, na kterých ještě ulpíval med, a vyběhla na dvorek s Raelem v patách. Chlapec už visel na bráně a volal na dělníky, ať ji jdou otevřít.

„To je můj bratr Darren! Vrací se domů!“

Chlapi v dobré náladě začali bránu otevírat ještě dřív, než k nim dolehl klapot koňských kopyt; Rael byl jejich miláček, všemi rozmazlovaný. Visel na bráně a smál se, jak ji muži spolu s ním rozevírali, a divoce mával na jezdce.

„To je Darren a ještě někdo! Romilly, pojď je přivítat!“

Ale Romilly se nyní trochu stáhla, jako by se náhle styděla za své neupravené rozčepýřené vlasy, za zamazané prsty a ústa a s krajícem chleba s medem ještě stále v ruce. Rychle ho hodila psovi na dvorku a otřela si kapesníkem ústa. Co to najednou pociťuje, vždyť je to jenom Darren s nějakým svým kamarádem, s kterým se seznámil v klášteře. Darren seskočil z koně a Rael se na něho okamžitě pověsil, objal ho a mluvil tak rychle, že mu nebylo skoro rozumět. Darren se zasmál, sundal Raela a přistoupil k Romilly, aby ji vzal do náruče.

„Ty jsi vyrostla, sestřičko, už jsi skoro dospělá žena.“

„Má narozeniny, cos jí, Darrene, přivezl?“ vyptával se Rael a Darren si odkašlal. Byl vysoký a štíhlý, rzavé vlasy mu spadaly v hustých pramenech do očí a tváře měl po zimě strávené v Nevarsinu celé pobledlé.

„Zapomněl jsem, že máš narozeniny, sestřičko. Odpustíš mi to? Dám ti dárek o letnicích,“ slíbil.

„Dárek už jsi mi dal tím, že jsi přijel, Darrene, „ řekla a projela jí prudká bolest. Měla Darrena moc ráda, ale Ruven jí byl vždycky bližší, stejně tak, jako Mallině byl bližší Darren. A Ruven se domů nevrátil, už se nikdy domů nevrátí. Nenávist k Vě-žím, které jí navždy sebraly bratra, v ní bouřila a ona se ji pokoušela zahnat, stejně tak jako se pokoušela polknout slzy vzteku.

„Otec a Luciella právě snídají,“ řekla. „Pojďme zpátky na terasu, Darrene. Řekni coridomům, ať ti odnesou zavazadla do tvého pokoje.“ Chytila ho za ruku a chtěla ho odtáhnout s sebou,

ale on se otočil k chlapci, který s ním přijel a který již svého koně předal podkonímu.

„Nejdřív tě chci seznámit se svým přítelem,“ řekl a přidhl k sobě onoho mladíka. „To je Alderic z Castamiru a toto moje nejstarší sestra Romilly.“

Alderic byl ještě vyšší než Darren a světle žluté vlasy se mu zlatě leskly. Oči měl ocelově šedé a hluboko posazené pod vysokým čelem. Oblečení měl ošuntělé, což tvořilo k Darrenovu drahému obleku ostrý kontrast. Darren, jako nejstarší syn Jestřábího kraje, měl na sobě dokonale padnoucí manšestrový oděv rezavé barvy zdobený kožešinou, zatímco chlapec z Castamiru byl oděn do prošoupaného pláště, jako kdyby ho zdědil po otci nebo dokonce po dědovi; králičí kožešinka lemující okraje byla místy úplně vypelichaná.

Takže on se skamarádil s chlapcem o mnoho chudším, než je on sám, a dozajista ho vzal sem, protože jeho přítel nemá prostředky na to, aby cestoval na svátky až domů. Darren byl vždycky moc hodný. Vřele ho přivítala a s blahosklonností v hlase řekla: „Vítejte u nás, Domne Aldericu. Přidáte se k nám a posnídáte s našimi rodiči, že? Garine,“ obrátila se na sluhu. „Odnes bratrovy věci do jeho pokoje a Aldericova zavazadla prozatím do červené místnosti; pokud madam Luciella nerozhodne jinak, bylo by dobré, kdyby bydlel poblíž pokoje mého bratra.“

„Tak jdeme,“ chytil Darren Romilly v podpaží a vedl je s Aldericem do schodů. „Nemůžu vůbec chodit, když na mě, Raeli, takhle visíš. Běž napřed, běž.“

„Stýskalo se mu po tobě,“ řekla Romilly. „A...“ chtěla se zmínit o druhém bratrovi, ale to by hovořila o rodinných záležitostech před cizím člověkem. Později jistě bude mít čas promluvit si s Darrenem o samotě. Když došli na terasu, Darren měl okamžitě plnou náruč Malliny, takže zůstalo na Romilly, aby představila Alderica otci.

Starý MacAran řekl se zdvořilou vážností: „Vítejte u nás, chlapče. Přátelé mého syna jsou i našimi přáteli. Vy jste příbuzný Valdrina Castamira z Vysokého Garthu? Byli jsme spolu ve vojsku krále Rafaela, než byl tak hanebně zavražděn.“

„Pouze vzdálený, pane,“ odpověděl Alderic. „Musím vám s politováním sdělit, že Lord Valdrin je mrtev a zámek mu byl

nad hlavou spálen *lepivým ohněm*, neboť v něm ukryl Carolina na cestě do exilu.“

MacAran překvapeně polkl: „Valdrin že je mrtev? Byli jsme staří přátelé, kteří spolu vyrůstali! Ale Valdrin byl vždycky pošetilec, jako všichni ostatní, kteří se zaplétají do záležitostí vysoce postavených lidí.“

Alderic vážně namítl: „Ale já si ho pro jeho věrnost k našemu drahému exilovému králi nesmírně vážím, pane.“

„Vážím,“ opakoval hořce MacAran. „Copak si člověk může vážít někoho, kvůli němuž a jeho pletkám s vysoce postavenými muži byli zaživa upáleni jeho příbuzní, žena a děti?“

Romilly si povšimla, že Alderic chce odpovědět nějaká ostrá slova, ale místo toho se jenom uklonil a neřekl nic. Nesmí urážet svého hostitele. Když byla Mallina představována Aldericovi, zamrkala na něj očima; Romilly to pozorovala s opovržením: ten mladík nemá nic v kapsách, pomyslela si, a Mallina na něm ochotně zkouší své ženské půvaby a triky. A to na politickém uprchlíkovi, kterého Darren přivezl z Nevarsinu, aby se chudák jednou ta_y pořádně najedl. Byl hubený jako lunt, čemuž se člověk aemůžedivit, neboť v Nevarsinu je krmí výhradně bukvi-covou kaší a studenou vodou!

Mallina neustále něco mladíkovi štěbetala.

„A přijedou také z Bouřlivé vrchoviny a dcery a synové Aldaranovi ze Špičatých vrchů. Celou dobu o letnicích tu budou večírky a lovy s jestřáby, a také bude veliký bál...“ pohladila ho pohledem s dlouhými řasami a zeptala se: „Tančíte rád, *Domne Aldericu*?“

„Už jsem nesmírně dlouho s nikým netančil,“ odpověděl Alderic. „Naposled jsem tančil kruhové tance s mnichy a novici v klášteře, když se oslavoval konec zimy... Ale doufám, že mě to naučíte, *damiselo*.“ Uklonil se jí a také Romilly, když tu Mallina rychle řekla: „Romilly však s vámi tančit nebude; ta je pořád zalezlá ve stájích a určitě by vám raději místo toho ukázala svoje psy a jestřáby!“

„Mallino, běž do školy,“ řekla Luciella hlasem, v němž zcela zřetelně zaznívalo to si spolu vyřídíme později, děvenko. „Nesmíte se na ni zlobit, domne Aldericu, je to ještě rozpustilé dítě.“

Mallina se rozplakala a utekla z místnosti. Alderic se usmál na Romilly a řekl: „Já se také cítím příjemněji ve společnosti jestřábů a koní, nežli ve společnosti dam. Takže to asi jeden z těch koní, které jsme s sebou přivezli z Nevarsinu, bude zřejmě váš?“

„Patřil mému. . .“ Darren zachytil otcův výstražný pohled a dodal: „Patřil jednomu našemu příbuznému. Nechal ho v Nevarsinu, abychom ho sem přivedli zpátky.“ Ale Romilly si povšimla pohledu, který si Darren a Alderic spolu vyměnili, takže jí bylo okamžitě jasné, že se bratr s celou záležitostí svému příteli svěřil. Rozmýšlela, jak daleko se rozesla zpráva, že se MacAranův syn zle pohádal s rodinou a uprchl do Věže.

„Romilly,“ ozval se otec, „nemáš ty náhodou být ve škole také? Slečna Callinda už na vás jistě čeká.“

„Slíbil jsi mi, že na narozeniny budu mít volno,“ připomněla mu Romilly jeho slib a Luciella řekla s předstíranou laskavostí: „Ano, slíbili jsme ti to, to je pravda. Asi chceš být s bratrem, vid’?“

Usmála se na bratra a kývla: „Ráda bych ti ukázala svého nového *verrinského* jestřába...“

„Romilly ho sama vycvičila,“ vpadl do toho Rael a otec se zamračil. „Když byl Davin nemocný. Celou noc čekala, dokud si jestřáb nevzal žrádlo a jestřábník pak povídal, že ani otec by si nepočíнал lépe. . .“

„Ano,“ řekl stroze MacAran. „Tvoje sestra dokázala to, co ty chlapče nedokážeš nikdy. Mohl by ses od ní učit, co se kuráže a šikovnosti týče! Možná by bylo bývalo lepší, kdyby se narodila jako kluk a ty jako holka, aby sis mohl přikrývat kolena sukní a trávit den ručními pracemi v d.omě.“

Darren zrudl až ke kořínkům vlasů. Namítl: „Neshazuj mě prosím před přítelem, otče. Dělán co mohu, abych ti udělal radost. Ale jsem takový, jak mě Bůh stvořil, a jiný už nebudu. Za-

jíc nemůže být bojovným koněm, a kdyby se o to pokoušel, byl by ostatním jenom k smíchu.“

„Tak tomu tě tam ti tví mniši učí?“

„Naučili mě, že jsem tím, kým jsem,“ odpověděl Darren a Romilly si všimla, že se mu v koutku oka zaleskly slzy. „A proto jsem tady, otče, abych tě potěšil nejlépe, jak dovedu.“ Romilly v podtextu zaslechla naprosto zřetelně, jako by to bylo vysloveno nahlas, že *není moje chyba, že nejsem jako Ruven, a za to, že odešel z domova, vůbec nemohu.*

MacAran pohnul svojí velkou bradou a Romilly poznala, že on také zaslechl zapovězená slova. Zachmuřeně pravil: „Vezmi bratra do klecí, Romy, a ukaž mu svého jestřába. Možná se také pokusí dokázat to, co dokázala žena.“

Darren otevřel ústa, aby něco pronesl, ale Romilly ho šťouchla do žeber, jako by chtěla říct: *Pojďme pryč, dokud máme příležitost, než řekne ještě něco horšího.* Darren tlumeně vyzval Alderica: „Pojď s námi, jestli chceš také vidět toho jestřába.“ Alderic se s nezaujatými a zdvořilými slovy poklonil MacAranovi a madam Lucielle a odebral se za nimi dolů po schodech.

Několik posledních dní byla Preciosa umístěna na bidélku mezi cvičenými ptáky. Romilly si pomalu a potichu navlékla rukavici, posadila si jestřába na zápěstí a otočila se na mladíky.

„To je Preciosa,“ řekla s pýchou v hlase a zeptala se Darrena: „Podržíš ji na chvíli, než dojdou pro řemínky a vábidla? Musí se naučit zvykat na cizí ruce a hlas...“

Ale když se pohnula směrem k němu, polekaně couvl a Romilly vycítila, jak jeho strach vibruje v ptačím mozku, tak raději obrátila pozornost k Preciose a začala ji uklidňovat a hladit perem. Neměla v úmyslu něco vyčítat, ale byla tak zaujatá tím, co dělala, že ani nepomyslela na to, jak její slova mohou na druhého zapůsobit: „Nikdy se v přítomnosti jestřába nesmíš prudce pohybovat: - to bys ale měl vědět! Můžeš ho tím vyděsit - a člověk by si málem myslel, že se ho bojíš!“

„To je jenom - jenom že nejsem zvyklý mít blízko něco tak velkého a divokého,“ odpověděl Darren a kousl se do rtu.

„Divokého? Jako Preciosa? Ale vždyť ona je mírná jako štěňátko!“ řekla Romilly nevěřicně. „Kere, podej mi vábidlo!“ Když jí ho podal, očichávala ho, mračila se a krčila nos.

„Tohle dáváš ostatním jestřábům? Myslíš, že se živí mršinami nebo co? Od tohohle by se znechuceně odvrátil i pes! Nakázala jsem, že Preciosa musí dostávat čerstvé maso, aspoť. myš, když v kuchyni náhodou nic není, a ne něco takhle smradlavého a nechutného.“

„Ale tohle dal Davin stranou pro jestřáby, slečno Romilly.“

Romilly otevřela ústa, aby mu dala co proto, ale než stačila cokoli vyslovit, pták na jejím zápěstí sebou začal zběsile škubat a ona poznala, že ho zasáhla její zlost. Zhluboka se nadechla a tiše řekla: „Promluvím si o tom s Davinem. Nechci, aby byli naši jestřábi krmeni odpadky. A teď běž a přines mi pro něj něco čerstvého; když ne holoubě, tak seber jednoho psa a chytte mi myš nebo kysu, ale okamžitě.“

Darren se před divokým máváním křídel stáhl do ústraní, ale když Ker odběhl za svými povinnostmi, řekl: „Vidím, že. práce s jestřábem ti přinejmenším aspoň vybrousila jazyk, Romy. Což je dobře.“

„Kéž by byl i otec téhož názoru,“ přála si Romilly a stále hladila Preciosu perem, aby ji uklidnila. „Ptáci jsou jako děti přebírají emoce těch, kdo je vychovávají. Opravdu v tom podle mě není nic jiného. Pamatuješ si přece, že když byl Rael ještě miminko, tak. ošetřovatelku, kterou pro něj Luciella sehnala - teď si nemohu vzpomenout, jak se jmenovala, Marja, Moyra nebo tak nějak - musela Luciella propustit, protože se její starší syn utopil a ona se vždycky, když Raela viděla, rozplakala a on z toho měl koliku. A pak k nám přišla Gwennis...“

„Ne, v tom je určitě něco víc,“ řekl Alderic, když vyšli z tmavé klece ven na dlážděný dvorek. „V tom je všem známý *laran*, který se zprvu vyvinul, pokud je mi známo, u Dellerayů a MacAranů: to vcítění se do koní, jestřábů a jiných zvířat... V dobách válek krále Felixe to začali v sobě pěstovat. U Dellerayů byl však spojen s nějakým smrtícím genem a oni vymřeli, ale MacAranové ten talent mají po celé generace.“

Darren se rozpačitě usmál: „Prosím tě, příteli, abys takhle otevřeně o *Iaranu* nemluvil, když se u toho náhodou naskytne můj otec.“

„A proč? Copak. on je jedním z těch, kteří raději hovoří o rozkvetlých stromech, protože sněhové vločky jsou pro ně moc studené?“ zeptal se Alderic a zašklebil se. „Celý život jsem slyšel, jak MacAranové dokážou vycvičit koně nejlíp na světě, a *Domn* Michail je mezi nimi naprostá jednička. Je si zcela jistě vědom toho; že dar *Iaranu* mají v domě.“

„A přesto o tom nechce slyšet ani slovo,“ řekl Darren. „A to od té doby, co Ruven utekl do Věže. Nemohu mu to mít za zlé, přestože někteří lidé říkají, že jsem tím, co Ruven udělal, mnoho získal... Romilly, teď, když tu není otec, ti chci něco říct a ty to potom tajně řekni Mallině. Myslím, že Rael je ještě moc malý na to, aby si to nechal pro sebe, ale dělej, jak myslíš. Dostal jsem do kláštera dopis od Ruvena. Má se dobře a to, čím se zabývá, ho moc baví a je tam šťastný. Všechny vás moc pozdravuje a líbá a poprosil mě, abych si o něm promluvil s otcem, až k tomu bude vhodná příležitost.“

„Což bude, až jablka a černý rybíz porostou společně na zasněžených útesech Nevarsinu,“ odsekla Romilly. „Tys tam byl, ty víš, co si myslí...“

Darren zakroutil hlavou. „Ale ne, já nemám takovou schopnost telepatie, jako máš ty, sestro. Stejně ale byl nějaký divný...“

Romilly se k němu obrátila a nevěřícně vyvalila oči. „Ale co-pak ty neslyšíš vůbec nic jiného než to, co se vysloví nahlas?“ zeptala se. „Copak jsi úplně hluchý?“

Darren pomalu zčervenál studem a sklopil oči. „Je to tak, sestro,“ řekl a Romilly zavřela oči, jako kdyby se nechtěla dívat na mrzáka. Nikdy ani nepomyslela na to, že by někdo z jejich příbuzných neměl stejný talent, který považovala za samozřejmost ještě předtím, než se dozvěděla, co to je. A dokonce ji nikdy ani nenapadlo, že by to tak mohlo být.

S úlevou se obrátila na Davina, který právě vešel na dvorek. „Tak to jste vy, příteli, vydal rozkazy, aby byli jestřábi krmení odpadky z kuchyně, a ne čerstvým masem?“ ukázala na misku

plnou nechutných zbytků. Davin ji zvedl, s odporem k ní přičichl a opět ji odložil.

„To přinesl ten lenoch líná? Z něj žádný jestřábník nikdy nebude! Poslal jsem ho do kuchyně pro čerstvé maso, ale madam Luciella řekla, že pro jestřáby se už nic čerstvého zabíjet nebude; a Ker byl určitě tak líný, že se ani nenamáhal chytit myš. Ale já už pro vašeho jestřába něco seženu, slečno Romilly.“

Alderic se zeptal: „Mohu se ho dotknout?“ a vzal Romilly z ruky pero, aby pohladil jestřába po hrudi. „Je opravdu nádherný. Verrinské jestřáby není vůbec snadné ochočit, sám jsem to zkoušel. Neměl jsem velký úspěch, jenom u těch, kteří se narodili v klecích. Tohle že byl divoch? Kdo ho ochočil?“

„Já. A stále ho ještě cvičím. Ještě volně nelítá,“ odpověděla Romilly a stydlivě se usmála před jeho udiveným pohledem.

„To jste ho vycvičila opravdu vy? Dívka? Ale vlastně proč ne, vždyť jste MacAranová. Ve Věži, kde jsem svého času chvíli pobýval, jedna žena také ochočila a vycvičila verrinského jestřába, který byl odchycen venku. Tam jsme o těch, kterým to s krocením jestřábů šlo, říkali, že to s jestřáby umějí *jako MacAranové*...“

„Copak ve Věžích jsou nějakí MacAranové, že se to tam tak říká?“ zeptala se Romilly. „Myslela jsem, že můj bratr je první, kdo tam...“

Alderic ji přerušil: „To rčení pochází již z dob předků mého otce: mít dar MacAranů...“ Slovo, které vyslovil, nebylo v pohoří Kilghard používáno, neřekl *laran*, ale užil starého kastovního slova *donas*. „Ale váš otec není moc rád, že má syna ve Věži, že? Většina lidí by na to byla hrdá.“

Darren se hořce usmál. „Nemám vůbec žádné schopnosti, abych něco dělal se zvířaty. Snad jenom něco málo pro studium. Ale dokud byl Ruven jeho dědicem, vůbec to nebylo na závadu; byl jsem předurčen pro klášter a byl jsem tomu rád. A on se teď pokouší zatlouct ohnutý hřebík do otvoru, který byl určen pro mého bratra...“

„Vy nemáte třetího bratra?“ zeptal se Alderic. „Copak je ten malý chlapec, který nás vítal, *nedestro*, neboli méněcenný, že

váš otec nemůže pustit svého syna do kláštera Svatého Valentina Sněžného a předat Jestřábí kraj Rafaelovi nebo Raelovi, či jak se jmenuje? Nebo když vidí, co slečna Romilly dokáže...” široce se usmíval, až se Romilly začervenala. Ale Darren trpce odpověděl: „Ty našeho otce neznáš,” řekl rychle a odvrátil se, zatímco Romilly o jeho slovech přemýšlela: opravdu si Alderic myslí, že by snad jednou ona sama mohla převzít Ruvenovo místo v Jestřábím kraji?

„Přinesl jsem vašemu jestřábovi čerstvé maso,” řekl Davin, když přišel na dvorek. „Jedna z kuchařek právě zabíjela drůbež k večeři a dala mi vnitřnosti. Dal jsem také příkaz, aby pro vás dali každé ráno stranou nějaké maso. Ker přinesl maso ze večerejška, které bylo připraveno pro psy, a měl v té kuchyni spoustu práce s obhlížením ženských, takže ho ani nenapadlo požádat o čerstvé maso. Z něj prostě nikdy jestřábník nebude! Přisahám, že se na něj vykašlu, ať si je z něj *sekal*, a místo toho začnu učit mladého pána Raela.“

Romilly se zasmála: „Ale do toho začne mluvit Luciella... Kera pošlete krmit prasata nebo se starat o psí boudy. A tady na zámku určitě musí být někdo, kdo má pro jestřáby cit.“

Darren se nevesele zasmál: „Možná Neldin chlapec Garris. Široko daleko se povídá, kdo je jeho otcem. Když bude mít smysl pro zvířata, otec si toho určitě všimne; Nelda je na to moc hrdá. Jednou jsem už nadnesl, že by měl chodit do školy spolu s Raelem, ale naše velká dáma Luciella se proti tomu zběsile postavila, jako bych chtěl do vyšší společnosti zvát kluka čističe chlívků.“

„Měl bys už vědět, že Luciella slyší jenom to, co slyšet chce,” řekla Romilly. „Možná si myslí, že mít nemanželské dítě je nakažlivé, že je to jako mít blechy.” S námahou se s Preciosou na hřbetu ruky natáhla pro vábidlo a řemínky. „Sakra, Darrene, to ho nemůžeš na chvílínku podržet? Jestli ne, tak bys snad aspoň mohl být tak laskav a uvázat maso na vábidlo. Už ho cítí a za chvíli začne běsnit.“

„Já ho podržím, jestli mi ho svěříte,” řekl Alderic a natáhl ruku. „Půjdeš ke mně, maličká?” Opatrně přendal jestřába z Romillinina zápěstí na své. „Jakže jí to říkáte? Preciosa? To se k

němu hezky hodí, vlastně k ní. Vypadá precizně jako dokonalost sama.“

Romilly žárlivě sledovala, jak se jestřáb se zakrytou hlavou spokojeně usazuje na Aldericově zápěstí. Ale Preciosa vypadala šťastně a Romilly se sklonila k provazu, kterým pevně uvazovala maso na vábidlo, aby ho Preciosa nemohla rychle zhltnout a musela si ho snést dolů k zemi, což se musí naučit každý lovecký jestřáb. Špatně vycvičení jestřábi jídlo sezobnou z vábidla už ve vzduchu, takže se lovit vlastně nikdy nenaučí. Musejí kořist snést dolů svému pánovi a čekat, dokud jim potravu nepodá vlastní nikou.

„Podej mi to vábidlo,“ řekl Darren. „Jestli nejsem k ničemu jinému dobrý, aspoň ho roztočím a vyhodím vzhůru.“

Romilly mu ho s úlevou podala. „Díky. Jsi vyšší než já, vyhodíš ho výš.“ Vzala si Preciosu zpátky na své zápěstí. Jednou rukou jí sundala kapuci z hlavy a zvedla paži, aby se mohla rozletět. Jestřáb se vznesl do výšky, za sebou řemínky. Letěl výš a výš, až kam mu řemínek dovoľoval. Romilly si všimla, jak na konci trochu zvrátil hlavu, zahlédla svištící vábidlo a pak viděla, jak se Preciosa se sklopenými křídly vrhá dolů na vábidlo, chytá ho do zobáku a drápů a rychle se s ním snáší jí k nohám. Romilly prudce zapískala, aby se pták naučil spojovat to s krmením, posadila si Preciosu na rukavici a odtrhla maso z vábidla.

Preciosa se k jídlu sklonila tak rychle, že uskočila stranou z rukavice a zaryla Romilly bolestivě drápy do lehce oděného předloktí nad rukavicí. Vy tryskla krev, která jí potřísnila šaty. Romilly se ovládla, aby nevyjekla bolestí, ale Darren, když spatřil, jak se rudá barva rozlévá po modrém plátně, nahlas vykřikl.

„Sestro!“

Preciosa, vylekaná výkřikem, ztratila rovnováhu a upadla. Začala zběsile mával křídly Darrenovi přímo před tváří. Romilly se po ní natáhla, ale Darren zděšeně zakřičel a mával pažemi před obličejem, aby se bránil před zobákem a drápy, které se mihly nebezpečně blízko. Preciosa ještě jednou klopýtla a vzletěla. Pronikavě pískala, dokud ji nezastavil konec řemínku.

Romilly procedila skrz zaťaté zuby: „Krucí, Darrene, vždyť si mohla zlomit křídlo! To v přítomnosti jestřába musíš ječet? Vrať se prosím tě radši zpátky, než ji vylekáš úplně.“

Darren koktal: „A-ale ty-ty jsi zraněná.“

„No a co?“ opáčila rychle Romilly, prudce ho odstrčila a jemně zapískala, aby přivábila Preciosu zpátky. „To už jsem s sebou mohla vzít Rada, ty nemehlo. Běž odsud!“

„Tak toto je můj syn a dědic,“ pravil MacAran hořce. Stál ve dveřích klece a sám nepozorován sledoval tři mladé lidi venku. Hlas měl, přestože byl rozhněván, tichý. Věděl dobře, že v přítomnosti ptáka se hlas nesmí zvyšovat. Klidně tam stál a obočí se mu vlnilo hněvem, když Romilly stahovala dolů jestřába a utahovala mu řemínky. „To se, Darrene, nestydíš, jen tak tady postávat, když tě malá holka plísňuje za to, co by instinktivně neudělal žádný z mých synů? Kdybych dobře neznal tvoji matku, myslel bych si, že tě zplodil nějaký toulavý žebrák... Vládce osudů, proč jsi mě obdařil synem, který se sem naprosto nehodí?“ Chytil Darrena za paži a vtáhl ho dovnitř do klece. Romilly zaslechla, jak Darren vykřikl a kousla se do rtu, jako kdyby rána dopadla na její vlastní rameno.

„A teď mazej a koukej se aspoň pro jednou chovat jako opravdický chlap! Vezmi toho jestřába - ale tak ne, proboha, ty máš ty ruce samým psaním úplně levé - takhle ho vezmi a vyhod' vábidlo. A jestli tě ještě jednou uvidím, jak se straníš téhle práce, přísahám, že ti nařežu a pošlu spát o chlebu a vodě, jako kdyby ti bylo tolik, co Raelovi.“

Alderic byl smrtelně bledý a měl zaťaté zuby. Sklopil oči a mlčel. Romilly se vší silou snažila zachovat klid - nebylo důvodu znervózňovat Preciosu ještě jednou - a znovu přivázala maso na vábidlo. Alderic sebral beze slova vábidlo a začal ho roztáčet. Romilly sledovala Preciosu a oba se snažili Darrena, který se nešikovně celý rudý pokoušel jestřábovi sundat kapuci, ignorovat. Bylo to jediné, co pro něj v daném okamžiku mohli udělat.

Aspoň, že se snaží, pomyslela si. To je možná statečnější než to, co jsem já udělala otci navzdory. Já ten dar mám, já jenom dělala to, co je pro mě naprosto přirozené, ale Darren musí poslušně dělat to, co je proti jeho přirozenosti... Stáhlo se

jí hrdlo, jako by se jí chtělo plakat, ale úspěšně pláč potlačila. To Darrenovi nepomůže. Nic mu nepomůže, kromě jeho snahy zvítězit nad svojí nervozitou. A někde hluboko v sobě cítila malý osten zadostiučinění: .. jak jen může být tak nešikovný v něčem, co je tak snadné a jednoduché?

4. KAPITOLA

Romilly prvního z hostů, přijíždějících na slavnost o letnicích, neviděla. Svítání bylo jasné a nádherné, slunce se vyhouplo nad mraky přímo nad obzorem. Již tři dny nepršelo ani nesněžilo a všechny květiny v zahradách začínaly rozkvétat. Seděla v posteli a byla celá rozrušená: dnes pustí létat Preciosu prvně zcela volně.

To byl prubířský kámen jak pro jestřába, tak pro jeho cvičitele. Přechasto se stává, že když je jestřáb prvně puštěn volně, vzlétne k obloze, zakrouží ve fialových mracích - a už se nikdy nevrátí. Byla si této možnosti plně vědoma, ale Preciosu by strašně nerada ztratila. Bylo však docela pravděpodobné, že se pták, který byl zvyklý létat a lovit volně v přírodě, takhle zachová.

Ale Preciosa se vrátí, Romilly tomu pevně věřila. Shodila noční košili a oblékla se do loveckého. Její nevlastní matka jí nový zelený sametový oblek starostlivě připravila, ale ona si navlékla starý svetr, košili a staré Darrenovy jezdecké kalhoty. Jestli se otec bude zlobit, tak ať se zlobí; ona si první Preciosin lov nehodlá zkazit tím, že by musela dávat pozor, zda si nový oblek neumaže.

Když vyklouzla do chodby, klopýtla o košík, který stál přímo za jejími dveřmi. Byl to tradiční dárek o letnicích, který mužští příbuzní přichystali svým matkám, sestrám, dcerám. Otec byl vždycky štědrý; dala košík dovnitř, vytáhla z něj jablko a pár bonbónů, které tam byly pokaždé, a nacistala si je do kapes. Přesně to na lov dneska potřebuje. Po krátkém zaváhání tam přidala ještě několik pro Darrena a Alderica. Byl tam ještě jeden

košík. Od Darrena? A maličký košíček, slepený z proužků papíru, který viděla, když ho Rael schovával ve třídě. Chápavě se usmála, protože byl plný oříšků, o nichž věděla, že je Rael ušetřil z vlastních přesnídávek. Takový miláček, její bratříček! Na okamžik byla v pokušení vzít ho dneska s sebou na tu významnou projížďku, ale po chvíli přemýšlení si povzdychla a rozhodla se, že nebude riskovat matčin hněv. Přichystá pro něj něco milého na oplátku později.

Sešla potichu chodbou a dole u hlavního vchodu na ni čekali Darren a Alderic, kteří pustili psy ven; konec konců už bylo dlouho po rozednění. Tři mladí lidé se vydali ke stájím.

„Pověděl jsem otci,“ začal Darren, „že za úsvitu půjdeme lovit s jestřáby. Můžeš si vzít jeho koně, budeš-li chtít, Aldericu.“

„Je skvělý,“ odpověděl Alderic a tiše se přiblížil k jestřábovi.

„Kterého si vezmeš ty, Darrene?“ ptala se Romilly, když si posadila Preciosu na zápěstí. Darren k ní s úsměvem zvedl oči: „Myslím, že ty, sestro, dobře víš, že lov s jestřáby nemám nijak v lásce. Kdyby mi otec poručil, že musím vycvičit jednoho z jeho ptáků, tak bych ho musel poslechnout. Ale vzhledem k tomu, že je svátek, tak mi naštěstí žádný takový úkol nezadal.“

Jeho tón zněl tak hořce, až Alderic vzhlédl: „Myslím, že váš otec chce být hodný, *bredu*.“

„Jistě. Bezpochyby.“ Darren však cestou ke stájím, kde byli připravení koně, hlavu nezvedl.

Romilly posadila Preciosu na bidélko a osedlala si koně. Nechtěla nakazovat nikomu z čeledínů, aby se proti svému přesvědčení postavil proti otcovým příkazům, ale na této projížďce nemohla mít dámské sedlo. Jestli ji otec bude chtít potrestat, klidně za to přijme jakýkoli trest.

Pocítila nesmírnou extázi, když se zase jednou oblékla do normálních jezdeckých šatů. Cítila, jak jí chladný ranní vítr fouká do tváře a jak před ní na sedle trůní Preciosa; hlavu měla sice zahalenou, ale jinak byla bdělá. Cítila, jak z ptáka vychází paprsek ostražitosti, který se v ní mísil s jejími vlastními pocity, které sama nedokázala určit... Strach to tak docela nebyl, to už znala, ani veliké vzrušení, ale k její veliké úlevě neměl vůbec nic

společného s tou divokou zběsilostí, již pociťovala, když začínala Preciosu cvičit. Cestou do hor se jim mraky rozplynuly nad hlavou a pod kopyty koní zvonila jenom tenká slupka námrazy.

„Kam pojedeme, Darrene? Ty tyhle kopce znáš,“ zeptal se Alderic a Darren se zasmál.

„Spíš se zeptej Romilly, ne mě...“ hlas se mu zlomil a Romilly, která rychle zvedla zrak od jestřába, zachytila ostrý, téměř varovný pohled, který Alderic vrhl na mladšího muže. Darren rychle dodal: „Moje sestra tady zná kopce a jestřáby mnohem líp než já, Lorde Ericu.“

„Myslím, že tudy,“ řekla. „Na koňské pastviny. Je to dost daleko, takže nás tam nikdo nebude rušit a my si můžeme v klidu zalovit. Mlází je tam vždycky plné drobných zvířat a ptáků.“

Když začali stoupat do vrchu, ohlédli se a spatřili pastvinu, široký zatravněný pás ve svahu, který byl tu a tam ozdoben shluky keřů, planých růží a jiných trnovníků. Několik koní se páslo na trsech trávy, která se již letně zelenala, okolí bylo poseto modrými a žlutými planými kvítky a v trávě bzučel hmyz. Koně zvedli zvědavě hlavu, větříce nebezpečí, ale když zjistili, že jim nic nehrozí, pokračovali v pastvě. Jeden malý koník pohodil hlavou a rozběhl se na tenkých nohách směrem k nim. Romilly se zasmála, sklouzla z koně a šla hříbě, které jí sahalo těsně k ramenům, pohladit.

„To je Angela,“ otočila se k chlapcům. „Narodila se vloni v zimě a já ji krmila jablkovými slupkami - ale ne, Angelo, tohle je moje snídaně,“ dodala a odstrčila jí hlavu z batůžku, do kterého se začala dobývat. Neodolala však, vytáhla nůž a odkrojila hříběti kousek jablka.

„Už ne, bude tě z toho bolet břicho,“ napomenula jej a koník, který s ní zjevně souhlasil, odklusal na svých dlouhých hubených nohách pryč.

„Tak pojďte, nebo se do nás pustí jejich tatínek,“ řekla se smíchem. „Je tady také na pastvě. Je ale už moc starý na to, aby si ho klisny všímaly, a zuby také už sotva rozkouše travu. Otec ho chtěl dát už na jaře utratit, ale řekl, že mu dopřeje ještě jedno poslední léto. Před příchodem zimy ho pak v klidu a míru

pošle na onen svět, nechce, aby se svými starými klouby musel protřpět další zimu.“

„Bude se mi po něm strašně stýskat,“ posmutněl Darren. „Všichni jsme se na něm učili jezdit, byl na nás hodný, jako by byl houpací křeslo.“ Podíval se smutným pohledem na starého, poloslepého poníka, který v rohu pole přežvykoval trávu. „Myslím, že ho, otec ještě nechal žít proto, že to byl Ruvenův první kůň...“

„Měl dobrý život a bude mít také dobrý konec,“ řekl Alderic. „Na rozdíl od lidí koně nemusejí žít tak dlouho, až jsou úplně senilní a pološílení... Kdyby takovou možnost měl také člověk, pak by tady... pak by na trůně Hali teď neseděl uzurpátorský král a... a náš král by nemusel bloumat někde v exilu.“

„To nechápu,“ řekla Romilly. Darren se zamračil, ale Alderic pokračoval: „Ty si možná ještě nemůžeš pamatovat, kdy zemřel král Felix. Bylo mu víc než sto padesát, byl to *emmasca*, velice starý muž bez synů. Až do posledních dnů si zachoval soudnost a zdravý rozum, a tak chtěl na trůn dosadit nejstaršího syna svého nejmladšího bratra, a ne syna svého druhého bratra, který byl právoplatným dědicem. A tak Lord Rachal, který se vlichotil starému a senilnímu králi, aby ho ošálil, podplatil všechny regenty, takže mu zobali z ruky. Pak ten chlupáček, před nímž si nemohla být žádná žena jistá, prohlásil, že na hasturském trůně v Hali nebude sedět mladý syn obyčejného dvořana. Carolin se syny pak putovali přes Kadarin, vydáni na milost a nemilost všem loupežníkům a zbojníkům, kteří by se tím mohli zalíbit našemu drahému Lordu Rachalovi... Říkám Lordu, protože to pro mě není náš král.“

„A vy našeho exilového krále znáte?“

Darren odpověděl: „Mladý princ byl nějaký čas mezi mnichy v Nevarsinu. Ale musel uprchnout, když se dozvěděl, že tam po něm Lord Rachal pátrá.“

„A vy jste byl pro mladého prince a... a krále v exilu?“ zeptala se Romilly.

„Ano. Byl. Kdyby byl býval nějaký laskavý dvořan pomohl starému králi Felixovi v klidu odejít dříve, než se mu žití stalo

nesnesitelným břemenem, tak by v Hali dnes vládl Carolin jako právoplatný král. A celé město Hasturů by se nestalo jedním velikým smetištěm plným neřestí, kde se slušný člověk nemůže dožadovat spravedlnosti jen tak bez úplatků v ruce, a nenastaly by šarvátky mezi zemanstvem, které si rozdělilo celou naši zem mezi sebou!“

Romilly neodpověděla; o dvořanech a králích nevěděla zhola nic. Nikdy nebyla dále než v městě Neskaja na úpatí, a už vůbec nikdy se nevydala do nížin, natož k jezeru Hali. Nahmátla Preciosinu kapuci a na chvíli zaváhala, protože jako hostitelka měla povinnost dát Aldericovi přednost.

„Zkusíte to jako první?“

Usmál se a zakroutil hlavou. „Domnívám se, že jsme všichni celí nedočkaví, abychom viděli, jak je Preciosa vycvičená.“

Romilly třesoucí se rukou stáhla Preciose z hlavy kapuci a sledovala, jak si pták načechrává peří. Teď. Teď podstupuje zkoušku, a to nejen v tom, jak se jí podařilo jestřába zvládnout, ale i v tom, jak pták její výcvik přijal, jak ji vnímá. Cítila, že nesnese, jestli pták, kterého miluje a s kterým strávila dlouhé a namáhavé hodiny, uletí pryč a nikdy se k ní nevrátí. Blesklo jí hlavou: *je to stejný pocit; který má otec, když se Ruven nevrátil domů?* Přesto však musí zkusit nechat jestřába volně létat. Jinak by z něj nebylo nic jiného než ochočený ptáček v kleci, který jenom tupě sedí na svém bidélku, a ne pořádný lovný jestřáb. Cítila však, jak jí slzy rozostřují zrak, když zvedla pěst a pocítila, jak jestřáb chvíli hledá rovnováhu, aby se vzápětí jedním mocným mávnutím křídel vznesl do výšky.

Preciosa stoupala dlouhým klenutým obloukem do slunce a Romilly ji sledovala s hlavou plnou úzkostných myšlenek: dokáže letět dlouho, nebude na ni mít ta dlouhá doba nečinnosti nějaký vliv? Něco v ní stoupalo spolu s jestřábem, cítilo nevýslovnou radost z ranního slunce na křídlech, zář, která ji při výstupu oslňovala, vzhůru, skluz, let, mocné rozmachy křídel, nabírajících rychlost.

Romilly si dlouze vydechla. Byla pryč, už se nevrátí... „Bojím se, že jste o ni přišla,“ řekl po dlouhé chvíli Alderic.

„Je mi to moc líto, *damiselo*.“

V Romilly se zmítala bolest ze ztráty a extáze z letu, něco v ní kroužilo stále s jestřábem... A pak zmizelo v dálce. Zakroutila hlavou. Jestli o ni přišla, tak jí nikdy skutečně nepatřila. *Raději o ni přijdu, pomyslela si, než bych ji k sobě poutala proti její vůli...*

Proč jen to nevidí otec? Poznala, že tato myšlenka byla Darrenova, protože chutnala hořce. Takže nějaké telepatické schopnosti přece jenom měl. Nebo se u něj projevovaly jen příležitostně, jako kdysi u ní jenom tehdy, když byla hluboce dojatá či pohnutá... Zdokonalovala je prací se zvířaty, ale Darren k tomu neměl vůbec žádnou příležitost. . .

Takže Preciosa byla pryč, všechno to byl jenom sen. Mohla docela dobře sedět tiše doma a vyšívát, místo aby se plahočila po klecích a snažila se vychovat jestřáby jako muž...

A pak se jí zazdalo, jako by se jí zastavilo srdce. Neboť do nekonečné bolesti ze ztráty se vkradl pramínek vědomí, jak letí vysoko nad krajinou, která se pod ní rozprostírá jako na jedné z map ve školních učebnicích, jenom barevná a zvláště ostrá, jako by ji pozorovala zrakem silnějším, než má ona sama, a tu a tam sledovala chomáčky plné života, malí létající ptáčci, zvířátka v trávě...

Preciosa! Jestřáb byl ještě stále v dosahu, on jí neuletěl! Darren n_co řekl, ale ona ho neslyšela. Zaslechla jen, jak Alderic prohlásil: „Šetři si hlas, *bredu*, ona tě stejně neslyší. Je s jestřábem...“

Romilly podvědomě seděla vzpřímeně v sedle a mlčela, ale část jí kroužila vysoko nad pastvinami, celá hladová, v extázi z letu. Byla nesmírně šťastná, měla ostřejší smysly, byla si vědoma živých ptáků, takže cítila, jak si pomlaskává, až se téměř této absurditě zasmála a ztratila spojení. Ale pálil ji hlad a touha, silná jako touha sexuální. .. Dolů. Dolů na velkých rozbola-vělých křídlech, úder zobákem, krev tryskající do hrdla, náhle prudký pocit hraničící s životem a smrtí...

Dolů. Kroužila dolů. Na poslední chvíli se vzpamatovala a pevně před sebe natáhla ruku. Vzápětí na ní těžce přistál jestřáb. Cítila, jak se jí valí slzy po tvářích, ale na emoce nebyl čas.

Ve volné ruce měla nůž a uřízla zajíci hlavu, strčila ho do svého vaku po straně sedla a zbytek dala hladovému jestřábovi. Alderic odpoutal svého jestřába, ale ona o tom nevěděla; upřímně plakala láskou a úlevou, když opětovně zakrývala Preciose hlavu kapucí.

Preciosa se vrátila. Vrátila se sama ze své svobodné vůle, ze svobody do zajetí s kapucí na hlavě. Polkla slzy a pohládila jestřába perem, vědoma si toho, že se jí chvěje ruka.

Čím jsem si tohle všechno zasloužila? Čím jsem se o to přičinila? Ze se divoký pták svobodně vrátí do klece kvůli mně... Jak jí vůbec budu schopná tento její dar vynahradit? A čím?

Později, než se vydali probuzeným ránem na zpáteční cestu do Jestřábího hradu, snědli jablka a bonbóny, které Romilly vzala s sebou. Když projížděli dvorem, všimli si, že tam jsou cizí neosedlaní koně. Jeden z nich na sobě měl prapory Aldarana ze Špičatých vrchů, takže usoudila, že nejurozenější z hostů již dorazil.

Alderic se s úzkostí v hlase zeptal: „Je ještě pánem Špičatých vrchů starý pan Gareth?“

„Už ne. Garethovi ze Špičatých vrchů není víc než devětačtyřicet,“ odpověděla Romilly. Aldericovi se viditelně ulevilo a Romilly si povšimla tázavého pohledu, který si Darren a Alderic vyměnili. Alderic krátce pronesl: „Možná mě zná od pohledu.“

„Cožpak nedůvěřuješ zákonům na...“ začal Darren a zamračil se směrem k Romilly. Ona, sklánějíc hlavu k jestřábovi, si pomyslela: *Copak si myslí, že jsem úplný blázen? To bych musela být hluchá, slepá, nemá a naprosto bez telepatických schopností, abych nevěděla, že je zapletený mezi Carolinovy muže. Možná dokonce i mezi družinu mladého prince v exilu. A vím stejně jako on, proč se o tom otci nesmí ani slůvkem zmínit.*

„To je fakt. Starý Gareth zemřel před třemi zimami,“ řekl Darren. „A byl tenkrát skoro slepý. Přijedou sem ze Špičatých vrchů všichni, Romilly?“

Romilly, které se ulevilo, že napětí pominulo, začala imitovat odrostlé děti pána Špičatých vrchů, prožívajícího právě svá nejlepší léta („Dole ho módně pojmenovali Garris,“ dodala.): „*Dom*

Garris není ženatý, ale pohřbil již tři ženy. Bude mu tak kolem čtyřiceti, přestože vypadá starší. Na jednu nohu dopadá, protože ji má velmi nemocnou.“

„A vy ho nemáte ráda,“ dodal Alderic. Šelmovsky se zasmála: „Ó ne, jak jste to poznal, pane Aldericu? Je to ale pravda. Pokaždé v koutě. ohmatává děvečky a loni málem začal ohmatávat i Mallinu, ještě než si stačila upravit vlasy...“

„Starý chlípny kozel!“ prohlásil Darren. „Ví o tom otec?“

„Žádný z nás se se sousedy nechce hádat. Luciella jen mně a Mallině řekla, že pokud to jenom trochu půjde a nebude to moc nápadné, ať se mu raději vyhýbáme. Pak tady bude také Dom Edric, který je slepý, a jeho žena Ruanna, co vede účetní knihy jako nějaký muž. A taky dvojčata Cathal a Cinhil, která jsou asi tak zhruba v Ruvenově věku, může jim být kolem dvaadvaceti. A Cathalova žena, jedna moje kamarádka z dětství - Darissa. Cinhil není ženatý a otec jednou mluvil o tom, že bychom se měli zasnoubit, ale nic z toho nebylo, což mě nesmírně potěšilo. Nechtěla bych totiž žít ve Špičatých vrších, je tam spousta banditů! I když na druhou stranu bych byla ráda, že mám blízko Darissu, a ani ten Cinhil není nepříjemný mladík.“

„Vypadá to, jako byste už měla věk na vdávání,“ poznamenal Alderic a Darren se zasmál. „Ženy se v těchto kopcích vdávají mladé a Romilly je patnáct. A bezpochyby už se dlouho těší na to, až bude mít svůj vlastní domov, kam nebude Luciella moci zasahovat. Neboť jak praví starodávné přísloví, *když se dvě ženy starají o krb, snadno od poletujících jisker chytí došky...* Ale já sám si myslím, že by jí otec mohl najít někoho lepšího než čtvrtého syna. Je lepší být paní v domku, než služebnou na zámku. Až se Dom Garris znovu ožení - nebo kdyby se oženil ještě jednou starý Scaffell - pak by Cinhilova žena byla z nich úplně poslední, a jen by čekala, co na ni zbude. Darissa byla pěkná a šťastná, když se vdávala, ale teď vypadá o deset let starší, než je Cathal, protože porodila tolik dětí.“

„Já na vdavky nespíchám,“ řekla Romilly. „A navíc myslím, že tady v kopcích je dostatek mužů. Manfred Storn je dědicem Bouřlivé vrchoviny a je mu asi tolik, co Darrenovi, takže je pravděpodobné, že až budu mít skutečný věk na vdávání, otec pro-

mluví se starým pánem Bouřlivé vrchoviny. Lidé z Ostrých útesů mají také přijet a ti mají rovněž několik synů a dcer, kteří ještě nikoho nemají. Je možné, že do jejich rodu přejde Rad nebo já.“ Pokrčila rameny. „Co na tom ale záleží! Muži jsou všichni stejní.“

Alderic se usmál. „Podle vašich slov se dá snadno poznat, kolik vám je let, slečno Romilly. Doufám jenom, že váš otec pro vás nebude hledat ženicha, dokud nebudete dostatečně stará na to, abyste rozlišovala mezi jednotlivými muži. Nebo byste se také jednoho dne mohla probudit a zjistit, že jste provdána za posledního muže, kterého byste chtěla mít za manžela. Půjdem do domu? Slunce už je vysoko a vaše nevlastní matka povídala, že bude slavnostní snídaneň nebo něco takového. Když jsme šli kolem kuchyně, ucítil jsem, jak kuchařky připravují kořeněné pečivo!“

Romilly teď jenom doufala, že se jí podaří proklouznout do svého pokoje nepozorována a že se před slavnostní snídaní stačí převléknout a vykoupat. Ale když procházela chodbou, málem doslova vrazila do velkého obtlouklého muže se světlou pletí a s blondátymi vlasy. Vycházel právě z plovárny, v níž byly bazény naplněné horkou vodou z gejzírů. Byl zabalený do volného oděvu a vlasy měl rozpuštěné a rozcuchané. Zcela zjevně byl spláchnout únavu a špínu z cesty. Udělala zdvořilou úklonu, jak byla naučená, a pak si povšimla, že má na sobě jezdecké kalhoty - kruci! Kdyby bývala šla normálně dál, mohl si klidně myslet, že to je nějaký zatoulaný štolba nebo posluha. Místo toho se jeho tvarohovitá tvář vypjala do úsměvu, až se mu udělaly dolíčky ve tvářích.

„Slečna Romilly!“ zvolal a očima přejížděl po jejích dlouhých nohách. „To je ale překvapení. Ty máš ale nohy, holka! A jak jsi vyrostla,“ dodal a upřel svůj vybledlý zrak na rozvírající se kraječku její staré tuniky, kterou měla pevně přetaženou přes prsa. „Budu rád, když si s tebou dnes večer budu moci zatancovat. Obzvláště poté, co jsem měl tu čest shlédnout to, co ženy tak pečlivě před svými obdivovateli skrývají...“

Romilly zrudla a cítila, jak se jí po tvářích rozlilo horko. Sklonila hlavu a spěchala pryč. I když jí v uších bušila krev, slyšela

nešťastná slova. *Ted' už vím, proč Luciella říká, že už jsem moc velká na to, abych nosila jezdecké kalhoty - bylo to, jako bych byla úplně nahá, soudíc podle toho, jak se na mě díval.* Celý život vždycky jen tak pobíhala v oblečení svého bratra a vůbec se nestyděla, prostě jako kdyby byla chlapec. A nyní, když se na ni ten muž tak žádostivě podíval, měla pocit, jako kdyby již měla ženské tělo: bradavky se jí napjaly a dole v břiše ji zášimralo.

Utekla do svého pokoje a srdce jí prudce bušilo. Rychle vběhla do sprchy a opláchla si horkou tvář studenou vodou, aby si ji zchladila.

„Luciella měla pravdu. Proč mi to jenom nepověděla?“ pomyslela si nešťastně. Pak si uvědomila, že se o tom vlastně nedá nijak mluvit, a i kdyby jí o tom někdo povídal, tak by se tomu bez této dnešní zkušenosti jenom zasmála. Když si rozpínala tkaničky na chlapecké tunice, stále se jí třásly ruce. Pustila kalhoty na podlahu a poprvé v životě se na sebe podívala pořádně do zrcadla a spatřila syé tělo jako tělo ženy. Byla stále štíhlá, s malými kulatými prsy, s boky úzkými jako chlapec a s dlouhýma nohama, které byly ještě skutečně chlapecké. *Ale, pomyslela si, jestli si na sebe ještě někdy vezmu chlapecké oblečení, určitě na mě bude viset, takže si mě stále budou moci plést s hochem.*

Skleněnými dveřmi, jež spojovaly její a Mallinin pokoj, si všimla, jak si její sestra prohlíží obsah košíčků s dárky. Stejně jako Romilly dostala tři, což ji přimělo zase myslet na otcovu štědrost. Bylo v nich mnohem více ovoce a bonbónů než květin. Starý MacAran měl zcela realistický názor na to, jaké mají holčičky chutě a že jsou stejně mlsné jako hoši. A také musela myslet na košíček, o němž se domnívala, že je od Darrena. Nyní, když si ho lépe prohlédla, v něm objevila pečlivě naaranžované zahradní i skleníkové květiny, a též jeden či dva exotické plody, které určitě dovezl z Nevarsinu, neboť v okolí Jestřábiho hradu se nic podobného nepěstovalo. Potom si všimla lístku a překvapeně četla:

Nemám sestru ani matku, kterým bych mohl dávat o letnicích dárky; prosím přijměte to ode mne. S úctou *Alderic, student.*

Mallina vtrhla do její místnosti.

„Romy, ty ještě nejsi oblečená? Nesmíme přijít na slavnost ní snídani pozdě! Vezmeš si na sebe sváteční šaty? Callinda je u matky, mohla bys mi prosím tě zapnout šaty na zádech? Jé, ty máš krásné květiny, Romy! Já dostala jenom kytky ze zahrady, i když tam mám taky krásnou kytici ledových hroznů, které jsou sladké jako med - víš, oni je v Nevarsinu nechali na stromě tak dlouho, až zmrzly, jako červeniny, a pak z nich uvolnili kyselost a ony vyrostly sladké... Romy, kdo myslíš, že to je? Vypadá tak romanticky - myslíš, že se *Dom Alderic* bude o jednu z nás ucházet? Mě by se moc líbilo, kdybych si ho vzala, je tak krásný a galantní, jako hrdina z nějaké pohádky...”

„Ty jsi vážně neskutečně upovídaná, Mally,“ řekla Romilly, ale usmála se. „Já si myslím, že to je vážený host, ale to je všechno. Bezpochyby poslal matce stejně bohatý košíček jako sem.“

„*Domna Luciella* to neocení,“ namítla Mallina. „Ona si myslí, že Sváteční noc je pohanský svátek nehodný *kristofora*; Calinda to od ní schytala, protože řekla Raelovi, aby dělal sváteční košíčky, ale otec pravil, že si všichni zaslouží prázdniny a každá výmluva je dobrá proto, aby zemědělci dostali den volna a zvláštní příplatek. A taky chce, aby si Rael svátku užil, dokud je ještě dítě - a že později jistě bude dobrým *kristoforem*, jestli bude ochotný si číst v *Knize břemen*.“

Romilly se usmála. „To říká otec pokaždé, když jsou letnice. Aspoň co já pamatuju. A jsem si stoprocentně jistá, že má rád kořeněný chléb a sladké šafránové koláče jako všichni ostatní,“ dodala. „Citoval z *Knihy břemen*, že zvířeti se nemá upírat žrádlo, ani dělníkům mzda a volno. Otec je sice přísný člověk, ale ke svým dělníkům spravedlivý.“ Zapnula poslední knoflík na šatech a otočila si sestru k sobě. „Tobě to ale sluší, Mally! Štěstí, že ty šaty nenosíš každý den, protože bys na oblékání potřebovala služebnou! Proto jsem chtěla, abych na svých šatech měla tkaničky, a mohla si je tak zapínat sama.“ Připevnila si vyšívané manžety spodního prádla a přetáhla si přes hlavu volné rezavé šaty s čtverhranným výstřihem, zdobené motýlky.

Obrátila se k Mallině, aby jí na zádech přišpendlila prýmky spo-
nou s motýlkem, který skromně zakryl zadní část šatů.

Mallina se otočila, aby si z košíčku vybrala květinu do vlasů.
„Bude mi tahle růže slušet? Je růžová jako ty šaty - já, Romy,
podívej!“ zatajila dech. „Všimla sis vůbec, že jsi dostala *dorily*,
zlatou květinu?“

„No a co, hlupáčku?“ zeptala se Romy a vzala si modrý *kire-*
set, aby si ho připevnila na šaty. Mallina ji však chytila za ruku.

„Ne, Romilly, to přece nejde. Copak vůbec neznáš řeč květů?
Když dostaneš zlatou květinu, tak... vždyť dobře víš, že ta květi-
na je afrodisiakum, a víš stejně dobře jako já, co to znamená,
když muž nabídne dívce *dorily*.. .“

Romilly zrudla a opět pocítila, jak se na ni upřely ty žádostivé
oči. Těžce polkla. Díval se Alderic na ni také s takovou chtivos-
tí? Pak se jí vrátil zdravý úsudek. „To je nesmysl,“ pronesla
chruplavě. „On je v našich kopcích cizinec, to je všechno. Ale
jestli se mezi holkama vedou takové řeči, tak já si ji tedy brát
nebudu. Je to ale škoda, protože jsou ze všech květin nejkrás-
nější. Tak mi potom musíš ty sama vybrat nejvhodnější květinu
na šaty.“

Sestry se nastrojily a sešly dolů na rodinnou slavnost. Vzaly
s sebou podle vládnoucího zvyku ovoce z dárkových košíčků,
aby se rozdělily s otcem a bratry. Rodina se již sešla v prostor-
né jídelně, přestože jindy jídávali v malém sále. *Domna* Luciella
vítala hosty. Rael tam byl ve svých nejslušivějších šatech, i *Cal-*
linda na sobě měla nový oblek, tmavý a decentní, jak kázalo její
postavení, ale dobře padnoucí, a nový, nikoli prošoupaný a ob-
nošený, který rodina odložila. Luciella je laskavá žena, pomysle-
la si Romilly, a to i k chudším příbuzným. Darren si na sebe vzal
také svůj nejlepší oblek a Alderic byl oblečen střízlivě jako stu-
dent z Nevarsinu; neměl žádné barvy ani znaky své rodiny.
Přemýšlela, kdo to asi je, a potlačila myšlenku, která ji náhle
napadla: že by to docela dobře mohl být jeden z králových
mužů v exilu, možná dokonce sám princ... Ne, nikomu se o tom
nezmíní; přála si však, aby se jí Darren svěřil se svým tajem-
stvím.

Gareth ze Špičatých vrchů, pán ve středním věku a s nejvyšší šarží v této společnosti, dostal místo v čele stolu, které obvykle bývá vyhrazeno pro pána domu MacArana. Otec obsadil nižší místo. Mladé páry seděly spolu se svobodnými u jiného stolu. Romilly si všimla, že Darissa sedí vedle Cathala, a chtěla se ke své přítelkyni přidat, ale nevlastní matka k ní vyslala gesto, ať se posadí na volné místo vedle *Domna* Garrise. Romilly se začervenala, ale nechtěla tu zavdávat příčinu k hádkám. Poslušně se posadila, kousla se do rtu a doufala, že jí před jejími rodiči nebude nic říkat.

„Nyní, když jste oblečena do tak nádherných šatů, vaše krása ještě více vyniká, *damiselo*,“ řekl, a to bylo vše. Jeho slova byla dokonale společenská, ale ona mu znechuceně pohlédla do bledé tváře a neodpověděla. Ale koneckonců, vždyť jí nic neudělal, jenom jí řekl pár zdvořilých slov, co by mohla namítat, přece si na něj kvůli tomu nemůže jít stěžovat.

Na stole byly lahůdky všeho druhu, neboť to byla snídaneň spojená s obědem. Než bylo odneseno nádobí, dostavili se hudebníci a začali vyhrávat. Závěsy byly co nejvíce roztaheny, aby se do místnosti mohlo dostat první letní slunce. Dveře byly také dokořán a nábytek v dolní hale sražen k sobě, aby se tam dalo tančit. Když Darren vedl svoji sestru k prvnímu tanci - neboť tak to vyžadovala zvyklost - zaslechla, jak se u hlavního stolu diskutuje o mužích, kteří byli vysláni hledat uprchlého Carolinu.

„Mě to příliš nezajímá,“ řekl MacAran. „Mně je docela jedno, kdo sedí na trůně. Ale na druhou stranu nestrpím, aby se moji muži stali udavači. Bývaly doby, kdy MacAranové tady vládli jako králové. Pak jsme však byli násilím donuceni se toho vzdát. Nechci, aby se moje země stala ozbrojeným táborem, ale Hasturové si mohou vládnout, jak sami uznají za vhodné. Proklínám však ty jejich bratrovražedné války!“

„Slyšel jsem, že Carolin a jeho starší syn přecházeli přes Kadarin,“ ozval se pán Špičatých vrchů. „Určitě se jeli skrýt u mého bratrance Aldarana - mezi Hasturovými a Aldaranovými panuje odedávna nenávist.“

Otec sevřel rty a ušklíbl se. „Nikdo tak rád neběhá s vlky jako psi s vlčí krví,“ pronesl. „Ale nebyli kdysi před dávnými časy Aldaranovi s Hasturskými pokrevní příbuzní?“

„Říká se to,“ přikývl pán Špičatých vrchů a pousmál se. „Já bych nedal ani zbila za ty povídačky o Božích dětech... I když bůhví, Aldaranovi mají také dar *laranu*, dokonce i moje děti ho mají. Ale to je u vás také, ne? Máte přece jednoho syna ve Věži, *Domne Michaili*?“

Otec se zamračil. „Já to nechtěl, ani si to nepřál, natož abych k tomu svolil,“ vyštěkl. „A někoho, kdo dlí mezi Halimyny, nehodlám nazývat svým synem!“ Na rtech se mu neutrální slova proměňovala ve vulgárnost. Násilím se zklidnil a dodal: „Ale tohle není téma ke slavnostní tabuli. Nešel byste si s nějakou dámou zatančit?“

„To raději přenechám mladším,“ odvětil pán Špičatých vrchů. „Ale vy si běžte se svou paní zatancovat, máte-li chuť,“ dodal potom a MacAran se oddaně obrátil k madam Lucielle a vedl ji na taneční parket.

Po prvním slavnostním a obřadním tanci se mladší tanečníci shromáždili k tanci v kruhu, mladíci vně a dívky a ženy uvnitř. Tanec se po chvíli stal poněkud bouřlivějším a Romilly si povšimla, jak se Darissa vyvlékla z kruhu tanečníků s rukou přitisknutou k boku. Došla přítelkyni pro vodu a posadila se vedle ní. Daly se do hovoru. Darissa na sobě měla volné nepřepásané těhotenské šaty, ale i přesto si rozepnula sponu na tunice a začala se ovívat - byla celá rudá a lapala po dechu.

„Už nebudu nikdy tančit, dokud se tohle nenarodí,“ řekla a přitiskla své dlouhé prsty na vypouklé břicho. „Tančí si tam sám a myslím, že tančit bude odtěďka i nadále až do žní, a to nejraději tehdy, když chci spát.“ Cathal přišel a starostlivě se sklonil nad svojí ženou, ale ona ho gestem poslala zpátky mezi tanečníky. „Běž a zatancuj si s muži, já si tu chvíli posedím a popovídám se svojí starou kamarádkou. Co jsi vlastně všechno dělala, Romilly? Ještě nejsi zasnoubená? Ale teď už je ti patnáct, ne?“

Romilly přikývla. Byla v šoku, jak její kamarádka, která ještě před třemi roky bývala tak krásná a elegantní, je nyní neohra-

baná, malá prsa má pod krajkovým šatů celá naběhlá a pas rozložitý.

Během těch tří let porodila Darissa dvě děti a nyní byla opět v jiném stavu. Jako kdyby jí Darissa četla myšlenky, řekla jí s hořce zkřivenými rty: „Já vím, že už nejsem tak pěkná, jako jsem bývala, když jsem byla svobodná. Jen si, Romilly, užívej posledního roku, kdy můžeš svobodně tancovat. Je docela dobře možné, že už příští rok o slavnostech budeš jen tak posedávat stranou a v břiše mít první dítě. Otec mého muže povídal něco o tom, že by za Cinhila provdal buď tebe nebo Mallinu - ona je podle něj poddajnější a ženšťejší.“

Romilly se zděšeně zeptala: „Ale tos musela mít další dítě tak rychle za sebou? Řekla bych, že dvě děti za tři roky je víc než dost...“

Darissa pokrčila rameny a usmála se: „Sama uvidíš, jak to chodí. Tentokrát si ale dítě budu kojít sama a neodložím ho k žádné kojné. Třeba pak už v tomhle roce nepřijdu do jiného stavu. Moc miluju ty svoje dětičky, ale myslím, že tři jsou na nějaký čas poměrně dost.“

„Já bych toho měla dost na celý život,“ odpověděla rozhodně Romilly a Darissa se zasmála. „Tohle si myslí každá z nás, když je ještě holka. Pán Špičatých vrchů je se mnou velice spokojený, protože jsem jim dala už dva syny. Doufám jen, že tentokrát to bude dcera. Chtěla bych holčičku. Později ti svoje děti ukážu. Jsou moc krásné, malý Gareth má zrzavé vlásky a možná bude mít dar *laranu*. Čaroděj z Věží...“

„Ty bys chtěla, aby...?“ zašeptala Romilly a Darissa se zasmála. „Ale jistě, Tramontanská věž by ho hned vzala. Aldarové jsou příbuzní Hasturů již z dávných dob Sta království a s Tramontanou je pojí staré svazky.“ Ztišila hlas. „Skutečně nemáte žádné zprávy o Ruvenovi? Opravdu ho otec vydědil?“

Romilly přikývla a Darissiny oči se rozšířily; také s ním si v dětství hrávala.

„Vzpomínám si, jak mi jednou o letnicích poslal košíček a já si vzala haluzku zlaté květiny, kterou mi poslal. Ale na konci slavnosti mě otec zasnoubil s Cathalem a jsme spolu dost

šťastní, a navíc teď jsou tady děti... Ale kolikrát si na Ruvena vzpomenu a byla bych strašně ráda byla tvou sestrou, Romilly. Myslíš, že tě MacAran dá Cinhilovi, když o to požádá? Pak bychom byly opravdu sestry...”

„Proti Cinhilovi bych nic neměla,“ odpověděla Romilly, ale uvnitř to v ní cuklo. Za tři roky by vypadala podobně jako Darissa, tlustá a dýchavičná, s pletí samá skvrna a s postavou znetvořenou permanentním těhotenstvím? „Na tom sňatku by byla jedna dobrá věc, a to, že bych k tobě měla blízko,“ odpověděla upřímně. „Ale já s vdavkami nijak nespíchám. A Luciella říká, že patnáct let je ještě brzy na to, abych se usadila. Tvrdí, že sedmnáct, osmnáct let je na vdávání tak akorát. Fenka se nemusí připouštět hned, jak začne poprvé hárat.“

„Ale Romilly, no tak,“ zarděla se Darissa a obě se zahihňaly jako malé děti.

„No, jen si užívej tancování, dokud můžeš, protože za chvíli už budeš mít po všem,“ povzdechla si Darissa. „Koukni, tamhle je Darrenův přítel z kláštera. Vypadá v tom tmavém obleku opravdu jako nějaký mnich. Je to snad jeden z bratří?“

Romilly zavrtěla hlavou. „Ani já nevím, kdo to je, jenom, že je to Darrenův kamarád a pochází z rodu Castamirů,“ odpověděla a jiskru pochyb si nechala sama pro sebe. Darissa pokračovala: „Castamir je jeden z rodů Hasturů! Myslím, že jde sem k nám; a slyšela jsem, že stále podporují starého krále. A co váš otec? Ten je pro koho - pro Carolina, nebo pro nového krále?“

„Nemyslím, že by tohle byl otcův problém. Král jako král,“ odpověděla Romilly, ale než stačila říct víc, stál vedle nich Alderic.

„Slečno Romilly? Nyní budou uspořádané tance v párech. Zatančíte si se mnou?“

„Nebude ti vadit, když tě tu nechám samotnou, Darisso?“

„Ne, tamhle je Cathal. Požádám ho, aby mi donesl sklenici vína,“ odpověděla Darissa a Romilly se s Aldericem připojila do sestavy šesti párů - přestože jeden z nich byl Rael s Jessamy Stornovou, které bylo jedenáct a byla o půl hlavy vyšší než on. Postavili se proti sobě tvář v tvář a Darren s Jeraldou Storno-

vou, kteří stáli v čele, zahájili tanec. Vzali se za ruce a každý pár vířil ve složitých tanečních figurách. Když došlo na Alderica, nahmátla důvěřivě jeho ruce; byly velké, tvrdé a teplé, Vůbec to nebyly měkké dlaně studenta, nýbrž byly naopak mozolnaté a silné jako ruce rytířů. To je skutečně nějaký podivný mnich, pomyslela si, ale vzápětí se oddala víru tance, který ji na konci otočky postavil naproti Darrenovi a pak hned naproti jejímu bratru Raelovi. Když došla řada na Cinhila, aby si s ním překřížila ruce a pootočila se, stiskl jí ruku a usmál se. Ona však sklonila oči a úsměv neopětovala. Tak pán Špičatých vrchů ji tedy letos zamýšlí oženit se svým synem, což znamená, že by měla za pár let být tlustá a napuchlá těhotenstvími, následujícími hned po sobě? Tak to tedy ne! Jednou, pomyslela si, se sice bude muset provdat, ale prokristapána ne za toho hrubiána! Její otec neměl z aldaranských pánů takovou hrůzu, a navíc to byl stejně jenom Aldaran ze Špičatých vrchů, nikoli Aldaran z hradu Aldaranů. Špičaté vrchy byly nejbohatším a nejvlivnějším krajem v jejich sousedství, ale MacAran byl - jak se dozvěděla - od rozkvětu města CaerDonn nezávislým leníkem.

Nyní stála zase tváří v tvář *Domnovi* Garrisovi. Usmál se na ni a také jí sevřel ruku. Zčervenala a snažila se ho dotýkat co nejchladněji, jenom tak, jak to vyžadovala taneční kreace. Ulevilo se jí, když se dostala zpátky na původní místo, naproti Aldericovi. Hudebníci spustili párový tanec a ona spatřila, jak k ní cílevědomě zamířil *Dom* Garris. Chytila Alderica za rukáv a zašeptala: „Požádáte mě o tanec, *Domne* Aldericu?“

„Zajisté,“ odpověděl s úsměvem a nabídl jí rámě. Když míjeli Garrise, opětovala mu úsměv a řekla: „Umíte docela dobře tančit.“

„Ano?“ zasmál se. „Už jsem dlouho netancoval, jenom s mnichy...“

„Vy v klášteře tančíte?“

„Někdy. Pro zahřátí. A k některým bohoslužbám patří obřadní tance. Také někteří studenti, kteří se nechtějí stát jedním z bratří, chodí do vsi a tančí při slavnostech, i když já...“ Zazdalo se jí, že na okamžik zaváhal. „I když já na to mám velice málo času.“

„To od vás při studiích vyžadují tolik? Domna Luciella povídala, že Darren je celý hubený a bledý. Dávají vám dost jídla a teplé šaty?“

Přikývl. „Já jsem na těžké podmínky zvyklý,“ dodal a ztichl.

Romilly vychutnávala tanec a hudbu. Když se na konci tance loučili, podotkl: „Všiml jsem si, že máte květiny, co jste dostala ode mne. Doufám, že vám udělaly radost?“

„Velikou,“ odpověděla a pak zase upadla do rozpaků: dal jí *dorilys* do košíčku proto, aby jí naznačil to, co povídala Mallina, nebo jenom dobře nezná zdejší zvyky? Velice ráda by se zeptala, ale styděla se. Ale opět to vypadalo, jako by jí četl myšlenky. Stručně podotkl: „Darren mi o tom řekl... Nemyslel jsem tím nic špatného, věřte mi, slečno Romilly. U nás dole - pocházím z nížin je hvězdná květina, *dorilys*, darem pána Hastura svaté Cassildě, a já to myslel jako ctihodný dárek ku příležitosti dnešního dne, nic víc.

aVzhlédla k němu s úsměvem a řekla: „Nemyslím si, že by vás někdo mohl podezírat z nějakých nevhodných narážek, *Domne* Aldericu.“

„Jsem přítel vašeho bratra. Nemusíte mi říkat *Domne*,“ namítl. A koneckonců, vždyť jsme spolu lovili s jestřábem.“

„Ani vy mi nemusíte říkat *damiselo*,“ odvětila. „Můžeme si tykat. Bratři a sestra mi říkají Romy.“

„Fajn, souhlasím. Dáte si víno?“ Ocitli se v blízkosti stolu s občerstvením. Zavrtěla hlavou a duchapřítomně odvětila: „Nesmím pít víno ve společnosti.“

„Takže *shallan*?“ Nalil jí sladký ovocný nápoj. Žíznivě se napila. Věděla, že se jí po rychlém tanci začne brzy rozpadat účes, ale nechťelo se jí chodit do kouta mezi chichotající se děvčata a upravovat se tam.

„Máš rád jestřáby?“ zeptala se.

„Ano. Ženy z naší rodiny cvičí strážné ptáky. Už jste je někdy pouštěla? Chci říct už jsi je někdy pouštěla?“

Pohodila hlavou. Už sice ty velké divoké ptáky někdy viděla, ale odpověděla: „Nevěděla jsem, že se dají zkrotit. Vždyť by byli

shopni ulovit i králíčka! Nemyslím, že by to byli ptáci vhodní pro zábavu.“

„To také nejsou,“ odpověděl Alderic. „Jsou cvičeni do války nebo pro požární ochranu. Dělá se to pomocí *laranu*. Strážní pták dokáže najít a přenést vetřelce nebo bandity z domácího území jinam, nebo zasahují dokonce při lesních požárech. Ale to se zábavou nemá vůbec nic společného. Je fakt, že to jsou divocí ptáci a zkrotit je není lehké. Přesto si myslím, že ty bys to dokázala, Romilly, jen kdybys trochu trénovala svůj *laran*.“

„To se lehkou řekne,“ odpověděla. „Určitě víš, co za tím je, pokud ti to už Darren nepověděl. Strážní ptáci!“ Trochu se zachvěla, z poloviny radostí, jak jí po páteři proběhla myšlenka na kročení obrovského divokého dravce. „Řekla bych, že to bude asi tak těžké, jako vycvičit bančího.“

Alderic se pousmál. „Slyšel jsem o tom něco v dalekých kopcích,“ řekl. „Ptáci bančí jsou velice hloupí. Dají se snadno zvládnout, zvláště když jsou přímo z hnízda a krmeni teplou stravou. Dělají, co cvičitel chce, snadno najdou stopy zvěře v zemi, a také to jsou velice dobří hlídači, neboť začnou nepředstavitelně vrískat, kdykoli ucítí jakýkoli podezřelý pach...“

Ted' se už otfásla doopravdy při myšlence na velké, slepé masožrouty bez křídel, kteří jsou vycvičeni k tomu, aby přebírali funkce hlídačů. „A kdo potřebuje bančího, když dobrý burcovací pes udělá stejnou službu, a navíc je mnohem hezčí na pohled!“

„To nepopírám,“ odpověděl Alderic. „Já sám bych radši vylezl bosý na vrcholek hory Kimbi, než bych se snažil vycvičit bančího. Ale jde to. Já však nedokážu zvládnout ani strážného ptáka, protože já ten dar nemám, ale některé ženy z naší rodiny ano. Viděl jsem, jak se to dělá, ve Věži, kde je používají jako požární ptáky. Vidí mnohem dál, než kam dohlédne člověk.“ Opět začala hrát tichá hudba a on jí nabídl: „Chceš si ještě zatančit?“

Odmítla. „Zatím ne, děkuji. Je moc teplo, venku tolik svítí slunce...“

Alderic se uklonil někomu za Romilly a ona se ohlédla. Stála tam Luciella. „Romilly, ještě jsi netančila s *Domnem* Garrisem.“

Pohrdavě odpověděla: „To je mu podobné, že si jde stěžovat mé nevlastní matce, místo aby přišel jako opravdový chlap a požádal mě o tanec sám.“

„Romilly! On je dědicem Špičatých vrchů!“

„Je mi úplně jedno, jestli to je dědic Oblačného schodiště či Devátého Zandruova pekla, když chce tančit...“ začala, ale *Dom* Garris se objevil za Luciellou a řekl se svým odulým úsměvem: „Mohu mít tu čest vás požádat o tanec, slečno Romilly!“

Pokud člověk nechtěl být nezdvořilý, v podstatě nemohl odmítnout. Byl to host jejích rodičů, přestože si myslela, že by mohl tančit s ženami svého věku a ne obtěžovat mladá děvčata. Přijala jeho nabízené rámě a nechala se vést na parket. Koneckonců, přece si nedovolí nic říct přímo před očima jejího otce, bratru a poloviny kraje. Jeho ruka v její byla nepříjemně vlhká, ale pomyslela si, že s tím nemůže nic dělat.

„Jste lehká jako peříčko, *damiselo*... úplně slečna! Kdo by si to byl dnes ráno pomyslel, když jste tu jen tak pobíhala v holínkách a jezdeckých kalhotách jako nějaký kluk. Vsadím se, že všichni mladíci z okolí se za vámi točí, že?“

Romilly mlčky potřásla hlavou. Nenáviděla takové řeči, přestože věděla, že Mallina by se jim zachichotala a zrudla by. Když dotančili, požádal ji o další tanec, ale ona zdvořile odmítla se slohy; že ji píchá v boku. Chtěl jí donést sklenici vína nebo *shallanu*, a když se zmínila, že by se chtěla jen na chvíli posadit k Darisse, sedl si vedle nich a trval na tom, že ji bude ovívat vějířem. Naštěstí po dalším tanci muzika spustila další skočnou a všichni mladí se shlukli do kruhu, smáli se a vykopávali nohy v divokých tanečních figurách. *Dom* Garris konečně nasupeně odešel a Romilly si zhluboka vydechla.

„Vidím, že jsi dobyla další mužské srdce,“ pošťuchovala ji Darissa.

„Ale ne. On tanec se mnou považuje za něco podobného, jako ohmatávání děvečky v kuchyni, jako něco, z čeho se může vyvléct bez důsledků,“ odvětila Romilly. „Aldaranovi ze Špičatých vrchů jsou na ženění s naším rodem příliš urození, kromě jejich nejmladších synů. Otec jednou říkal, že by mě provdal za

Manfreda z Bouřlivé vrchoviny, ale tomu ještě není patnáct, takže není žádný spěch. I když pro něj nejsem dostatečně urozená, přestože nepocházím z nižších vrstev, takže si myslí, že mě může klidně svádět bez odvety, a navíc mně se ta hra s ním nelíbí.“ Usmála se a dodala: „Nejhorší věc na sňatku s Cinhi-lem, kdyby o mě požádal, by byla ta, že by se musel zvat tenhle jejich slizký obtloustlý bráška. Vzhledem k příbuzenským povinnostem by však i pro něj bylo nevhodné, aby mi věnoval více pozornosti, než která přísluší ženě jeho bratra.“

„Na to bych nespolehala,“ řekla Darissa tlumeným hlasem. „Když jsem vloni čekala malého Rafaela, přišel ke mně a chtěl se mnou sdílet lože. Privil, že když už jsem jednou těhotná, nemusím se obávat nečekaných následků. A když jsem ho odmítla, privil mi, že se rozpomněl na staré doby v kopcích, kdy bratři a sestry sdíleli své manželky společně. A zajisté, jak privil, by mu Cathal prokázal bratrskou laskavost a vůbec by mu nevadilo, kdybych s ním čas od času spala, protože jeho žena je nyní také v jiném stavu. Kopla jsem ho do holeně a doporučila mu, aby si našel do postele děvečku, jestli se mu podaří najít nějakou, které nebude vadit to, jak je ošklivý. Čímž jsem ranila jeho pýchu a už se od té doby v mé blízkosti nikdy neukázal. Abych však řekla pravdu, není až zas tak ošklivý, jenom kňourá a ruce má pokaždé takové ochablé a vlhké. A...“ usmála se, až se jí objevily důlky ve tvářích, což byla asi jediná věc, co se od dob, kdy spolu jako malá děvčata kamarádila, nezměnila: „Na to, abych si hledala nějakou jinou postel, tak na to mám Cathala až příliš ráda.“

Romilly se začervenala a odvrátila pohled. Protože vyrostla mezi zvířaty, přesně věděla, o čem Darissa mluví, ale Luciella byla přísná *kristoforka* a považovala za nevhodné, aby o tomto tématu mladé dívky hovořily. Darissa si její začervenání vysvětlila poněkud jinak. Téměř v sebeobraně řekla: „Víš, mně nedělá nijak velké problémy rodit děti, já nejsem jako Garrissova manželka, která po sobě nezanechala žádné žijící dítě a zemřela při porodu právě před Zimnicemi. *Dom* Garris utahal tři ženy, pokoušeje se od nich získat dědice, a já jsem vyzbrozovala, že všichni jeho potomci zemřeli při porodu. A já nemám nejmenší

chuti s ním otěhotnět, abych náhodou nenásledovala jeho manželky na onen svět, čímž jsem si skoro víc než jistá.“

Pak pokračovala: „Moje starší sestra byla jako malá holka nějaký čas v Tramontanské věži a povídala mi, že se tam do- slechla o dobách starého porodního programu, kdy Aldaranovi měli jakési zvláštní schopnosti *laranu*, ale ty - v jejich případech – byly vázány na nějaké smrtící geny. Rozumíš tomu? No ano, jistě, vždyť přece tvůj otec sám chová koně, že? Cathal je nemá, ale já se domnívám, že *Dom* Garris po sobě nezanechá žádné dědice, takže mí synové od Cathala jednou zdědí Špičaté vrchy...” Šveholila Darissa.

„A ty, jako jejich matka, budeš vládnout rodinnému hnízdu,“ dodala Romilly se smíchem, ale pak k nim přišel Rael a se slovy, že nemají dostatek žen, aby sestavili druhý kroužek, je vytáhl k tanci. Přestala o tom přemýšlet.

Tance a slavnosti pokračovaly celý den. Až před půlnocí se MacAran a pán Špičatých vrchů společně s ostatními postaršími členy společnosti a jejich manželkami odebrali na lože. Mladší zanechali jejich tancům a společenskému veselí. Raela odvedla guvernanka, rovněž tak protestující Mallinu, která se upokojila pouze tím, že její přítelkyně Jessamy a Jeralda byly také poslány do postele. Romilly byla unavená a skoro se jí chtělo odejít s dětmi; byla koneckonců vzhůru již od svítání. Ale Alderic a její bratr stále ještě tancovali a ona nemohla dopustit, aby bratr směl zůstat vzhůru déle než ona. Všimla si však s mírně otupeným vědomím, že sál opouští také Darissa, protože - jak říkala - je těhotná a potřebuje se pořádně vyspat.

Zůstanu v Darrenově blízkosti. V přítomnosti mého bratra si ke mně Dom Garris nemůže nic dovolit... A pak se zamyslí nad tím, proč si s tím dělá takové starosti. Vždyť jí koneckonců přece neřekl nic nepatřičného, tak jak by si mohla vlastně stěžovat na pouhé pohledy? Nicméně ji vzpomínka na jeho oči celou rozechvěla. A teď, jak o tom přemýšlela, si uvědomovala, že celý dnešní den a večer si byla tak nějak v pozadí své mysli vědoma toho, že ji sleduje.

Může to být ten *laran*?

Raději bych vůbec netančila, nejradši bych tu jen tak seděla a mluvila s bratrem a jeho přítelem o jestřábech a o koních...

Ale Cinhil ji přišel požádat o tanec, a pak už nemohla *Domna* Garrise zdvořile odmítnout. Tanec bylo něco divočejší a hudba rychlejší, když starší a usedlejší lidé již opustili místnost. Otáčel ji kolem sebe, až z toho dostala závrať. Byla si vědomá toho, že ruce už nemá položené decentně na jejích ramenou, nýbrž že ji drží o něco blíž, než bylo obvyklé. Když se mu vědomě pokoušela vyvléknout, jenom se pousmál pod fousy a sevřel ji ještě pevněji.

„Ale no tak, přece mi nechcete vykládat, že byste byla až tak stydlivá,“ řekl a ona z jeho mírně zastřeného pohledu a lehce zkomolených slov poznala, že u hlavního stolu nešetřil pitím silného vína. „Ne, když svoje dlouhé krásné nožky odhalujete v chlapeckých kalhotách a prsa vystavujete v tunice, která je vám o tři čísla menší. Takže si přede mnou nehrajte na ztělesněnou skromnost!“ Přitáhl si ji k sobě blíž a přitiskl jí rty na krk, ale ona se rozhodně odtáhla.

„Ne!“ vykřikla. A pak usmířenějším hlasem dodala: „Nelíbí se mi, jak vám páchne dech po víně. A jste opilý, tak mne prosím nechte jít, *Domne* Garrisi.“

„No, tak jste si měla taky vypít,“ odvětil lehkovážným tónem a vedl ji směrem od parketu k dlouhým výklenkům podél chodby. „No tak, dej mi hubičku, Romy...“

„Pro vás nejsem žádná Romy,“ namítla a odtáhla od něj hlavu. „A kdybyste nešmíroval tam, kde nemáte vůbec co pohledávat, nikdy byste mě nespatriil v oblečení mého bratra, které mám na sobě pouze před nejbližšími přáteli. Jestli si ovšem myslíte, že jsem se před vámi předváděla, tak to se šeredně mýlíte.“

„Tak přede mnou ne, ale před tím nadutým spratkem z Halimynů, který s tebou byl na lovu, tak před tím ano, že?“ zeptal se se smíchem. Odpověděla trhnutím hlavy, až se jí rozcuchal účes. „Chci jít zpátky do sálu. Nepřišla jsem sem s vámi ze své svobodné vůle, nýbrž jenom proto, že jsem nechtěla dělat scény na parketu. Doprovodte mě zpátky do sálu, nebo zavolám svého bratra! A to pak uvidíte, co s vámi udělá můj otec!“

Zasmál se a přitiskl ji k sobě ještě víc. „Prosím tě, co si myslíš, že za takové krásné noci asi tvůj bratříček dělá? Nebyl by moc rád, kdybys ho odvolala od toho, co o sváteční letní noci dělá každý mladý muž. Copak bys chtěla, abych já zůstal sám? Už přece nejsi žádné malé dítě. Pojd', dej mi pusu...“

„Ne!“ vytrhla se Romilly z jeho obtěžujících rukou a rozplakala se, takže ji nechal být.

„Je mi to líto,“ řekl něžně. „Jenom jsem vás zkoušel. Teď vídím, že jste slušné děvče, a prosím všechny bohy, aby mi nedovolili se s vámi zaplést.“ Uklonil se a nečekaně uctivě jí políbil zápěstí. Ztěžka polkla, zamrkala řasami skrz slzy a uprchla z výklenku, zpátky do sálu a nahoru, kde ze sebe shodila slavnostní šaty a vzlykajíc se skryla do příkrývek.

Jak ho nenáviděla!

5. KAPITOLA

MacAran každoročně pořádá v předvečer velkého trhu ještřábů, cvičených psů a koní velkou slavnost. Ráno po slavnosti se Romilly probudila a slyšela venku na dvoře veliký rozruch, byla tam nesmírná spousta mužů i žen a na poli za uzavřenou ohradou bylo slyšet řehťání koní, jak je muži předváděli. I tam neustále pobíhali lidé sem a tam. Romilly se rychle oblékla do nových šatů, protože stále měli hosty, takže bylo nemyslitelné, aby si na sebe navlékla Darrenovy kalhoty, a běžela dolů. Calinda, která ji potkala na schodech, se smutně zasmála.

„Věděla jsem, že s Raelem dneska nic nezmůžu. Vůbec mě neposlouchá a myslím, že by ho otec měl co nejdříve poslat do Nevarsinu, aby ho tam vyučovali muži, co ho dokáží zvládnout,“ řekla. „Ale ty snad také musíš utíkat na tržiště, Romilly? Aha...“ usmála se chápavě na svoji svěřenkyni. „No tak tedy běž, když musíš. Budu se celý den věnovat Mallině a jejímu krasopisu. Bude to pro ni lepší, když ty a Rael s námi nebudete. Předpokládám, že ti tvoje knihy chybět nebudou, když jsi myšlenkami i srdcem stále na dvoře. Ale zítra toho budeš muset udělat mnohem víc,“ dodala přísně a Romilly tu starší ženu objala tak vehementně, až jí málem vyrazila dech.

„Děkuji ti, Calindo, moc ti děkuju.“

Opatrně kráčela rozšlapaným blátem po dvoře a po poli.

Davin zrovna předváděl let mohutného a dobře vycvičeného ještřába na vábidlo, na jehož výcviku se nemalou měrou podílela i Romilly. Zastavila se a vzrušeně přihlížela, dokud ji Davin nespátřil.

„Ten pták je divoký a silný, ale je velice chápavý, takže s ním může létat i mladá dívka,“ řekl. „Slečno Romilly, nechcete ho převzít?“

Natáhla si na paži rukavici a zvedla ruku. Posadil jí na ni jestřába a roztočil vábidlo. Pták vzlétl a rychle stoupal k obloze, a pak, když se rotující kůže pokrytá peřím, v níž bylo zabalené maso, začala snášet dolů, chytil ji tak rychle, že to lidské oči ani neměly šanci zahlédnout. Romilly zvedla jestřába i vábidlo a nakrmila ho volnou rukou, doprovázená výkřiky úžasu a obdivu.

„Já bych si toho jestřába koupil pro svou paní,“ řekl Cathal Aldaran ze Špičatých vrchů. „Od té doby, co se jí narodily děti, neměla mnoho příležitostí k pohybu, a věřím, že takový skvělý jestřáb jí dodá kuráže, aby chodila ven a jezdila na...“

„Ne,“ pronesl starý *Dom* Gareth přísně. „Pod mojí střechou nebude žádná žena lovit s takovým velkým jestřábem. Ale vaše výcvikové metody jsou dokonalé, *messire*, a já si jednoho menšího jestřába vezmu pro madam Darissu. Měl byste nějakého vhodného dámského jestřába? Slečno Romilly, možná vy byste mi mohla poradit, který by byl pro moji snachu nejlepší?“

Odpověděla se skromně sklopenýma očima: „Já cvičím *verrinské* jestřáby, ale všichni tamti...“ ukázala na tři menší ptáky s rozpětím křídel ne větším než její rozevřená náruč, „jsou dobře vycvičení a myslím, že Darissa by s jejich zvládnutím nemusela mít žádné potíže. Ale musím vám, pane, říci, že kdybyste jí koupil tohoto většího ptáka, který je také dobře vycvičený, Darissa by ho zvládla, a pro vás by to bylo mnohem lepší, neboť by mohl lovit i pro vaši kuchyni. Menší ptáci zvládnou donést jenom nějakou tu myš.“

Pohrdavě se ušklíbl. „Ženy v mé domácnosti nemusí lovit maso pro kuchyni. Když už loví s jestřáby, pak jenom proto, aby měly důvod být na vzduchu a mít trochu pohybu. A že MacAran dovoluje, aby taková velká dívka jako vy lovila s *verrinskými* jestřáby? To je neslýchané!“

Romilly polkla protesty, které se jí vynořovaly na rtech. *Aldaran nemusí schvalovat, když ženy loví s jestřáby, ale snad ostatní muži nejsou tak nadutí a úzkoprsí, jako je on.* Raději mlčela, protože si uvědomovala, že jadrná odpověď by pouze

zneprátelila váženého souseda a zákazníka jejího otce. Přestože si většinu věcí, které potřebovali, dokázali na pozemcích Jestřábího hradu sami vypěstovat, peníze se vždycky hodily. A většina otcových příjmů pocházela právě z těchto každoročních trhů. Udělala na pána Špičatých vrchů pukrle a stáhla se. Jestřába předala Davinovi. Zatímco muži smlouvali, úzkostlivě se rozhlížela kolem. Otec se totiž mohl rozhodnout, že ji potrestá tím, že Preciosu nabídne volně k prodeji. Ale Preciosa tam nebyla, zůstala v bezpečí klece. Na vzdáleném konci pole předváděl otec pár svých nejlepších koní a chovatel psů zase psy vycvičené poslechnout na slovo či na gesto. Vysoká šlechta, která včera tančila na slavnosti, si potřásala rukama s maloobchodníky a farmáři, kteří si přišli pro psy na hlídání stáda, nebo možná zakoupit koně, které šlechta odmítne. Davin stál na vzdáleném konci a zapisoval si pro inspektora detaily transakcí. Rael pobíhal v davu a hrál s chlapci svého věku na babu. Obličej i ruce měl už zamazané a bundu potrhanou.

„Ukážeš mi otcovy koně?“ ozval se vedle ní Alderic. „Rád bych svoji kobylu vyměnil za něco lepšího. Nemám sice moc peněz, ale možná bych pro tvého otce mohl chvíli na oplátku pracovat. Myslíš, že by o takový obchod měl zájem? Všiml jsem si, že váš coridom je již starý a slabý. Možná bych pro něj mohl takových čtyřicet dní pracovat, dokud si nenajde nějakého vhodného muže pro svoje potřeby. A starý muž by mohl jít do důchodu jako dozorce nebo něco takového.“

Rozšířily se jí překvapením oči. Už ho téměř na jisto považovala za hasturského prince v převleku, a on se teď nabízí, že bude pracovat pro MacArana za koně! „Co se týče výměnné koupě,“ odpověděla zdrženlivě, „na to se musíš zeptat přímo jeho. Ale máme nějaké dobré koně, kteří nejsou dost hezcí na to, aby upoutali pozornost urozených, a proto je musíme prodat pod cenou. Jeden by ti možná vyhovoval, je dobře trénovaný. Vidiš, tenhle,“ ukázala na velkého nehezkého koně ošklivé hnědé barvy s občasnými černými skvrnami a s hřívou a ocasem trochu nakřivo. „Je to ošklivé vyzábělé zvíře, ale když se podíváš pořádně na jeho držení těla a na to, jak drží ocas, vidiš, že to je dobrý, silný a temperamentní kůň. Ale pro dámu se nehodí, ani pro nějakého slabocha, který jenom chce, aby kůň pomalu

poklusával. Tenhle potřebuje pevnou ruku a dobré zacházení. Jeho otec byl náš nejlepší hřebec, ale jeho matka nebyla čisto-krevná. Takže i když nemá špatnou krev, je ošklivý a nemá pěknou barvu.“

„Zadek má opravdu silný,“ řekl Alderic. „Ale rád bych se mu podíval na zuby. Doufám, že je zvyklý na sedlo?“

„Ano, přestože otec zprvu zamýšlel udělat z něj tažného koně. Pro většinu jezdců je totiž moc velký,“ odpověděla. „Ale ty jsi dost vysoký, takže potřebuješ většího koně. Ruven ho zvykl na uzdu a já sama jsem na něm také několikrát jela - i když...“ dodala s potutelným úsměvem, „otec o tom neví a ty mu to nesmíš říct.“

„A vy ho, *damiselo*, sama zvládnete?“ upřímně se podívil Alderic.

„Nebudu na něm jezdit teď, před všemi těmi lidmi, abych dokázala, že to zvládnu. Ale před tebou nehodlám lhát a navíc si myslím...“ setkala se krátce s jeho očima, „že ty bys to stejně poznal.“

„To bych určitě poznal, Romilly,“ odvětil vážně.

„Dávám ti své slovo, že ten kůň má dobrou povahu, ale potřebuje přísnou ruku,“ řekla. „Dokonce si myslím, že má i smysl pro humor. Kdyby se koně uměli smát, přísahala bych, že jsem ho viděla smát se lidem, kteří si myslí, že se stačí na koně jenom Vyšplhat a on už všechnu práci odvede sám. Darrena shodil za dvě minuty. Ale otec na něm dokáže jezdit dokonce bez uzdy, jenom v sedle a s opratí. Protože MacAran umí každého koně přimět k tomu, aby dělal to, co on chce.“

„Ano, slyšel jsem, že i ty máš podobné schopnosti,“ odpověděl. „No, tak já to zkusím tvému otci navrhnout. Myslíš, že si mého koně vezme?“

„Myslím, že ano. Stále potřebuje nějaké levné koně, které prodává zemědělcům a tak. Pro muže, kteří to s koňmi umějí, ale nemají pro ně kvalitní stáje. Jednu naši starou klisnu, která už nebyla schopná nosit v sedle jezdce celé dny, prodal skoro zadarmo postaršímu muži, který žije nedaleko od nás a je příliš chudý na to, aby si koupil kvalitního koně. Obě strany byly spo-

kojené a kůň dožil svůj život v pohodlí a dostával jenom lehkou práci. Jistě udělá totéž i pro tvého koně. Je moc starý?”

„Ne,“ odpověděl Alderic. „Ale v létě musím být v Hellersu, a v létě je dokonce i pro silného koně značně namáhavé se tam dostat.“

„Do dalekého Hellersu?“ podivila se a přemýšlela, co ho táhne do těch téměř nepřístupných hor, ale dříve, než se stačila zeptat, změnil téma.

„Nečekal jsem, že bych se setkal s mladou ženou, která tak rozumí oceňování koní. Jak ses to všechno naučila?“

„Nezapomeň, že jsem MacAranova dcera. Jen co jsem dokázala sama dojít do maštale, byla jsem stále s otcem, a když odešel Ruven...” zmlkla, neboť nebyla schopná povědět někomu mimo okruh rodiny, že odchod jejího nejstaršího bratra uvedl jejich otce do situace, kdy neměl nikoho - kromě placených podkoní -, kdo by s ním sdílel lásku ke zvířatům, jež choval a cvičil. Přesto cítila, že jí rozumí, neboť se na ni soustrastně usmál.

„Váš otec se mi líbí,“ řekl. „Ano, je sice tvrdý, ale je spravedlivý a se svými dětmi jedná otevřeně.“

„A tvůj otec ne?“

Alderic zakroutil hlavou. „Mluvil jsem se svým otcem jenom několikrát, aspoň od té doby, co jsem vyrostl z krátkých kalhot. Moje matka se za něj provdala v souladu se zvyky naší dynastie a myslím, že mezi nimi žádná láska nikdy nebyla. Vsadil bych se, že od početí mé sestry spolu nepromluvili ani slovo navíc. Dneska žijí každý zvlášť v jiných domech a setkávají se pouze několikrát do roka při oficiálních příležitostech. Můj otec je hodný člověk, o tom nepochybuji, ale myslím si, že se mi nedokáže podívat do tváře, aniž by nespátral rysy mé matky, takže měl vždycky potíže se mnou vyjít. Dokonce i jako malé dítě jsem ho nazýval *pane*, a když jsem vyrostl, mluvil jsem s ním sotva desetkrát.“

„To ale není zrovna moc,“ zažertovala Romilly, ale on jí odpověděl s takovým chladem, který ji okamžitě zpražil. „A přesto vám závidím. Viděl jsem, jak Rael leze naprosto bez nejmenší-

ho strachu otci do klína. Já si třeba vůbec nevzpomínám, že bych si něco takového dovolil. Ty však můžeš za svým otcem jít, klidně s ním o všem hovořit, chová se k tobě skoro jako ke svým přátelům a hlavně tě poslouchá, když mu něco říkáš. I když je můj otec vysoce..." Alderic na chvíli zmlkl, a než větu dokončil, zavládlo mezi nimi zvláštní ticho. Pak slabým hlasem dodal: „I když je vysoce postavený a velice ctěný, rád bych, abych ho nemusel stále nazývat *můj pane*. Přísahám, že bych svého otce s tvým úplně klidně a rád vyměnil.“

„Možná by to uvítal,“ odvětila Romilly hořce, ale věděla, že je trochu nespravedlivá. Otec ji miloval, přestože byl někdy tvrdý, a ona to věděla. „Podívej,“ řekla nakonec, „tamhle zrovna stojí a není u něj žádný zákazník, tak běž a hned se ho zeptej, jestli by ti vyměnil toho koně.“

„Moc ti děkuju,“ usmál se a odešel. Pak na ni zavolal Davin, aby předvedla psa, kterého vycvičila, a ona na Alderica opět zapomněla. Celý den pracovala na poli, předváděla, jak jsou psi poslušní, vysvětlovala pokrevní svazky a údaje v rodových knihách, ukazovala jestřáby. Jediné její polední jídlo byl kus chleba, sýr a pár oříšků, zhltnutých ve spěchu u stájí mezi MacAranovými muži. Když byl potom trh k večeru přerušen deštěm a hosté se začali rozcházet, byla celá vyhladovělá a špinavá. Těšila se na koupel a na to, jak se převlékne do pohodlné tuniky a sukně k večerní tabuli. Když přicházela k sálu, ucítila lahodnou vůni pečeného masa a chleba, právě vytaženého z trouby. Vešla a posadila se na své místo. Rael právě rozprávěl všem, kdo byli ochotni trpělivě naslouchat jeho zážitkům ze dne, stráveného mezi zvířaty, dokud ho konečně Luciella neumlčela unaveným: „Ticho, Raeli, nebo budeš jíst polévku ve svém pokojíku. Tady u stolu jsou také jiní, kteří by se chtěli občas dostat ke slovu. Tak jak to dneska šlo, drahý?“ zeptala se MacArana, který si právě přisedl a zvedl ze stolu šálek. Před odpovědí se dlouze napil.

„Docela dobře. Dokonce jsem prodal Flekáče, což je výborný kůň pro každého, kdo nehledí jenom na vnější vzhled. Dom Alderic mi povídal, že jsi mu ho doporučila ty, Romilly,“ pohlédl s láskou na svoji dceru.

„Neudělala jsem chybu, otče? Nechtěla jsem se ti plést do obchodů, ale zdálo se mi, že tenhle kůň je pro Alderica jako stvořený,“ odpověděla skromně. „A navíc...“ rozhlédla se kolem, jestli už Alderic přišel. Místo vedle Darrena bylo však ještě prázdné a jeho přítel neseděl ani nikde jinde u stolu. „Povídal mi, že nemá moc peněz v hotovosti, takže jsem věděla, že na vraníky nemá.“

„Jsem ti za to zavázán. Chtěl jsem dát Flekáče do dobrých rukou,“ řekl na to její otec. „Většina lidí by to s ním stejně neu-měla. Když byl však s mladým Castamirem, byl krotký jako be-ránek.“

„Ale stejně,“ protestovala Luciella, „letos už to je naposledy, co pobíhala po poli s muži a předváděla jestřáby a koně. Už je to velké děvče, Michaili!“

„Žádný strach,“ odpověděl MacAran s úsměvem. „Mám ještě jednu novinku. Romilly, dítě moje, jsi ve věku na vdávání. Nevě-řil jsem, že bych pro tebe mohl dostat tak dobrou nabídku, ale *Dom* Garris ze Špičatých vrchů mě požádal o tvoji ruku a já s tím souhlasil. „

Romilly měla pocit, jako kdyby jí ledová pěst sevřela hrdlo. „Otče!“ vykřikla. Luciella však zářila a Mallina vykvikla vzruše-ním. *Domnu* Garrisovi ne!“

„Ale jdi ty,“ utěšoval ji otec s bodrým úsměvem. „Snad jsi již nedala srdce někomu jinému? Manfred je na ženění ještě příliš mladý a já myslel, že máš Darissu ráda a že tě potěší, když se přivdáš k nim do rodiny, takže budeš moci být své nejlepší pří-telkyni nablízku.“

„Já myslela... Možná Cinhil...“

„Jestli ti ten mládenec popletl hlavu,“ pravil MacAran, „tak ho ohnu přes koleno a vypráším mu kožich. Nač si brát mladého pulce, když si můžeš vzít rovnou dědice?“

Bodlo ji u srdce, když si vzpomněla na okamžik ve výklenku. *Jenom jsem vás zkoušel. Teď vidím, že jste slušná dívka.* Tak-že, pomyslela si, kdyby se jí *Dom* Garris aspoň trochu líbil, aby ho dokázala políbit, nemusela by si ho teď brát, jako kdyby to byla odměna za dobré chování! A když mu ukázala svůj odpor,

tak mu stála za další pozornost? Pálily ji oči, ale nechtěla před otcem plakat.

„Otče, prosím, já ho nenávidím,“ zašeptala. „Prosím, prosím, nenut mě, abych si ho brala!“

„Romilly,“ řekla Mallina, „budeš paní Špičatých vrchů! Vždyť je to jejich právoplatný dědic, a možná jednoho dne zdědí i Aldaran! A lidi z Aldaranu jsou přímí příbuzní Hasturů.“

MacAran své mladší dceři naznačil, aby byla zticha.

„Romy,“ pravil vážně. „Sňatek není věc, která se bere lehkovážně. Vybral jsem pro tebe dobrého mladého muže...“

„Tak mladý zase není,“ vybuchla. „Stačil už pohřbít tři ženy a všechny zemřely při porodu.“

„To protože si bral ženy z aldaranského rodu,“ namítl otec. „Každý chovatel koní ti poví, že je nemoudré křížit příliš často blízké příbuzné. Ale ty aldaranskou krev nemáš, takže mu jistě dáš zdravé děti.“

Pomyslela na Darissu, která nebyla o moc starší než ona, na její odulou a unavenou postavu po všech těch dětech. To bude také taková? A jejich otcem bude Garris se svým ukňouraným hlasem a vlhkýma rukama? Udělalo se jí z toho špatně.

„Tak dost řečí,“ pronesl otec přísně. „Všechny hloupé dívky si myslí, že samy vědí nejlépe, který muž se k nim hodí, ale my starší musíme rozhodovat, co je pro vás nejmoudřejší. Do žní tě neprovdám, protože na svoji dceru nehodlám naléhat, ale o žních si vezmeš *Domna* Garrise a tím končím debatu.“

„Takže zatímco jsem si myslela, že prodáváš koně a jestřáby,“ řekla hořce, „tys také prodával svoje dcery. Řekni, otče, nabídl ti *Dom* Garris výhodnou cenu?“

Podle toho, jak se otcí zachmuřila tvář, poznala, že ho natchytala na švestkách. Odvětil: „Neslyšel jsem ani jedno z tvých drzých slov, dceruško.“

„O tom nepochybuju,“ vyhrkla. „Raději obchoduješ s koňmi a jestřáby, protože ti nemohou odmítnout a smíří se s jakýmkoli osudem, který jim přichystáš!“

Otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak jen těžkopádně mávl rukou. „Má paní,“ oslovil Luciellu. „Máš za úkol přivést mé dcery k rozumu. Dohlédneš na to, vid' že ano? Budu večeřet s dozorcem. Takové řeči u stolu nemám rád.“ Vstal a rázně odkráčel z místnosti.

„Mami,“ naříkala Romilly a skryla si tvář do matčina klína. „Copak si vážně musím brát takového... takového...“ slova jí nedostačovala, ale nakonec z ní vyhrklo: „... takového hnusného *slizouna*? Vypadá jako něco, co vylezlo zpod shnilého dřeva!“

Luciella ji zmateně pohládila po vlasech. „Ale no tak, dítě,“ zašeptala. „Nebude to tak zlé, jak si myslíš. Copak jsi sama neříkala *Domnu* Aldericovi, že se kuň nemá soudit podle ošklivého vzhledu? *Dom* Garris je laskavý a vážený muž. A navíc já v tvém věku už měla první dítě, a tvoje drahá matka zrovna tak. Tak už neplakej, Romy,“ dodala bezmocně a Romilly věděla, že u ní se pomoci nedočká. Luciella se nikdy proti otci nepostaví. Ani nemůže. Byla jenom žena a tomu nelze utéci.

Ať už byla sama v pokoji, nebo jezdila na kopcích s Preciosou na sedle, přemýšlela, co může udělat. Zdálo se, jako by byla v pasti. Věděla, že otec nikdy nemění svá rozhodnutí, když už se jednou pro něco rozhodne. A také na nich trvá. Třeba jako nechce ani slyšet o tom, aby Ruvenovi odpustil. Dohodu s *Domnem* Garrisem neodvolá, i kdyby se nebesa hroutila, neboť byla učiněna dokonce přímo s Garethem ze Špičatých vrchů. Její guvernanka, možná dokonce i její nevlastní matka, ty se ho někdy mohly snažit přesvědčit, že se mýlí. Ale on nikdy v životě svá rozhodnutí neměnil, i když třeba věděl, že se mýlil. Široko daleko v kopcích Kilghardu bylo známo, že MacAranovo slovo je stejné jako slovo Hasturů; jako krvepřísežné prohlášení někoho druhého.

Co kdyby mu vzdorovala? Nebylo by to ostatně poprvé. Celá se však otřásla při pomyslení na jeho hněv. Ale když jeho hněv porovnála s druhou stranou, s tím lačným pohledem Domna Garrise, uvědomila si, že by raději snášela, kdyby ji otec den co den bil, než aby ji předal Domnu Garrisovi. Copak nevidí, jaký ten chlap je? A pak si s tíhou na srdci uvědomila, že MacAran je

muž a nikdy Garrise z Aldaranu jinýma očima neuvidí. Protože tohle *Dom Garris* předvádí jen ženám, po nichž zatouží.

Jestli se mě dotkne, budu zvracet, pomyslela si, a vzápětí si uvědomila, že ať si otec zuří jak chce, ona na něj musí provést ještě poslední nátlak:

Našla ho v maštalích, jak dohlíží na štolbu, který ošetřoval kolena černého poníka, jenž upadl na dvoře. Věděla, že to není zroya nejpráhodnější okamžik, protože vypadal znepokojeně a roztržitě.

„Dej mu tam ještě jeden obklad,“ nakazoval štolbovi. „Střídej horký a studený, aspoň dvě hodiny. Pak mu ta kolena ošetři práškem *karalla* a pořádně je zavaž. A dohlédni, aby neležel na špinavé slámě; vyměňuj mu ji vždy po několika hodinách. I když uděláme všechno, co bude v našich silách, budu ho stejně muset prodat pod cenou nebo si ho nechat tady na lehčí zemědělské práce. A jestli chytí nějakou infekci, můžeme ho ztratit docela. Dávám ti ho na starost - jestli se něco stane, tak za to zodpovídáš ty sám, protože upadl jen kvůli tvé nedbalosti!“ Štolba otevřel ústa, aby se bránil, ale MacAran ho gestem umlčel. „A nesnaž se mi nijak odmlouvat! Dobře jsem viděl, jak jsi ho nutil běhat po kamenech. Ztracený lotře, měl bych ti na čtyřicet dní dát tu nejšpinavější práci a zakázat ti cvičit koně!“ Rozzlobeně otočil hlavu a spatřil Romilly.

„Co tady ve stájích pohledáváš, holčičko?“

„Všude jsem tě hledala,“ odpověděla snažíc se, aby jí hlas zněl rozhodně. „Chtěla bych s tebou chvíli mluvit, jestli si pro mne najdeš trochu času.“

„Trochu času? Dnes dopoledne ho nemám vůbec, když se tenhle koník zranil, a možná že i zmrzačil,“ odpověděl, ale vyšel s ní ven před maštale a opřel se o železný plot. „Tak copak, dítě?“

Ona však v tu chvíli nebyla schopná ani slova. Úplně se jí sevřelo hrdlo, když viděla krajinu, která se před nimi rozprostírala, vysoké hory tyčící se kolem údolí, zelený padok se spoustou nerušeně se pasoucích březích klisen, lidi peroucí na dvoře prádlo kolem pářícího kotle zavěšeného nad doutnajícím ohněm

z malých polínek... Bylo jí to všechno tak drahé, a ona teď, ať již ji čeká cokoli, to bude muset opustit... Jestřábí hrad jí byl stejně blízký jako všem synům jejího otce, a ona se přesto musí vdát někam úplně jinam, přestože všichni jeho synové, dokonce i Ruven, který jej s lehkým srdcem opustil, se smí kdykoli vrátit, sem ke koním, k rodným kopcům. Ztěžka polkla a pocítila, jak se jí slzy derou do očí. Proč se nemůže stát otcovým dědicem místo Ruvena, který o to vůbec nestojí, a přivést si sem svého manžela, místo aby se provdala za někoho, koho nemá ráda a žít na cizím místě?

„Tak copak je, dceruško?“ zeptal se otec něžně a ona věděla, že spatřil její slzy.

Opětovně polkla a snažila se ovládnout hlas. „Otče, věděla jsem vždycky, že se jednou budu muset vdát, a moc ráda bych splnila tvá přání, ale... ale... Otče, proč to musí být právě *Dom* Garris? Nesnáším ho! Nemohu ho vůbec vystát! Vždyť vypadá jako ropucha!“ Zvýšila hlas a otec se zamračil. Rychle se však ovládl a nasadil masku bohorovného klidu, který nenáviděla.

„Snažil jsem se pro tebe zařídit ten nejlepší sňatek, Romy,“ pravil rozumně. „Je prvním dědicem Špičatých vrchů a mohl by se stát i dědicem Aldaranu, jenom kdyby nezemřel bez potomků, což je nyní docela pravděpodobné. Nejsem nijak zvlášť bohatý a nemohu za tebe platit příliš. A Špičaté vrchy jsou dost bohaté na to, aby nebraly v úvahu, co ty přineseš. *Dom* Garris potřebuje manželku...“

„A tři už stačil vyřídít,“ vykřikla zoufale Romilly. „Přesto si chce vzít další patnáctiletou dívku. . .“

„Jeden z důvodů, proč mě požádalo tvoji ruku,“ pokračoval otec, „byl ten, že jeho předchozí ženy byly neduživé a jeho blízké příbuzné. Chce do svého rodu novou krev. Když mu porodíš zdravého syna, budeš se těšit veliké úctě a všemu, co by sis jen mohla přát...“

„A když ne, tak budu mrtvá a nikdo se nebude zajímat o to, jsem-li šťastná či nikoli,“ rozplakala se a slzy jí tekly po tvářích. „otče, já nemohu, já si vážně nemohu vzít takového odporného muže! Tati, tati, já ti vážně nechci odporovat, klidně si vezmu kohokoli jiného, Cinhila nebo... Nebo *Domna* Alderica...“

„Tak Alderica, jo?“ Otec ji vzal svýma velkýma rukama za bradu a otočil ji obličejem k sobě, aby se na ni podíval. „Řekni mi pravdu, holčičko. Nehrála sis náhodou tak, jak se to nemá? Dom Garris očekává, že budeš neposkvrněná. Doufám, že nebude zklamán. Snad ti ten drzý spratek z Castamiru úplně nepoletl hlavu? Host pod mou střechou...“

„Dom Alderic mě nikdy o nic nepožádal, co bych nemohla učinit před tvými či matčinými zraky,“ bránila se. „Jenom jsem ho jmenovala, protože mi nepřipadá tak nechutný, ani Cinhil, ani žádný jiný zdravý mladý muž přiměřený mému věku. Ale ten... ten *slizoun*...“ selhal jí hlas, ale kousla se do rtu, aby neplakala.

„Romilly,“ pravil otec něžně a stále držel její hlavu v dlaních. „Dom Garris není zase tak starý. Ani to není tak špatné, jako kdybych ti například sehnal pána Garetha, nebo nějakého muže, o němž vím, že je zlý nebo pijan, hazardní hráč či marnotratník. Znáám Garrise celý život. Je to skvělý, vážený a dobře vychovaný mladý muž, a ty bys o něm takto neměla mluvit, protože si to nezaslouží. Hezká tvář brzy zmizí, ale čest, dobrý původ a milá povaha jsou vlastnosti, které pro manžela své dceři požadují. Jsi ještě mladá hloupá dívka, která nevidí dál, než za pěkný, vzhled a eleganci při tanci. Proto musejí otcové a matky za vás rozhodovat, protože oni vidí, jací mladí mužové opravdu jsou.“

Polkla a cítila, jak ji zavaluje stud, že o takových věcech bude muset hovořit před otcem. Ale nedalo se nic dělat. „On... On se na mě vždycky kouká tak, jako bych byla úplně nahá. A když jsme tančili, dotýkal se mě tak... tak...“

Otec se zamračil a ona věděla, že je z toho také v rozpacích. Konečně si povzdychl a pravil: „Ten muž potřebuje ženu, to je všechno. Až bude ženatý, nebude muset takovéto věci dělat. A aspoň víš, že to není nějaký...“ nervózně si odkašlal, „aspoň víš, že nemá nijaké zalíbení v mužích a neopustí tě kvůli nějakému chlapci na statku nebo mladému štolbovi či strážci. Myslím, že ti bude dobrým manželem, Romy. Možná, že neví, jak se má k tobě chovat, ale myslím, že chce pro tebe jenom dobro a že spolu budete šťastni.“

Romilly cítila, jak se jí zase derou slzy do očí. „Otče,“ zašep-tala mezi vzlyky, „ach, otče, prosím tě, moc tě prosím... kohokoli jiného... jen ne *Domna* Garrise...“

MacAran se zachmuřil a kousal si ret. Řekl: „Romilly, tato zá-ležitost už se natolik rozběhla, že to nemohu vzít zpátky bez ztráty cti. Lidé ze Špičatých vrchů jsou naši sousedé a já jsem na jejich dobré vůli závislý. Kdybych zrušil své slovo, znamena-lo by to ztrátu důvěry, kterou bych do konce svého života ne-mohl napravit. Kdybych jen býval věděl, co si o tom myslíš ty, tak bych mu své slovo nikdy nedal. Ale stalo se a já to slavnost-ně příslibil. Není už o čem jednat, dítě. Jsi mladá; brzy si na něj zvykneš a všechno bude dobré, to ti slibuju. Tak už dost, ne-plač. Slibuju, že ti dám jako svatební dar pár nejlepších vraníků, které jsem sám vychoval, a zařídím ti malý statek u Šedých skal, takže vždycky budeš mít něco svého, nějaké místo, kam se můžeš utéct. A také jsem řekl Lucielle, aby poslala do Caer Donnu pro ty nejlepší látky na svatební šary, aby ses nemusela vdávat v domácím oblečení. Tak jen hlavu vzhůru, osuš si oči a rozhodni se, které vraníky bys ráda jako svatební dar a požádej Luciellu o nové šaty, ne o jedny, ale o troje, nebo lépe o čtyry, a o všechno, co k tomu patří, o všechny možné spodničky, pé-ra, čepce, ozdoby, o vše, co se mladým dívkám tolik líbí. Žádná jiná žena tady v kopcích nebude na svatbu vybavena lépe.“

Sklonila hlavu a ztěžka polkla. Věděla, že to je beznadějně, že již dal své slovo *Domnu* Garrisovi a pánu Špičatých vrchů. Nikdy ho nevezme zpátky a všechno, co řekne, je naprosto zby-tečné. Zaměnil její mlčení za souhlas a poplácal ji po tváři.

„Vidíš, jaká jsi rozumná holčička,“ pochválil ji neobratně. „Jsem na tebe hrdý, dítě. Kéž by měli také všichni tví bratři ta-kovou sílu a kuráž.“

„Kéž bych byla tvým synem,“ vyhrkla. „Pak bych s tebou mohla zůstat napořád...“

Otec ji vzal něžně do náručí. „Také bych si to přál, holčičko,“ řekl jí do vlasů. „Také bych si to přál. Ale člověk je malý pán na to, aby se dělo to, co si sám přeje. Jenom Bůh ví, proč obdařil moji jedinou dceru tím, co by muž žádal od svých synů. Svět půjde svou cestou, a ne tak, jak bychom si to já nebo ty přáli,

Romy.“ hladil ji jemně po vlasech, ona plakala a pevně se ho držela, plakala naprostou beznadějí a zdálo se, že nikdy nepřestane.

Svým způsobem, pomyslela si později, mi to jeho soucit ještě více ztížil. Kdyby se na mě zlobil a křičel na mě, vyhrožoval mi výpraskem, měla bych aspoň pocit, že mám právo rebelovat. Ale když byl tak laskavý, mohla znát jenom jeho názor na věc, to, že je ještě mladá holka a její rodiče a vychovatelé dělají jen to, co si ,myslí, že je pro ni dobré, že je ještě hloupá a nemá do toho co mluvit.

Snažila se projevovat zájem o svatební přípravy, které - jak pravil MacAran - se budou konat o žních. Luciella poslala do Caer Donnu pro pavoučí hedvábí na svatební šaty a pro světle karmínovou, modrou a fialovou látku na obleky. Objednala také takovou spoustu spodniček, kamizolek a spodního prádla, že Mallina jen závistivě hleděla a záviděla, když se šily.

Jednoho rána dorazil jezdec ze Špičatých vrchů a poté, co byl náležitě uvítán na dvoře, odkryl klec, již měl před sebou na sedle.

„Vzkaz od Domna Garrise, pane,“ řekl MacAranovi. „A dárek pro slečnu Romilly.“

MacAran otevřel dopis, rychle se na něj podíval a jediným w-hnutím ho otevřel. „Darrene, ty máš lepší oči,“ pravil svému synovi. „Přečti mi to, prosím tě.“

Romilly si znechuceně pomyslela, že když se ten dopis týká jí, měla by to tedy být ona, kdo ho přečte. Ale možná MacAran nechtěl ukázat, že jeho dcera je vzdělanější než jeho syn, který smduje v Nevarsinu. Darren přehlédł dopis, zamračil se a pak začal číst nahlas.

„Panu MacAranovi z Jestřábího hradu a mé zaslíbené manželce Romilly zasílá mnoho pozdravů Gareth - Regis Aldaran ze Špičatých vrchů. Vaše dcera mě informovala, že cvičí *verrinské* jestřáby, což je pro dceru nejlepšího jestřábníka v širokém okolí zcela samozřejmé, pro manželku aldaranského dědice však zcela nežádoucí. Proto bych jí se vší úctou rád nabídl dva roztomilé jestřáby pro ženy, které jistě budou nejkrásnější

zápěstí v kopcích Kilghardu zdobit elegantněji než dravci, určené pro muže. Zdvořile ji žádám o přijetí těchto nejlepších ptáků, které jí zasílám již nyní, aby si na ně snáze přivykla. Vás, drahý pane, žádám o laskavé zprostředkování uctivého pozdravení mé budoucí manželce a vás též co nejuctivěji zdravím.“ Darren vzhlédl: „Dopis nese soukromou pečeť Špičatých vrchů.“

MacAran zvedl obočí, ale pronesl: „To je tedy skutečně vzácné psaní. Odkryjte klec, mladý muži.“

Když byla klec odkryta, všichni spatřili dva nádherné mladé jestřáby. Kapuce měli ze světle šarlatové kůže se zlatou výšivkou erbu Aldaranů a na řemíncích na nohou se jim také třpytila zlatá vlákna. Byli to drobní ptáčekové, zářící svěžestí a zdravím, takže Romilly při pohledu na ně na chvíli ztratila dech.

„Nádherný dar,“ pronesla. „A velmi milý. Vyřídte mu vyřídte mému manželovi,“ pletla se jí slova na jazyku, „že jsem mu velice zavázána a že při létání s nimi na něj budu neustále myslet.“ Natáhla paži a posadila si na rukavici jednoho z jestřábů. Seděl tak klidně, že okamžitě odhadla, jak důkladně je vycvičený. Nevadí, že s takovými jestřáby se dají lovit nanejvýš tak polní myši, jsou to výstavní ptáci a to, že *Dom* Garris jí prokázal takovou pozornost a úctu k jejím vlastním zájmům, bylo dobrým znamením. Na chvíli na svého budoucího manžela myslela s menší nechutí. Později o tom však opět začala přemýšlet a dospěla k závěru, že to je zřejmě jeho způsob, jak naznačit, že jeho manželka nesmí pracovat s běžnými velkými jestřáby. Z toho, co Gareth ze Špičatých vrchů pravil, se domnívala, že ano.

Pro manželku aldaranského dědice je to však zcela nežádoucí. Pevně se rozhodla, že ať si myslí co chce, ona se nikdy nedá přesvědčit nebo zastrašit, aby se Preciosy vzdala! Na to bylo pouto mezi nimi dvěma příliš silné.

Když prvně malé jestřáby pouštěla - s výčitkou, že je své drahé Preciose nevěrná -, chtěla s nimi zprvu navázat kontakt, to silné pouto mezi jestřábem a jeho pánem. Ale ptáčekové reagovali jenom zdánlivě, nebylo v nich žádné napětí, vzrušení, žádná emoce, nic, co by nasvědčovalo o spojení. Malí jestřábi byli příliš jednoduší na to, aby měli schopnost *laranu*. Věděla,

že ptáci, chovaní v klecích, tyto schopnosti nemají, protože se s nimi párkrát pokoušela navázat kontakt. Ne nadarmo se říká, že „mozek ptáka v kleci se rovná mozku hloupé ženy“! Pouštění malých jestřábů bylo nudné. S chutí sledovala, jak se vznášejí, letěli opravdu nádherně, ale nebylo v tom vůbec žádné vzrušení, žádný smysl pro navázání kontaktu a souznění, které pociťovala s Preciosou. Povinně je každý den pouštěla, aby se proletěli, ale vždycky se jí ulevilo, když je zakryla překrásně propracovanými kapucemi a vypustila k obloze Preciosu, stoupala s ní vzhůru a vychutnávala svobodu.

Nyní jezdila hlavně s Darrenem a Raelem. Alderic měl mnoho *coridomské* práce s účty, vypracováváním účetních knih a dohlížením na spoustu pracovníků na dvoře a v maštálích. Viděla ho jenom zřídkakdy, a jen tu a tam s ním vyměnila pár zdvořilých slov, když večer seděl u krbu nebo když hrál partičku *castlů* nebo karet s Darrenem či jejich otcem, nebo když někdy za dlouhých večerů vyřezával Raelovi pro radost hračky ze dřeva.

Ona byla celé dny také velmi zaneprázdněná. Otec jí řekl, že už nemusí chodit do školy a plánované studium účetnictví se starým správcem bylo také odloženo na neurčito, protože se měla brzy vdávat. Calinda ji zaměstnala vyšíváním a učila ji, jak dohlížet v kuchyni na kuchařky, na šičky a dokonce i na donášku mléka... Ne z toho důvodu, že by to v budoucnosti musela dělat, ale - jak pravila Calinda - musí vědět, jak se tyto věci dělají, aby byla schopna dohlížet, zdali to služebníci vykonávají správně či nikoli. Pán Špičatých vrchů byl vdovec a ona se tam stane první dámou. Nesmí budit dojem, že se v Jestřábím hradu bídne hospodaří a že jeho dcera nezvládá dozor nad svými služebníky. Romilly byla toho názoru, že by raději sama uklízela stáje, dojila zvířata a stloukala máslo, než aby jenom dohlížela, jak to dělají ostatní. A co se týče šití a vyšívání, byla si naprosto jistá, že i ta nejmladší a nejméně zkušená šička to zvládá nepoměrně lépe než ona, tak jak by se od ní dalo očekávat, že jim bude radit, domlouvat se s nimi, opravovat je nebo kontrolovat? Také Luciella se připojila a oblékla Jednu starou Mallininu panenku do odložených šatiček po Raelovi a učila jak Romilly, tak Mallinu, jak koupat malé dítě, jak ho chovat v náručí a podpírat

mu hlavičku, jak mu vyměňovat plenky a jak dopředu zabraňovat vyrážkám a ekzémům. Romilly přemýšlela, proč se to všechno musí učit, když bude mít k ruce zkušené ošetřovatelky a porodní báby a také Darissu, která má dvě - ne, teď už vlastně tři - děti. A navíc, když ona sama ještě žádné děti nemá. Ale Luciella trvala na tom, že to je součást řádných vědomostí mladé ženy na vdávání. Romilly neměla žádné vážné námitky proti dětem - Rael jako miminko byl neodolatelný -, ale když na to přišlo, nejdřív pomyslela na Darissu, rozměklou a poddajnou, obtloustlou a churavou, a pak hned na nevyhnutelný proces, kterým se děti získávají. Byla statná a zdravá a často potajmu myslívala na to, jaké to bude, až bude mít milence a manžela, ale když si na jeho místo dosadila obličej *Domna* Garrise, o což se (a to se jí musí přičíst k dobru) čestně pokoušela, bylo jí jenom na zvracení; a teď se necítila dobře ani tehdy, když pomyslela na jiného muže. Ne, to nejde, musí utéct pryč, může se přidat k Sesterstvu meče, nosit zbraň a válčit jako žoldák jednoho z králů bojujících o tuto zem, nechá si ostříhat vlasy a propíchnout uši. Když dospěla k této myšlence, uvědomila si, jak bláhové je, kdyby se pokusila utéct; sledovali by ji a přivlekli nazpět. A pak spřádala divoké plány, ještě jedno naléhání na otce, na nevlastní matku, snad i na samotného pána Špičatých vrchů. A když jí budou chtít nasadit želízka, zakřičí „Ne!“ a vytrhne se, nebo až ji povedou na lože k *Domnu* Garrisovi, vrhne, se na něj s nožem... Jistě ji pak odmítne, už ji nebude dál chtít... Řekne mu, jak se jí hnusí, a on se jí vzdá...

Ale hluboko v duši věděla, že je tohle všechno marné. Musí se vdát... Ale to nejde!

Léto bylo v plném proudu. Večer jen nepatrně mrholilo a byl to pouze déšť se sněhem, kopce byly celé rozkvetlé a oříškové keře byly porostlé zelenými pupeny, které uzrají v ořechy. Téměř každý den chodila s Mallinou odřezávat houby ze starých stromů, kam byly zasazeny jejich zárodky. Poslušně sbírala lesní plody a pomáhala je zavařovat, pomáhala tlouci máslo a měla tak málo času, že skoro ani nejezdila na koni, natož aby nechala pořádně proletět Preciosu. Každý den však za ní chodila do klecí a prosila Darrena či Alderica, aby ji vzali ven. Darren

se jestřábů bál a vyhýbal se jim, jak jen to šlo, ale Alderic si bral ve svém volném čase Preciosu na sedlo.

„Ale mě tolik neposlouchá,“ oznámil jí jednoho večera. „Myslím, že se jí po tobě stýská.“

„A já ji tak zanedbávám,“ povzdechla si Romilly s pocitem viny. Ona sama s tímto divokým zvířetem navázala kontakt, ochočila je, a tak ho nyní nemůže zradit. Rozhodla se, že zítra, ať už jí Luciella zadá jakékoli úkoly, si najde čas, projede se na koni a vezme s sebou Preciosu.

Následujícího rána se vrhla do práce s takovou vervou a chutí, že Luciella jenom zírала. „No vidíš, co všechno stihneš, jen když chceš!“ chválila ji.

„Až to dodělám, mohla bych vzít na chvíli ven svého jestřábal“ zeptala se.

Luciella na chvíli zaváhala a pak odpověděla: „Ale ano, nemíš přece zanedbávat dárek od *Domna* Garrise. Jen běž, Romilly, ať se pořádně nadýcháš čerstvého vzduchu!“

S úlevou se běžela převléct do jezdeckého úboru a poručila, ať jí osedlají koně. Předpokládala, že na něj budou sice muset dát dámské sedlo, ale jízda na něm byla přece jenom lepší, než jízda vůbec žádná. Rychle běžela k maštalím. Darren byl na dvoře a neobratně cvičil pár jestřábů. Všimla si, jak se neohrabaně pohybuje, a oznámila mu, že jede ven - přidá se k ní? Souhlasil a nechal si osedlat koně. Vzala Preciosu z bidélka a s rozkoší zaregistrovala její váhu na své paži. Napjala smysly, aby s ní navázala staré kontakty, když tu náhle vešel do klecí otec.

„Romilly,“ řekl přísně. „Vezmi si svoje jestřáby a tohoto nech na pokoji. Víš, co ti vzkázal tvůj budoucí manžel. Je zcela nežádoucí trénovat *verrinské* jestřáby, takže si laskavě vezmi své a tohohle vrať na místo.“

„Otče!“ protestovala a zavalil ji náhlý hněv. „Preciosa je můj jestřáb, já jsem si ji sama vychovala! Nikdo jiný s ní lovit nedokáže! Jak může být pro mě nežádoucí, abych pouštěla jestřába, kterého jsem sama vycvičila! Copak ty dovolíš, aby ti *Dom*

Garris rozkazoval, co tvá vlastní dcera ve tvých vlastních stájích smí a co ne?“

Zahlédla na jeho tváři konsternovaný výraz a úžas, ale přísne odvětil: „Řekl jsem ti, ať dáš toho jestřába zpátky do klece a vezmeš si svoje. Nebudeš mi odporovat, holčičko!“ Blížil se k ní rázným krokem. Preciosa vycítila Romillino znepokojení a divoce na jejím zápěstí zamávala křídly, zakroužila až kam jí to řemínky dovolily, a pak se jí ukázněně vrátila na paži.

„Otče,“ prosila tlumeným hlasem, aby dále nezneklidňovala již tak znepokojené ptáky, „to prosím neříkej...“

MacAran vymrštil ruku a pevně chytil Preciosu za nohu. Posadil ji zpátky na bidélko a řekl: „Budeš mě poslouchat na slovo a tím to končí.“

„Nemá dost pohybu,“ škemrala Romilly, „potřebuje se pořádně proletět!“

MacAran se zastavil. „To je pravda,“ pronesl a kývl na Darrena.

„Pojď sem,“ přikázal mu a pokynul hlavou směrem k Preciose na bidélku. „Vezmi si ji. Dávám ti ji, je tvá. Potřebuješ pracovat s dobrým jestřábem a tento je nejlepší, jakého máme. Vezmi ji dneska ven a začni si na ni zvykat.“

Romilly otevřela ústa v nesmírném úžasu. To jí přece nemůže udělat! Zvláště ne s Preciosou! MacAran znovu uchopil ptáka, pevně ho držel, dokud se neuklidnil a nepřestal tlouci křídly, a pak ho posadil Darrenovi na zápěstí. Darren sebou vylekaně škubl a Preciosa, přestože měla hlavu zakrytou kapucí, mávala hlavou a pokoušela se klovat zobákem a bít křídly. Darren se schoulil do sebe, přičemž otočil zápěstí a Preciosa ztratila rovnováhu a spadla. Visela za řemínky hlavou dolů. Stál tam a držel jestřába divoce tlukoucího křídly a MacAran přísně zašepтал: „Zvedni ji! A uklidni ji sakra, protože jestli si zlomí péra na křídlech, tak já tobě zpřelámu vaz, kluku jeden!“

Darren učinil marný pokus, aby ptáka zklidnil, až se nakonec pták sám ztišil a usadil se mu na rukavici. Ale hlas mu selhal, když říkal: „To... To není fér, pane. Otče, prosím tě... Romilly si toho jestřába vycvičila sama, a když má ten *laran*...“

„Bud' zticha, mladíku. Tohle už přede mnou nikdy neříkej!“

„I když to, otče, nebudete poslouchat, stále to zůstane pravdou. Je to Romillin jestřáb, ona ho vycvičila. Takže si ho plně zaslouží a já ho nechci. Já jí ho neseberu!“

„Ale ode mne si ho vezmeš,“ odvětil MacAran a vztekle zvedl bradu. „Jak se opovažuješ tvrdit, že jestřáb vycvičený na Jestřábím hradě v mých vlastních klecích mi nepatří a že s ním nemohu nakl_dat tak, jak sám uznám za vhodné? Romilly dostala své jestřáby od budoucího manžela. Tohoto nepotřebuje, a ty si ho vezmeš, nebo...“ naklonil se k Darrenovi s planoucíma očima a zprudka dýchal. „Nebo mu před vámi oběma zakroutím krkem! V mých maštalích mi nikdo odporovat nebude!“ Udělal gesto, kterým pohrozil, co mu udělá s krkem, a Romilly vykřikla.

Ne! Otče, ne, prosím...! Darrene, nech toho a vezmi si toho ptáka, bude to tak pro tebe lepší...”

Darren se zhluboka rozechvěle nadechl. Navlhl si rty jazykem a posadil si jestřába na zápěstí. Řekl roztřeseným hlasem: „Ale jenom proto, že mě o to, Romilly, žádáš. Jenom proto, to ti přísahám.“

Romilly se s pálícíma očima otočila a vzala si jednoho z malinkých zbytečných jestřábů, které dostala od Domna Garrise. V tuto chvíli je nenáviděla, ty malinké pitomé tvory s polovinou mozku. Byli sice krásní, měli elegantní držení těla, ale byli to jenom ozdoby, roztomilé, ale bezcenné tretky, vůbec ne skuteční jestřábi, spíš něco na způsob Raelových vyřezávaných hraček. Ale to nebyla chyba těch hloupoučkých stvoření, že nejsou Preciosou.

Její srdce toužilo po Preciose, která nejistě seděla na Darrenově třesoucím se zápěstí.

Můj jestřáb. Můj. A teď ji ten nezkušený Darren dočista zkaží... Ach, Precioso, Precioso, proč se nám to jen stalo? Cítila, že otce nenávidí, a že nenávidí i Darrena, který neobratně přesazoval Preciosu z rukavice na sedlo. Když nasedala na koně, zamžil se jí zrak. Otec si dal poslat pro svého nejstatnějšího grošáka. Zlostně jim oznámil, že pojede s nimi, aby se ujistil, že Darren to s jestřábem dělá tak, jak má, a jestli ne, tak že ho to

naučí jako abecedu, že to do něj vlastnoručně vtluče pravou macaranovskou rákoskou!

Když sjížděli dolů od Jestřábího hradu, cítili se všichni, jako by nebyli ve vlastní kůži, a mlčeli. Romilly jela jako poslední a hleděla na otce a na Darrenovo sedlo, kde seděla neklidná Preciosa, s otevřenou nenávistí. Vyslala k ní telepatickou zprávu, svůj *laran* (když už to slovo bylo použito), ale jestřáb byl příliš zneklidněn. Cítila jenom změt zmatku a nenávisti a narudlý hněv jí zabarvil vědomí, takže měla co dělat, aby se udržela v sedle.

Brzy dojeli na velkou otevřenou mýtinu, kde posledně pouštěli jestřáby. Jenomže tenkrát s nimi byl ještě Alderic s laskavou tváří a ochotnými rukama, a ne rozzuřený otec. Darren ve chvatu nemotorně a se štípnutím sundal z Preciosiny hlavy kapuci, posadil si ji na pěst a nechal ji vzlétnout. Romilly napjala smysly, aby se spojila se vznášejícím se jestřábem, pocítila, jak z ní při letu k obloze s Preciosou padá hněv a zoufale si pomyslela: *Uleť pryč, uleť pryč. Už nikdy moje nebudeš a já nestrpím, aby tě Darren neobratně trápil. On to sice myslí dobře, ale nemá pro jestřáby vůbec žádný smysl ani srdce.* Když se nořila do jestřábovy mysli a srdce, zdálo se, že se jí rozplácne duše.

Běž, Precioso! Uleť, uleť pryč, daleko! Jedna z nás musí být svobodná. Výš! Výš a ještě výš, otoč se a leť!

„Romilly, tak co je s tebou?“ ozval se otcův drsný hlas. „Tak pusť svého ptáka létat!“

Přinutila se násilím navrátit se z oblohy a vycvičenou rukou odklopila vyšívanou kapuci. Malinký jestřáb, který se v rudé záři slunce leskl jako drahokam, se vznesl do větru a Romilly ho nevidoucímá očima sledovala, protože je měla plně slzí a myšlenkami byla u Preciosy.

Výš... Výš! Ted', naber vítr a pryč, pryč, pryč! Volná ve větru, volná v životě... Poslední rychlý pohled na krajinu, která se pod ní rozprostírala jako barevný obrázek v Raelových učebnicích, pak se křehké pouto přetrhlo a ona byla zase samotná, samotná v myšlenkách, s rukama i srdcem prázdnými. Slyšela jenom pronikavé zakvílení jestřábka, který se právě snášel na malého polního hlodavce ve vysoké trávě - a pak jí přistál na sedle.

Preciosa. Je pryč. Pryč. Už nikdy...

Otec měl zakloněnou hlavu a díval se na oblohu, kde před chvílí zmizela Preciosa. „Je už dlouho pryč,“ řekl konečně. „Romilly, necháváš ji obvykle létat z dohledu?“

Romilly zavrtěla hlavou. MacAran celý ztuhlý pozoroval oblohu, Darren vtáhl hlavu mezi ramena a strachy sešpulil ústa. Vyčkávali. Nakonec MacAran zlostně zamručel: „Tys ji ztratil, spratku jeden nemotorná! Nejlepší jestřáb v celé kleci, a hned poprvé, cos ji pustil, je pryč. Jsi neskutečné nemešlo, a to jsi můj syn! Nehodíš se k ničemu, jenom k tomu svému čmárání...“ zvedl jezdecký bičík a na Darrenova ramena dopadla rána. Vykřikl spíše překvapením než skutečnou bolestí. Romilly však ten zvuk zmobilizoval a vrhla se střemhlav z koně mezi muže, skočila mezi otce a Darrena, takže rány dopadaly na hřbet jí.

„Zmlať radši mě,“ křičela. „To není Darrenova chyba! Já ji poslala pryč, já za to mohu. Když už nemohu být volná já, když už musím být spoutaná v domě a okradena o svého jestřába, ty zatracený tyrane, tak ať je aspoň volná Preciosa. Poslala jsem ji pryč svým *lananem* - svým *lananem*!!! To tys odsud vyštval Ruvena, protože jsi takový despota, to tys způsobil, že z tebe má Darren strach, ale já ne, já se tě nebojím! A aspoň nebudeš mému jestřábovi ubližovat, slyšíš, mému jestřábovi, *mému jestřábovi*!!!“

Zoufale se rozplakala. Otec na okamžik zaváhal, ale potom už dopadla první rána, vzpomněl si na zapovězená slova, na *lanan* a *Ruvena*, a celý se rozběsnil, řádl, rudý vzteky. Stále zvedal bič vzhůru. a zasazoval jí na hřbet prudké rány, jednu za druhou. Romilly se choulila bolestí a křičela na něj, mnohem drzeji než kdy předtím. Otec seskočil z koně a stál nad ní, bil ji hlava nehlava, až konečně Darren zakročil a sevřel otce ze zadu pažemi a křičel, křičel... A pak se ozval ještě jeden hlas, Aldericův, který otce konečně uzemnil.

„Ale prosím vás, pane! Opuštěte, že se do toho vměšuji, ale takto byste dívku bít neměl. Dobrý Bože, Romilly, máš záda samou krev! Podívejte, vždyť jste jí potrhal šaty!“ Vykroutil otci z ruky bičík. MacAran nevyvíjel žádný protest, jenom nechal bezvládně klesnout paže podél boků. Romilly se zapotácěla a cítila,

jak jí po zádech stéká krev, byla celá rozbolavělá a všechno ji pálilo. Alderic strčil otce Darrenovi do náruče a šel ji podepřít, aby neklopýtla. MacAran vypadal překvapeně, jeho hněv ustoupil šoku. Vypadal zmateně, rozpačitě, když viděl, jak se Romilly zařezává v místech, kam na ni dopadl bič, tuhá látka mezi žebra. Pak zase pohled odvrátil.

Řekl tupě: „Já... Já vůbec nevěděl, co dělám... Odpustte, prosím, *Domne* Aldericu, jsem vám velkým dlužníkem...” selhal mu hlas. Celý se kymácel a málem by upadl, kdyby ho Darren nepodpíral. MacAran zíral na Romilly a řekl hrubě: „Ztratil jsem rozvahu. To ti neodpustím, holčičko moje, že jsem se takhle kvůli tobě zapomněl! Kdybys byla kluk, tak bych tě utloukl. Ale brzy nad tebou převezme vládu manžel a jestli budeš i s ním jednat takovým způsobem, docela jistě tě přetrhne jako hada! Klid se mi z očí!”

Romilly zakopla. Alderic jí pomohl ke koni. „Zvládnete to?“ optal se jí tiše.

Němě přikývla a opět se jí po tvářích rozkutálely slzy.

„Měla byste se raději rychle dopravit domů,“ šeptal, „dokud je ještě z toho, co udělal, v šoku.“

MacAran tam stál a samým překvapením nevěřícně kroutil hlavou. „Za celý svůj život,“ povídal, „jsem na ženu či dívku nevztáhl ruku! Neodpustím si to, ani neodpustím Romilly, že mě vyprovokovala!“ Vzhlédl k obloze, kde zmizel jestřáb a něco zamumlal, ale Romilly, podporovaná Aldericem, slepě mířila k Jestřábímu hradu.

Když doklopýtala do domu a do svého pokoje, stará chůva ji zděšeně vítala: „Ale drahousku, co se ti to stalo? Máš záda... Máš šaty...”

„Otec mě zmlátil,“ zamumlala a dala se do usedavého pláče. „Zmlátil mě, protože Darren ztratil mého jestřába...”

Gwennis jí ze zad opatrně sňala cáry šatů a ošetřila rány a pohmožděniny olejem a bylinnými roztoky, oblékla ji do starých měkkých šatů a donesla do postele horkou polévku. Romilly se začala třást, bylo jí nevolno a měla horečku. Gwennis něco mumlala, kroutila hlavou a ptala se: „Jak se ti jenom podařilo

otce takhle rozčítit? Je to takový jemný muž, to musel být úplně bez sebe, když. byl schopen něčeho takového!“ Romilly nevěděla, co říct. Zuby jí drkotaly a slzy stále tekly po tvářích, i když se znovu a znovu pokoušela přestat. Znepokojená Gwennis došla pro Luciellu, která nad Romillinými ranami a zničenými šaty zděšeně vykřikla, ale stejně opakovala to, co již vyslovila Gwennis: „Jak jen se ti proboha podařilo otce takhle rozčítit? Něco takového by nikdy nebyl schopen udělat. Musela jsi ho nějak krutě vyprovokovat!“

Oni mi to dávají za vinu, pomyslela si Romilly, oni mi to všichni kladou za vinu, a to jenom proto, že mě ztloukl...

Tady už mě nic nečeká. Preciosa je pryč. Otcovi víc záleží na tom, aby měl s Aldericem dobré vztahy, než na mně. Bude Darrena stále bít za to, že nemá moje schopnosti, ale mně nedovolí být tím, čím jsem. Ani Darrenovi nedovolí; aby byl tím, čím je. Vůbec mu nezáleží na tom, jací jsme, on jenom chce, abychom byli takoví, jakými nás chce mít on sám. Neposlouchala Luciellina laskavá slova ani Gwennisinu útěchu. Nedokázala zadržet pláč. Plakala, až ji začaly nesnesitelně pálit oči, rozbolela hlava a nos celý zrudl. Až konečně pak vyčerpáním usnula.

Probudila se pozdě, když už celý Jestřábí hrad byl ponořen do ticha a veliká fialová tvář Kyrdisu stála v úplňku a zářila jí do oken. Hlava ji stále ještě nesnesitelně bolela a záda páčila, přestože jí je Gwennis včera ošetřila hojivými mastmi. Měla hlad; rozhodla se, že se proplíží dolů a najde si v kuchyni kus chleba a studené maso.

Otec mě nenávidí. Vyhnal svojí tyraní odsud Ruvena, ale Ruven je alespoň svobodný a učí se ve Věži to, čím opravdu je. Ruven měl pravdu; pouze mimo dosah železné vůle našeho otce člověk může být tím, čím je. A náhle dospěla k poznání, že ona také musí pryč, aby byla volná, protože Preciosa byla také pryč a mohla být sama sebou.

Roztřesenýma rukama si na bolavá záda natáhla starou pleťenou vestu, navlékla si tuniku a kalhoty, které nosila. Tiše proklouzla chodbou s botami v rukách. Byly to ženské boty; a osamělá žena, jak slýchala po celý svůj život, nebyla na cestách nikdy v bezpečí. A poté, co se na ni *Dom* Garris díval tím svým

pohledem, už věděla proč. Ruvenova místnost byla zavřena a vsechny jeho věci v ní byly v tom stavu, jak je po sobě zanechal. Vklouzla bez jediného zvuku dovnitř a vzala si z prádelníku jeho košile a kožené kalhoty, které jí byly trochu volné. Rychle ze sebe shodila Darrenovy šaty, které jí byly poněkud těsné, a oblékla si Ruvenovy pohodlné. Vzala si také plášť a koženou vestu. Pak se ještě vrátila do svého pokoje pro rukavice na jestřába. Protože Preciosa byla pryč, málem je tady zapomněla; ale pak si řekla: *jednoho dne budu určitě mít zase nějakého jestřába a toto mi bude Preciosu připomínat*. Nakonec, ještě než zasunula do pochvy dýku, si rychle ostříhala vlasy až nad ramena. Když se kradla ven, vyhodila své šaty na smetiště, aby je nenašli. Ruvenův pokoj zamkla a je jistě nenapadne prohrabovat se v jeho starých šatech a počítat košile. Vezme si s sebou také svoje šaty, takže budou hledat dívku s dlouhými vlasy v zelených jezdeckých šatech, a ne mladého chlapce neurčitěho popisu v prostém starém oděvu. Vklouzla do maštale, vzala si staré sedlo pokryté prachem a odložené mezi starými krámy a osedlala svého koně. Pak si to ještě lépe promyslela a nechala ho ve stáji. Černý, dobře rostlý kůň by kdekoli prozradil, že je z rodu MacAranů. Vynesla sedlo opatrně ven a udělala si uzlíček ze svých věcí a dívčích šatů. Nechala ho tam a rychle vklouzla do kuchyně - v létě se veškerá kuchyňská práce odehrávala venku, aby se budova příliš nezahřívala -, kde si našla kus masa, krajíc chleba, hrstku oříšků a také několik placek z celozrněného těsta, které se dennodenně pekly pro nejposlušnější psy a pro březí a kojící feny... Byly chutné a nikdo je nebude postrádat, což by se v případě jiného pečiva mohlo klidně stát. Tyto se pekly po desítkách, téměř po stovkách... Hrstka nebude nikomu scházet. Zabalila je do utěrky a zavázala je do improvizovaného uzlíčku, pak si navlékla boty a vyšla s uzlíkem a sedlem ven na pastvinu, kde se pásli staří a odložení koně. Vyhledala si koně, kterého několik dnů nebude nikdo postrádat; mohou si myslet, že se třeba někam zatoulal. Nakonec se rozhodla pro postarší zvíře, na kterém jen příležitostně jezdil starý *coridom*, jenž byl nyní v důchodu a zřídka vycházel ven, aby zašel na pastvinu. Tiše na koníka zamlaskala - všichni koně ji tu znali - a on k ní krotce přiběhl k plotu. Zašeptala mu několik slůvek a podala mu

trochu zeleniny, pak mu na hřbet dala sedlo a vedla ho opatrně stezkou.

Nenasedla, dokud nebyla venku za zdí a mimo doslech. Jen jednou ještě v hradě zaštěkal pes a ona zatajila dech a usilovně si přála, aby ztichl.

Na úpatí kopce se vyšplhala do sedla, trochu sebou šklubla, jak ji při tom zabořila zranění, ale zaťala zuby a zahalila se proti nočnímu chladu do pláště. Ještě jednou se ohlédla vzhůru k Jestřábímu hradu nahoře na útesu.

Otče břemen! Nemohu, opravdu nemohu - otci je líto, že mě zbil, je to všechno naprosté šílenství, měla bych se vrátit, než mě začnou hledat...

Ale pak si vzpomněla na Darrenův výraz, když mu předávala jestřába, na otcovu zuřivost, na Ruvenův odchod, na jeho zoufalé oči, když ho viděla naposled, než utekl do Nevarsinu... *Ne, otec nás chce mít takové, jak si nás představuje on sám, ne takové, jací ve skutečnosti jsme. Vzpomínka na Domna Garrise a na to, jak se k ní hrubě choval o slavnosti, myšlenka na to, jak by se k ní se vší pravděpodobností choval, až by mu jako právoplatná manželka patřila, jak by se k ní choval jako ke svému majetku, s kterým si může dělat, co chce...*

Její tvář zkameněla. Kdyby tam byl někdo, kdo by ji viděl, jistě by si všiml, že má v obličeji naprosto stejný výraz jako její otec. Odjížděla od Jestřábího hradu a již se ani jednou neohlédla.

KNIHA DRUHÁ

Na útěku

1. KAPITOLA

Třetího dne začalo sněžit. Romilly, která celý svůj život prožila na úpatí Hellersu, věděla, že si musí rychle najít nějaké přístřeší, neboť bez něj v bouři ani v této roční době nemá nikdo a nic šanci na přežití, pokud není chráněn. Vítr ji bičoval ostře jako nůž a ve stromech podél cesty kvílel jako deset tisíc d'áblů. Na okamžik rozmýšlela, má-li se vrátit k malému statku, který před chvílí mýjela, a požádat tam o přístřeší... ale rozhodla se, že raději ne. Mezi tamějšími lidmi se může vyskytnout někdo, kdo čas od času zajde na Jestřábí hrad, a i když má na sobě chlapecké šaty, není nesnadné poznat, že je MacAranova dceřa. Neznala je; nikdy v životě tak daleko od domova ještě nebyla, a navíc přesně nevěděla, kde je.

Tušila, že kdyby jela po této stezce, která vedla na sever, dorazila by po určité době do Nevarsinu, odkud by se mohla dát po cestě do Tramontanské věže. Tam by našla svého bratra Ruvena; nebo kdyby byl některým z *leronisů* vyslán někam pryč, dozvěděla by se, co se s ním stalo. Vedla stále v patrnosti, že ve Věžích by mohla trénovat svůj *laran*, jak jí před pár lety řekla *leroniska* Marelie. Anebo by v Nevarsinu mohla zůstat přes zimu; žila v Hellersu dost dlouho, aby věděla, že jet v zimě po cestách vedoucích k Nevarsinu by bylo značně nebezpečné, a že by takovou cestu podnikal jenom šílenec nebo naprostý zoufalec. V Nevarsinu by jistě našla práci jako jestřábníkův učeň nebo v kovárně či v maštalích jako štolba. Neměla totiž vůbec v úmyslu prozradit, že je dívka. Bývala jen zřídka mimo domov, kde dokonce i pomocnice v kuchyni a posluhovačky

byly pod laskavým dohledem a vedením *Domny* Lucielly, takže dobře věděla, jak zřídka kdy ženy cestovaly. A navíc jedna dívka, která pracovala jako pomocná síla v jedné krčmě, jí vyprávěla, čemu všemu osamělá žena musí čelit. Romilly nepochybovala o tom, že je schopná se sama uživit a že dokáže od sebe odrazit nenechavé ruce; i ten nejposlednější štolba byl placen lépe než všechny kuchařky či uklízečky dohromady. A Romilly by stejně v ženských pracích nedokázala vykonávat náročnější úkoly. Všechno, co uměla a znala, se týkalo jestřábů a koní a toho, jak dohlížet na posluhy. Kdyby šila šaty nebo se stala vychovatelkou dětí, vydělala by si víc, ale už pouhá myšlenka na to, jak pracuje jako šička, v ní vyvolala úsměv, neboť se rozpomněla na své neohrabané výtvary při hodinách vyšívání. A pro práci s dětmi by vyžadovali, aby jim o sobě řekla víc, než byla ochotná prozradit. Ne, kdyby chtěla zůstat v Nevarsinu na zimu, musela by zůstat chlapcem se vším všudy a hledat si práci v maštálích či v klecích..

A ještě navíc by se vyskytovala v blízkosti koní a jestřábů.

Zabolelo ji, když si vzpomněla, že přišla o *Preciosu*.

Ale jsem ráda, že se to stalo, pomyslela si rozhodně a přikrčila se před bičujícím větrem do pláště, který jí málem zakrýval i oči. Jinak bych totiž nikdy nesebrala odvahu utéct! Zůstala bych poslušnou dívkou, možná bych si i vzala *Domna* Garrise... Projel jí záchvěv odporu. Ne, už se z toho vyvlékla a byla ráda, a to i za cenu, že celý zbytek života bude muset pracovat jako chlapec někde v cizích maštálích!

Sníh se pozvolna proměnil v mokrý lezavý déšť. Kůň na kluzké stezce uklouzl a Romilly, která vplula do jeho vnímání, cítila prudkost větru a to, jak se kůň v nepřízni počasí třese a nejistě klade kopyta na kluzkou cestu. Déšť namrzal a její plášť pod kapkami tuhl. Musí si skutečně co nejdříve najít nějaký úkryt.

Dorazili k ostré zatáčce, kde se stezka rozdvjojovala; jedna cesta vedla vzhůru hustým stromořadím podél cesty, ale druhá, přestože byla širší, klesala přímo dolů. Romilly seskočila z koně a šla se podívat. Naklonila hlavu, aby hustým deštěm plným mlhy lépe viděla. Směrem dolů neviděla nic, kromě potůčku,

kteřý mizel v kamení pod skálou u cesty; nahoře však, pokud ji oči neklamaly, viděla zdi jakéhosi stavení, budky pro pastevce nebo možná krmelce. Širší cesta vedoucí dolů ji mohla dovést do vesnice či do shluku několika farem, ale nebyla si tím jistá. Ani tam neviděla žádná světýlka a déšť sílil každým okamžikem.

Musí jít nahoru, k přístřeší, ať už je jakékoli. Alespoň se skryje před deštěm a větrem. Na koně nenasedla, protože na tak strmé stezce se zvířeti půjde lépe samotnému, bez její přítěže na hřbetě. Vzala ho za uzdu a něžně k němu promluvila, aby nešhubal hlavou. Litovala, že nemá svého koně; tomuhle byla cizí. Přesto však byl krotký a dokonce i přátelský.

Při sněhu a dešti zavládla velká tma. Skutečně to byla jakási budova, sice nijak velká, ale zdálo se, že pevná. Dveře dobře neseseděly, zčásti byly vyvrácené v pantech, a když je otevírala, hlasitě zaskřípaly. Vešla.

„Kdo je to?“ ozval se rozechvělý hlas a Romilly pocítila, jak se jí srdce prudce rozbušilo a krk strachem sevřel. Byť byl domek ponurý a polorozbořený, nebyl opuštěný.

Rychle řekla: „Nechci vám ublížit, paní; jenom mě na cestě a zastihla bouře a déšť namrzá. Mohu dál?“

„Otec břemen budiž požehnan! Díky, že jsi tady,“ odvětil třesoucí se starý hlas. „Můj vnuk šel do města a zcela jistě si v tomto počasí musel najít nějaké přístřeší. Slyšela jsem klapot kopyt tvého koně a na chvíli jsem si pomyslela, že se to vrací Rory. Ale on jezdí na poníku a ty máš velkého koně. Nemohu vstát z postele. Mohl bys, chlapče, přiložit na oheň?“

Když ucítila dým, tvář se jí trochu rozjasnila. Klopýtajíc ve tmě přistoupila k ještě žhavým uhlíkům. Oheň byl téměř vyhaslý. Romilly prohrábla oharky, přiložila suché větvičky a když oheň opětovně vzplál, přiložila větší větev a nakonec polínko. Stála u něj a zahřívala si ve vzrůstajícím plameni ruce. V pološeru rozeznala několik kusů starého odřeného nábytku, jednu nebo dvě lavice, staříčkový sekretář a postel zabudovanou ve zdi, v níž ležela stařena a opírala se o čelo lůžka.

Když se oheň rozhořel, řekla: „Pojď blíž, chlapče, ať se na tebe podívám. „

„Můj kůň...“ zaváhala Romilly.

„Můžeš ho zavést dozadu do stáje,“ odpověděl jí starý hlas. „Udělej to hned a pak se vrať.“

Musela se téměř přinutit, aby si zahalila obličej do pláště, a vyšla do mrazivého chladu. Stáj byla kromě dvou vychrtlých koček, které zamňoukaly a otíraly se jí o nohy, úplně prázdná. Odsedlala koně a dala mu pár psích sucharů; ta trocha obilí mu na noc postačí. Kočky ji následovaly do tepla plápolajících plamenů.

„Fajn, fajn,“ opakovala stařena roztřeseným hlasem. „Myslela jsem na to, jak jsou venku v zimě, ale nemohla jsem vstát a pustit je dovnitř. Tak pojď sem konečně, chlapče, ať se na tebe podívám.“ Když k ní Romilly přistupovala, stařena se na vestavěné posteli ještě o něco víc vzpřímila a pohlédla jí vráscitou tváří do obličeje. „Proč jsi chodil v takovém počasí vůbec ven, chlapče?“

„Mám namířeno do Nevarsinu, *mestra*,“ odpověděla Romilly.

„Samotný? V takové bouři?“

„Vyrazil jsem před třemi dny, když počasí bylo ještě pěkné.“

„Jsi z kraje jižního od Kadarinu? Zrzavé vlasy... Vypadáš jako bys byl jeden z *Halymínů*, zdá se mi,“ řekla stará žena. Byla zachumlaná do několika tlustých potrhaných šálů a tři či čtyři pokrývky, ne o mnoho lepší než koňské, byly vyrovnány na posteli. Vypadala vyhuble a vyčerpaně.

Stařena se roztřeseně nadýchla. „Doufala jsem, že se z Nevarsinu vrátí dřív, ale nahoře na severu je sníh jistě mnohem horší. No, když jsi přišel ty a rozdmýchal oheň, tak už tady samotná v bouři nezmrznu. Mé staré kosti už chladno nesnesou tak jako dřív. Než odešel, přiložil mi na tři dny a povídal, že se do té doby jistojistě vrátí. . .“

„Mohu vám ještě s něčím pomoci, *mestra*?“

„Kdybys udělal trochu kaše, rozdělila bych se s tebou,“ odpověděla stařena a ukázala na prázdný plechový hrnek, misku a

lžíci u postele. „Ale nejdřív se svlékni z těch mokrých šatů, chlapče.“

Romilly zatajila dech; žena ji zcela zjevně považovala za klu-ka. Sundala si plášť a boty a pověsila ho vedle ohniště, aby uschl. Poblíž stála konvice s vodou. Vzala prázdný hrnek, vypláchla ho a podle pokynů stařeny našla poloprázdný sáček s obilím, které nebylo pomleté, a sůl. Dala směs do kotlíku a zavěsila na hák nad ohněm. Stará žena ji potom opět přivolala k sobě.

„Proč cestuješ právě v této zlé roční době, chlapče?“

Při oslovení „chlapče“ pocítila Romilly obrovskou úlevu, protože ona ji přijala takovou, za koho se snažila vydávat, jako chlapce, a ne jako dívku na pokraji ženství. Pak ji napadlo, že názor staré, skoro slepé ženy není rozhodující, že mladší lidé s lepšíma očima a bystřejším uvažováním ji mohou prokouknout snáze. Pak si okamžitě uvědomila, že ta stará žena, která na ni stále hleděla zpod vrásčitých víček, čeká na její odpověď.

„Jedu do Nevarsinu,“ odpověděla konečně. „Mám tam bratra.“

„V klášteře? Ale to jsi sjel úplně z cesty, chlapče. Dole na úpatí kopce jsi měl jet vlevo. Ale už je pozdě, musíš tu zůstat, dokud bouře nepřejde. Až se vrátí Rory, zavede tě na správnou cestu.“

„Děkuju vám, *mestra*.“

„Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Rom...“ zaváhala Romilly a zadrmolila svoje jméno, protože Bonem nevěděla, co si vymyslet. Chtěla říct „Ruven“, ale pak si uvědomila, že by mohla také hovořit o svém bratrovi a jména si poplést. Zakuckala se, předstírajíc, že jí do nosu vlétl dým z ohně. a vyhrkla: „Rumal.“

„A proč jedeš do Nevarsinu tak sám? Hodláš se stát mni-chem, nebo se chceš nechat vyučit bratrstvem, jak to dělá pan-stvo? Vypadáš, jako bys byl jeden z nich, jako by ses narodil na nějakém hradě - máš příliš jemné ruce na to, abys byl štolba.“

Romilly byla v pokušení se usmát, když si vzpomněla, jak jí a Gwennis při pohledu na její dlaně plné mozolů a drobných po-

ranění vyčítala: „Budeš mít ruce jako dělník, když si na ně nebudeš dávat pozor!“ Ale stařena opět čekala na odpověď. Romilly si rychle vzpomněla na Neldina syna Lorana, o němž všichni na Jestřábím hradě věděli, že je to MacAranův syn s *nedestrou*, přestože Luciella ráda předstírala, že o tom neví, a odmítala chlapcovu existenci brát na vědomí. Odpověděla: „Vyrostl jsem sice na hradě, ale matka mě otci nikdy neukázala, protože jsem byl zplozen při slavnosti; tak mi řekla, že bych se měl lépe ve městě a já se tedy snažím najít nějakou práci. Býval jsem jestřábnickým učněm.“ Což aspoň byla pravda; byla Davinovým učněm mnohem víc než ten jeho Ker.

„Dobrá, Rumale, vítej u nás,“ pronesla stará žena. „Žiju tady sama s vnukem. Má dcera zemřela, když se narodil, a jeho otec je někde v nížinách ve službě krále Rafaela, kdesi jižně od Kadarinu. Jmenuji se Mhari a tady v domku jsem prožila skoro celý život. Živíme se pěstováním ořechů, nebo aspoň jsme se tím živili, dokud jsem měla dost sil. Pro Roryho je náročné celý rok dohlížet na všechny stromy, a navíc teď ještě na mě; ale je to hodný kluk a jel na trh do Nevarsinu prodat naše ořechy a přiveze domů mouku na kaši a bylinné masti na mé staré kosti. Až bude o něco starší, možná si nalezne ženu a budou moci bydlet tady. Protože tohle je všechno, co mu mohu odkázat.“

„Myslím, že kaše se už vaří,“ řekla Romilly, spěchala k ohništi a odstavila kotlík z ohně. Když byla kaše hotová, dala staré ženě část do misky a podepřela ji, aby se mohla najíst. Pak Mhari natřásla polštáře a uhladila prostěradlo, aby se jí pohodlně spalo.

„Máš ruce jemné jako dívka,“ řekla Mhari a Romilly se na okamžik zastavilo srdce, dokud nepokračovala: „Myslím, že to je z toho, jak pracuješ s ptáky; já na to ruce nikdy neměla, ani trpělivost. Ale vystydne ti kaše, dítě. Běž si ji sníst. Pak se můžeš na noc natáhnout na Roryho postel u krbu, protože on zřejmě ještě dneska domů nedorazí, když je taková bouřka.“

Romilly se posadila k ohni, aby se najedla. Pak misku umyla v nádobě s vodou, položila ji vedle plamenů, aby vyschla, a zabalená do svého pláště se natáhla u krbu. Byla to tvrdá postel, ale na cestě již spala na horších místech. Chvíli jen tak

ležela s očima otevřenýma a ospale naslouchala bouři, která zuřila venku, a kapkám deště, které občas spadly do komína a zasyčely v ohništi. Během noci se dvakrát vzbudila, aby se přesvědčila, že oheň nevyhasl. K ránu se bouře trochu ztišila, ale ona spala tak tvrdě, že ji probudilo až silné bušení na dveře. Mhari seděla na posteli.

„To je Roryho hlas,“ řekla. „Zavřel jsi na petlici?“

Romilly se cítila provinile. Poslední věc, kterou udělala, než si šla lehnout, bylo, že zavřela dveře zevnitř - což by těžce nemocná žena sama udělat nemohla. Není divu, že hlas, zaznívající zvenčí, byl tak hlasitý a rozzlobený! Spěchala ke dveřím a uvolnila petlici.

Hleděla do tváře velkému statnému mladíkovi s knírkem, oblečenému do pytloviny a nemoderního pláště, který se v Hellersu již od dob mládí jejího otce nenosil. Měl v ruce dýku a málem by se na ni vrhl, kdyby nezaslechl Mhariin křik:

„Ne, Rory! Ten chlapec nám nechce ublížit! Postaral se o mne a uvařil mi večeři. Řekla jsem mu, že u nás může spát.“

Silný muž nechal dýku klesnout a spěchal k vestavěnému lůžku. „Jsi v pořádku, babičko? Když jsem viděl, že jsou dveře zamčené a uvnitř někdo cizí, bál jsem se, že se k nám někdo vloupal a ublížil ti.“

„Ale kdepak,“ řekla stará Mhari. „Jsem v bezpečí a naprosto v pořádku. Dobře, že přišel, protože oheň už málem vyhasl a já jsem mohla v noci zmrznout!“

„Jsem“ti moc vděčný, ať už jsi kdokoli, kamaráde,“ obrátil se muž na Romilly a zasunul dýku do pouzdra. Sklonil se, aby políbil babičku na čelo. „Bouře byla tak zlá, že jsem na svoji drahou babičku musel celou noc myslet, jak je tady samotná s vyhasnutým ohništěm a nemůže se sama najíst. Můj dům je ti k dispozici, kdykoli to budeš potřebovat,“ dodal starodávnou horskou frázi o pohostinnosti vůči cizincům. „Odjel jsem hned, jak přestalo pršet a vrátil se domů, přestože mě hostitelé žádali, abych zůstal až do rozbřesku. A ty jsi zdravá a v pořádku, drahá babičko. To je důležité.“ Něžně pohlédl na starou ženu. Pak odhodil plášť na lavici, přešel ke kotlíku s kaší, který ještě stále

visel nad ohništěm, a nabral si trochu naběračkou. Kaše byla po noci u krbu celá ztuhlá a hustá. Začal jíst rukama. „Teplá strava je výborná. Venku Je zima studená jako Zandruův dech a déšť na stromech a cestách zmrzl. Báł jsem se, aby starý Horny neuklouzl a nezlomil si nohu. Ale donesl jsem nějakou mouku, babičko. Takže si uděláme chleba i kaši. Vzal jsem taky trochu sušeného černého ovoce, mám ho v brašně. Posílá ti je mlynářova žena, že ti změna určitě přijde k chuti.“ Obrátil se na Romilly a zeptal se: „Neobtěžovalo by tě, kdybys mi donesl brašnu ze sedla? Mám ruce jako led, div ne zmrzlé. Nezvádl bych rozepnout popruhy, dokud by mi nerozmrzly; a ty jsi noc strávil v teple.“

„Moc rád,“ odpověděla Romilly. „Stejně se musím jít podívat na svého koně.“

„Ty máš koně?“ Na Roryho obličej se objevil téměř chtivý výraz. „Já koně vždycky chtěl. Ale pro lidi, jako jsem já, koně nejsou. Tys musel vyrůst určitě někde na hradě!“

Romilly si přehodila přes ramena plášť a vyšla ven. Rozvázala řemínky na naditých brašnách u sedla vychrtlého poníka, na němž Rory přijel. Pytle s obilím dala do stáje a brašny odnesla do chalupy, kde je složila na podlahu vedle ohniště.

Rory se skláněl nad babičkou a promlouval k ní tichým hlasem. Byla si jistá, že ji neslyšel, a tak znovu vyklouzla do stáje a z vlastní tašky vzala pár psích sucharů, aby nakrmila svého koně, pohladila ho po nozdrách a zašeptala mu několik milých slov. Uvnitř byla stará polozbořená ohrádka. Vešla do ní, aby si trochu upravila šaty. Překvapeně se zastavila, protože si všimla, že má na spodním prádle krvavé skvrny. Kvůli bouři zapomněla počítat dny. *Když už jsem se jednou rozhodla vydávat se za muže, pomyslela si zlostně, nesmím zapomínat na několik krajně důležitých věcí.* Nikdy si nemyslela, že bude snadné nezapomínat na to, aby mluvila nejhlubším hlasem, jakého je schopna, a aby dělala dlouhé kroky, které jí Luciella a guvernanka vždycky vyčítaly. Zapomněla však na nevyhnutelný rytmus ženského těla, který by ji mohl prozradit spíš než cokoli jiného.

Když trhala jednu starou spodničku na podélné pruhy (snad si ji bude moci v noci v klidu o samotě někde vyprat), rozmýšle-

la, jaké kroky by teď měla podniknout. Stará žena jí přislíbila, že ji Rory zavede na správnou cestu do Nevarsinu. Nebude nevděčné, přemýšlela, trvat na tom, že musí neprodleně hned teď odejít?

Mohla by si vymyslet, že na ni v městě někdo čeká, a když se neobjeví v určený čas, začne ji hledat. Zkontrolovala, že na šatech nemá nikde žádné podezřelé vybouleniny, nakrmila koně a přivedla do stáje Roryho *chervina*, podobného těžkopádnému poníku, pod nějž podestřela čistou slámu. Nelíbilo se jí, jak ten hrubý mládenec vypadá, ale to zvíře za to rozhodně nemůže, takže kvůli její averzi vůči vzhledu jeho pána nesmí nijak strádat.

Pak se vrátila zpátky ke dveřím jizby - a ztuhla, když zaslechla stařenin hlas.

„Ten mladík byl ke mně milý, Rory. To, co chceš udělat, je špatné, je to zrada pohostinnosti, což Bůh nemá rád.“

Rory rozmrzele pravil: „Ty víš, jak dlouho jsem po koni toužil. A protože žiju tady na konci světa, nikdy se mi nenaskytne lepší šance. Jestli je to nějaký zatracený utečenec, nikdo po něm pátrat nebude. Copak jsi neviděla jeho plášť? Já nikdy takový neměl! A ta brož, kterou je sepnutý, ta by zaplatila cestu z Nevvarsinu sem a zpátky, takže by mohl přijít ranhojič na ty tvoje bolavé klouby! A za to, co bys mu dlužila, by u nás mohl v teple přespát! Tady nemají city co pohledávat. Podříznu ho v jednom jediném okamžiku, takže nebude mít čas ani z toho mít strach!“

Romilly se zděšeně chytla za hrdlo. On ji chce zabít! Nikdy ji ani na chvíli nenapadlo, a to ani v chudobě této chýše, že její kůň, plášť a měděná brož, kterou ho měla sepnutý, nebo snad peníze Ji malé portmonce by mohly ohrozit její život. Mohla by se otočit a bez jediného zvuku utéct; ale bez pláště, koně a bez jídla by v kruté zimě brzy zemřela! Prsty sevřela dýku v pouzdře u pasu. Přinejmenším se nestane jeho snadnou kořistí. Svůj život prodá nejdraž, jak to jen půjde. Ale nesmí jim dát najevo, že ví o jejich plánech, nýbrž do té doby, než bude zase mít svůj plášť a batoh, předstírat, že o ničem neví. Až pak může utíkat pro koně. Tiše se otočila a vrátila se do stáje, kde osedlala koně

a připravila ho k okamžitému odjezdu. Teď ještě musí získat zpátky plášť, aby v horách nezmrzla.

S rukou pevně přitištěnou na rukojeti dýky se vrátila ke dveřím a snažila se je co nejhlučněji otevřít. Když vešla, seděl Rory na lavici a něco dělal se svými botami. Stará Mhari ležela s hlavou opřenou o polštář a spala, nebo to aspoň předstírala. Když Romilly vešla, Rory promluvil: „Mohl bys mi, hochu, trochu s těmi botami pomoci?“

„Rád,“ odpověděla Romilly a rychle přemýšlela. Když bude mít zuté boty, nebude ji moci daleko pronásledovat. Poklekla před něj, vzala botu do obou rukou a sundala mu ji. Pak se sklonila k té druhé. Měla na ní obě ruce a prudce tahala, když se Rory předklonil a ona zahlédla nůž, který třímal v ruce.

Romilly jednala bezmyšlenkovitě. Rychle zatlačila na botu s nohou, takže vrazila Rorymu jeho vlastní koleno s hlasitým zaduněním do brady. Lavice se překotila a Rory spadl. Vyskočila na nohy a běžela ke dveřím. Cestou bleskově uchopila svůj plášť. S prudce bušícím srdcem nahmátla petlici a slyšela, jak Rory kleje a spílá jí. Rychlý pohled jí prozradil, že mu krvácejí ústa, protože mu koleno buď vyrazilo zub, nebo se kousl do rtu. Spěšně proklouzla dveřmi a chtěla je ramenem za sebou zavřít, ale nepodařilo se jí to. V příštím okamžiku už byl na ní. Nůž neviděla; možná ho upustil, možná ji chtěl zardousit vlastníma obrovitýma rukama. Jak po ní chňapl, rozpárala se jí tunika. Přitáhl si ji k sobě a sevřel jí ruce kolem hrdla. Pak se mu rozšířily oči, protože uviděl roztrženou tuniku a serval ji z ní.

„Můj ty bože! Vemínka jako kravička! Tak ty jsi holka, co?“ Chytil ji za ruce, které se mu sápany do očí, a znehybnil ji. Pak ji otočil a vedl zpátky do kuchyňky.

„Hej, babi! Podívej se, co jsem nakonec objevil! Bylo by škoda jí ubližovat. Už čtyři roky si hledám nevěstu a nemůžu ji najít, protože nemám ani groš, abych za ni mohl zaplatit, a ona mi přijde sama rovnou ke dveřím!“ Vítězoslavně se zasmál. „Neboj se, holka, teď už ti nezkřívím ani jediný vlásek na hlavě! Mám s tebou mnohem lepší plány, co říkáš, babi? Může tu s tebou zůstat a starat se o tebe, když já budu na ořechách, v mlýně nebo ve městě!“ Statný muž ji pevně sevřel v náručí a se smí-

chem jí vtiskl na ústa polibek. „Jsi služebná panstva na útěku, což? No, dobrá, tady budeš mít svůj vlastní krb a kuchyni, co tomu říkáš?“

Romilly, zkoprnělá přívalem jeho slov, mlčela. Jímala ji hrůza, ale přemýšlela rychleji, než kdy jindy.

Chťel ji. Neublíží jí, aspoň ještě chvíli ne, dokud bude doufat, že se jí zmocní. Jeho ústa na jejích ji naplňovala odporem, ale snažila se ho potlačit a přinutila se na něj dokonce i usmát.

„Ty aspoň hejsi horší než muž, za kterého mě chtěli provdat,“ řekla a uvědomila si, že vůbec nelže. „Dvakrát tak starý jako já a neustále ohmatávající bezbranné dívky, kdežto ty jsi aspoň mladý a čistý.“

Spokojeně odvětil: „Myslím, že se k sobě budeme docela dobře hodit, až si na sebe zvykneme. Budeme spolu spát v posteli, spolu jíst a dělit se o teplo krbu. Budeme spolu oddáni tak pevně, jako kdyby nám sám pán Bouřlivé vrchoviny spoutal paže *catenami* jako panstvu! Zapálím oheň uvnitř v místnosti, kde je postel a ty nám všem zatím můžeš uvařit jídlo. V pytlích je mouka, mohla bys upéct koláč s černým ovocem. Miluju ovocné koláče a už víc než čtyřicet dní jsem nejedl nic jiného než ořechovou kaši!“

„U-udělám, co bude v mých silách,“ vykoktala Romilly a nutila se ke klidu. „A když nebudu vědět jak dál, tak mi jistě *mestra* Mhari poradí.“

„Tak ty si myslíš, že jsi něco lepšího než moje babička?“ řekl jedovatě. „Budeš jí říkat *Dame* Mhari, dokud ti sama nedovolí, abys jí říkala babičko.“

Romilly si okamžitě uvědomila, že automaticky užila titul, který používá šlechtična při oslovování poddaných. Svěsila hlavu a zatvářila se provinile. Zamumlala: „Nemyslela jsem to nijak zle...“

„A protože jsi ženská, bude lepší, když babičku umyješ a převlékneš do čistého, aby měla hezký den,“ nakázal jí. „Myslíš, že bys dneska byla schopná posedět trochu u krbu, babi? Když tě naše mladá dáma umyje a převlékne?“

„Ano, ráda se o svatební večeři s vámi posadím ke krbu,“ odpověděla stará žena a Romilly skousla ret, aby krotce řekla, že pro *Dame* Mhari mileráda udělá cokoli.

„Já věděla, že má na chlapce moc jemné ruce,“ řekla Mhari, když ji Romilly zvedala a šla si namočit žínku do nádoby s vodou.

Když stařeně myla obličej a ruce a přinášela čisté, ale hrubé oblečení ze starodávného prádelníku vmáčknutého do rohu, přemýšlela tak usilovně, jak snad ještě nikdy předtím. Jak se jí jenom podaří uprchnout? Budou ji bystře sledovat, dokud se jejich manželství nenaplní. *A potom, pomyslela si neradostně, si budou myslet, že jsem příliš ponížená na to, abych se pokusila prchnout.* Při myšlence na to, jak ji tento nemytý hromotluk vleče do postele, se jí udělalo zle od žaludku, ale doufala, že ji to nezabije, a navíc, když má periodu, ji aspoň nebude moci přivést do jiného stavu. Pak na okamžik ustala v činnosti, jíž se právě zabývala, neboť si vzpomněla na něco, co jí rozjařeně zašeptala Darissa několik měsíců po svatbě. Tenkrát to Romilly jenom uvedlo do rozpaků a pochichtávala se, jak jsou muži hloupí, že věří takovým předsudkům. Ale nyní by jí to mohlo dobře posloužit.

„Je mi zima, když tu ležím mokrá a nahá!“ křičela stařena.

„Okamžitě mě, děvče, obleč. Jak ti mám vlastně říkat?“

Romilly už už chtěla stařeně prozradit svoje jméno; koneckonců, co na tom záleží, když už vědí, že je holka? Ale pak ji napadlo, že ji otec může hledat dokonce i v těchto místech. Řekla první jméno, které ji napadlo.

„Calinda.“

„Zabal mě do šatů, Calindo, celá se klepu zimou!“

„Promiňte, matko Mhari,“ oslovila ji uctivým titulem pro stárnoucí ženu. „Trochu jsem se zamyslela...“ sklonila se nad stařenou, aby ji zabalila do košile a vlněné šály. Pak ji položila na polštáře a utřela jí ruce ručníkem. „... že... že si vlastně budu brát vašeho vnuka. A udělám to ráda,“ povídala a myslela si, že ji ta slova snad zadusí.

„To uděláš dobře,“ odpověděla žena. „Je to hodný a laskavý muž a nikdy tě nebude bít, jediné kdyby sis to skutečně zasloužila.“

Romilly zalapala po dechu. Aspoň už nemusí mít strach z Domna Garrise. „A-ale...“ začala, předstírajíc rozpaky, což ostatně nebylo nijak těžké. „Ale on se na mě bude zlobit hned dnes, bude-li chtít se mnou sdílet lože. Mám totiž... Jsem totiž v tom období, kdy ženy krvácejí...“

„Aha,“ odpověděla žena. „Udělalas dobře, žes mi to pověděla. V tomhle jsou muži jako malé děti, on by tě kvůli tomu opravdu zbil. Můj muž mě vždycky tloukl, když jsem mu to neřekla včas, aby stačil zmizet nebo si sehnat děvečku. Jednou dokonce, to když jsem byla dobře zaopatřená, jsem měla současně děvečku i pomocnici v kuchyni - a teď se na mě podívej. Ale při ženské péči budu zase brzy v pořádku a Rory nebude muset vařit kaši a péct chleba, což není práce pro chlapa. Jen se podívej, jak báječného muže jsi získala, nikdy mě neodmítal mýt nebo otáčet na posteli, přinášet mi jídlo, a dokonce i vynášet nočník. A když už mluvíme o nočníku...“ zagestikulovala a Romilly jí ho podala a pomohla stařeně se posadit.

Ona si myslí, že takový život znamená dobré zaopatření. Dokud budu mít manžela, nedostanu se k ničemu lepšímu, než k dřině ve stodole, ve stáji a v kuchyni, posluhování stařeně připoutané na lůžko. Dokud budu vdaná paní. Zachvěla se při myšlence, že některé ženy by se opravdu cítily být dobře zaopatřeny, když by měly vlastní domov, pracovitého muže, který je na svoji babičku tak hodný. Posadila stařenu zpátky do postele a odešla vynést nočník. Byla zvyklá pracovat se zvířaty, takže jí práce jako taková nijak zvlášť nevadila. Bála se však Roryho.

Neodmítla jsem Domna Garrise, abych byla násilím provdána za lesáka, ať už je jak chce čestný nebo hodný. Získala jsem teď několik dní času. Budu předstírat, že jsem zkrotla a že jsem přístupná a povolná, a oni dříve či později zmírní svůj dohled.

Když byla žena umytá a převlečená do čistého prádla, šla Romilly na dvůr na pumpovat vodu, dát nad oheň veliký kotel, aby se přihrála voda na praní lůžkovin, a pak se za pokynů Dame Mhari pustila do pečení koláče s malými kousky nakrájeného černého ovoce. Když se koláč konečně pekl v přiklopeném

pekáči ve žhavých uhlících a Dame Mhari klimbala na lůžku, posadila se na jednu lavici, aby nabrala trochu sil a zapřemýšlela.

Získala čas. Rychlá návštěva ve stáji jí prozradila, že její kůň je zase odsedlaný a přivázán velkými uzly. Nastane-li okamžik vhodný k útěku, bude muset vytáhnout dýku a provazy přerezat, aby rohnla prchnout. Musí si vybrat okamžik, až bude mít Rory dole boty a možná i kalhoty. Nebude-li zbytí, batoh tady nechá. Jídlo už bylo stejně snědené a bez ostatního se může obejít; ale teplý plášť, boty a sedlo mít rozhodně musí... I když umí jezdit bez sedla lépe než kdejaká žena v sedle. Jídlo si také nějak sežene; krádež to nebude, protože na starou ženu poctivě a ochotně pracuje; bude to její odměna.

Možná dnes v noci, až budou všichni spát, pomyslela si a zvedla své utahané tělo z lavice, aby se pustila do praní znečištěných povlaků staré ženy a prostěradel z vedlejší místnosti, která byla dlouho nepoužívaná. Dame Mhari říkala, že když je teplo, spává Rory tam; jenom za mrazivých nocí spí na lehátku u ohniště. No, aspoň něco; když už musí s tím polozvířetem spát, nebude to aspoň před pronikavýma očima stařeny, jako se to se vší pravděpodobností děje v chudých chatrčích, kde je pouze jedna jediná místnost. Náhle se otřásla: takto tedy žije chudina mimo hrady?

Neměla bych se vzdát, utéci zpátky ke své rodině, vyměnit svobodu za zabezpečený život, jenž bych jako manželka Domna Garrise vedla? A opět se otřásla, tentokrát při myšlence, co ji všechno čeká, i kdyby Rorymu a jeho babičce utekla.

Jako jestřáb na bidélku, připoutaný, se zakrytou hlavou a bez pohybu celý ztuhlý, a získat za to pohodlný život se vším komfortem, být střežená jako nejcennější klenot. . .

Ach, Precioso, tak takový život jsem ti chtěla připravit... pomyslela si a byla nesmírně ráda, že jestřáb uletěl. Přinejmenším se nestane Darrenovým majetkem. Ona si jestřába dokázala udržet, vracel se k ní ze své svobodné vůle, z lásky, z vděku, že se mohl volně proletět. K Darrenovi by se nikdy nevrátil.

Je svobodná, nikomu nepatří. Ani já nebudu. Rory se jí může zmocnit - jedenkrát - jako daň za to, že si bude myslet, že se

stala měkkou a poddajnou. Ale nikdy mu patřit nebude. Ji nezotročí. Přesně jako nedokonale vycvičený jestřáb vyčká na okamžik, kdy bude zkoušen z letu na volno a prchne vzhůru k obloze...

Povzdychla si a zuřivě namydčila prádlo drsným mýdlem. Bolesti a pálily ji ruce, ale lůžkoviny byly čisté - aspoň se nebude muset válet v těch zašpiněných peřinách.

Pověsila je na věšák u ohniště, aby uschly, vytáhla koláč z trouby a prohledala poličky s potravinami v kuchyni. Našla sušené fazole a byliny, které nasypala do kotlíku, a začala vařit polévku. Rory vešel do místnosti v zasněžených botách a když viděl, co dělá, sklonil se a shodil na stůl ze zad pytel s houbami.

„Tohle je na naši svatební polévku, děvče,“ řekl jí a sklonil se, aby ji nemotorně objal a vlhce políbil vzadu na krk. Zaťala zuby a neodtáhla se, a on si její ztuhlost vysvětlil jako souhlas. Přitáhl si ji k sobě a políbil ji ještě jednou, tentokrát přímo na ústa.

„Zítra už se tolik stydět nebudeš, moje dámo. Tak co, babi, starala se o tebe pořádně? Kdyby něco, tak mi řekni a já jí ukážu!“ Shodil ze sebe svůj starý hrubý plášť a pyšně si kolem ramen omotal její.

„Vezmu si ho. Ty jej už potřebovat nebudeš, protože nebudeš z domu vycházet jinam než na dvorek. Aspoň do tání, a pak už ho stejně potřebovat nebudeš,“ oznámil jí a opět odešel. Romilly potlačila vztek, když viděla nádherný plášť svého bratra, šitý na míru a lemovaný kožešinkou, jak ho má ten hromotluk přes ramena. Jestli se jí tedy podaří prchnout, bude si muset vzít Roryho starý kabát. I když byl z hrubého plátna, přesto byl dost silný, aby jí poskytl teplo. Několik mincí, co má v peněžence u pasu, ty si musí vzít také. I když jich moc není, bude je potřebovat, až dorazí do Nevarsinu. Škoda, že jich neměla víc. Ale přestože byl MacAran šedřý a svým dcerám a ženě kupoval všechno, co si přály, nedával jim peníze v hotovosti, vyjma několika příležitostných stříbrňáků, aby si mohly něco koupit na tržišti. Věděla však, že pro Roryho by to byla spousta peněz. Proto využila okamžiku a skryla se před Mhariinýma očima za sušák, aby si přendala malou hromádku peněz z kapsy u pasu

do sešitého záhybu v záňadří. Jistě jí totiž dříve či později kapsy stejně prohledá; nechala v ní proto pár mincí a doufala, že to jeho chamtivost plně uspokojí a nebude pátrat dál.

Když se po krátkém dni snesl soumrak, posadila se s nimi k holému stolu, aby pojedla polévku, již sama uvařila, a koláč, co upekla. Rory bručel, že koláč není nijak zvlášť dobrý; copak neumí lépe vařit? Ale Dame Mhari pokojně oznámila, že dívka je ještě mladá a že se všechno brzy naučí. A nakonec koláč, přestože těžký, je příjemnou změnou oproti všem těm kaším, které tak dlouho jedli! Když nastal čas jít si lehnout, krátce jí sdělil - aniž by se na ni podíval -, že dneska v noci může spát v posteli s Dame Mhari. On že počká čtyři dny - víc ne! - dokud se neuzdraví.

Nyní tedy věděla přesně, kolik času má. Jestliže pojala myšlenku, že by mohla uprchnout, až budou spát, tak ji okamžitě ztratila, protože Dame Mhari řekla: „Budeš spát u zdi, holčičko. Myslíš si, že nevím, že chceš utéct, budeš-li k tomu mít příležitost? Nevíš, že se tu o tebe dobře postaráme; až budeš Roryho žena, utíkat už se ti nebude chtít vůbec.“

Že nebude? pomyslela si Romilly se zaťatými zuby a lehla si, pevně rozhodnutá, že jakmile stařena usne, pokusí se zmizet. Ale byla po celém dni nezvyklé a těžké práce tak unavená, že usnula v tom okamžiku, kdy si položila hlavu na polštář; a když se v noci probudila, nebo když se jenom malinko pohnula, uviděla v záři ohně stařeniny oči, dokořán otevřené a bystré jako jestřáby, jak ji sledují.

Uplynuly tři dny, naplněné přibližně stejnou činností. Vařila prostá jídla, prala stařenina prostěradla a noční košile. Našla si i trochu času na své prádlo, především na roztrhanou spodničku, kterou musela používat... Naštěstí nebyla u ohniště tak přísně sledována, takže měla možnost si ji vyprat, usušit u krbu a nenápadně si ji zasunout pod tuniku.

Jestliže se hodlá vydávat za chlapce - a byla stále víc a více přesvědčena, že je to v těchto horách, kde cestuje samotná, naprosto nezbytné - musí najít nějaký lepší způsob, jak skrývat své osobní potřeby. Slyšela nějaké řeči o ženských vojácích, o Sesterstvu meče, které nikdy nenosily ženské šaty ani si nene-

chaly růst dlouhé vlasy. Nikdy však žádnou neviděla, jen o nich slyšela vyprávět. Ze prý znají jakousi bylinu, která způsobí, že žena během cyklu nekrvácí, a strašně toužila poznat tajemství, která bylina to vlastně je. Naučila se něco z bylinkářství, když ošetřovala zvířata, a věděla o bylinách, které uvedou krávu či fenu - nebo v tomto případě ženu - do plodného období, ale neznala žádnou, která by tomu zabránila, přestože existovala bylina, jež nakrátko zabránila hárání, pokud bylo zabřeznutí pro fenu nežádoucí. Byla to ta, kterou používaly? Možná by to měla zkusit. Ale ona přece není pes, a psí cyklus se od ženského v mnohém liší. Byly to však stejně plané úvahy, neboť v této chvíli neměla k této bylině přístup, a ani by ji ve volné přírodě nepoznala, protože nevěděla, jak vypadá. Zнала ji jenom připravenou k použití bylinkářem.

Rory se čtvrtého dne při vstávání samolibě usmíval. „Dneska budeš spát se mnou v pokoji. Sdíleli jsme spolu stůl i krb; teď nám ještě zbývá spolu sdílet lože, aby se naše manželství stalo právoplatným.“

V horách, jak věděla, se v souladu se zákonem vrací uprchlé ženy manželům. Nezáleží na tom, byla-li žena oddána proti své vůli; u zákona neměla žádné zastání. Kdyby utekla Rorymu po svatební noci, pronásledovali by ji potom dva muži: otec a manžel. A přijali by ji vůbec za těchto okolností do Věží?

No, to bude řešit, až to bude aktuální. Ale dnes se musí za každou cenu pokusit uprchnout.

Celý den, kdy se věnovala těžké práci v domácnosti, se zabývala všemi možnostmi, které ji jenom napadly. Mohla by čekat, až se jí zmocní... A uprchnout poté, až bude znaveně spát; slyšela, že to muži tak často dělají. Stará žena ji jistě pronásledovat nebude; ale mohla by Roryho vyburcovat ze spánku. Stejně bude muset nějak zabránit tomu, aby ji Rory pronásledoval...

Kdyby to udělala takto, musela by dovolit, aby se jí první noci Rory zmocnil. Hrdlo se jí sevřelo odporem, když si připustila, že by byla pasivní obětí a nechala ho bez sebemenšího protestu dělat, co chce.

Anebo, až se budou před spaním svlékat, mohla by se nějakým způsobem pokusit schovat mu boty a kožené kalhoty, takže by se za ní nemohl okamžitě pustit. A kdyby se o to přece jenom bosý, bez bot a bez kalhot pokusil, mohla by mu ještě odvázat poníka a zavést ho do lesů. Pak by musel navíc ještě pěšky. Do té doby, než by našel boty a kalhoty a chytil poníka, byla by na svém koni už daleko na cestě do Nevarsinu.

Ale to by se mu musela nejprve vzdát...

A pak ji napadlo: až budou na noc svlečení, může mu dobře mířený kopanec do slabin zcela jistě na určitou dobu znemožnit, aby se okamžitě pustil do pronásledování. Jenom musí sebrat dost kuráže, pořádně ho kopnout a hned napoprvé trefit cíl; jinak by ji zcela jistě přizabil, až by ji chytil. A už by jí nikdy víckrát nevěřil. Vzpomněla si, jak jí její maminka říkávala, když byli s Ruvenem ještě malí, že ho tam nesmí nikdy kopnout, ani ve hře, protože i slabá rána do oněch míst by mu mohla způsobit vážné a možná i trvalé poškození. A kdyby tam byl zraněn, mohl by i zemřít. To ji přimělo k zamyšlení.

Bude schopna zabíjet, nebude-li vyhnutí; aby se jí nezmocnil?

Ale vždyť on se ji zabít pokusil. Kdyby byla opravdu chlapec, nebo kdyby se jí neroztrhla tunika a neodhalila, že je ženou, určitě by ji kvůli koni a plášti podřízl. Ano, byl k ní milý, když zjistil, že je dívka, ale to jenom proto, že mu došlo, že je výhodnější mít v domě otroka než mrtvolu... Takový by byl celý její život po jeho boku, dřina v domácnosti, posluhování a vyhovívání vrtochům staré ženy... Tím získal mnohem víc, a nakonec i koně a plášť! Ne, nebude si dělat žádné výčitky.

Krátce po poledni, když Romilly apaticky pekla chleba, přišel Rory a mrskl na stůl mrtvého králíčka.

„Očistil jsem ho a stáhl z kůže,“ oznámil. „Upeč dneska kus na večeři, už jsem maso nejedl aspoň deset dní. Zítra nasolíme zbytek. Dneska ho jenom pověš do stáje, ale tak, aby na něj nemohli žádní dravci!“

„Jak si přeješ, Rory,“ odpověděla a uvnitř se zaradovala. Maso, které do té doby jistě zmrzne, by jí mohlo na několik dnů

postačit, jestliže si ho stihne vzít s sebou. Musí ho pověsit do blízkosti sedla.

Pečené maso po chvíli začalo naplňovat chatrč příjemnou vůní. Romilly byla celá hladová, ale přesto potom, co stařenu nakrmila, utřela jí bradu a uložila ji na noc, nemohla samým vzrušením vůbec kousat ani polykat.

Musím se připravit. Musím se na to dobře připravit. Dnes v noci, nebo nikdy. Seděla u stolu a nervózně popíjela horký čaj ze stromové kůry. Konečně přišel Rory a ovinul jí zezadu pažemi.

„Rozdělal jsem nám vedle v pokoji v krbu oheň, aby nám nebyla zima. Tak už pojď, Calindo.“ Předpokládala, že mu její vymyšlené jméno sdělila stařena; ona to totiž určitě nebyla. No, tak teď to je všechno na ní. Nesmí už déle otálet. Kolena měla slabá a nemotorná a na okamžik ji napadlo, jestli bude mít vůbec dost kuráže své rozhodnutí uskutečnit.

Nechala se odvést do vedlejší místnosti. Rory zavřel dveře a zajistil je zevnitř na háček. To není dobré. Jestli bude utíkat, musí mít volnou cestu bez zbytečných překážek. „Musíš zamykat dveře?“ zeptala se. „Bab... *Dame* Mhari sem stejně nepřijde, ani kdyby chtěla, protože nemůže chodit.“

„Myslel jsem, že takhle budeme mít víc soukromí,“ namítl a opět se potutelně usmál. Dodala: „Ale já... já...“ na okamžik zaváhala, „mě napadlo, že kdyby mě *Dame* Mhari v noci potřebovala, tak ji vůbec neuslyším. Nech dveře pootevřené, aby mě mohla zavolat, když bude potřebovat, abych ji převalila na druhý bok, nebo kdyby měla bolesti.“

„Máš dobré srdce, děvče,“ řekl Rory a strčil do dveří, které trochu zaskřípaly. Pak se ztěžka posadil na okraj postele a začal si stahovat boty.

Počkej, já ti pomohu,“ nabídla se mu. Když se k nim sklonila, nakrčila nos.

„Fuj, ty ale páchnou, určitě jsi musel šlápnout do hnoje! Dej mi! je, drahý,“ snažila se o přívětivý tón, „já ti je vyperu, abys je měl čisté, až vstaneš. Dej mi taky ty kalhoty.“ Zarazila se; neza-

šla příliš daleko? Ale Roryho vůbec nenapadlo mít nějaké podezření.

„Ano, a vezmu si ráno také čistou košili, jestli uschla,“ řekl a naložil jí oblečení do náruče. „Dej je ven k neckám, tam mohou do rána počkat. Jestli smrdí od hnoje, bude jim tam líp než v naší svatební komnatě.“

Čím dál tím lépe! Ale stejně by se za ní mohl v mžiku vydat, kdyby jen pojal malinké podezření. Stála u necek a byla skoro připravená k útěku na svobodu. On je tam nahý, neprónásledoval by ji daleko; ale v tu chvíli zaslechla jeho nedočkavé zavolání.

„Calindo! Já čekám! Okamžitě sem pojd!“

„Už běžím,“ odpověděla hlasitě a vrátila se k němu. Osud jí zatím přeje. Vrátila se do ložnice a stáhla si boty a punčochy, svrchní tuniku a kalhoty.

Odestlal a vlezl si do postele. Když se posadila na okraj postele, vztáhl po ní ruku a chytil ji za prsa, což mělo být patrně pohlazení, ale měl tak hrubé ruce, že vykřikla bolestí. Násilím přitiskl svá ústa na její a přitáhl si ji k sobě do postele.

„Tak ty by ses ráda prala, jo? No jestli se ti to teda takhle líbí, tak já ti to tak udělám, vzdychl a zavalil ji nahým tělem. Měl horký a kyselý dech.

Romilly to už nedokázala dále snášet. Podařilo se jí trochu odtáhnout a pak vymrštila nohu tak prudce, jak se jí to ještě nikdy v životě nepodařilo. Dopadla přímo na citlivé místo a Rory se s neuvěřitelným kvílením, v němž se mísila bolest i vztek, odkutálel a ruce si držel přitisknuté mezi nohama.

„Au! Au! Ty krávo, mrcho, děvko! Au!“

Zaslechla tázavý hlas *Dame* Mhari. Ale Romilly vyskočila z postele, bleskově na sebe natáhla tuniku a ve chvatu kolem sebe omotala plášť. Rozrazila dveře a v kuchyni ještě chytla zbytky chleba a pečeného masa, popadla svoje a Roryho boty a kalhoty a utíkala do stáje, kde chvíli zápolila se zámkem. Za ní kvílel Rory, vyrážel ze sebe neartikulované skřeky bolesti a vzteku. Paralyzovalo ji to; ale sebrala zbytky sil a vrazila do stáje. Přecházela dýkou uzly, kterými Rory přivázal svého poníka, po-

plácala ho silně po zadku a vyhnala na dvorek; pak se dala do svého koně a nasadila mu uzdu. Roryho nářek a hlasitý skřek Dame Mhari, která zuřivě volala, co se děje - protože Rory ještě nebyl ve stavu, aby jí o tom dokázal povědět - se slévaly v jeden hrůzostrašný duet. Zdálo se jí, že jí Roryho bolest buší v těle, ale byl to jenom *laran*, napadlo ji. Je to jenom malá daň za tu omračující ránu.

Málem mě zabil, málem mě znásilnil - není důvod vůči němu pociťovat výčitky a lítost!

Chtěla jeho boty a kalhoty pohodit do sněhu. Rychle si zapnula tuniku, aby jí nebylo chladno, a sklonila se pro ně. Pak ji napadlo něco lepšího. Otevřela dveře malé kůlničky na dvorku a s nesmírným pocitem zadostiučinění je hodila do latríny. Teď je bude muset najít a vyčistit, a teprve pak se bude moci za mnou vydat, pomyslela si, naskočila na koně, přitiskla k sobě svůj skromný majetek a s výkřikem zarazila koni paty do slabin. Kůň se rozběhl do lesů a ona ho navedla na cestu směřující dolů. Skoro mu visela na krku, tak příkře stezka klesala. Věděla však, že na světě není kůň, na kterém by se - kdyby musela - nedokázala udržet. Věděla, že nespadne. Vzpomněla si na Mhariina slova, že se na rozcestí na úpatí kopce měla vydat nalevo. Srdce jí tak zběsile bušilo, že téměř ani neslyšela ostrý klapot kopyt svého koně pod sebou.

Byla volná a aspoň ještě chvíli ji Rory nebude pronásledovat. Nevadilo, že je sama na cestách v naprosto neznámém kraji a je tmavá deštivá noc, že má nepatrné zásoby jídla a žádné peníze, kromě několika drobných mincí v zářadří. Byla mimo dosah Roryho rukou a té staré ženy.

Ted' jsem volná. Musím se ale rozhodnout, co se svojí svobodou udělám. Na okamžik ji napadlo, aby se vrátila na Jestřábí hrad. To by však bylo přiznání naprosté porážky a odevzdání se do otcových rukou. Dom Garris by jí sice poskytl mnohem komfortnější pohodlí, než které by zakoušela s Rorem v lesích, ale ona se takhle nepřekonávala kvůli tomu, aby se vrátila do nějakého vězení.

Ne. Pojede do Věže a bude tam cvičit svůj *laran*. Rozpomněla se, že všechny staré pohádky o hrdinech a o hledání pokladů

začínají tím, že hrdina musí zpočátku překonat spoustu obtíží a překážek. Teď jsem i já hrdina - proč ale jsou všichni hrdinové jenom muži? - a hledám poklad. První obtíž už jsem zdárně překonala.

A zachvěla se při myšlence, že toto nemusí být cesta ke svobodě, nýbrž pouze další z mnoha překážek, jež na své cestě za štěstím musí překonat.

2. KAPITOLA

Romilly nezmírnila rychlost, dokud nevyšel měsíc. Jela ve tmě a pevně svírala opratě. Konečně je koni povolila a nechala ho zpomalit krok. Nevěděla přesně, kde se nacházejí. Věděla jen, že se na úpatí kopce na křižovatce nedala vlevo, jak; měla, když chtěla dojet do Nevarsinu, protože by pro Roryho bylo příliš snadné ji tam vystopovat. A teď si byla vědoma toho, že ztratila cestu. Netušila ani, jakým směrem jede; to se dozví, až vyjde slunce.

Našla hustě srostlé převislé větve, odsedlala koně a uvázala ho k jednomu stromu; pak se zabalila do pláště a do drsné pokrývky, kterou si v tom chvatu stačila vzít s sebou, a zavrtala se do malé jámy u kořenů stromu. Byla jí zima a všechno ji tlačilo, ale brzy usnula. Budily ji noční můry, kdy ji dostihoval muž neurčité tváře s rysy Roryho i *Domna* Garrise (a měl také trochu rysy otcovy), protože byla příliš pomalá a nemohla pohnout ani rukama, ani nohama. Bylo jisté, že kdyby ji Rory ještě jednou spatřil, bylo by více než dobré mít po ruce dýku. Ale někdo její dýku vhodil do latríny a ona pro ni nemohla, protože jediné šaty, které měla na sobě, byla stará zakrvácená spodnička, a zrovna se shodou okolností na louce konala nějaká slavnost a otec tam prodával koně... Vzbudil ji kůň, který neklidně pofrkával. Slunce už bylo vysoko a led na stromech tál.

Měla veliké štěstí, že včera při tom zběsilém nočním úprku kůň ve tmě neklopýtl na zledovatělé cestě a nezlomil si nohu. Teď to teprve ocenila.

Mezi věcmi, které včera večer vzala s sebou, byl kus králíčákového masa, které si může upéci nebo vyudit. Nemá sice sůl,

ale v této zimě je nepravděpodobné, že by se zkazil. Přinejhorším si může z povrchu kousek odkrojit a sníst ho syrový, přestože syrové maso jí nijak nechutnalo. Ztratila křesací kamínek a kousek ocele na rozdělování ohně... Ale ne, vždyť je hloupá, má přece dýku, a když sníh trochu roztaje, může si kamínek vydlat u cesty.

Měla Roryho drsný plášť místo svého s kožešinkou, ale i tak byla spokojená; bude jí v něm teplo, a navíc po něm žádný chamtivec nezatouží, jako po tom jejím jemně tkaném s výšivkami a kožešinovým lemováním. Měla boty a těžké kožené kalhoty, dýku, v záhradě hrstku několika drobných mincí (kapsu s několika dalšími drobnými tam ve chvatu zapomněla). Doufala, že tohle a kvalitní plášť Roryho lakotnost natolik uspokojí, že upustí od pronásledování. Ale nesmí se tím ukolébat a musí rychle dál. V kapse u sedla měla ještě několik psích sucharů, kterými nakrmila koně. Vytáhla jeden a podala mu ho. Nechala ho tvrdé obilí pořádně rozžvýkat a mezitím si upravila šaty, protože z chatrče odjela téměř polonahá a oblékala se v hrozném zmatku. Prsty si také přičísla své krátké rozcuchané vlasy. Určitě teď vypadá jako uprchlý jestřábnický učeň! Nyní už slunce stálo vysoko. Bude pěkný den, protože stromy již shazovaly sněhové pokrývky a začínaly opět rozkvétat. Ukrojila si pár tenkých plátků zmrzlého králíčáka a přežvykovala je. Maso bylo tvrdé a bez chuti, ale věděla, že co sežere pták, to člověk také stráví. A protože jestřábi takovou stravu žrali běžně, jí to také neublíží, přestože raději měla maso vařené.

Když slunce povylezlo ještě výš, sebrala svůj skromný majetek a vydala se zase na cestu směrem na sever. Dříve či později musí narazit na někoho, kdo jí ukáže správnou cestu do města Nevarsin.

Odtamtud už nebude problém doptat se, jak se dostane do Tramontanské věže.

Jela celý den, aniž by spatřila jediného člověka nebo obydlí. Ale nebála se, protože v této krajině si potravu uměla nalézt sama, a když vydrží pěkné počasí, nemělo by se jí nic stát. Jakmile by se však začala znovu blížit bouřka, musí si včas najít nějaké přístřeší. V Nevarsinu by možná mohla prodat koně a

pořídít si jenom poníka, aby měla peníze na jídlo a nějaké šaty, které budou do nadcházejícího počasí více než nutné. Když se obouvala, pospíchala natolik, že si tam zapomněla svoje teplé ponožky.

Povzdychla si, odložila nůž a spolkla poslední kus tuhého masa. Na keři viselo několik povadlých zimních jablek; otrhala je. Byla malá a kyselá, ale koni budou chutnat. Vysoko na obloze zaslechla jestřábí křik. Když pozorovala, jak nad ní pták krouží, vzpomněla si na Preciosu. Na chvíli se jí zazdalo (ale nebyla to jenom vzpomínka nebo bujná představivost?), že pocítila onen slabý kontakt, který zažila s Preciosou, kdy svět ležel pod ní a ona viděla sebe a svého koně jako malinké tečky kdesi dole na zemi... *Ach, Precioso, tys byla moje a já tě milovala, teď jsi však volná a i já jsem na cestě za svobodou...*

Další noc přenocovala v opuštěném přístřešku pro cestovatele, který od dob, kdy Aldaranové vyhlásili nezávislost na Šesti panstvích z nížin, nebyl nijak udržován, neboť přes Kadarin mezi Nevarsinem a Thendarou v dnešních dnech téměř nikdo necestoval. Ale aspoň tam nepršelo a bylo tam pohodlněji než pod stromem. Podařilo se jí rozdělát oheň, takže spala v teple, a také si opekla trochu králíčákového masa. Doufala, že najde nějaké ořechy - byla už masem přesycená -, ale jakmile se najedla, třebaže prostě, chutě ji přešly. Mohla by si dát i psí suchary, kdyby nebylo zbytí, ale koni prospějí lépe než jí.

Cestovala o samotě ještě další tři dny. Už je jistě natolik daleko, že ji z domova nepronásledují. Zajímalo by ji, jestli otec drží smutek, pokud si myslí, že zemřela.

Až dorazím do Nevarsinu, pošlu mu vzkaz, krátkou zprávu, že jsem v pořádku. Ale je mi jasné, že to bude totéž jako s Ruvenem, že mě vydědí a prohlásí, že nejsem jeho dcera. Sevřelo se jí hrdlo, ale plakat nemohla. Už se tolik naplakala a nezískala tím vůbec nic, kromě bolení hlavy a pálení v očích. A tak se rozhodla, že je vždycky lepší zanechat nářků a snažit se nějak si pomoci sama.

Ženy si myslí, že jim slzy k něčemu pomohou. Myslím, že muži mají pravdu, když říkají, že plakat je babské. Ano, ženy pláčí a proto jsou bezmocné; zatímco muži na svém vzteku pra-

cují, čímž získávají sílu, a neplýtvají čas ani vztek na zbytečný pláč...

Dojedla poslední kousek králíčáka a vůbec jí to nebylo líto. Domnívala se, že i pes by musel být naprosto vyhladovělý, aby se do něj pustil, a jestřáb by od toho zcela jistě znechuceně odvrátil zobák. Pátého večera měla k večeři jenom několik oříšků, které našla na stromě, a pár chorošů. Možná zítra by se jí mohlo podařit chytit nějakého ptáčka nebo potkat někoho, kdo by jí řekl, je-li na cestě do Nevarsinu. Myslela si, že nikoli, neboť cesta byla stále ubožejší a ubožejší, a kdyby se po ní blížila k nějakému většímu městu, určitě by po ní jezdili lidé a poblíž by byla obydlená místa. Suchary pro psy byly již také snědené, a tak pár hodin před západem slunce zastavila, aby se mohl kuň trochu napást. Počasí bylo naštěstí pěkné, tak mohla spát venku. Byla cestováním značně unavená, ale bylo jí jasné, že se domů vrátit nemůže, a to ani kdyby chtěla. Neměla totiž vůbec ponětí, jak by se k Jestřábímu hradu dostala. No, čím dál tím lépe: nyní může s domovem zpřetrhat úplně všechny svazky.

Spala špatně, měla hlad a byla jí zima. Vzbudila se časně. Cesta je tak bídná... Zajímalo ji, jestli někdy konečně dojede mezi lidi. Utrhla si ze stromu několik listů a zabalila si do nich nohy, protože měla špičky i paty celé rozbolavělé. Vysoko na obloze kroužil jestřáb... Jak to, že je vždycky v dohledu jenom jeden jediný?

Udržují si snad svá lovecká teritoria jako jiná dravá zvířata? A opět jí projel zvláštní pocit, jako by viděla jestřábíma očima... Byl to zase *laran*? A opět si vzpomněla na Preciosu. Preciosa je pryč, volná, ztracená. *Je to divné, stýská se mi po ní víc než po otci, bratrech nebo domovu...*

Ovoce bylo již spadané, ale něco málo ještě našla na keři u cesty. Snědla je a litovala, že je toho tak málo. Byl tam i strom, o němž věděla, že má pod kůrou jemnou dužinu, ale tak strašný hlad ještě neměla. Celá znavená, navzdory dlouhému spánku, znovu osedlala koně. Pomalu jí docházelo, že by se tady mohla také ztratit a v těch naprosto opuštěných lesích klidně zemřít. Ale snad již dnes někoho potká a najde správnou cestu do Ne-

varsinu. Nebo aspoň objeví vesničku, kde by si mohla koupit něco k jídlu.

Po další hodině jízdy dojela na křižovatku lesních cest a nerozhodně se tam zastavila. Byla unavená a bolelo ji od hladu břicho. Nechá chvíli napást koně a vyleze na blízký pahorek, aby se rozhlédla po okolí, nenajde-li stopy po místních obyvatelích, kouř z ohniště dřevorubců či dokonce pasteveckou boudu. Nikdy předtím se v životě necítila tak osaměle. *Samozřejmě, že ne. Nikdy v životě jsem nebyla skutečně sama*, pomyslela si hořce a vyšplhala se na pahorek, přestože ji bolela kolena.

Už celé dny jsem pořádně nejedla. Dnes večer musím najít něco k jídlu a oheň, ať se děje, co se děje. Skoro zalitovala, že nezůstala s Rorym a jeho zlou babičkou. Aspoň by jí bylo teplo a měla by co jíst... Bylo by opravdu tak nesnesitelné si toho hlupáka vzít?

To bych raději zemřela v divočině, řekla si rozhodně, i když měla hlad a strach. Z pahorku viděla jenom to, co se jí jevilo jako nekonečná záplava stromů. V dálce na obzoru na severozápadě se tyčila nějaká hora pokrytá světlými čepičkami; věděla, že je to sních. Tam leží samotný Hellers, v porovnání s nímž jsou tyto hory jenom malé kopečky, a za ním je Stěna světa, přes niž - jak věděla z vyprávění cestovatelů - se ještě nikdo nikdy nedostal. Na všech mapách, které kdy viděla, tam končil svět. Jednou se optala guvernantky, co je tam dál.

„Zmrzlá pustina,“ odpověděla jí. „To nikdo neví...“ Tenkrát ta odpověď Romilly fascinovala. Nyní však byla cestováním neznámou zemí tak unavená, že by společnost nějakého člověka docela uvítala.

I když to, s čím se až doposud setkala, v ní nevzbuzovalo příliš velkou důvěru v setkání s nějakým mužem o samotě na cestě...

Inu, možná jenom neměla štěstí. Povzdechla si a utáhla si opasek. Teď už rozhodně musí najít něco k jídlu. Takhle to dál nepůjde. Opět se rozhlédla kolem a na vzdáleném vysokém vrcholku se snažila rozeznat co nejvíc. Zdálo se jí, jako by tam stála nějaká bílá budova, možná hrad, možná jedna z Věží. Musí na severozápad; je třeba dávat pozor, v jakém úhlu putuje

slunce, aby se nezačala motat v kruhu. Ale jestliže pojede stále po téhle cestě, stát by se to nemělo.

Vrátila se ke koni. Vzhledla k obloze. Zvláštní. Jestřáb nad ní stále kroužil. Přemýšlela, je-li vůbec možné či pravděpodobné, aby to byl stále tentýž... Ne. Je to jenom proto, že tady v kopcích je jestřábů spousta, a pokaždé, když se podívá vzhůru k obloze, je naprosto logické, že nějakého dravce zahlédne. Na chvíli se jí zazdalo, že se vznáší a vidí dlouhou špičatou bílou věž a bleděmodrý blesk, který z ní vyzařuje... Pocítila slabost a lehkou závrať, nevěděla, jestli to vidí ona, nebo jestřáb... Otřepala se a přerušila spojení. Je tak snadné zapomenout se tady v lůně přírody, jenom s oblohou, větrem a mraky...

Šla zpátky ke koni a přepečlivě ho osedlala. Zvíře se již napáslo.

„Skoro ti závidím,“ pronesla nahlas, „také bych se chtěla umět pást...“ A vylekal ji zvuk jejího vlastního hlasu.

V odpověď jí zazněl jiný zvuk: vysoký, pronikavý křik útočícího jestřába; ano, našel si kořist, protože kdesi uvnitř cítila proud teplé krve, až se jí začaly v ústech sbíhat sliny. Hlad se opětovně přihlásil se svojí nesmírnou intenzitou. Kůň sebou polekaně škubl a ona mu přitáhla opratě a tiše k němu hovořila. Pak jí zrak zatemnila ptačí křídla. Bezmyšlenkovitě nastavila ruku, ucítila zarytí drápů a v mžiku navázala známé spojení.

„Precioso!“ se slzami vyslovila její jméno. Jak a proč ji ten drahý pták následoval po celou její dlouhou pouť, to se nikdy nedozví. Pronikavý křik a mávání křídel ji vytrhlo ze slz a ona uviděla, že jestřáb má v drápech středně velkého a ještě teplého ptáka. Jednou rukou uchopila ptačí nohu a zvedla mu drápy ze zápěstí. Trochu jí krvácela v místech, kam se zaryly ostré drápy, ale byla to její chyba, že neměla pořádné rukavice. S prudce bušícím srdcem si posadila jestřába na sedlo a vytáhla dýku. Hlavu a křídla dala Preciose, a když pták jedl, vzdala díky Bohu, že kůň je tak chápavý a klidně stojí, i když se mu ze hřbetu stalo improvizované bidýlko. Pak oškubala to, co zbylo z kořisti, škrtla kamínkem o ocel a rozdělala oheň, na němž si maso opekla.

Přišla ke mně, když jsem byla celá hladová. Věděla o tom. Přinesla mi jídlo, vzdala se kvůli mně své svobody. Na Preciosiných nohách ještě stále visely řemínky. Romilly je rozřízla dýkou.

Jestli se mnou chce zůstat, tak se mnou zůstane ze své svobodné vůle. Já ji už nikdy nebudu opatrovat známkami toho, že ji vlastním. Patří sama sobě. Oči měla stále plné slz. Setkala se s jestřábím pohledem a náhle mezi dívkou a ptákem přeskočila jiskra porozumění, která ji naplnila zvláštní intenzivní emoci; nebyla to láska v té podobě, jak ji znala, ale byl to čistý vztah, téměř až žárlivost. Ona mi nepatří. To já patřím jí, pomyslela si Romilly. Ona si mě adoptovala, ne já ji!

Jestřáb se ani nepohnul, když k němu přistoupila. Jenom trochu zabalancoval, přenesl váhu z nohy na nohu. a nehybně se díval Romilly přímo do očí. Pak poskočil a přistál jí na rameni. Romilly lehce zasykla, jak se jí ostré ptačí drápy zaryly do ramene, přestože na sobě měla tuniku a plášť. Vzápětí však stisk povolil a Preciosa se držela jenom tak, aby nespadla.

„Miláčku, lásko, drahoušku,“ šeptala jí Romilly a Preciosa natahovala krk a čechrala si peří.

Nikdy jsem nic takového nezažila, aby se jestřáb z volné přírody vrátil k člověku... Romilly předpokládala, že se to stalo díky její schopnosti *laranu*, která mezi nimi vytvořila pevné pouto.

Preciosa s ní zůstávala nehybně v tichém spojení. Co se zdálo být krátkým okamžikem, ve skutečnosti trvalo dlouho: Romilly stačila dojíst pečené maso, uhasit oheň a přesedlat koně. Její ruce bezmyšlenkovitě vykonávaly patřičné pohyby, ale očima sledovala jestřába a mysl se jí nořila do tichého souznění se zvířetem.

Zůstane už se mnou napořád? Nebo mi zase uletí? Na tom nezáleží. Patříme k sobě.

Nakonec uřízla větvičku, osekala ji a připevnila dozadu na sedlo, aby Preciosa - rozhodne-li se s ní zůstat - měla pohodlné bidýlko. Preciosa byla chvíli v klidu, pak zamávala křídly a vznesla se do výše korun stromů, kde se na okamžik vznášela. Romilly zatajila dech. Přece ji Preciosa neopustí!

Pak zatáhla koně za opratě, neboť zaslechla hlasy. Hrubý mužský hlas vykřikoval: „Povídám ti, že jsem viděl dým z ohně.“ Druhý hlas mu lehce odporoval. Byl slyšet také dusot koňských kopyt a pronikavý štěkot.

Romilly seskočila z koně a zavedla ho do nejhustšího houští při okraji cesty. Nechtěla se s nikým setkávat dřív, než uvidí, jak vypadají a jaké mají úmysly.

Promluvil další drsný mužský hlas; tentokrát měl přízvuk vzdělaného člověka z nížin, pomyslela si Romilly. Mluví podobně jako Alderic. „Jestliže tady po téhle cestě, Oraine, někdo cestuje, je na tom zcela jistě jako my a bude stejně jako my jediné rád, že uvidí lidskou tvář.“ Jezdci se objevili v jejím zorném poli. Jeden byl vysoký muž s vlasy rezavými jako oheň. Na sobě měl otrhaný oblek, ale přesto působil docela elegantně; vypadal naprosto jinak než Rory. Něčím jí připomínal pána Bouřlivé vrchoviny či postaršího pána Špičatých vrchů, přestože měl ošuntělé šaty jako ona, a vlasy a vousy nestříhané. Druhý muž po jeho boku byl také vysoký, skoro vyhublý a na sobě měl starobylý plášť a boty, které vypadaly, jako by byly ušity z nevýdělané kůže. Na sedle před ním seděl na bidýlku ohromný jestřáb, jakého Romilly ještě nikdy neviděla, a s hlavou pod kapucí nervózně přešlapoval z nohy na nohu... Romilly, která byla ještě částečně v kontaktu s Preciosou, vznášející se nad stromy, pocítila záchvěv zlosti nebo něco jako strach. Nevěděla přesně, co je to za druh ptáka, ale věděla stoprocentně, že by se nerada vyskytla v jeho bezprostřední blízkosti.

Za dvěma muži v čele jelo dalších pět nebo šest. Jenom ti dva vpředu měli koně; ostatní jeli na jakýchsi družích poníků, na chervinech. Žádný z nich nebyl velký nebo nějak zvlášť dobrý, kožichy měli nepěstované a rohy se jim loupaly. Jednomu či dvěma byly rohy tak nešetrně odříznuty, až se Romilly podivila.

Její otec by přísně potrestal každého, kdo by se tak nešetrně choval k jezdeckým zvířatům. A co se týče odstraňování rohů, ona sama by to zvládla mnohem lépe! Ti dva muži vpředu se jí docela líbili, ale takové hrubiány, kteří je následovali, snad ještě nikdy neviděla.

Hubený muž s plnovousem, jenž jel vpředu po boku zrzavého aristokrata (aspoň tak si ho v duchu pojmenovala), slezl s koně a ukázal: „Tady jsou stopy po ohništi. A taky koňské stopy, někdo tu před chvílí byl!“

„S koněm v divočině?“ otázal se zrzavý muž a pozvedl obočí. Rozhlédl se kolem, ale byl to ten hubený a bídně oděný muž, který ji objevil, jak stojí s koněm v nejhustším křoví u cesty.

„Vylez ven, chlapče. Nic ti neuděláme,“ řekl a kývl na ni. Zrzavý muž seskočil z koně a stoupl si ke zbytkům jejího ohně. Prohrábl pečlivě přikryté uhlíky (jako každý, kdo vyrostl v Hellesu, byla i Romilly obzvláště obezřetná, co se lesních požárů týče) a rozdmýchal pár jiskérek. Pak přiložil několik větviček.

„Ušetřil jsi nás trampot s rozdělováním ohně,“ řekl klidným a ušlechtilým hlasem. „Pojď a přidej se k nám, nikdo ti tady nic neudělá.“

Romilly z nich skutečně necítila žádnou hrozbu; vyvedla tedy koně ze skryše a přišla k nim s rukou na uzdě.

„Co tady, chlapče, děláš, tak daleko a tak sám?“ zeptal se hubený muž laskavým hlasem. Napadlo ji, že tak starý jako její otec není, bude však starší než její bratři. Opakovala příběh, který si vymyslela.

„Jsem jestřábnický učeň. Vyrostl jsem na hradě, ale moje matka byla příliš hrdá na to, aby mě přiznala mému šlechtickému otci, a já se dovtípl, že mi bude lépe v Nevarsinu. Odjel jsem tam tedy, ale ztratil se.“

„Ale máš koně a plášť, dýku a - jestli se nemýlím - také jestřába,“ pravil zrzavý, když spočinul šedivýma očima na improvizovaném bidélku, k němuž Romilly před chvílí připevnila řemínky. Její výcvik ji naučil, že nesmí zahodit ani kousek kůže, který se dá pro něco ještě použít. „Toho jestřába jsi ukradl? Nebo co učeň vlastně dělá s jestřáby? A kde vůbec je?“

Romilly zvedla paži. Preciosa se snesla a posadila se na její zvednuté předloktí. Řekla plamenně: „Je moje. Nikdo jiný to s ní neumí, vycvičil jsem si ji vlastníma rukama.“

„O tom nepochybují,“ odvětil aristokrat. „Protože tady v té divočině a navíc bez řemínků by mohla uletět, kdykoli by se jí

zlíbilo. Je vidět, že ti patří se vším všudy, jak jen může divoké zvíře člověku náležet.“

On to chápe! Romilly k tomu muži pocítila náhle silnou důvěru, jako kdyby byli bratry, druhy. Usmála se na něj a on úsměv opětoval. Pak se ohlédl na muže, kteří je doprovázeli, a řekl: „My jsme také na cestě do Nevarsinu, i když jsme si z bezpečnostních důvodů vybrali cestu vedoucí poněkud oklikami. Pojed' s námi, jestli chceš.“

„*Dom Carlo* chtěl říci,“ doplnil ho hubený muž po jeho boku, „že kdybychom jeli po hlavní cestě, mohli bychom natrefit na někoho, kdo by nás okamžitě podřízl.“

Byli to tedy lupiči, bandité? Romilly chvíli přemýšlela, jestli tím, že utekla Rorymu a přidává se k těmto chasníkům, nešlápla z louže přímo pod okap. Ale ten zrzavý se přívětivě a mile usmál na toho druhého a řekl: „*Oraine*, to zní, jako bychom byli přinejmenším nějakí vrazi či co. Jsme ale leníci, kteří přišli o majetek svých otců. Někteří z nás přišli i o celou řadu příbuzných, a to jenom proto, že podporujeme našeho pravého krále místo toho syčáka, který se vydává za potomka *Hasturů*. Prohlásil, že bude mít dost svých příznivců i v případě, že všechny, kdo s ním nebudou souhlasit, dá otrávit, podříznout či pověsit. Ty věrné odmění majetkem, který získá vraždami a posíláním do vyhnanství, což se může stát každému, kdo by se na něj jenom křivě podíval a dostatečně rychle před ním nepadl na kolena. Proto jsme se vydali do *Nevarsinu*, abychom tam zřídili armádní jednotku. Rachal se svého křišťálového hradu jen tak bez boje nevzdá! On a *Hastur*?“ krátce se zasmál. „*Ill* položí na jeho hlavu královskou korunu, když někdo z nás přežije! Já jsem *Carlo* od *Modrého jezera*. A toto je můj druh a přítel *Orain*.“

Romilly si uvědomila, že slovo druh tady může znamenat také bratrance nebo nevlastního bratra. A hubený *Orain* také vzhlížel k *Domnu Carlovi* s oddaností, s jakou pohlíží pes na svého pána.

„Ale jestli je tento chlapec jestřábníkův učeň,“ řekl *Orain*, „mohl by přijít na to, co trápí naše jestřáby, *Domne Carlo*.“

Carlo se krátce podíval na Romilly. „Jakpak se jmenuješ, chlapče?“

„Rumal.“

„Z tvého přízvuku soudím, že jsi vyrostl někde na sever od Kadarinu, nemám pravdu?“ zeptal se. „No, Rumale, rozumíš tedy dobře jestřábům?“

Romilly přikývla. „Jistěže, pane.“

„Ukaž mu ho, Oraine.“

Orain šel ke svému koni a sebral ze sedla velikého ptáka. Kývl na dva muže, kteří na sedlech měli také ptáky. Opatrně mu sundal z hlavy kapuci a obezřetně se postavil mimo jeho dosah. Pták škubal hlavou a pokoušel se kolem sebe klovat. Byl na to však příliš zesláblý. Přes oči měl chocholku, ale jinak měl hlavu lysou a ošklivou, peří zanedbané a neudržované, drápy roztřepené a dokonce i špinavé. Pomyslela si, že ještě nikdy neviděla tak divoce vyhlížející jestřáby. Kdyby však byli v lepším stavu, mohli by být krásní, jako každý jiný pták žijící ve volné přírodě. Nyní byli pouze zbídačelí. Jeden z nich zaklonil hlavu a vydal dlouhý sten, pak hlavu opět sklonil mezi křídla a opět zmalátněl.

„Takové ptáky jsem ještě nikdy neviděl,“ přiznala Romilly. Napadlo ji, že takto by mohli vypadat *kyorebni*, divocí mrchožrouti, spíš než skuteční draví ptáci.

„No, stejně, pták jako pták,“ řekl Carlo. „Dostali jsme je od jednoho příznivce a neseme je jako dárek Carolinovým vojákům do Nevarsinu. Ale začali nějak churavět a bojíme se, že se toho vůbec nedožijí; nemůžeme zjistit, co je trápí, přestože někteří z nás byli vycvičení v lovení. Nikdo z nás však bohužel neví, jak je vyléčit. Nevěděl by sis s tím rady, Rumale?“

„Trochu,“ odpověděla Romilly a snažila si zoufale vybavit nepatrné znalosti o tom, jak léčit zvířata. Byli opravdu nemocní; každý pták, ať již chovaný v kleci nebo *verrinský* jestřáb, je svým způsobem nemocný, když se mu neudržuje peří a nezastřihávají drápy. Naučila se, jak napravovat zlomené letky, ale o tom, jak léčit churavé ptáky, mnoho nevěděla. A jestli chytili nějakou plíseň nebo něco takového, tak s tím by si rady nevěděla zcela určitě.

Nicméně přistoupila k podivně vyhlížejícímu divokému ptákoví, který seděl Orainovi na ruce, natáhla k němu ruku, pohlédla mu do očí a snažila se navázat kontakt. Proběhla jí tupá bolest a silná nevolnost, až se jí zvedl žaludek. Přerušila spojení a s žaludkem jako na vlnách se zeptala: „Čím jste je krmili?“

Byl to dobrý tah; vzpomněla si na to, jak bylo Preciose špatně ze zkaženého masa.

„Jen tím nejlepším a nejčerstvějším,“ odpověděl v obraně jeden z mužů, co stál za Orainem. „Já žil na hradě, kde se chovali jestřábi a vím, že žerou maso; i když jsme měli špatný lov, snažili jsme se pro ty hloupé ptáky nějak sehnat čerstvé maso,“ dodal a pohlédl úzkostlivě na klimbajícího ptáka na sedle.

„Jenom čerstvé maso?“ ptala se dál Romilly. „Tím bych si nebyl tak jistý. Podívejte se na jejich zobáky a drápy, a pak na zobák a drápy mého jestřába. Víte, oni se nemusí živit právě nejčerstvějším masem. Ale musí si ho sami najít ve volné přírodě. Čerstvé maso thaat nedokáží, protože na to nemají dost silné zobáky. A jestli byli celou tu dobu na sedle a nemohli se volně proletět, pak si ani nemohli najít žádné kamínky a zrnka na vyčištění žaludku. Živí se nahnílym masem a musí jíst také srst a peří. Vy jste jim dávali jenom maso stažené z kůže, že?“

„Mysleli jsme si, že je to tak nejlepší,“ přiznal Orain a Romilly zavrtěla hlavou. „Musíte je živit zabíjícími zvířaty s kůží či peřím a ujistit se, jestli si našli kamínky a větvičky nebo aspoň tu a tam kus něčeho zeleného. Tihle ptáci ale, přestože jste je živili podle svého nejlepšího přesvědčení - o čemž nepochybuji -, hladovějí, protože to, co dostávali, nemohou strávit. Měli byste je nechat volně proletět, aby si ulovili, co potřebují, a to i za cenu, že budou celou tu dobu uvázání na řemíncích.“

„U Zandruova pekla, to zní celkem rozumně, Oraine, vid’?“ překvapeně zamrkal Dom Carlo. „Mělo mě to napadnout dřív... No co se dá dělat. Ale co teď s tím?“

Romilly rychle přemýšlela. Preciosa vzlétla k nebi, kde pomalu kroužila. Romilly s ní bleskově navázala kontakt a pohlédla na svět pod sebou jejíma očima. Pak řekla: „Tamhle v tom houští leží nějaká mršina. Já vaše ptáky moc dobře neznám; budou schopni žrát společně?“

„Neodvážíme se je pustit příliš blízko k sobě,“ řekl Orain.

„Perou se. Tenhleten můj málem vyklovl oko tomu na Gawinově sedle.“

„Tak se nedá nic dělat,“ odpověděla Romilly. „Musíte je nakrmit každého zvlášť. Tamhle...“ ukázala příslušným směrem, „leží nějaká mršina přinejmenším už pár dní. Musíte pro ni dojít a nakrájet jim ji.“

Muži zaváhali.

„No,“ začal přísně Dom Carlo, „tak na co čekáte? Carolin ty ptáky potřebuje. V Tramontaně je určitě nějaký *Ieronis*, který s nimi bude létat, ale aby se tak stalo, tak je tam nejdřív musíme dopravit. A živé!“

„Jste rozmazlení, úzkostliví a neschopní kašpaři, kteří si nechtějí špinit ruce,“ klel Orain. „Mám vám jít příkladem? Kde je ta mršina, o které jsi mluvil, chlapče?“

Romilly se vydala k houští. Orain šel za ní a *Dom Carlo* zakřičel: „Tak koukejte mazat a pomoci mu, chlapí! Není vám hanba nechat jednoho jediného muže a ještě téměř chlapce tahat žrádlo pro ptáky?“

Několik mužů se váhavě pohnulo. Ať už v tom křoví leželo jakékoli zvíře (Romilly tušila, že to bude jeden z pestře zbarvených lesních chervinů), již po pár krocích zvěstovalo svoji přítomnost nevábným puchem. Romilly nakrčila nos.

Orain znechuceně pravil. „Tak tohle máme těm krásným ptákům dát žrát?“ Sehnul se s nepředstíraným odporem. Hmyz se proháněl v prázdných očních důlcích, ale jinak mršina ještě nebyla celá rozložená, takže se jim nerozpadala v rukou. Romilly ji uchopila za jeden konec a nadzvedla. Snažila se dýchat ústy, aby nemusela ten hrozný puch čichat.

„*Kyorebnimu* to bude moc šmakovat,“ řekla. „Já nikdy mrchožrouty nechoval, ale vím, že mají žaludky naprosto jinak uzpůsobené než jestřábi. A jak by se líbilo vám, kdybyste se musel pást jen na trávě?“

„Nepochybuji o tom, že máš pravdu,“ řekl Orain ponuře. „Ale nikdy bych si nepomyslel, že budu někdy tahat zapáchající mrtvolu, a to ani pro krále!“ Přišli i ostatní a pomohli jim ji nést. Ro-

milly byla ráda, když to měli za sebou, ale někteří muži vypadali na to, že začnou každým okamžikem zvracet. Orain však vytáhl skvostný nůž a začal mršinu dělit na tři díly. Ještě než skončil, vydal pták pod kapucí na jeho sedle pronikavý skřek. Romilly si zhluboka vydechla úlevou. Nechtěla myslet na to, co by se stalo, kdyby se zmýlila, ale zcela určitě se strefila do černého. Sebrala z cesty pár drobných oblázků a posypala jimi ukrojený kus mršiny. Zaváhala - ale v mžiku si vzpomněla na okamžik ztožnění s nemocným ptákem - a přistoupila k němu a odklopila mu kapuci.

Orain vykřikl: „Pozor! Dávej pozor, chlapče, může tě klovnout do oka...“

Ale pták byl pod jejíma jemnýma rukama celý zkrotlý a poddajný. *Chudáčku hladový*, pomyslila si Romilly, zvedla těžkého ptáka - musela na to vynaložit celou svoji sílu - a postavila ho na zem vedle rozkrájené mršiny. Pták s výkřikem zabodl zobák do zapáchajícího a téměř již rozloženého masa, začal ho divoce trhat a polykat i s kožešinou a kamínky.

„Vidíte?“ řekla prostě Romilly a šla pro dalšího ptáka. Orain jí spěchal na pomoc, ale pták se po něm ohnal zobákem, a tak ustoupil a nechal Romilly, ať to s ním vyřídí sama.

Když se všichni ptáci nasýtili a načechrali si peří, vydávali tlumené zvuky, vyjadřující spokojenost. *Dom Carlo* zvedl obočí a: podíval se na Oraina. Ten pronesl: „Pojeď s námi do Nevarsinu, „chlapče, a pak do Tramontany, abys ty strážné ptáky osobně předal Carolinovým mužům. Tyl to s nimi umíš. Nakrmíme tě i tvého koně, a navíc ti dáme za každých deset dní, které ti ptáci přežijí ve zdraví, tři stříbrné dukáty. Tvůj jestřáb,“ dodal se šprýmařským úsměvem, „si bezpochyby jídlo uloví sám.“

„Sama,“ opravila ho Romilly a Orain se zasmál.

„Ať už je pták samec nebo samice, nikoho to nezajímá, kromě ostatních příslušníků jeho druhu,“ řekl. „Jinak je tomu u člověka, vid', Carlo?“ zasmál se, přestože Romilly tomuto žertu zcela neporozuměla. „Tak co, chlapče, pojedeš s námi a s našimi ptáky?“

Romilly se už dávno rozhodla. Stejně mířila tam, co oni, nejdřív do Nevarsinu a pak do Tramontany hledat svého bratra nebo přinejmenším nějakou zprávu o něm. Takhle bude mít aspoň nějakou ochranu a dostane najíst. Usmála se: „Rád, *Domne* Carlo a pane Oraine.“

„Skvělé,“ kývl Orain a s úsměvem napřáhl svoji mozolnatou ruku. „Teď, když se ptáci najedli, se můžeme o kus pohnout z dosahu vůně jejich oběda a sami si také něco dát, ne?“

„To zní lákavě,“ odpověděla Romilly a šla odsedlat svého koně.

Jídlo bylo z těžkého těsta, jednoduše připravené nabodnutím na prut a opečením nad otevřeným ohněm. V popelu pak upekli pár velikých hlíz. Když dojedli, zahalili zase ptáky pod kapuce a posadili na sedla. Orain požádal Romilly, jestli by mu s tím nepomohla. Zaslechla přitom reptání jednoho či dvou mužů.

„Ten kluk si pojede na koni a my se máme spokojit s podřadnými poníky? Neuděláme s tím něco? Třeba mu ho sebere-me...“

„Zkus to,“ obrátil se na něj Orain. „A pak se budeš tady po lesích projíždět sám, Alaricu. Mezi sebou nemáme žádné lupiče ani bandity; a jestli tomu chlapci zkřivíš jediný vlas na hlavě, pak si to s tebou vyřídí sám *Dom* Carlo!“

Romilly pocítila příliv vděčnosti. Zdálo se, že v Orainovi našla svého ochránce a na okamžik, když pohlédla do tváře jeho odrbaných společníků, dostala trochu strach.

Ale dříve či později bude muset stejně takovým lidem čelit, a to sama, bez ochránce...

„Jak se ti ptáci jmenují?“ zeptala se Oraina. Usmál se na ni. „Copak někdo takovým ošklivcům dává jména, jako kdyby to byli kanárci nebo nějakí mazlíčci staré dámy?“

„Já ano,“ odpověděla Romilly. „Každé zvíře, s kterým člověk hodlá spolupracovat, musí dostat jméno, aby dokázalo číst v mysli svého pána a rozpoznalo, že se mluví o něm. Pak člověku věnuje plnou pozornost.“

„Opravdu?“ ptal se Orain se smíchem. „Myslím, že by se k nim hodila jména jako Hromádka hrůzy jedna, Hromádka hrůzy dvě a Hromádka hrůzy tři!“

„To nepřipadá v úvahu,“ zvolala Romilly. Pták na její ruce nepokojně zamával křídly a ona dodala: „Ptáci jsou velice citliví. Jestli s nimi budete někdy chtít pracovat, musíte je mít rád.“ Věděla, že je v očích mužů k smíchu a zčervenala. „Musíte si jich vážit,“ pokračovala přesto dál, „starat se o ně, být k nim laskavý a hodný. Copak si opravdu myslíte, že oni nepoznají, že se vám nelíbí a že se jich bojíte?“

„A ty ne?“ zeptal se Dom Carlo. Zdálo se, že se o to upřímně zajímá a ona se k němu vděčně obrátila. „Copak byste se posmíval svému psovi, když od něj očekáváte vysoké výkony při lovu a poslušnost na slovo? Myslíte, že by to nepoznal?“

„Já na lovu byl naposled snad ještě jako malý kluk,“ odvětil Dam Carlo. „Ale určitě bych si nedělal legraci ze zvířete, které bych si hodlal vycvičit, aby mě poslouchalo. Hleďte, pánové, co tady ten chlapec vypráví; má pravdu. Slyšel jsem to už od svého jestřábníka. A určitě...“ poplácal po hřívě svou nádhernou černou klisnu, „a určitě všichni cítíme lásku a vděk ke zvířatům, která nás věrně nesou na hřbetě, ať už je to kůň nebo chervin.“

„Tak dobrá,“ ozval se Orain a zase lehce při pohledu na velké neforemné tělo ptáka před sebou ohrnul rty. „Tomu můžeme říkat Kráska, tomu Drahoušek a tamtomu Miláček. Nepochybuju, že si sami mezi sebou připadají krásní a pomilováníhodní. I ošklivec je krásný, když ho má někdo rád, jak říkávala moje babička.“

Romilly se zasmála. „To by už bylo příliš,“ pronesla. „Možná krásní nejsou, ale - nechte mě chvíli přemýšlet - mohli bychom je pojmenovat podle jejich vlastností,“ dodala po chvíli. „Tento...“ zvedla toho na Orainově sedlu na bidýlko, „se může jmenovat Šelmička. A tento...“ nepokračovala, protože si povšimla špinavého bidýlka. Podala zakukleného ptáka Orainovi na rukavici, vytáhla nůž a čistila dřevo od nechutné směsi špíny a výkalů. „Ten může dostat třeba jméno Diblík a tamten...“ otočila se na třetího, „například Rváč.“

„A jak je od sebe poznáme?“ optal se jeden z mužů a ona vážně odpověděla: „To není nijak těžké. Vždyť každý vypadá docela jinak. Rváč je ten veliký s modrými pery na křídlech - vidíte? A Diblík - to teď pod kapucí není vidět - má na mohutné chocholce bílé tečky. Šelmička je ta malá s drápkem navíc.“ Ukázala jim po jednom rozlišovací rysy jednotlivých ptáků a Orain na ni udiveně hleděl.

„Nojo, skutečně se od sebe liší. Já si toho dřív nevšiml.“ Romilly se vyšplhala zpátky do sedla. „První věc, kterou se člověk musí pro práci s ptáky naučit, je důkladně je rozlišovat jednoho od druhého. A co se týče způsobů a zvyků, tak se od sebe liší stejně jako vy a Dom Carlo.“ Obrátila se v sedle na zrzavého muže a řekla: „Promiňte mi, možná jsem se s vámi měl poradit, než jsem vašim ptákům dal jména.“

Zavrtěl hlavou. „Mne to předtím ani nenapadlo. Dal jsi jim docela příhodná jména... Ty jsi *kristoforo*, chlapče?“

Přikývla. „Byl jsem tak vychován. A vy?“

„Sloužil jsem Pánu světla,“ odpověděl stručně. Romilly neřekla nic, ale byla trochu vylekána; *Halimynové* se v těchto kopcích moc nevyskytují. Ale jestliže to byli Carolinovi muži v exilu, mohli sloužit bohům Hasturu. A jestliže je Carolinova armáda v Nevarsinu - sevřelo se jí hrdlo. Bezpochyby se také Alderic vydal do těchto kopců, aby se přidal ke králi, až uzraje čas. Na chvíli se zase zamyslela nad tím, kdo vlastně Alderic ve skutečnosti je. Pokud toto jsou Carolinovi muži, možná ho znají a jsou jeho přáteli. Ale do toho jí nic nebylo a poslední věc, do které by se chtěla zaplétat, byly právě mužské záležitosti. Její otec sám říkával - a byla to svatá pravda: proč by se člověk měl starat o to, jaký syčák sedí na trůně, když se z nich stejně nikdo nestará o to, jak žijí početní lidé.

Jela s muži a nervózně se držela u Oraina a Domna Carla. Nelíbilo se jí, jak se na ni Alaric díval a jak, stejně jako zločinec Rory, měl spadeno na jejího koně. Ale tenhle alespoň nevěděl, že je žena, a proto po jejím těle netoužil. Svého koně si dokáže ubránit, aspoň s pomocí Domna Carla.

Když na to přišlo, chlapce snad hrála docela obstojně.

Cestovali celý den, jenom k polednímu se zastavili na kaši, uvařenou ze studené vody a jemně mletého obilného prášku. To jim s hrstkou ořechů muselo stačit. Po jídle si chvíli odpočinuli, ale Romilly kolem nich začala pobíhat s nožem a odsekávat příhodné větvičky, aby ptákům udělala pořádná bidýlka, neboť se zdálo, že jsou z dlouhého nevyváženého sezení na sedlech celí ztuhlí. Také jim zkontrolovala uzly na řemíncích na nohou a zjistila, že jednomu z nich se pevně utažený řemínek zařezával do nohy. Ošetřila mu zapálené místo chladnou vodou a záballem z léčivých listů. Ostatní muži leželi na pasece a těšili se ze slunce.

Když se ale Romilly vrátila z obhlídky ptáků, všimla si, že *Dom Carlo* je vzhůru a bedlivě ji sleduje. Nevšímal si toho a pokračovala ve své činnosti. Jeden z poníků měl tak nešetrně odstraněný roh, že mu z pahýlu chvílemi prosakovala krev. Zabrousila mu ho a vyčistila, pak pokryla kouskem látky a hygroskopickým mechem. Potom ještě obešla ostatní poníky a jednomu, který lehce dopadal na jednu nohu, odstranila špičkou nože kamínek, který mu uvízl mezi kopyty.

„No, vidím,“ pronesl *Dom Carlo*, když líně otevřel oči, „že sis sám zadal úkoly, které plníš na výbornou. Ty nejsi vůbec líný, Rumale. Kde ses to se zvířaty takhle naučil? Umíš to s nimi, jako bys pocházel od MacAranů...“ posadil se a podíval se na ni. „A zdá se mi, že také vládneš tím jejich *laranem*. A jak se tak na tebe dívám, poslouvej, máš taky jejich rysy.“ Jeho šedé oči se setkaly s jejíma a Romilly zaplavil zvláštní pocit, jako kdyby ji dokonale a beze zbytku prohlédl. Zachvěla se. Poznává tedy, pokud pochází z talentovaného rodu *Hasturu*, že je žena? Zdálo se však, že on si jejich rozpaků není vědom, jenom se na ni dál díval. Pomyslela si, že se mu zřejmě ještě nikdy předtím nestalo, že by někdo ihned neodpověděl na jeho otázku.

Zakotkala se: „Já byl - chci říct - já vyrostl... Některé z nich znám.“

„Narodil ses nepravé matce? No to je stará věc, tady v kopcích i jinde,“ mávl rukou *Dom Carlo*. „A proto taky ten lotr *Rachal* sedí na trůně a *Carolín* - nás musí čekat v *Nevarsinu*.“

„Vy krále znáte dobře? Nejste jeden z *Halimynů*?“

„Jistě, jsem,“ odpověděl šarmantně Dom Carlo. „Ne, Oraine, nech toho, tady v kopcích to slovo není urážka, jako tomu je na jih od Kadarinu. Ten chlapec tím nic špatného nemyslí. Jestli znám krále? Moc často jsem ho teď neviděl,“ odpověděl Dom Carlo. „Ale je to můj vzdálený příbuzný a já za ním stojím. Jak už jsem pravil, několik moci chtivých darebáků způsobilo Carolinovi těžkosti; jeho otec měl příliš dobré srdce a jenom tyran se dokázal chopit trůnu a povraždit všechny ostatní, kdo by na něj měli i jenom sebemenší nárok. A to ti dávám, chlapče, svoje čestné slovo: jestli na mě ten lotr Rachal jenom vztáhne ruku, nebo na kohokoli jiného z Carolinových synů, bude jeho hlava brzy zdobit stěny jeho hradu. Myslím, že máš něco z MacAranovských *donů*, protože jinak bys to s těmi zvířaty tak dokonale nesvedl. V Tramontaně je jeden z MacAranových *laranzů*. Vlastně jemu a jeho druhům máme tyto ptáky na konci naší pouti předat. Víš ty o těchto strážných ptácích něco víc, hochu?“

Romilly zavrtěla hlavou. „Dneska vidím prvního. I když jsem o nich hodně slyšel, že se třeba používají jako vyzvědači...“

„To je pravda,“ odvětil Dom Carlo. „Ten, kdo má *laran* jako ty, je s nimi ve stálém duševním kontaktu, když letí tam, kam se člověk potřebuje dostat sám. Když je někde vojsko před útokem, dá se jejich pomocí zjistit, jak je velké a co přesně má v úmyslu. Ta strana, která má ptáky vyzvědače, ta zpravidla také vyhrává bitvu, protože tu druhou dokáže překvapit.“

„A tito ptáci k tomu mají být vycvičení?“ „Vycvičení musejí být tak jako tak, aby nebyli nebezpeční,“ odpověděl Dom Carlo. „Je to dárek pro krále, který mu posílá jeden z jeho příznivců tady v kraji. Ale mí muži o nich skoro nic nevědí; zdá se, že tebe nám poslal sám Bůh, aby ses o ně postaral a oni dorazili ke králi v pořádku a zdraví.“

„Aby z nich měl nový majitel radost,“ dodala Romilly. „Vynasnažím se, aby si přivykli na lidskou ruku a lidský hlas. A taky aby se pořádně a zdravě najedli.“ Jestli je Ruven v Tramontaně, rozjímala pak v duchu, je docela dobře možné, že tito ptáci jsou určeni pro něj a on je ten *laranz*. Jak je ten osud zvláštní... Možná, že jestli se skutečně pracuje až do Tramontany, mohla by svůj *laran* rozvíjet při práci právě s těmito ptáky. „Po-

kud by to šlo, mohli by se vaši muži vydat na lov a chytit nějakou menší vysokou, aby se ptáci najedli. Ale ne moc čerstvou, jinak by jim to museli nadrobno nakrájet i se srstí a peřím...”

„To, co mají jíst, nechám na tobě,“ odpověděl Dom Carlo. „Jestli s nimi budeš mít nějaké potíže, tak mi přijď říct. Jsou to vzácní ptáci a já nechci, aby se s nimi nedobře zacházelo.“ Vzhlédl k obloze, která pozvolna karmínovatěla, když se velké slunce začínalo po poledni sklánět. Na dohled tam kroužila Preciosa jako malinká vznášející se tečka. „Tvůj jestřáb s tebou zůstává, i když může létat volně? Jak jsi ho to naučil? A jak se vůbec jmenuje?“

„Preciosa.“

„Preciosa,“ zašklebil se jeden z mužů, který přišel Domnovi Carlovi osedlat koně. „Jako panenka nějaké malé holky.“

„Přestaň se konečně tomu chlapci posmívat,“ pravil Dom Carlo. „Dokud se nebudeš o ty ptáky umět postarat ty, budeme jeho dovednosti potřebovat. Měl by sis také lépe hledět svého chervina. I ten může být v dobrém stavu, přestože to není kůň. Můžeš Rumalovi poděkovat, že ti ho ošetřil!“

„No to mám za co děkovat,“ odvětil téměř pohrdavě Alaric a odešel. Romilly ho pozorovala se slabým náznakem nesympatie; zdálo se jí, že si mezi těmito muži již stačila udělat nepřítel, aniž by se o to nějak zvlášť snažila. Možná ale, že se chovala poněkud netaktně, když se tomu chervinovi podívala na kopyta. Možná, že měla napřed Alaricovi říct, že by jeho chervin mohl mít vážné potíže s nohou. Ale copak to neviděl sám, nebo nevyčítal, že to ubohé zvíře ztěžka našlapuje? Tak to asi vypadá, když je někdo - jak se říká - bez talentu. Když neumí komunikovat s němými tvory. A s rozhodností vlastní mladým lidem si pomyslela, *když zvířatům nechce ani trochu rozumět; tak by na nich neměl ani jezdit!*

Krátce poté vyskočili opět do sedel a pokračovali v cestě, která nyní byla o něco strmější. Romilly se za ostatními začala poněkud opoždovat. Na těchto strmých horských stezkách byl chervin lepší než kůň. Místy, kde cesta byla obzvláště strmá, museli Romilly, Dom Carlo a Orain slézt z koní a vést je za uzdy, zatímco muži na mrštných a stabilních chervinech pokračovali.

čovali bez jakýchkoli omezení v jízdě. Celý svůj život prožila Romilly v horách a téměř z žádné scenérie neměla strach, ale tady ty ostré převisy nad propastmi a strmé srázy, naplněné mlhou a nesmírným prostorem, v ní jaksi vzbuzovaly hrůzu, takže se musela kousnout do rtu, aby zahнала strach. Jeli stále výš a výš, projížděli mlhou a mraky a ji začaly bolet uši, nemohla se pořádně nadechnout a srdce jí tak prudce bušilo, že téměř neslyšela klapot kopyt koní a chervinů na kamenité cestě. Jednou si vyndala kamínek z boty a sledovala, jak prudce skáče dolů po útesu, dokud jí nezmizel z dohledu v hustých mracích.

Na chvíli se zastavili a shlukli se. Orain ukázal na světlo na tmavé hoře nad nimi. Promluvil velice tiše, ale Romilly, která s koněm stála poblíž, ho slyšela.

„Tam to je, můj pane. Nevarsin, Sněžné město. Ještě dva nebo nanejvýš tři dny v sedle a jste, pane, v bezpečí zdí Svatého Valentina Sněžného.“

„A tvé věrné srdce tam spočine také, *bredu*. Ale všichni ti muži byli tak loajální, že kdyby věděli...“

„Pst, nevyslovujte to ani šeptem, pane... *Domne* Carlo,“ napomenul ho přísně Orain.

Dom Carlo k němu natáhl paži a poplácal ho po úzkých ramenou.

„Tolik jsi toho pro mě udělal, už od té doby, co jsme byli dětmi. Kdo jiný by mi měl stát po boku, když ne ty, bratře?“

„Ale, najdete desítky či stovky jiných, kteří vám rádi pomohou, můj...“ opět zaváhal, „*vai domne*.“

„Ale nikdo by mi nedokázal být tak oddaný,“ odpověděl *Dom* Carlo s něhou v hlase. „Dám ti všechno, co jen budu moci...“

„Pro mne bude největší odměnou, když uvidím, že jste na svém místě, kam náležíte,“ řekl Orain a obrátil se, aby pohlédl na ostatní, kteří se loudali po strmé stezce, vinoucí se kamsi dolů na dno průrvy.

Té noci tábořili na jedné mýtině. Mezi stromy rozprostřeli prostý stan, jenom mírně nakloněné plátno, aby v případě, že by pršelo, nepromokli na kost. Jako věrný služebník držel se Orain stále v blízkosti svého pána. Když si však rozkládali po-

krývky (a Romilly ještě kontrolovala, jsou-li ptáci v pořádku, a krmila je zbytky mršiny - za patřičných připomínek mužů ohledně nevábné vůně, kterou vydávaly), řekl Orain: „Rumale, pojd' si lehnout sem k nám. Nemáš moc pokrývek a i v tom plášti ti bude zima. Mohl bys v noci zmrznout, chlapče.“

Romilly jim vděčně poděkovala a odebrala se mezi ně. Sundala si jenom boty; nechtěla, aby ji viděli ve skrovném oblečení. Ale i pod pokrývkou a v plášti jí bylo chladno a byla vděčná, že ji vzali mezi sebe, kde bylo podstatně tepleji. Když usínala, byla si matně vědoma toho, že se Preciosa snesla z oblohy a uhnízdila se mezi větvemi u ohniště. Kromě toho pocítila ještě něco dalšího, dotyk *laranu* - myšlenky *Domna* Carla, okolí jejich tábora. Proběhla v myšlenkách okolí, jestli je všechno v pořádku, a zda muži, zvířata i ptáci spí.

Pak upadla do spánku.

3. KAPITOLA

Když šla po pasece prověřit zásoby a ptákům donést vodu, aby je napojila (jeden z mužů by měl jít na lov a něco pro ně chytit, přestože dneska už vypadali mnohem lépe, čechrali si peří a dokonce i čistili drápy), spatřila v jasném světle úsvitu zdi Nevarsinu, které zářily do okolí, jako kdyby byly ze sněhu či ze soli. Starobylé město, vybudované na svahu hory, těsně pod hranicí věčného sněhu. A nad ním, jako kostra hory promítající se na nikdy netajícím sněhu, se tyčily šedivé zdi kláštera vytesané do skály.

Jeden muž, jehož jméno neznala, tam právě nabíral vodu na kaši. Další připravoval obilí pro koně a cherviny. Alaric, statný a nabručený muž v prostém oděvu patřil k těm, z nichž měla největší strach. Nemohla se mu však úplně vyhýbat. Navíc měl pro ptáky určitý smysl, protože jednoho z nich vozil vpředu na sedle.

„Nezlobte se,“ oslovila ho Romilly, „ale musíte jít ještě dneska ráno na lov a chytit pro ptáky něco k jídlu. Když to ulovíte ráno, večer už to bude lehce zavánět a to je pro ně to pravé.“

„Ále,“ protáhl muž obličej. „Takže po jedné noci, kterou jsi s nimi strávil, se už cítíš oprávněn rozkazovat nám, kteří jsme s pánem byli po celý ten hladový rok? Který z nich tě měl, co? Nebo si tě půjčovali, teploušku jeden?“

Romilly, šokovaná hrubostí urážky, se s plamennou tváří bránila: „Nemáte právo mi něco takového říkat. *Dom Carlo* mi dal za úkol postarat se o ptáky a přikázal mi, ať dohlédnu na jejich řádnou výživu. A já *vai domna* poslouchám stejně jako vy!“

„To bych řekl,“ zašklebil se Alaric. „Asi se ti líbilo strkat svůj krásný hladký obličejíček a zjemnělé ručky do...“ Zbytek věty byl tak nechutný, že Romilly doslova nevěděla, co si pod tím má představit; a ve skutečnosti to ani vědět nechtěla. Snažila se zachovat zbytky důstojnosti (a přemýšlela, co by asi v takové ožehavé situaci udělal některý z jejích bratrů: vytáhl by nůž? Ona však není dostatečně vysoká, aby mohla s takto rozložitým mužem zápasit) a řekla: „Možná, že když vám sám *vai dom* vydá patřičné rozkazy, tak je přijmete,“ a odešla, zatínajíc zuby a zachovávajíc kamennou tvář, aby se nerozplakala, protože cítila, že má slzy na krajíčku. *Zatraceně! Hnusný chlap! Nesmím brečet, nesmím...*

„Ale ale, copak se nám stalo, že se tak kaboníme?“ řekl Orain a z legrace se zašklebil. „Něco se ti stalo? Co tě...“

Snažila se zachovat chladnou hlavu a vyhrkla první věc, která ji napadla:

„Nemáte navíc jednu rukavici, strýčku?“ Použila neformální titul, kterým se normálně oslovují muži ve věku jejího otce. „Nemohu ty ptáky brát na holou ruku, přestože svého jestřába takto zvládnou. Ale tihle mají tak dlouhé drápy, že mi ruka krvácí ještě ze včerejška. Měli by se proletět, aby si mohli chytit něco k žrádlu nebo najít kus nějaké zdechliny...“

„Rukavici ti dáme,“ ozval se hlas *Domna* Carla za nimi. „Dej mu tu svoji starou, Oraine. Je možná trochu opotřebovaná, ale ruku ti ještě dobře ochrání. V zavazadlech máme kusy kůže, můžeš si tam vzít, co potřebuješ. Ale proč je chceš nechat létat? Proč neřekneš někomu z mužů, aby šel na lov a přinesl jim něco čerstvého? Stejně sami také budeme potřebovat nějaké maso tak jako tak. Pošli někoho na lov...“ pokračoval, ale když pohlédl na Romilly, zvedl své nazrzlé obočí.

„Tak co se vlastně stalo?“ zeptal se laskavě. „Kdo z nich to byl, Rumale?“

Romilly se dívala na zem. Téměř neslyšitelně pronesla: „Nechci vám způsobovat žádné potíže, *vai domne*. Já s nimi mohu opravdu jít létat, stejně potřebují trochu pohybu.“

„To dozajista potřebují,“ odvětil Carlo. „Tak je tedy vezmi proletět, když chceš. Ale já nedopustím, aby moje rozkazy zůstaly nevyslyšené. Dej jí tu rukavici, Oraine, a já si promluví s Alaricem!“

Romilly spatřila, jak se mu zableskly oči, jako by šedivá ocel nože sjela po křemeni. Vzala si rukavici a s hlavou skloněnou se odebrala sundat Diblíka z bidýlka, připevnit mu řemínky a pustit ho proletět. Našla ztracené pero a pohladila jím ptáčí hrud'. Velká zlověstná hlava se sklonila a vypadala docela spokojeně. První krok k přivyknutí obrovského divokého ptáka na lidskou ruku a přítomnost byl tedy úspěšný. Když Diblík vzlétl a snesl se na nějakou mršinu v trávě, stála tam a sledovala, jak strážný pták žere; stál na jedné noze a zobákem a drápem trhal maso. Potom byl na řadě Rváč. Když nakonec pouštěla Šelmičku, trochu se jí ulevilo, protože Šelmička nebyla tak těžká a ji už bolela ruka.

Jsou to oškliví ptáci. Ale svým vlastním způsobem jsou krásní; síla a velice ostrý zrak... A svět by byl mnohem špinavější, než je, kdyby z něj tyto ptáci neodklízeli mršiny a hnijící maso. Byla nesmírně překvapená, když viděla, jak si ptáci neomylně, přestože byli na řemíncích, našli potravu, malé mršiny v trávě, které ona sama vůbec neviděla ani necítila. Jak jen ti muži mohli opomíjet jejich skutečné potřeby, když bylo tak jasné, po čem touží a co potřebují?

To je asi *laran*, pomyslela si Romilly a trochu se zastyděla. To je dar, který dostala do vínku, a na nějž si nemohla dělat žádný nárok, protože se s ním už narodila a nijak se o něj sama nepřičinila. Dokonce ani *Dom Carlo*, který měl vzácný *laran* také o čemž svědčilo, jak snadno dokáže komunikovat s ostatními lidmi a vyzná se v nich - s ptáky ale kontakt navázat nedokáže, byť se zdá, že o lidech ví všechno. *Macaranovský talent*. Takže její otec se mýlil, tak strašně se mýlil, a ona byla v právu, když vyžadovala, aby směla rozvíjet svůj vzácný a ojedinelý dar, jímž byla obdařena. Nevšímat si ho, zneužívat ho, pohrávat si s ním, necvičit ho - to všechno bylo velice, velice špatné!

I její bratr Ruven měl pravdu, když opustil Jestřábí hrad a chtěl rozvíjet svůj přirozený talent. Ve Věži našel svoje pravé

místo jako *laranzu* strážných ptáků. Jednoho dne to bude i její místo... „Šelmiččin zlostný křik ji vytrhl z denního snění a ona si pozvolna uvědomila, že pták dojedl a znovu tahá za řemínky. Romilly ji nechala trochu zakroužit, pak s ní navázala spojení a přikázala jí, aby se vrátila zpátky na zem. Přikryla ji kapucí, zvedla ji (byla vděčná za rukavici, kterou jí dal Orain, neboť i přes ni cítila, jak se jí ostré ptačí drápy zarývají do ruky) a posadila ji zpět na bidýlko.

Když se připravovala k jízdě, uvažovala realisticky o vzdálenosti, která je ještě před nimi. Bude se držet v Orainově blízkosti, jak jen to půjde. Kdyby ji Alaric našel samotnou... A pak se s hrůzou rozpomněla na hluboké a otevřené propasti, které včera míjeli. Jeden chybný krok, mírné uklouznutí a mohla by následovat kameny, které se koulely dolů po útesu, odrážet se, poskakovat. Než by dopadla dolů na dno, byla by celá potlučená. Cítila, jak se jí pomalu dělá špatně. Mohl by se snížit až k tomuhle? Ale vždyť mu vůbec nic neudělala...

Ukázala, jak je neschopný, *Domnu* Carlovi, kterého si bezpochyby vysoce cenil. Vzpomněla si na Roryho a přemýšlela, jestli někde na světě existují muži, jejichž .motivací a hnací silou by nebyla zlovolnost, nízká vášeň a nenávist. Domnívala se, že v chlapeckém převlečení bude alespoň uchráněna před nízkými pudy; ale i tady mezi samými muži jí byla ukázána jejich odvrácená tvář.

Její otec? Bratři? Alderic? Její otec ji chtěl prodat *Domnu* Garrisovi kvůli vlastnímu prospěchu. Alderic a bratři? Vůbec je neznala, protože neodhalovali svoji pravou tvář dívce, jíž považovali ještě za dítě. Bezpochyby uvnitř byli také zkažení. Se zaťatými zuby nasadila na koně sedlo a začala sedlat také koně Oraina a *Domna* „Carla. Mezi její povinnosti patřilo pouze starat se o ptáky, ale jak se věci vyvíjely, cítila se mnohem lépe ve společnosti koní než ve společnosti lidské.

Její snění přerušil laskavý hlas *Domna* Carla.

„Tak tys mi osedlal Bleska? Děkuju ti, chlapče.“

„Je to nádherné zvíře,“ řekla Romilly a poplácala klisnu po hřbetě.

„Vidím, že rozumíš i koním. Není divu, když v sobě máš macaranovskou krev. Tento pochází z planin u Armidy. Tam se chovají nejlepší koně v široším okolí, i když někdy se mi zdá, že nemají stejnou vitalitu, jako koně chovaní v horách. Možná jí taková cesta nedělá dobře. Někdy přemýšlím, že bych ji měl vrátit do jejího rodného kraje a sám si sehnat do této skalnaté divočiny koně z hor, třeba i *chervina*. Přesto však...“ jeho ruka spočinula na mohutné hřívě, „mám pocit, že by se jí po mně stýskalo. A navíc, protože jsem na útěku, nemám tolik přátel, abych se s nimi chtěl rozloučit, i když je to němá tvář. Řekni, chlapče, ty se v koních vyznáš: myslíš, že ve zdejšími prostředí by mohla trpět?“

„To si nemyslím,“ odpověděla Romilly po chvíli. „Proč by měla trpět, když je dobře krmena a dostává se jí laskavé péče? Možná byste jí jen mohl na těch strmých stezkách něčím obalit nohy.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Dom Carlo a kývl na Oraina. Pak se oba pustili do zabalování nohou svých koní, kteří vyrostli v nížinách. Romillin kůň byl z Hellersu, s chundelatýma nohama a hustou srstí, s chomáčem chlupů na nártních kloubech a prvně od chvíle, kdy utekla z Jestřábího hradu, byla ráda, že si ponechala svého koně. Tento, přestože se moc neznali, jí věrně sloužil.

Po určitém čase se konečně vydali po klikaté stezce dolů do údolí, kam dorazili k polednímu. Pak šli dál postupně se rozšiřující a udržovanou cestou do Sněžného města Nevarsinu.

Než tam však dojeli, museli ještě jednu noc strávit pod širým nebem. Tentokrát, když viděl, co Romilly předchozího dne podnikala, vydal Orain mužům rozkazy, aby se dobře postarali o své *cherviny*. Poslechli značně neochotně, ale důležité bylo, že vůbec poslechli. Romilly postřehla, jak jeden z nich protestuje: „Když máme s sebou toho kluka, proč by se nám o ně nemohl postarat on? Je to přece jeho práce, ne naše!“

„Jo, to sotva, když se Orain s tím spratkem skamarádil,“ mručel Alaric. „Zatracení ptáci! Ten fakan je s náma kvůli tomu, aby měl Orain pohodlíčko, ne kvůli ptákům. Myslíš, že náš pán svému kamarádíčkovi a poskokovi odepírá to, po čem prahne?“

„Zavři hubu,“ řekl mu třetí. „Do toho ti vůbec nic není, jsou to naši páni. *Dom Carlo* je dobrý a plně oddaný *Carolinovi*. A co se týče *Oraina*, je to králův nevlastní bratr. Toho sis nevšiml? Mluví sice jako nějaký poskok, ale když chce nebo když se zapomene, mluví vybraně jako *Dom Carlo*. A pokud se týče jeho osobních choutek, je mi docela fuk, jestli straní ženským, chlapům nebo králíčákům, pokud nevyjede po mé ženě.“

„*Romilly*, která celá zčervenala, se odklidila mimo doslech. Vzhledem k tomu, že vyrostla v rodině *kristoforů*, nikdy takové řeči neslyšela. Utvrdilo ji to v tom, že společnost mužů se jí líbí ještě méně nežli společnost žen. Po tom, co vyslechla, jí bylo stydno připojit se k *Orainovi* a *Domnu Carlovi*, takže strávila noc klepajíc se zimou mezi cherviny, kteří ji nedostatečně zahřívají. Do rána byla zimou celá modrá. Vmáčkla se k ohništi, kam až se dostala, aby si o hrnec s kaší trochu zahřála ruce. Teplé jídlo ji trochu rozešlo, ale když cvičila a krmila ptáky, ještě se třásla zimou. Stále reptající *Alaric* přitáhl dva králíčáky, kteří již začínali zavánět. Když je krájela, musela se hodně snažit, aby se nepozvracela. Začala však neustále kýchat. *Dom Carlo* na ni při sedlání koní na posledním úseku cesty soucitně pohlédl.

„Doufám, že jsi, chlapče, nenastýdl.“

Romilly tiše s odvrácenýma očima odvětila, že za to *vai dom* vůbec nemůže.

„Tak to si musíme vyjasnit jednu základní věc,“ zamračil se *Dom Carlo*. „Aby se mí muži cítili dobře, je pro mě stejně důležité, jako pro tebe je důležité, aby se dobře dařilo ptákům. Já za své muže zodpovídám, stejně jako ty zodpovídáš za ptáky. Nikdo z mé posádky nesmí zůstat stranou. Pojď sem,“ vyzval ji a položil jí ruku na čelo. „Máš horečku. Zvládneš jízdu na koni? Nechtěl bych to po tobě, kdybychom již dneska večer nebyli v teple kláštera, kde se o tebe dobří bratři postarají, jestli budeš nemocný.“

„Nic mi není,“ protestovala *Romilly* a byla upřímně zděšená. Nesmí si dovolit být teď nemocná! Kdyby onemocněla a mniši se o ni začali starat, brzy by při ošetřování zjistili, že je žena!

„Máš dost teplých šatů? *Oraine*, ty máš podobnou velikost jako on - půjč tomu chlapci něco teplého na sebe,“ řekl *Dom*

Carlo. Pak jí opět sáhl na čelo a proměnila se mu tvář; ostře se na Romilly podíval a na chvíli si byla jistá - nevěděla proč; bylo to díky *laranu*? - že on to ví. Ztuhla hrůzou, až se otřásla. Ale on se stáhl a tiše prohlásil: „Orain ti donese teplou vestu a punčochy. Všiml jsem si, že máš z těch bot nohy samý puchýř. Hned si je obleč. Jestli by ses cítil dlužníkem, můžeme ti to strhnout z platu, ale já nemohu - nemohu mít mezi svými lidmi někoho, komu není dobře a teplo. Běž k ohni a vezmi si je na nohy, a to hned.“

Romilly pokorně sklopila hlavu a šla za řadu koní a *chervinů*, kde si natáhla teplé punčochy. Jejím nohám se okamžitě ulevilo. Oblekla si také teplou vestu. Opět kýchl a Orain ukázal na kotlík nad ohněm, který ještě nebyl úplně prázdný. Vzal z něj trochu vývaru a z tašky vyndal nějaké listy.

„Stará medicína našich babiček bývá účinnější než recepty ranhojičů. Vypij to,“ přikázal jí a sledoval ji, dokud nevypila odporně chutnající nápoj. „No, je to hořké jako zklamaná láska, ale zažene to horečku.“

Romilly při pití nakyslého nápoje s příchutí ztuchliny zkrivila obličej. Vnitřně ji to zahřálo, ale ústa po tom měla celá stažená. Později dopoledne si však uvědomila, že přestala kýchat a že jí také přestalo téct z nosu. Když jela po jeho boku, řekla: „Tahle medicína by vám ve městě vydělala milióny, pane Oraine.“

Zasmál se. „Moje matka byla *leroniska* a studovala léčitelství,“ odpověděl. „Chodívala mezi venkovský lid a učila se od nich znát byliny. Ale velká města by se téhle medicíně jenom vysmála.“

Vzpomněla si, že je to králův nevlastní bratr; a teď obsluhuje jednoho z králových mužů v exilu, Carla od Modrého jezera. Co ti muži povídali, byla pravda, i když si to předtím neuvědomovala. Když hovořil s muži, mluvil venkovským dialektem. A když mluvil s *Domnem* Carlem - a překvapivě i s ní -, podle přízvuku by ho člověk považoval za dvořana. Na rozdíl od ostatních mužů se v jeho blízkosti cítila v bezpečí, jako by byla se svými bratry nebo s otcem.

Po chvíli se ho zeptala: „Král Carolin nás bude čekat v Ne-varsinu? Myslel jsem, že mniši přísahali, že se nebudou zaplé-

tat do žádných šarvátek mocných. Jak to, že se tedy v téhle válce postavili na stranu krále Carolina? Já - já toho vím tak málo o událostech dole v nížinách.“ Vzpomněla si, co jí říkali Darren a Alderic. Z toho mála její zvědavost jenom vzrostla.

„Bratři z Nevarsinu o trůn Hasturů nemají žádný zájem,“ odpověděl Orain. „Proč také. Poskytli mu přístřeší, protože - jak říkají - neudělal nikomu nic zlého a jeho bratranec - ten lump Rachal, který sedí na trůně - by ho byl schopný kvůli vlastním zájmům i zabít. Oni se do tohoto případu nijak nezaplétají, ale ani ho jeho nepřátelům nevydají, dokud bude pod jejich střechou.“

„Jestliže je Carolinův nárok na trůn oprávněný,“ ptala se dál Romilly, „proč tedy získal Rachal takovou podporu lidí?“

Orain pokrčil rameny. „Z chamtivosti, kvůli ničemu jinému. Moje pozemky jsou nyní v rukách jednoho z Rachalových poradců. Lidé podporují toho, kdo jim přislíbí více bohatství, a s tím právo nemá co dělat. Všichni tito muži...“ mávl rukou dozadu, kde je následovali ostatní, „mají drobné pozemky, které jsou určeny k zabavení: Neudělali nic špatného, jenom to, že byli loajální vůči svému králi; nechtěli se plést do zápasů vysoce urozených a mocných. Alaric to má těžké, protože... Víš, co udělal? Jaký zločin? Za který ztratil své pozemky a byl vržen do Rachalova vězení, kde ho odsoudili k useknutí ruky a jazyka?“

Romilly se zachvěla. „Takový trest musel dostat za něco opravdu ohybného.“

„Jenom v očích toho *cagavrezu* Rachala!“ odpověděl Orain hořce. „Víš, co spáchal? Jeho děti vykřikovaly ‚Ať žije král Carolin‘, právě když jejich vesnicí projížděl jeden z největších Rachalových mizerů. Nemysleli to nijak zle; pochybuji, že ti uličníci byli vůbec schopni jednotlivé krále od sebe nějak rozlišit. A tak ten ničema, Lyondri Hastur, řekl, že své děti měl pořádně vychovat. Sebral mu je, odvezl na převychování do svého hradu, kde mu museli sloužit. Alarica poslal do vězení. Jedno z dětí zemřelo a Alaricova žena, zdeptaná tím, co se jejímu muži a dětem přihodilo, vyskočila z okna a zabila se. Proto je Alaric takový a nečeká od nikoho nic dobrého, chlapče. Nejsi to ty, koho nenávidí; on nenávidí celý svět!“

Romilly sklonila hlavu k sedlu a hluboce si povzdychla. Věděla, proč jí to Orain povídá, a to jenom její obdiv vůči němu zvýšilo. Dokázal soucítit dokonce i s člověkem, který ho sám pomlouvá, a navíc mu to ještě prominout. Řekla tiše: „Zkusím na něj myslet aspoň z poloviny tak ošklivě, jako on myslí na mě, strýčku.“

Ale byla stále zmatená. Alderic mluvilo Hasturech jako o potomcích Bohů, velkých a šlechtných lidí, a Orain o Hasturech hovořil, jako by už i to jméno bylo urážkou.

„Jsou tedy všichni Hasturové špatní?“

„To vůbec ne,“ odpověděl Orain náruživě. „Lepší muž než Carolin po této zemi ještě nechodil. Jeho jedinou chybou je to, že je na ty darebáky ze svého rodu tak milý, laskavý, a že jim všechno odpouští...“ Jeho ústa se stáhla do něčeho, co měl být patrně úsměv: „Že těm ctižádostivým lotrům tolik odpouští.“

Pak utichl a Romilly, která pozorovala rysy v jeho obličeji, věděla, že se myšlenkami vzdálil tisíce mil nejen od ní, ale i od ostatních mužů a *Domna* Carla. Zdálo se jí, že v jeho mysli vidí obrazy nádherného města vystavěného mezi dvěma horskými průsmyky, položeného dole v zeleném údolí, na březích jezera, jehož vlny vířily z hlubin jako rosa. U břehu se zdvihala bílá věž, muži i ženy procházeli branami, vysokými a lадnými, jako by byly potaženy hedvábím. Město příliš krásné na to, aby bylo skutečností... A pocítila v něm také nesmírnou lítost, lítost uprchlíka, člověka bez domova...

Já také nemám domov, opustila jsem všechny své příbuzné... Ale možná mě bratr Ruven očekává v Tramontanské věži. A Orain je také sám a bez příbuzných...

Projeli velkou klenutou branou Nevarsinu právě ve chvíli, kdy padal soumrak a rychlá noc, běžná v tomto ročním období, počala zatemňovat oblohu deštěm. V čele průvodu jel Dom Carlo s kapucí přetaženou téměř přes celý obličej, aby mu nebylo vidět do tváře. Zamířili po staré městské uličce, dlážděné kočíčími hlavami a strmě se vinoucí k sněhem pokryté stezce, ke klášteru. Romilly měla pocit, že ji nikdy dříve ještě takto nemrazilo; klášter byl umístěn na ledovci, vytesaný do souvislého kusu skály, a když se před vjezdem zastavili před obrovskou so-

chou Otce břemen, sklánějícího se pod tíhou světa, a před menší, nicméně stále ještě obrovskou sochou Svatého Valentina Sněžného, celá se třásla i přesto, že na sobě měla dvoje teplé oblečení.

Vysoký důstojný muž ve volném hnědém hávu s mnišskou kápí jim pokynul, ať vejdou dovnitř. Romilly zaváhala; byla vychována jako *kristoforo* a věděla, že do kláštera, a to ani do místností pro hosty, nesmí žena vůbec vstoupit. Ale zvolila si tento převlek a teď už nemohla zpátky. Zašeptala modlitbu „Pozehnaný Otce břemen i Svatý Valentine, odpusť mi, nechci se sama vplétat do tohoto světa mužů a přísahám, že neudělám nic, co by se vám nelíbilo.“

Teď by to byl mnohem větší skandál, kdyby odhalila, kdo ve skutečnosti je. A přemýšlela, proč je ženám vstup sem tak přísně zakázán. Obávají se snad mniši, že kdyby tu byly i ženy, nedokázali by dodržet slib sebezapření? K čemu pak ty jejich sliby jsou, když ženě dokáží odolat jenom tehdy, když ji vůbec nevidí? A proč s _myslí, že by je ženy vůbec chtěly pokoušet? Když pohlédla na baculatého malého mnicha v kápi, měla co dělat, aby se nerozesmála při myšlence na to, že by žena musela být dobročinnější nežli svatý, aby neviděla jeho ošklivost a chtěla ho svést!

Pro jezdecká zvířata tam byly pohodlné stáje a zděná místnost s klecemi a bidýlky pro ptáky.

„Můžeš jít do města a koupit jim něco k žrádlu,“ řekl Orain a podal jí několik měděných kroužků. „Ale vrať se včas k večeři, která se bude podávat v ubytovně. A jestli se ti bude chtít, můžeš se zúčastnit večerních modliteb - mohl by se ti líbit sbor.“

Romilly poslušně přikývla a vnitřně se celá rozzářila. Darren jednou vyprávěl o tom, jak nádherně nevarsinský sbor zpívá.

Bohužel však jako student tenkrát neměl dost talentu, aby se k nim mohl přidat. I její otec se zmínil, že jedním z vrcholných okamžiků jeho života byl ten, když se zúčastnil slavnostní bohoslužby v klášteře a slyšel mnichy zpívat. Celá rozrušená spěchala do města. Měla i obavy z cizího místa, ale okamžitě našla prodavače ptáků, kterému vysvětlila, co potřebuje; hned jí dal pro strážné ptáky to nejvhodnější jídlo. Už si dělala starosti,

jak přenese přes celé město zapáchající poloshnilé maso, když jí prodavač oznámil, že mu bude ctí, bude-li smět dopravit potravu do hostinských prostor kláštera. „Vy bydlíte v klášteře, mladíku! Jestli budete chtít, mohu vám posílat každý den pořádné žrádlo pro ptáky.“

„Musím se zeptat svého pána,“ odpověděla. „Nevím, jak dlouho plánuje, že tu zůstaneme.“ Pomyslela si, jak je to vynikající nápad, že takové služby existují. Když jí však oznámil konečnou cenu, byla poněkud v rozpacích. Ale nebylo zbylí, tady nemohla jít jen tak ven a najít ptákům žrádlo. Zařídila tedy dodávku na dnešek a zítřek a zaplatila požadovanou částku.

Když se vracela šedivými a starými uličkami města se starobylými domy, obklopená zdmi, dostala strach. Uvědomila si, že ztratila s Preciosou kontakt, jakmile vjeli do bran Nevarsínu. A podnebí tady je pro jestřába tak chladné... Vrátila se Preciosa do příznivějšího podnebí? Jestřáb by ve městě nenašel nic k jídlu... Na ulicích se povalovalo dost mršin, jak se dalo čichem posoudit, ale pro jestřába, který potřebuje živou potravu, tady nebylo nic. Doufala, že Preciosa je v bezpečí...

Nyní však k jejím povinnostem patřili strážní ptáci. Dohlížela na jejich krmení a na dlážděném dvorku je pouštěla a cvičila. Když je nechávala proletět na dlouhých řemíncích, už tolik nekřičeli; usoudila, že si postupně na její hlas a ruku zvykají. Na okrajích dvorku - jak si povšimla - se shromáždil houf malých chlapců. Všichni na sobě měli volný klášterní háv. Ale na mnichy jsou ještě mladí, pomyslela si Romilly. Zřejmě to jsou studenti, kteří sem byli vysláni, jako sem byl vyslán i Ruven a pak Darren. Jednoho dne mezi nimi bude možná i její bratříček Rael. Jak se mi po něm stýská!

Pozorovali ptáky s nesmírným zájmem. Jeden, odvážnější než ostatní, zvolal: „Jak ty ptáky dokážete zvládnout a nezraníte se při tom?“ Přistoupil k Romilly, zanechav za sebou hlouček dětí, a natáhl ruku vstříc Diblíkovi. Romilly rychle naznačila, ať se okamžitě vrátí.

„Tohle jsou divocí ptáci a mají hrozně silné zobáky. Kdyby se ti strefil do oka, mohl by ti způsobit vážné zranění!“

„Ale vás nezraní,“ protestovalo dítě.

„Protože já to s nimi umím a oni mě znají,“ odpověděla Romilly. Chlapec se poslušně odklidil z dosahu ptáků. Napadlo ji, že není o mnoho starší než Rael. Může mu být kolem deseti či dvanácti. Na dvoře zazněl zvon a děti se za vzájemného pošťuchování a poskakování odebraly do haly. Zůstal tam jenom chlapec, který ji pozoroval.

„Ty neposlechněš ten zvon, jako tvoji spolužáci?“

„Já teď nemám žádné hodiny,“ odpověděl chlapec. „Až zazvoní ke sboru, pak musím jít zpívat a potom mám vojenský výcvik.“

„V klášteře?“

„Ze mě nebude mnich,“ odvětil chlapec. „Dochází sem jeden voják z vesnice a každý druhý den mně a několika dalším chlapcům dává hodiny. Ale teď nemám žádné povinnosti, a tak bych se na vás rád díval, jestli vám to nebude vadit. Jste, *vai domna*, *leroniska*, že to s nimi tak umíte?“

Romilly se na něj šokovaně zahleděla. Konečně se zmohla na otázku: „Proč mi říkáš *vai domna*?“

„Protože vidím, kdo jste,“ řekl hoch. „I když na sobě máte chlapecké šaty.“ Romilly vypadala tak polekaně, že pokračoval šeptem: „Ale nebojte se, já to nikomu nepovím. Otec představený by z toho byl v šoku, a já myslím, že vy nikomu ublížit nechcete. Ale proč na sobě máte ty šaty? Vám se nelíbí být dívkou?“

Copak by se to někomu mohlo líbit? podivila se Romilly a pak se sama sebe optala, jak to, že chlapcovy pronikavé oči vidí víc než oči ostatních. Na nevyslovenou otázku jí odpověděl:

„Byl jsem k tomu vycvičen, stejně jako vy k ovládání jestřábů a dalších ptáků. Abych mohl být jednoho dne svému lidu ve Věži k užítku jako *laranzu*.“

„Takové dítě?“ zeptala se Romilly.

„Je mi dvanáct,“ řekl důstojně. „Za pouhé tři roky ze mě už bude muž. Můj otec je Lyondri Hastur, králův poradce. Bůh mi dal šlechtickou krev, a proto musím být připraven sloužit lidu, kterému jednoho dne budu vládnout.“

Syn Lyondri Hastura! Vzpomněla si na příběh, který jí vyprávěl Orain o Alaricovi a smrti v jeho rodině. Předstírala, že je zaujatá ptačím řemínkem. Nikdy předtím nemusela své myšlenky skrývat a znala jenom jeden jediný způsob, jak si v takové situaci počínat: začít rychle o něčem mluvit.

„Mohl bys mi na chvíli podržet Šelmičku? Je z těch ptáků nelehčí, takže tě na paži nebude příliš tížit. Já ti ji uklidním, chceš-li.“ Pečlivě ji zahalila kapucí a vysílala k ní uklidňující myšlenky - *tento maličký je náš přítel, nic ti neudělá, neboj se* - a volnou rukou sundala rukavici, natáhla ji chlapci a posadila na ni ptáka. Držel ji a vši silou se snažil, aby se mu ručka netřásla. Podala mu pero.

„Pohlad’ ji tímhle po hrudi. Rukou se ptáka nesmíš nikdy dotýkat; i když ji máš čistou, mohla by mu narušit přirozené uspořádání peří,“ vysvětlila mu a on začal hladit hladký ptačí hrudníček perem, šeptaje mu uklidňující slova.

„Nikdy jsem ještě tak blízko strážnému ptáku nebyl,“ zamumlal potěšeně. „Slyšel jsem, že to jsou velice nepokojní a divocí ptáci, kteří se nedají pořádně ochočit. To je asi vaším *lارانم*, že se tak dokáží uklidnit, že, *domna*?“.

„Tady mi nesmíš říkat *domna*,“ napomenula ho tlumeným a klidným hlasem, aby nepolekala ptáka. „Říkají mi tu Rumal.“

„Je to tedy tím *lارانم*, Rumale? Myslíš, že bych se taky mohl naučit takhle krotit ptáky?“

„Kdyby ses to učil, tak jistě,“ odpověděla Romilly. „Ale měl bys začít s malými jestřáby, třeba s těmi, které pouštějí dámy, nebo s vrabčími jestřábkami, aby se ti rychle neunavila paže, protože by tvoje únava mohla mít na ptáka matoucí vliv. Ukaž, já už si Šelmičku vezmu,“ dodala, protože viděla, jak se mu ručka chvěje námahou. Posadila ptáka na bidýlko. „*Laran* ti. jenom pomůže vyladit mysl do souladu s myslí ptačí. Jenže podnebí tady je pro normální jestřáby moc chladné. Budeš muset počkat, dokud se nevrátíš zpátky do nížin.“

Chlapec si povzdychl a lítostivě se zahleděl na ptáka na bidýlku. „Tihle jsou tedy na výcvik obtížnější než obyčejní jestřábi, ano? Nemají něco společného s *kyorebni*?“

„Jsou si velice podobní,“ souhlasila Romilly. „I když jsou o něco inteligentnější než *kyorebni* a než obyčejní jestřábi.“ Vypadalo to, že je vůči Preciose neloajální, když to říká, ale po několika dnech strávených se strážnými ptáky seznala, že je to skutečně pravda.

„Mohu vám nějak pomoci, *dom*... Rumale?“

„Už je to skoro hotové,“ odpověděla Romilly. „Ale jestli chceš, můžeš jim do jídla přimíchat zeleninu a malinké kamínky. Jenže když se budeš dotýkat té mršiny, budou ti páchnout ruce, až půjdeš zpívat do sboru.“

„Tak se předtím zastavím umýt si ruce ve studni. Otec představený je stejně strašně tlustý a na zkoušky chodí věčně pozdě,“ oznámil chlapec a Romilly se usmála, když ho viděla porcovat zavánějící zvěřinu a prokládat ji bylinami a štěrkem. úsměv jí však z tváře velice rychle zmizel; uvědomila si, že ten chlapec je syn Lyondri Hastura a že jsou před ním všichni v nebezpečí.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho.

„Říkají mi Caryl,“ odpověděl chlapec. „Dostal jsem jméno po muži, který byl v době, co jsem se narodil, králem; jenomže otec řekl, že jméno Carolin v dnešní době není vhodné. Carolin byl král, ale říkali mi, že zneužil svoji moc a špatně vládl, takže na trůn musel usednout jeho bratranec Rachal. Ale na mě byl hodný.“

Romilly napadlo, že ten chlapec jenom opakuje to, co říkal jeho otec. Caryl připravil jídlo pro ptáky a zeptal se, jestli může prvního začít krmit.

„Nejdřív dej nažrat Šelmičce,“ řekla Romilly. „Je nejmírnější a už se s tebou - jak vidím - stačila trochu skamarádit.“

Donesl ptákovi jídlo a pozoroval ho, jak se na ně hladově vrhl.

Romilly zatím krmila ty zbylé. Na vnějším nádvoří kláštera zazněl zvon, lehce tlumený okolními zdmi. Chlapec se vydal pryč.

„Musím běžet do sboru,“ řekl. „A pak mám hodinu. Ale mohu přijít večer a pomoci ti nakrmit ptáky..., Rumale!“

Zaváhala, ale on vážně pronesl: „Já tvoje tajemství nevyzradím, to slibuju.“

Přikývla. „Tak dobře. Půjď, kdykoli budeš chtít,“ odpověděla a chlapec odběhl. Všimla si, že si ruce otřel vzadu do kalhot jako všichni ostatní kluci a že zcela zapomněl na slib, že si je umyje ve studni.

Když však zmizel z dohledu, povzdychla si a chvíli jen tak stála bez pohybu, na chvíli na ptáky pozapomněla.

Vlastní syn Lyondri Hastura, tady v klášteře. A tady se současně má Dom Carlo setkat s králem Carolinem, aby mu předal vzácný dar strážných ptáků a zřídil ve městě armádní jednotku. Není nepravděpodobné, že krále zná od vidění, takže kdyby byl král Carolin ve městě v převleku a přišel ke klášteru, mohl by ho poznat a pak...

Co se vlastně tak starám o to, jaký lump bude sedět na trůně? zněla jí v uších slova jejího otce. Ale Alderic, který se jí zdál být kromě jejích bratrů nejlepším mužem, jakého doposud poznala, byl Carolinův člověk, možná dokonce i jeho syn. Carlo a Orain byli též věrni exilovému králi. A poradce Lyondri Hastur, ať už jeho syn říká cokoli, byl patrně jeden z největších tyranů, o nichž kdy slyšela; nebo tak se jí to aspoň vzhledem k příhodě s Alaricem zdálo.

Byla mužem Domna Carla, aspoň do té doby, dokud od něj bude pobírat mzdu za poskytnuté služby. Měl by vědět o nebezpečí, které hrozí jeho pravému králi. Možná by mohl varovat krále Carolina, aby nechodil do blízkosti kláštera, když je tady chlapec, který by ho mohl poznat, a navíc prohlédnout jakýkoli převlek, do nějž by se oblékl. Chlapcovy oči viděly skutečně hluboko a má *laran*... Poznal přece, že Romilly je žena.

I když Domnu Carlovi ani jeho příteli nemohu říct, jak jsem zjistila, že ten chlapec vládne *laranem*...

Vrátila se do stájí vedle kláštera a našla koně v dobrých rukách. Stručně promluvila se štolby, co by mohli jejich koně potřebovat, a dala jim spropitné, jak se patřilo - štědrou hromádku stříbrňáků a měďáků, které jí Orain dal na potřebné útraty. Po setkání s mladým Carylem byla ve střehu, ale nikdo z lidí ve

stájích jí nevěnoval pozornost; všichni ji považovali za jednoho z učedníků, kteří přišli do kláštera. Pak se vydala hledat Domna Carla, aby ho varovala. V místnostech, které jim byly v klášteře přiděleny, však našla pouze Oraina, který si spravoval svoje veliké boty. Když vcházela, vzhlédl.

„Děje se snad něco s ptáky, chlapče?“

„Ne, ne, všechno je v pořádku,“ odpověděla Romilly. „Promiňte, že vás vyrušuji ve vašem soukromí, ale potřebuji nutněmluvit s *Domnem* Carlem...“

„To teď asi nepůjde,“ řekl Orain. „Je totiž u otce opata a se vši pravděpodobností se mu nezpovídá ze svých hříchů; není to žádný *kristoforo*. Copak bys potřeboval? Tady není celkem nic důležitého na práci, když jsou ptáci nažraní a v pořádku. Můžeš se jít podívat třeba do města, nebo jestli potřebuješ záminku, mohu tě někam poslat: třeba bys mi mohl vzít do správký tyhle boty,“ natáhl k ní ruku a dodal s potměšilým úsměvem: „Sám to ;totiž nezvládnou.“

„Rád to pro vás udělám,“ řekla Romilly. „Ale mám pro Domna Carlo skutečně naléhavý vzkaz. On - vy - vy všichni jste Carolinovi muži a já se právě doslechl, že - že někdo, kdo zná krále od vidění a patrně zná i některé z poradců, je tady s námi v klášteře. Syn Lyondri Hastura Caryl.“

Orainův obličej změnil výraz a rty se mu zkroutily do neslyšného zahvízdnutí. „Vážně? Ten vlčí oplégr je tady a roznáší jedy proti mému pánovi?“

„Tomu chlapci je teprve dvanáct,“ bránila ho Romilly. „A zdá se, že to je milé dítě. O králi hovořil hezky a říkal, že na něj byl vždycky hodný... Ale mohl by ho poznat...“

„To jo,“ odvětil ponuře Orain. „To zcela jistě. Právě vylíhnuvší se had může uštknout stejně jako starý. Dobrá, zatím ten chlapec nic špatného neprovedl. Ale nechci, aby se Alaric dozvěděl, že tu je, protože by mohl pomstít syna za syna... Kdyby syna pana .Hastura jenom spatřil, určitě by mu skočil po hrdle. Víím, jak mu asi je. Ale můj.pán se to musí dozvědět, a to co nejdříve.“

„Copak by Caryl *Domna* Carla poznal také? To se tak často vyskytoval na dvoře? *Dom* Carlo je...“ zaváhala. Je to někdo z Carolinových příbuzných?“

„Pochází z rodu Hasturů,“ přikývl Orain a povzdychl si. „Dobrá tedy, podívám se na toho chlapce a dám rychle vědět *Domnu* Carlovi. Bylo to od tebe prozíravé, že jsi mě varoval, chlapče. Jsem ti zavázán, Rumale.“ A jako propouštěcí gesto zvedl ze země záplatované boty: „Vezmi je do města. A aby ses neztratil, půjdu radši s tebou a ukážu ti cestu.“

Když vyšli z kláštera a scházeli uličkami starého města, zcela spontánně se paží zaklesl do Romilly. Horský vzduch byl štiplavě mrazivý a Romilly se pevně zahalila do pláště. Ale Orain, přestože měl na sobě jenom lehkou bundu, vypadal, jako že mu nic nechybí.

„Miluju horský vzduch,“ řekl. „Narodil jsem se v High Kimbi, i když mě pak přesunuli na pobřeží Hali. Stejně se doposud považuju za horala. A co ty?“

„Já se narodil v kopcích Kilghardu, ale na sever od Kadarinu,“ odpověděla Romilly.

„V kraji u Bouřlivých vrchovin? Tam to znám,“ pravil Orain. „Není potom divu, že máš jestřáby v krvi. Já taky.“ Zasmál se. „I když teď jsi můj mistr. Nikdy jsem ještě na ruce neměl strážného ptáka, a ani mi nijak zvlášť vadit nebude, když se tak nestane.“ Zabočili ke vchodu do krámků, z něhož byla cítit kůže, lepidlo a pryskyřice. Švec při pohledu na záplatované boty v Orainově ruce tázavě nadzvedl obočí, ale výraz rychle změnil, když Orain vytáhl z kapsy stříbrňák a měďák a položil je před něj na stůlek.

„Kdy je *vai dom* bude chtít mít hotové?“

„Obávám se, že ty už se opravit nedají,“ pravil Orain. „Ale dobře mi padnou a jsou moc pohodlné. Udělejte mi podle nich nové, protože asi budu muset cestovat vysoko do země věčného sněhu. Máš boty do dalekého Hellersu, Rumale? Pojedeš přece s námi do Tramontany, ne?“

Proč koneckonců ne? pomyslila si Romilly. Stejně nemám kam jít, a je to vůbec to nejlepší místo, protože tam je Ruven, nebo bych se tam o něm mohla něco dozvědět.

„Boty, které má váš syn na nohách, ty cestu přes ledovce nevydrží,“ řekl švec a podlézavě se na Oraina zahleděl. „Za dva stříbrňáky vašemu chlapci mohu udělat opravdu pevné boty.“

Až teď si Romilly uvědomila, jak štědře ji *Dom Carlo* za péči a znalosti o jestřábech odměňuje. Rychle řekla: „Já mám...“

„Ale ne, chlapče. *Dom Carlo* mi nakázal, abych dohlédl, mášli na cestu všechno potřebné jako ostatní,“ pravil Orain. „Tamhle se posad' a švec ti vezme míru..., synu,“ dodal se smíchem.

Romilly učinila, jak jí bylo nakázáno, a vyndala štíhlou nohu z neforemných tlustých ponožek. Švec si něco broukal, pískal si jakýsi popěvek, a při měření si zapisoval kusem křídý na tabuli p.,lavice kusé poznámky a čísla. „A kdy to má být hotové?“

„Už to mělo být včera,“ zavrčel Orain. „Budeme možná muset okamžitě opustit město.“

Švec se bránil; Orain smlouval několik minut a pak se dohodli na ceně a na pozítří.

„Mohlo to být už zítra,“ bručel Orain, když vycházeli z krámků. „Dneska ale tihle řemeslníci nemají kouska cti v těle. Hej!“ zvolal, když se Romilly otočila. „Nač se tak rychle vracet zpátky do kláštera, chlapče? Co kdybychom zašli někam na studenou Vařenou čočku a malé pivo? Po těch dnech na cestě, kdy jsme se živili jenom kaší a tvrdým chlebem, co chutnal jako psí suchary, bych si s největší chutí dal v šenku pečené kuře a trochu lahodného vína. Proč tak spěcháš zpátky? Ptáci ti snad neuletí, nebo jo? Koně jsou v teple a mniši jim dají trochu sena, když se nevrátíme. Pojdme se projít po městě.“

Romilly pokrčila rameny a souhlasila. Nikdy v tak velkém městě, jako je Nevarsin, ještě nebyla. Bála se, že kdyby se tady procházela sama, určitě by zabloudila, ale s Orainem se může ve spletitých uličkách naučit orientovat. V každém případě cestu zpátky do kláštera najde, stačí jít jenom po ulici přímo vzhůru do kopce - klášter byl vysoko nad městem.

Krátký zimní den zazářil a pak zase potemněl. Kráčeli mlčky městem. Orain mnoho nemluvil, ale ukázal jí několik významných míst, starobyrou svatyni Svatého Valentina Sněžného, jeskyni na hoře, kde prý přebývají a umírají svatí, kovárnu, v níž podle Oraina dělají nejlepší podkovy na sever od Armidy, a cukrárnu, kde studenti z kláštera rádi utrácejí své kapesné, když mají volno.

Zdálo se jí, jako by byla jeho bratrem, volná a svobodná, neomezovaná žádným zákonem, jak se má žena chovat. Cítila se s ním dobře, jako by ho znala celý život. Zcela pozapomněl na svůj venkovský akcent a hovořil příjemným kultivovaným hlasem. Trochu ho - jako Alderica - prozrazoval jen přízvuk lidí z nížin.

Nedokázala odhadnout, kolik mu může být let. Mladík už to nebyl, ale nezdálo se jí, že by byl starší než její otec. Ruce měl ztvrdlé a mozolnaté jako voják, ale nehty čisté a pěstované, ne špinavé a ulámané, jako měli ostatní muži *Domna Carla*.

Je to jistě urozený člověk, když je nevlastním bratrem exilového krále Carolina. Věděla, že její otec by ho přijal s poctami a choval se k němu jako ke šlechtici. I když Dom Carlo se k němu nechoval docela tak, jako by mu byl roven, přesto mu prokazoval přízeň a úctu a pokaždé ho žádal o rady.

Když padal soumrak, Orain našel hostinec a poručil jídlo. Romilly se chtěla ohradit: „To nemusíte - já za sebe zaplatím...“

Orain zavrtěl hlavou. „Nerad jím sám. A *Dom Carlo* mi říkal, že dneska večer bude večeřet s někým jiným.“

Sklopila hlavu a přijala nabídku. Nikdy předtím ještě v krčmě nebo v hostinci nebyla. Hned si povšimla, že tu kromě pobíhající tlusté servírky, která před ně předhodila jídlo a zase odběhla, nebyly žádné ženy. Kdyby Orain věděl, jakého pohlaví ve skutečnosti je, určitě by ji sem nepřivedl. Kdyby do takového prostředí nedej bože přišla žena, vzbudilo by to nesmírný rozruch, nikdo by to nebral jako samozřejmost. Nemohla by tu takto pohodlně sedět, nohy natažené na lavici naproti, srkat z korbelu cider a cítit, jak se z kuchyně line a postupně naplňuje místnost vůně lahodného jídla.

Ne, rozhodně je lepší zůstat chlapcem. Měla váženou práci, za každých deset dní dostávala tři stříbrňáky. Takový plat by si jako kuchařka ani dojička, případně v práci, kterou by dokázala zvládnout, nikdy nevydělalala. A také si vzpomněla, jak jí Roryho babička vyprávěla, že když se jí kdysi dařilo dobře, její manžel, když s ní nemohl spát, samozřejmě navštěvoval lože děvečky, aniž by se jí někdo obtěžoval zeptat, co si o tom myslí. Je lepší strávit celý život v kalhotách a vysokých botách, než plnit pravidelné povinnosti děvečky ve stájích!

Přistihla se, že přemýšlí, jestli paní Luciella takový režim zavedla i pro své posluhovačky. No, někdy zřejmě ano - byl tu Neldin syn. Romilly nedělalo dobře, když musela o otci takto přemýšlet, a připomněla si, že je *kristoforo*... Ale je v tom nějaký rozdíl? Ve světě, v němž vyrostla a byla vychována, bylo považováno za samozřejmost, že šlechtici mají nevlastní syny a dcery s *nedestrami*. O jejich matkách Romilly ještě nikdy nepřemýšlela.

Neklidně se zavrtěla na lavici a Orain se jí s úsměvem zeptal: „Máš hlad? V kuchyni něco tak hezky voní, co?“ Asi šest mužů házelo na desku. vzadu v hostinci šipky, několik dalších hrálo kostky. „Dáme si partičku šipek, chlapče?“

Romilly zakroutila hlavou, že to hrát neumí. „Ale nenechte se omezovat.“

„Takhle se to nikdy nenaučíš,“ řekl Orain a Romilly zjistila, že už stojí a připravuje se na hod.

„Drží se to takhle,“ instruoval ji Orain. „A lehce to hodíš, není třeba nijak prudce.“

„Takhle,“ řekl jeden z mužů, co za ní stál v davu. „Jen si představ, že ten černý kruh na stěně je Carolinova hlava a že za úspěšný zásah dostaneš padesát měděných reisů!“

„To spíš,“ ozval se hořce další z mužů za nimi, „že je to hlava toho krvelačného Rachala - anebo jeho svinského rádce Lyondriho, pána Hasturů!“

„Treasone,“ napomenul ho další hlas a muž zmlkl. „Takhle mluvit mimo Kadarin je dost nebezpečné - nebo ty snad víš, jestli sem Lyondri Hastur neposlal nějaké své špicly?“

„Pro mě za mě, ať se oba třeba usmaží v Zandruových kotlích,“ řekl další. „Proč by svobodného horala mělo zajímat, čím prdel sedí na trůně nebo jaký jiný syčák se na něj vecpe? Ať si oba táhnou do Zandruových pekel a užijí si to tam, aby jejich místa mohli převzít poctiví muži, kteří chtějí žít v klidu a míru!“

„Carolin ale něco provést musel, jinak by ho z trůnu nesedlil,“ ozval se někdo. „Tady dole jsou Halimynové toho názoru, že ti darebáci Hasturové si myslí, že jsou potomci svých ztracených bohů. Když jsem sem jel, slyšel jsem cestou spoustu povídaček, to bych vám mohl vyprávět –,“

Na šipky se rázem zapomnělo. Po Romilly se jich už nikdo nechopil. Zašeptala Orainovi: „Vy dovolíte, aby takto hovořili o králi Carolinovi?“

Orain neodpověděl. Řekl jen: „Jídlo už je na stole, Rumale. Přátelé, zahrajeme si později, musíme jít, aby nám nevystydlo jídlo.“ Ukázal Romilly, ať položí šipky a jde si sednout. Když dostali jídlo a Orain si krájel maso na malé kousky, mumlal si pod vousy: „Jsme tady ve službách krále Carolina, chlapče, ne abychom se hádali s hlupáky v krčmě.“ Po chvíli stále pološep-tem ještě dodal: „Jeden z důvodů, proč jsem chtěl jít do města, byl ten, abych se dozvěděl, jaké řeči se tady vedou. A zjistit, kolik lidí tady stojí při králi. Jestli tu budeme zřizovat jednotku, je nutné, aby tu měl zastání; jinak by ho někdo mohl zradit. Spousta věcí se sice dá udělat v tajnosti, ale zřít takhle armádu nejde!“

Romilly píchla vidličkou do pečeného masa a mlčky jedla. Všimla si, že když s ní Orain mluví, bezmyšlenkovitě upouští od svého hrubého přízvuku. a hovoří jako vzdělaný člověk. Nu, je-li to králův nevlastní bratr, jak se doslechla, není divu. Carlo je jistě také vysoce postaveným mužem věrným králi - se vši pravděpodobností též přišel o své pozemky a majetek, když byl Carolin sesazen z trůnu a musel uprchnout do kopců. Což jí opět připomnělo...

Nevím, má-li Carolin tady ve městě nepřátele, ale jednoho má rozhodně v klášteře. Nemyslím si, že by mu dítě, jako je Caryl, mohlo způsobit nějaké zlo, chlapec říkal, že král byl na něj vždycky hodný; ale jestliže se Carlo a Orain hodlají s králem

setkat uvnitř klášterních zdí; bude tam nejméně jeden pár očí, který ho pozná. Musejí zabránit tomu, aby tam vůbec vešel. Romilly rozjímal o tom, proč se tak stará, co se králi v exilu stane. Jak její otec častokrát říkal, co na tom záleží, jaký rošťák sedí na trůně, nebo jaký rošťák ještě větší se ho chystá z trůnu sesadit?

Orain a Carlo by nenásledovali špatného pána. Ať už se přidali k jakémukoli králi, ona mu musí zůstat věrná také! Příběh, který slyšela o zlém Lyondri Hasturovi, ji naplnil odporem, Zachmuřeně si pomyslela, že - aniž by si toho byla plně vědoma - se jaksí stala jedním z Carolinových spolubojovníků.

„Vezmi si ještě tuhle poslední kotletu, chlapče. Rosteš a potřebuješ hodně jíst,“ usmál se na ni Orain a zavolal na servírku, že si dají ještě trochu vína. Romilly se natáhla po další sklenici, ale Orain ji pleskl po ruce.

„Už ne, už jsi měl dost. Doneste chlapci cider, na tohle má ještě spoustu času! Nehodlám tě nést domů,“ dodal dobrosrdečně. „Chlapci v tvém věku v tomhle ještě neznají míru.“

Romilly si se zardělou tváří vzala džbánek, který před ní servírka postavila. Když začala pít, musela si přiznat, že jí to chutná víc nežli silné víno, po kterém ji pálila ústa a hlava se točila. Zamumlala: „Díky, Oraine.“

Přikývl a řekl: „Není vůbec za co. Kéž by mi byl býval nějaký kamarád vyrazil džbánek s vínem z ruky, když mi bylo tolik, co tobě! Teď už je na to pozdě,“ dodal s úsměvem, zvedl svůj korbel a zhluboka se napil.

Romilly tam ospale seděla a poslouchala. Orain se vrátil k tabuli s šípkami. Když se jí ptal, jestli si s ním zahraje, zavrtěla hlavou, že je unavená, a zaposlouchala se do hovorů, které se vedly u baru.

„Dobrý hod! Přímo do oka toho krále, kterého nemáš rád!“ „Slyšel jsem, že Carolin je v Hellersu, protože Halimynové jsou příliš měkkí na to, aby tam po něm pátrali. Asi by jim tam umrzaly zadky!“

„Ať už je Carolin kde chce, vždycky najde dost lidí, kteří ho budou podporovat. Je to dobrý člověk!“

„Ať už je Carolin jaký chce, udělám cokoli, aby ten lump Lyondri dostal provaz, který si zaslouží! Slyšeli jste, co provedl pánu di Asturien? Zapálil mu chudákovi starému dům a jeho i s manželkou pověsili na strom u cesty jen tak v pyžamech a pantoflích. Kdyby je nenašel jeden z jejich dřevorubců a nevzal je domů do tepla...“

Po chvíli se Romilly začala klížit víčka, za nimiž Carolin a uzurpátorský Rachal získávali obličej velkých horských koček, plížili se po lesích a trhali jeden druhého. Slyšela také pronikavý křik jestřábů a měla pocit, že se vznáší vysoko nad krajinou a pozoruje bitvu. Přeletěla nad bílou Věží, kde jí Ruven mával z cimbuří, pak se nějak vznesl, plachtil vedle ní a vážně jí povídal, že s tímhle by otec určitě nesouhlasil. Důstojně pronesl: „Otec břemen řekl, že člověku je zakázáno létat, a proto nemám křídla.“ Když to dořekl, spadl dolů jako kámen. Romilly procitla šubnutím - Orain do ní lehce strkal.

„Pojď, chlapče, už je pozdě, budou tu zavírat. Musíme se vrátit do kláštera.“

Dech měl ztěžklý vínem a zajíkával se. Přemýšlela, bude-li schopen vůbec odejít. Dala mu plášť na ramena a vyšli do mrazivé tmy. Bylo už opravdu velmi pozdě; většina domů již byla potemnělá. Někde zuřivě zaštěkal pes, ale jinak nebylo nic slyšet. Na ulicích bylo málo světla, jenom bledé studené světlo Kyrrdise se vznášelo nevysoko nad střechami města. Orainova chůze byla nejistá; krácel a jednou rukou se opíral o zdi domů, jak se snažil udržet rovnováhu. Když se úzká ulička proměnila ve schodiště, upadl jak široký tak dlouhý a opilecky klel. Romilly mu pomohla na nohy a pobaveně řekla: „Raději byste se mě měl přidržovat.“ Snažil se, aby jeho společník zůstal střízlivý, protože potřeboval někoho, kdo by ho dovedl zpátky do kláštera. Romilly byla vždycky dobrá v tom, že našla cestu, po které již jednou šla. Proto se jí snadno podařilo namířit jejich kroky vzhůru ke stínům kláštera.

„Oraine, víš, jestli je Carolin tady ve městě?“ zeptala se tičným hlasem, ale on se jí zahleděl s opileckým podezřením do očí a zeptal se: „Proč se ptáš?“ Pokrčila rameny a mlčela. Kdyby byl střízlivý, mohla by s ním o tom mluvit; ale aspoň že víno,

keré vypil, mu nerozvázalo jazyk a on tudíž neprozradí svoji misi a plány. Když procházeli poslední strmou uličkou vedoucí na dvůr k ubytovnám pro hosty kláštera, držel se jí pevně za paži a občas jí opile položil ruku na rameno. Romilly se však odtáhla; kdyby se k ní přiblížil příliš blízko, mohl by - podobně jako Rory - odhalit, že pod silným oděvem se přece jenom skrývá žena.

Mám Oraina ráda a vážím si ho, ale kdyby zjistil, že jsem žena, byl by stejný jako všichni ostatní...

Jak stoupali výš a výš, věšel se na ni stále silněji. Jednou se odklonil, rozepnul si kalhoty a ulevil si na zeď. Romilly byla nikoli poprvé vděčná za to, že vyrostla na farmě, takže takové věci snášela bez uzardění; kdyby byla domácká žena jako Luciella nebo její mladší sestra, byla by šokována nejméně desetkrát denně. Kdyby však byla domácí hospodyně, nikdy by ji patrně nenapadlo vzbouřit se proti sňatku, jež jí zprostředkoval otec, a nedokázala by cestovat s tolika muži, aniž by se nějak prozradila.

U klášterní brány zatahal Orain za provaz, na kterém byl uvázaný zvon, aby vrátného upozornil na to, že se vrátili. Bylo už hodně pozdě; Romilly na okamžik přemýšlela, jestli je vůbec ještě pustí dovnitř, ale nakonec se v bráně objevil bratr vrátný a s nespokojeným brumláním jim odemkl. Mračil se a nesouhlasně krčil nos, když ucítil vinný odér, který se kolem nich vznášel. Ale nakonec je vpustil a zakroutil hlavou, když mu Orain nabízel stříbrňák.

„To nemohu, příteli. Ale děkuji ti. Tady, tímto směrem, je tvá místnost,“ řekl a polohlasem dodal směrem k Romilly: „Zvládneš ho uložit?“

„Tudy, Oraine,“ ukázala mu dveře jeho pokoje. Uvnitř se Orain zmateně rozhlížel jako sova v denním světle. „Co...“

„Lehni si a spi,“ nakázala mu Romilly a strčila ho na nejbližší postel a sklonila se k jeho těžkým botám. Nesouvisle něco blekotala. .. Byl opilejší, než si myslela.

Chytil ji za zápěstí. „Jsi hodný chlapec,“ pronesl. „No jo, mám tě rád, Rumale - ale když ty jsi *kristoforo*. Jednou jsem slyšel, že můžete k Otci břemen... sakra...“

Romilly lehce vykroutila svou paži, přikryla ho pláštěm a tiše odešla, přemýšlejíc, kam se poděl Dom Carlo, když jeho postel byla ještě prázdná. Je snad ještě u otce představeného? Nic jí do toho nebylo, a navíc zítra musí být svěží a vstát časně, aby se postarala o strážné ptáky. Nechtěla sdílet pokoj spolu s jedním mužem z Carlovy posádky, a tak si zvolila, že bude spát ve stáji na seně. Bylo tam teplo a nikdo ji nemohl pozorovat, takže nemusela být tak opatrná, aby se náhodou neodhalila. Dokud zase neosaměla, vůbec si neuvědomovala, jak je namáhavé dávat neustále pozor na slůvka a gesta, která by ji mohla neprozřetelně zradit. Stáhla si boty a byla ráda, že má silné punčochy. Svalila se na kupku sena a pokoušela se usnout.

Překvapivě se jí však ani trochu nechtělo spát. Slyšela, jak se ptáci vrtí na bidýlkách a jak koně a *chervinové* chvílemi hrabou kopyty. Někde daleko v hlubinách kláštera zaslechla zvoněk a vzdálený pohyb nohou, jak mniši šli do noční služby, když svět kolem nich spal. Měl snad Orain něco proti *kristoforům*, když říkal, že ji má rád, ale že je *kristoforo*? Byl snad bigotní, co se náboženství týče? Romilly o tom nikdy moc nepřemýšlela, byla *kristoforo*, protože jím byl každý v její rodině a protože celý život slyšela, jak je Otec břemen dobrý a že jeho učení bylo - jak *kristoforové* říkali - přineseno z hvězd v době, na kterou si žádný smrtelník nepamatuje. Konečně, když z dálky zaslechla tlumený zpěv, zahrabala se hlouběji do sena a upadla do neklidného spánku. Zdálo se jí o létání, vznášení na jestřábích křídlech či na křídlech strážných ptáků. Nelétala však nad horami, nýbrž nad rovinami. a nížinami, které byly celé zelené a nádherné, byla tam jezera a široká pole a nad velkým jezerem se tyčila bílá věž. Pak se probudila, protože kdesi v klášteře se rozezněl zvon. Trochu zklamaně si pomyslela, že kdyby bývala večerela v klášteře, mohla si poslechnout, jak mniši zpívají. A možná, že by byla jedinou ženou, která to kdy slyšela...

Nu, zdálo se, že tu ještě pár dní pobudou. Snad bude k tomu mít ještě příležitost. Bylo veliké štěstí, že tady v klášteře Darren už nebyl; jistě by ji i ze svého místa ve sboru uviděl a poznal ji.

Jestli král Carolin přijde do kláštera, malý Caryl ho pozná - Dom Carlo ho musí varovat...

A pak zase usnula a zdály se jí zmatené sny o králích a dětech a o někom, kdo měl Orainův hlas a něžně k ní hovořil a ospale ji hladil. A potom už konečně usnula hlubokým spánkem beze snů a probudila se s prvním světlem do křiku strážných ptáků.

Život v klášteře se rychle změnil v rutinu. Ráno brzy s prvním světlem vstát, obsloužit zvířata, posnídat na ubytovně, něco příležitostně udělat pro Domna Carla či pro Oraina. Za dva dny už měla nové boty ušité přímo na míru. A za plat, který dostala – teď už byla v jejich službách deset dní – si v krámku s teplými oděvy koupila silné ponožky, aby si mohla ty od Oraina přeprat. Odpoledne: sama potulovala po Nevarsinu, radovala se ze svobody, kterou nikdy ve dnech, kdy byla způsobnou dcerou MacArana, nezakusila. Večer, když byli ptáci po letu zase zpátky na svých místech a ona po skromné večeři v klášteře, vkradla se vždycky do kaple, aby naslouchala mužskému sboru. Mezi chlapci měl jeden nádherný soprán, který zněl jako sladká flétna. Napjala zrak, aby se podívala, kdo to zpívá, a zjistila, že to je malý Caryl, syn Lyondri Hastura.

Nepřál králi Carolinovi nic zlého. Romilly doufala, že Orain zprávu Domnu Carlovi předal a on že bude nějakým způsobem varovat krále, aby nejezdil do města.

Jednou nebo dvakrát v následujících deseti dnech zašla s Orainem zase do krčmy, buď do té, v níž již byli, nebo do jiné; nikdy však již nevypil více než jeden či dva džbánky místního vína, které už na něj tolik nepůsobilo. *Domna* Carla od té doby neviděla; předpokládala, že někde pracuje na tom, aby sem do města král Carolin nejezdil. Věděla jenom, že odjel z Nevarsinu, aby krále varoval, že je tu někdo, kdo by ho mohl poznat. Nemyslela si, že by ten syn krále Carolina chtěl zradit, když říkal, že na něj byl král vždycky hodný; ale přece jenom by zůstal

věrný svému otci. Oraina se nevyptávala. Nic jí do toho nebylo a byla tomu ostatně ráda.

Zdrženlivě začala také uvažovat o tom, zda by v případě, že by jí jako ženicha vybral otec někoho, jako byl Orain, byla také odmítavá. Myslela, že patrně ne. Ale i to by bylo složité.

Protože tehdy bych byla vdaná, zůstala bych doma a nikdy nepoznala nádhernou svobodu ve velkém městě, hospůdky, lesy a pole, nikdy bych svobodně nepracovala a neměla vlastní peníze v kapse, nikdy bych pořádně nevěděla, že vlastně nejsem vůbec svobodná a volná, nikdy bych nepouštěla strážné ptáky.

Začínala ty velké ošklivé ptáky mít ráda. Už jí zobali z ruky jako vrabčí jestřábi či ptáčci z klecí pro děti. Možná jí zesílila paže nebo si na jejich tíhu aspoň zvykla, neboť je nyní vydržela mít na ruce podstatně déle, aniž by si uvědomovala, kolik váží. Když se s nimi dostala do kontaktu, cítila jejich přichylnost a lásku, což ji zpětně naplňovalo lítostí, že ztratila Preciosu; uvidí ji ještě někdy?

Zřídkka se setkávala s ostatními muži, kteří spali jinde. Jenom ráno a večer, když se scházeli v klášterní jídelně. Byla docela ráda, že tomu tak je; ještě stále se trochu bála Alarica a i ostatní jí byli cizí a připadali jí divní. Někdy se jí zdálo, že jedinou osobou, se kterou se setkává, je kromě dodavatele potravy pro ptáky, koně a cherviny malý Caryl, který za ní přicházel pokaždé, když mohl z hodin ušetřit trochu času. Pozoroval ptáky, bral si je na ruku a šeptal jim něžná slůvka. S Carylem se cítila poněkud neklidně, protože nemohla zapomenout na to, jak ji tituloval *vai domna*; bylo to pro dítě přece jenom velké tajemství, jež mělo udržet v tajnosti. Jednou přišel Orain do kaple, aby si poslechl zpěv. Posadil se úplně dozadu do stínu a ona si byla jistá, že chlapec v osvětleném sboru tvář osamělého muže v nejtmaší části kaple vidět nemůže. Ale věděla, že chlapec zná Carolina a jistě by poznal i muže z jeho dvora. Byla tak rozrušená, že tiše vstala a vyšla ven, protože měla obavy, aby dítě telepaticky nevycítilo její neklid a nepoznalo jeho příčinu.

Sváteční noc uprostřed zimy se pomalu blížila: na tržišti se začaly objevovat stánky s kořeněným pečivem zabaleným v

měděných fóliích a pestře pomalované hračky, prodavači cukrovinek zase plnili výlohy pečenými hvězdičkami z oříškového těsta. Romilly se při vůni cukroví náhle zastesklo po domově. Luciella ho vždycky pekla sama, říkala, že služebníkům se v tomto čase nemá přidělovat zbytečná práce. Skoro až zalitovala, že z domova odešla; ale pak se rozpomněla, že by tam svátky stejně nestrávila, protože by byla ve Špičatých vrších jako manželka *Domna* Garrise. A navíc by už určitě byla jako *Darissa*, celá napuchlá a ošklivá prvním těhotenstvím. Hrozně ráda by však poslala dárek Raelovi, nebo si aspoň přála, aby tady byl s ní a tu nádheru viděl na vlastní oči.

Ráno před velkým svátkem se probudila a spatřila, že do rohu místnosti, kde spala, napadal sníh, přestože v seně bylo příjemně a teplo. Zimní bouře se s kvílením přihnala od Stěny světa a na klášterním dvoře bylo prašanu až po kolena. Přestože si oblékla dva páry teplých punčoch a ještě jednu tuniku, stejně se chvěla zimou, když se šla mýt na dvůr ke studni. Kolem však ve sněhu pobíhali bosí studenti a malí novicové. Rozmýšlela, jak to dokážou, že se ještě navíc smějí, klábosí a hážou po sobě sněhové koule. Byli celí růžoví, určitě jim nebylo chladno, přestože ona měla ruce .modré od zimy!

Vrátila se do stáje, aby se postarala o koně a strnula úžasem: kůň *Domna* Carla nebyl na svém místě! Ukradl ho někdo? Nebo se jel *Dom* Carlo projet někam ven do tohoto psího počasí? Stále ještě trochu sněžilo a vločky sněhu vířily proti zatažené obloze.

Když nabírala na vidle čerstvé seno, aby ho předložila koním, vešel Orain. Tázavě se k němu otočila:

„Kůň *Domna* Carla...”

„Pst, hochu,“ řekl tiše. „Nezmiňuj se o tom hlavně před muži. Jeho život je ve tvých rukou; ani slovo.“

Romilly přikývla a on pokračoval: „Dobrá. Po svátku půjdeme spolu do města. Možná, kdo ví, možná pro tebe budu mít dárek, když jsi tak daleko od domova a od rodiny...”

Vypadalo to, jako by četl její myšlenky. Odvrátila se. „Nečekám žádné dárky,“ řekla s kamennou tváří. Věděl to, nebo to odhadl? Ale jenom se usmál a řekl: „Jsou svátky.“ A odešel.

Svátečního dne se Romilly pokoušela v hlubokém sněhu chvíli pouštět strážné ptáky, aby měli před jídlem trochu pohybu. Nespokojeně křičeli, když jim na nohy připevňovala řemínky a popoháněla je, ať vzlétnou. Byli plní energie a poklidně padající sních je rozčiloval. Na dlážděném dvoře byl také hluboký sníh, takže než ho přešla, měla ho plné boty, nohy jí zábly a prsty ztuhly. Byla celá zmrzlá, takže ani Carylova rozjasněná tvář jí nedokázala vrátit náladu. Pomyslela si: *V téhle zimě by bylo docela příjemné být dámou u krbu a nemuset dělat nic jiného, než vyšívat a péct cukroví!* Caryl měl na sobě jen tenkou tuniku, ruce nahé a nohy na sněhu bosé, takže se ho musela zeptat: „Tobě není zima?“

Potřásl hlavou a zasmál se. „To je první věc, kterou nás mniši naučili. Jak se zahřát zevnitř, pomocí dechu. Někteří starší mniši se klidně koupou ve studni a na vlastním těle si usuší šaty, než si je zase obléknou. Ale to je pro mě až příliš. Prvních deset dní, než jsem se to pořádně naučil, mi byla hrozná zima, ale od té doby jsem zimou už nikdy netrpěl. Chudáčku, Rumale, tobě ale musí být zima! Škoda, že tě to nemůžu naučit.“ Natáhl ruku, aby si vzal Šelmičku, a vážně řekl: „Pojď, můj ptáčku, musíš létat, já vím, že se ti sníh nelíbí, ale není dobré, abys tady celou dobu jenom seděl na bidýlku, musíš létat, aby ti zesílila křídla!“

Šelmička se vznesla a kroužila na řemínku. Caryl ho povoloval a sledoval, jak se vznáší. „Podívej, jak si s tím hraje, líbí se jí to i ve sněhu. Podívej se!“

„Vypadáš šťastně,“ řekla mu hořce Romilly. „Tobě se ta bouře tolik líbí?“

„Ne, chtěl bych jít ven, ale v tomhle počasí musím být uvnitř. Ani bojový mistr sem nemůže přijít, takže hodinu šermu mít nebudu,“ odpověděl chlapec. „Ale jsem šťastný, protože zítra je svátek a otec mě sem přijde navštívit. Stýská se mi po něm i po bratrech. Otec mi ale určitě přinese nějaký hezký dárek; je mi dvanáct a on mi slíbil meč. Třeba ho dostanu teď o svátcích. A

vždycky mě bere dolů do města na procházku, abych si mohl koupit cukroví a bonbóny. A matka mi vždycky v zimě posílá nový teplý kabát. Snažil jsem se toho hodně naučit, aby ze mě měl radost.“

Lyondri Hastur? Přejde sem do kláštera? Okamžitě pomyslela na Oraina a Domna Carla. Pak ji hned vzápětí napadla myšlenka na krále. Rychle ty myšlenky ztišila a zeptala se ho: „Otec už je tady?“

„Ne, ale přijede na svátky, pokud počasí nebude moc špatné, aby se mohl vydat na cestu,“ odvětil hoch. „Otec se však bouře nikdy nebojí! Má talent Dellerayů a umí počasí trochu ovládat. Uvidíš, že otec k večeru ztiší bouři.“

„To je druh *laranu*, o kterém jsem ještě nic neslyšel,“ namítla Romilly a snažila se, aby se jí nechvěl hlas. „Ty ho máš také?“

„Asi ne,“ odpovědělo dítě. „Zatím jsem to nezkoušel. Můžu si vzít Diblíka, zatímco ty pustíš Rváče?“

Podala dítěti řemínek a snažila se zakrýt své vzrušení. Alaric by měl být také varován; nebo se snad pokusí pomstít svému nepříteli, jehož považoval za vraha své ženy a dítěte? Sotva dokázala s chlapcem normálně hovořit. Když krmili ptáky, všimla si, že vrata do stáje jsou otevřená. Vyšel z nich Orain. Chtěla mu naznačit, aby se ztratil, ale už byl na dvoře a povídal: „Ty ještě s těmi ptáky nejsi hotov? Pospěš si, potřebuju, abys šel se mnou do města.“ Caryl se otočil a uviděl ho. Oči se mu trochu rozšířily.

„Pane,“ vydechl s mírnou úklonou, „co tady děláte?“

Orain sebou škubl a chvíli nic neříkal. „Našel jsem tu útočiště, chlapče,“ řekl nakonec, „neboť na dvoře, kde tvůj otec pomáhá vládnout, nejsem vítán. Uděláš kvůli tomu rozruch?“

„To jistě ne,“ odpověděl chlapec. „Pod střechami Svatého Valentina je i odsouzenec v bezpečí. Všichni lidé, co se zde nacházejí, jsou bratři; aspoň tak to *kristoforové* říkají. Mistré Rumale, chcete-li odejít se svým pánem, dám ptáky na místo sám.“

„Děkuju ti, ale já to zvládnou,“ řekla Romilly a dala si na zá-
pěstí Diblíka. Caryl ji následoval s dalším ptákem, kterého měl
posazeného na obou ručkách. Zašeptal jí: „Věděl jsi, že to je
jeden z Carolinových mužů? Tady vážně nejsou v bezpečí.“

Romilly předstírala, že má spoustu práce, a řekla: „Do toho
nám ale nic není. A ty bys měl utíkat do sboru, ne?“

Kousl se do rtu, zrudl a odvrátil se. Pak se bosýma nohama
rozběhl sněhem. Romilly se zhluboka nadechla. Chtěla se otočit
a promluvit s Orainem, ale jeho ruka jí sevřela rameno želez-
ným stiskem. „Tady ne,“ řekl. „Ne uvnitř těchto zdí. Nejsem si
jist, jestli tu někde nejsou zvědavé uši.“

Romilly mlčky dokončila svoji práci se strážnými ptáky a pro-
šla s Orainem branou kláštera. Ulice byla bílá a tichá, pokrytá
hustou pokrývkou sněhu. „To hasturské vlče?“ ozval se koneč-
ně.

Přikývla. Po chvíli řekla tak tichým hlasem, že se k ní Orain
musel naklonit, aby ji slyšel. „To ještě není to nejhorší. Jeho
otec Lyondri Hastur - se blíží k městu, aby ho o svátcích navští-
vil.“

Orain zaťal pěsti. „Zatraceně! Sám Zandru ví, že sem nejede
na bohoslužby! Jestli jenom na okamžik spatří...“ Orain zmlkl.

„Proč jen si *Dom* Carlo musel vybrat čas k odjezdu právě
teď? To by z toho jeden... Musím ho nějak varovat.“

Pak bylo ticho, jen jejich kroky tlumeně zněly ulicí. Nakonec
Orain změnil téma: „Pojďme do krčmy. Takové novinky potřebu-
ju zapít. Teď před svátky tam budou mít také cider s aromatic-
kým kořením, takže se dostane i na tebe!“

Romilly však vážně namítla: „Ale neměli bychom Alarica a
ostatní varovat, aby byli opatrní, když se tu má každou chvíli
ukázat Hastur?“

„Já jim to povím,“ odpověděl Orain. „Ale teď už toho aspoň na
chvilí nechme.“

V krčmě, v níž před několika dny Orain Romilly učil, jak házet
šipky, si poručil víno a jí horký cider. Byl sladký a chutný, takže
vděčně přijala i druhý pohár. „Mám pro tebe dárek,“ usmál se.
„Ten špinavý ošuntělý plášť, co pořád nosíš, by se nehodil ani

pro syna nějakého štolby. V jednom stánku jsem pro tebe objevil tohle - je sice starší, ale bude ti určitě slušet. „Kývl na servírku: „Přineste mi ten balík, co jsem si tady včera nechal.“

Hodil jí ho přes stůl. „Šťastné a veselé svátky, synu. Ať tě Avarra ochraňuje.“

Romilly rozvázala provázky a vytáhla zelený plášť, lemovaný vlnou z králíčáka a pečlivě vyšíváný tenkými proužky kvalitní kůže. Musí být pořádně starý, protože měl rukávy střižené z jednoho kusu. Takový střih vídala na obrazech s portréty jejich předků ještě na Jestřábím hradě; byl však volný, teplý a pohodlný. Shodila ze sebe obnošený starý plášť, který sebrala, když prchala z Roryho domu v lesích, a oblékla si nový. Trochu v rozpacích pak řekla: „Ale já pro vás nic nemám...“

Objal ji kolem ramen. „Já od tebe nic nechci, synu. Ale obejmi mě a dej mi pusu, jako bys dal tátovi, kdyby tady dneska byl.“

Romilly se zarděla, objala ho a lehce políbila na tvář. „Jste na mě tak hodný... Děkuji vám.“

„Nemáš zač. Teď jsi konečně oblečen tak, jak se na syna šlechtice patří. A taky se ti hezky hodí k tvým zrzavým vlasům,“ dodal. V těch slovech bylo tolik ironie, že Romilly přemýšlela, jestli ví, že je vlastně ženou. Byla si jednou dokonale jistá, že Dom Carlo to ví.

„Z toho starého můžeš udělat přikrývku pro koně,“ pravil Orain a kývl na pomocníka u výčepu, aby ho zabalil. Romilly by ho nejraději zahodila, aby se ho už nemusela nikdy dotýkat, ale v tomto počasí koně nemohou chodit nepříkrytí. A pokrývka, kterou měla, byla určená pro teplejší podnebí. Její kůň za něj bude v tomto bouřlivém nečase vděčný.

Toho večera bylo v hostinci jen několik lidí. Blížící se bouře a zítřejší svátek udržely většinu mužů doma u vlastního krbu, napadlo Romilly.“

Když dojedla, zeptal se jí Orain: „Dáme si ještě jednu partičku šipek?“

„Nejsem dost dobrý hráč, aby se vám se mnou vyplatilo hrát,“ odpověděla. Orain se zasmál: „To je fuk. Pojď, jdeme na to.“

Vstali a střídavě házeli šipkami. Přitom popíjeli ze svých pohárů a večer příjemně plynul. Náhle Orain ztuhl a zmlkl.

„Jste na řadě,“ řekla mu Romilly.

„Házej ty. Já se hned vrátím,“ odvětil Orain zájímavě. *Ještě nemůže být tak opilý*, napadlo Romilly. Přesto se rozešel kymá-civým krokem, až jeden z mála přítomných hostů se smíchem zvolal: „Takhle opilý, a svátek ještě nezačal! To se zítra budeš muset vína zdržet, kamaráde!“

Přemýšlela: *Není mu špatně? Neměla bych mu jít pomoci?* Jedna z věcí, kterým se Romilly vědomě vyhýbala, bylo chození na společnou latrínu za hostinec; to bylo místo, kde by se se vši pravděpodobností prozradila. Ale Orain na ni byl vždycky tak hodný, a jestli má nějaké problémy, pak by si jistě zasloužil pomoci...

Vnitřní hlas jí tiše povídal: *Ne. Zůstaň, kde Jsi. Chovej se, jako by se nic zvláštního nedělo*. Protože Romilly nebyla ještě zvyklá používat laran pro vcítění se do jiných lidí - přestože kontakt s ptáky nyní již brala jako samozřejmost -, nevěděla, jestli to je vzkaz nebo projekce jejích vlastních pocitů. Stejně ho však poslechla. Vykřikla, aby na sebe upoutala pozornost: „Hej, kdo si se mnou zahraje, než se můj kamarád vrátí zpátky s pitím?“ Když k ní přišli dva místní muži, hrála tak špatně, že brzy prohrála a musela se vyplatit tím, že jim koupila rundu. Zdálo se jí, že v nejvzdálenějším rohu místnosti se míhají stíny - snad Orain docela neodešel? S kým to mluví? Pokračovala ve hře a musela se vši silou přemáhat, aby se neotočila a nezahleděla se na vysokou a elegantní postavu s hlavou zakrytou kápí, která se mihla vedle Oraina. Ale jako by měla oči vzadu v hlavě, zdálo se jí, že všechno vidí, že slyší jejich šepot... Po zádech jí přebíhal mráz a neustále očekávala, kdy zaslechne výkřik, hlasy, řev. *Svatý otče břemen, který máš dneska svátek, řekni mi, jak jsem se zapletla do těchto záležitostí; jako by mi snad záleželo na tom, který král sedí na trůně Halimyrů? Ať je oba vezme čert; vyhnaneho krále i toho uzurpátora. Proč by měl tak dobrý člo-*

věk, jako je Orain, riskovat krk, protože nějaký král sedí na trůně Hasturů?

Jestli se mému příteli něco stane, tak já... Tady se zastavila. Co by udělala? Na rozdíl od svých bratrů neměla se zbraněmi vůbec žádné zkušenosti, nedokázala by se bránit. Jestli se mi dneska večer z toho podaří vyváznout se zdravou kůží; pomyslela si, požádám Oraina, aby mě naučil něco z bojových umění... Ale zasmála se a zvolala: „Dobrý hod, přímo do černého!“ Svoji šipku hodila nazdařbůh a byla zcela překvapená, když skončila poblíž cíle.

„Pij, hochu,“ povídal muž, který prohrával, a položil před ni džbánek s vínem. Romilly hltavě pila. Hlava se jí začala motat, a tak se v polovině zastavila. Všichni se však na ni dívali, a proto ho navzdory svému přesvědčení dopila do dna.

„Dáme si ještě jednou? Teď vyhraju já,“ řekl jeden z mužů. Pokrčila rameny a zvedla šipky. Po zádech jí přebíhalo mrazení, což znamenalo, že ji někdo potajmu pozoruje. *Co se tady v té místnosti děje? Ať jdou všichni k čertu!*

Pak se vedle ní opět objevil Orain a poplácal ji po ramenou. „A podívejme se, jak ti to dobře jde. Ale dej ty šipky pěkně svému učiteli, on ti ukáže další grify.“ Vzal si opeřené šipky a zavolal, aby mu donesli víno. Všimla si, jak se mu vzrušeně blýskají oči. Když šipky převzal další pár, zašeptal jí do ucha: „Po dalším kole musíme vypadnout. Dostal jsem vzkaz...“

Přikývla, aby poznal, že pochopila. V příští chvíli už Orain volal: „Co to tam člověče děláš, vždyť máš půlku nohy za čarou! S takovýmhle podvodníkem hrát nebudu, a obzvláště ne o svátcích! Nenechám se okrádat, i kdyby to mělo být jen o sklenici vína nebo stříbrňák!“ ukazoval rozzlobeně na muže, který právě házel. Muž se opile otočil a pustil se do něj.

„Hele, co si to ty přivandrovalče z nížin o sobě myslíš? Komu nadáváš do podvodníků? Koukej ta slova spláchnout dalším pohárem; nebo ti je vymlátím z huby!“ Strefil se Orainovi do brady. Hlava se mu s lupnutím zvrátila. Zamotal se, opřel se o stěnu a rozmáchl se pěstí. Romilly mrštila svoji šipku na mužovu ruku, která se právě chystala k dalšímu úderu. Útočník se obrátil, zaklel a chtěl se na ni vrhnout s rukama napřaženýma,

jako by ji chtěl uškrtit. Vyrasila, ale zakopla o soudek a upadla do pilin na podlaze. Orainova ruka ji zvedla a pomohla jí na nohy.

„Nechte toho!“ přistoupil k nim rozzlobený hostinský a velkýma rukama je od sebe oddělil. „Žádný rvačky! Koukejte pít!“

„Ten malej ksindl po mně hodil šipku,“ kvílel muž a ukazoval rukáv košile, který se červenal krví.

„Ty jsi malý dítě, který brečí kvůli píchnutí vosou?“ ptal se ho Orain a výčepní jim pokynul, ať jdou od sebe. „Sednout! Oba! Pokuta za rvačku je runda pro celou hospodu, od každého!“

Orain, aby ukázal dobrou vůli, vytáhl peněženku a vyndal z ní měďák. „Chlastejte a dávejte pozor, abyste se nezalkli! My jdeme někam, kde je klidněji,“ vyštěkl, chytil Romilly za loket a táhl ji ke dveřím z hostince. Venku se narovnal a rychle se jí zeptal tichým hlasem: „Nejsi zraněný?“

„Ne, ale...“

„Tak dobrá. Jdeme!“ nasadil vzhůru do kopce takové tempo, že mu Romilly sotva stačila. Věděla, že vypila příliš mnoho vína, a omámeně za ním klopýtajíc přemýšlela, jestli se pozvrací. Po chvíli se otočil a řekl: „Promiň, chlapče, chyt' se mě za rukáv,“ a nabídl jí paži. „Ten poslední pohár jsi už neměl pít.“

„Nevěděl jsem, co dělat jiného,“ přiznala se.

„A tím jsi mi zachránil krk,“ zašeptal jí. „Pojď, možná si budeš moci v klášteře ještě na chvíli odpočinout, než... Podívej!“ ukázal na jasnou oblohu. „Přestalo sněžit. Čekají, že se ukážeme na mši svaté. Všichni hosté kláštera, kteří nemají právě zlomenou nohu, se toho zatraceného obřadu musejí zúčastnit! A když se tak vyjasnilo, ten zkurvený Lyondri...“ Zaťal pěst. „Už tady může dávno být, lhář jeden, a sedět ve sboru a zpívat hymny jako kterýkoli čestný muž!“

Romilly se zmateně zeptala: „A poznal by vás, strýčku?“

„To poznal,“ odpověděl smutně Orain. „A ještě taky další.“

Je možné, že by Carolin byl někde v klášteře? napadlo ji. Nebo mluvil o Alaricovi, jehož rodina jím byla odsouzena k smrti? Nebo o Carlovi, který byl dozajista také uprchlík a jeden z

vysoce postavených mužů na dvoře krále Carolina? Orain měl ruku pod její paží.

„Pojď. Opři se o mne, hochu. Dělal bych, že mi je špatně a schoval se v ubytovně, ale to by mě dali do lazaretu a brzy zjistili, že mi není nic, až na to, že jsem vypil příliš mnoho vína!“

Podívala se na závěje sněhu, naváté prudkým větrem, který se objevil, jakmile sníh přestal padat. „Opravdu existuje laran, jehož pomocí čaroděj dokáže měnit počasí?“

„Slyšel jsem o tom,“ zamumlal Orain a opět se ponořil do mlčení. „Možná k tomu máš také vlohy, synu!“

4. KAPITOLA

Slavnostní obřad o zimních svátcích, který probíhal ve Svatém Valentinu Sněžném, byl známý široko daleko po Hellersu. Lidé proudili do Nevarsinu z dalekého okolí, aby si poslechli hymny. Romilly už některé předtím slyšela, ale neuměla dobře zpívat. Byla by bohoslužbu s radostí prožila, kdyby ji neznepokojovaly Orainovy starosti. Trval na tom, že si musejí sednout až dozadu, a když se „zeptala, kde je *Dom Carlo* a proč nepřišel na bohoslužbu, zachmužil se a odmítl jí odpovědět. Stačil varovat Alarica, aby do kaple raději vůbec nechodil. Ale ke konci bohoslužby, když se zpívala ukolébavka, zašeptal: „Po Lyondrim ještě ani stopy. Máme štěstí.“ Zašklebil se a zamumlal: „Ale ještě větší štěstí bychom měli, kdyby cestou někde spadl z útesu a do Nevarsinu nikdy nedorazil!“

Přesně, jak povídal Caryl, s počasím se děla nějaká kouzla. Nevěřím, že by se obloha tak rychle sama od sebe vyjasnila.

Zahlédla Caryl, jak září v přední řadě sboru a ústa má při zpěvu otevřená jako ptáček. Romilly se zdálo, že jeho hlas zní v celém sboru nejpronikavěji. Také bylo dobře, že tu *Dom Carlo* není, protože Orain by byl ještě nervóznější. Ten vysoký štíhlý muž sotva vydržel sedět na jednom místě, neustále se ošíval a jakmile bohoslužba skončila, byl okamžitě na nohou a už mířil dozadu ven z kaple. Šla s ním ke stájím a on zkontroloval strážné ptáky. Romilly to otrávil; copak si myslí, že se ona o ně nedokáže dobře postarat? Později se dozvěděla, co tam hledal a že vše připravil, aby mohli v případě potřeby okamžitě vyjet, ale v tuto chvíli z toho byla jenom nešťastná a přemýšlela, jestli je ještě opilý nebo jestli si myslí, že je tolik opilá ona, aby to

nezvládla. Prověřil také koně a *cherviny*, podíval se jim na kopyta, narovnal pokrývky a sedla, až si myslela, že se nervozitou rozbřečí. Trvalo mu to neskutečně dlouho. Nebo tam snad byl tak dlouho proto, aby se dozvěděl, zda Lyondri Hastur skutečně dorazí do kláštera?

Nakonec si povzdychl a otočil se k ní. „Hezké svátky, chlapče,“ řekl a neobratně ji objal. Jestli je ti tady moc velká zima, můžeš si jít lehnout do postele *Domna* Carla, nikdo to nepozná...“

„Myslím, že bych měl raději zůstat u ptáků,“ odpověděla Romilly a vyhnula se jeho pohledu. Nebylo to způsobené tím, že by mu nevěřila; žila s nimi v táboře a jestliže doposud její skutečné pohlaví nebylo prozrazeno, bylo nepravděpodobné, že by se tak stalo nyní, i kdyby spolu spali v jednom pokoji. A pokud by se tak stalo - Romilly se přistihla, že se cítí poněkud slabá, když o tom tak přemýšlela - Orain nebyl *kristoforo* a nebyl tudíž vázán jejich krédem cudnosti - celý život slyšela o tom, jak prostopášní lidé z nížin a *Halimynové* jsou. Nedokázala si však pořádně představit, že by se jí chtěl zmocnit. Přesto jí jeho dotyk nebyl příjemný a odtáhla se tak rychle, jak to jen šlo, neboť se rozpomněla na sen, který se jí zdál... Kdy ji držel v náručí a hladil ji, jako by byla žena, o čemž on ovšem nevěděl...

Zahrabala se do sena, stále ještě trochu opilá vínem, které vypila, a po chvíli usnula. Zdálo se jí, stejně jako předchozí noci, že letí na křídlech jestřába nebo strážného ptáka, a že vedle ní letí někdo, kdo mluví Orainovým hlasem a ospale ji hladí... Ponořila se do snu a ani ji nenapadlo, že by se měla bránit...

Náhle byla probuzena do pološera, protože zaslechla zvuk zvonů. Byl to nějaký rituál *kristoforských* mnichů o dnešním svátku? Posadila se a uviděla Oraina, který stál ve dveřích místnosti a byl bledý jako smrt.

„Rumale, chlapče! Je tady *Dom* Carlo? Teď není čas na nějaké výmluvy!“

„*Dom* Carlo? Už jsem ho neviděl několik dní! Co tím chceš říct, Oraine?“

„Bývaly doby... Ale ne, vidím, že ty vůbec nevíš, co mám na mysli. Sakra!“ Zamotal se a opřel se o stěnu. „Bláhově jsem doufal, že... Že nemohl být zajat! Aldones přísahal, že už byl varován a že je na útěku... Poslouchej!“ Zvedl ruku a ona uslyšela opětovné vyzvánění zvonů. „Jsme prozrazeni, někdo ho poznal, nebo poznal mě... Já věděl, že by dnes neměl riskovat!“ Zaklel a udeřil pěstí do zdi. „Rychle, chlapče, vstávej, jdeme do ubytoven! Vědí, že kdekoli se objevím já, nemůže Carolin - nebo jeho lidé - být daleko! A jako otec představený nemůže zradit přísahu, já nevěřím, že by ji pan Hastur dodržel, zvláště když se mu před nosem objeví Pán světla a rozkáže mu to...“

Orain byl nyní naprosto střízlivý. Vypadal špatně, hubený obličej měl celý bledý, ale oči se mu leskly hněvem.

„Ten jeho kluk... Myslíš, že něco svým kamarádům vyžvanil? Lyondriho syn! Jako pes, jako mládě vlka! Nejradši bych ho probodl dýkou, aby po světě neběhal další takový lump jako je jeho otec!“

Romilly se schoulila a Orain se zklidnil. „Ne, já bych dítěti nemohl ublížit, ani synu Lyondri Hastura. Obuj si boty, hochu! Musíme odsud rychle vypadnout, pryč z města. Jestli nás tady chytí, nic nám nepomůže. Běž zavolat - ne, půjdu tam sám, vzbudím Alarica a ostatní. Ty zatím připrav koně...“

Zazdalo se jí, jako by se před ní najednou objevila tvář *Domna* Carla. Ale on tam přece nebyl! Přesto se jí zdálo, jako by jí povídal: *Vezmi s sebou ptáky a jdi k nejvyšší bráně kláštera, po tajné stezce nad tajnými celami v ledovci.*

„Tak dělej, chlapče!“ naléhal Orain. „Na co koukáš?“

Romilly roztřeseným hlasem opakovala slova *Domna* Carla.

„Byl tady, já ho slyšel... Jeho hlas...“

„To byl ještě sen,“ odvětil Orain a netrpělivě trhl hlavou. Romilly se okamžitě zazdalo, jako by jí Carlův hlas v duchu řekl: *Ať si vzpomene na pásek z rudé kůže, o který jsme se rvali, až jsme si natloukli.*

Romilly chytila Oraina za rukáv, protože se chystal odejít pryč. „Oraine, přísahám, slyšela jsem *Domna* Carla - říkal něco

o pásku z rudé kůže, o který jste se rvali, až jste si oba natloukli...“

Orain nevěřicně zamžoural očima a zatvářil se podezřavě. „Ty máš *laran*, vid’? Myslel jsem si to. Ten pásek byl takový žertík mezi námi, už několik let. Vzbudím muže. Rychle se připrav, ať vypadnem!“

Romilly se přistihla, že má ruce úplně pevné, když sedlala zvířata, halila se do pláště, který dostala od Oraina k zimním svátkům (a byla vděčná, že je lemovaný kožešinkou) a dávala do postranních kapes na sedlech obilí pro zvířata a zavánějící maso pro strážné ptáky. Přikryla je kapucemi, protože bylo zcela nemyslitelné, aby je přepravovala uprostřed noci přes celý klášter a všechny přitom nevzbudila. Se zakrytými hlavami budou aspoň zticha. Jejich bidýlka připevnila ke svému a Orainovu sedlu, třetí pak k Alaricovu chervinovi.

Po chvíli vzhledla a všimla si, že Alaric pracuje vedle ní. „Nějaký lotr nás zradil,“ řekl a hlas se mu chvěl. Naslouchal vzdálenému znění zvonů, které se stále přibližovalo. „Prohledávají město dům po domu a až dorazí do kláštera, prohledají každou škvíru, každíčkou celu mnichů, i kapli! Tak co, chlapče, co uděláme; ty ses s Orainem radil. Pojedeme jim naproti branou!“

„Já se s ním neradil,“ odpověděla Romilly. „Ale nahoře je nějaká tajná brána...“

„A zatímco my budeme ztrácet čas hledáním tajné stezky, Lyondriho muži nás najdou a pověsí na provaz?“ ptal se Alaric. Romilly odpověděla pevným hlasem: „Nevěřím, že by nás *Dom Carlo* jen tak beze všeho opustil. Věřte mu.“

„Jo, ale *vai dom* je Hastur a říká se, že krev není voda...“ reptal Alaric.

„Alaricu!“ obrátila ho k sobě, překvapená vlastním jednáním. Po chvíli nabrala dech a řekla mu: „Přece sám nevěříte, že by se Carlo přidal k Hasturům proti... proti nám a Orainovi...“

„No proti Orainovi ne,“ odpověděl Alaric. „Vezmi to sedlo, hochu, dokud je čas. Kdo ví, kolik ho máme. Zřejmě jsi také ze šlechty...“ znejistěl mu hlas a vytratil se.

„Rychle to dodělej a nemluv nesmysly,“ napomenula ho ostře. „Mohl bys tenhle vak se zrním dát na sedlo? Sám to ne-zvládnu...“

Pomohl jí zvednout těžký vak s obilím na *chervina* a vyvedl zvíře ze stáje. Nějaká ruka ji pevně uchopila za zápěstí a ona chtěla leknutím vykřiknout, když tu si okamžitě uvědomila - aniž by věděla jak -, že to je Orainův stisk, přestože všude byla tma.

„Tudy,“ zašeptal. I když šeptal, poznala jeho hlas a ulevilo se jí. Nechala se vést do tmavé chodby, kde slyšela, jak se ostatní muži snaží při práci dělat co nejméně hluku; ozýval se jen šelest a občasné zapraskání. Někdo zakopl o kámen a tiše zaklel. Pak zaslechla tichý dětský hlas.

„Pane Oraine...“

„Á, to jsi ty, ty čerte.“

Caryl tlumeně vykřikl. „Nic ti neudělám,“ řekl tiše. Romilly ve tmě nic neviděla, ale podle zvuku bolesti v chlapcově hlase vy-cítila, že ho Orain pevně sevřel. „Ne, já jenom chci... Jenom vám chci ukázat tajnou stezku... Nechci, aby otec našel... Aby našel *vai domna*... Bude se zlobit, ale...“

„Nech ho, Oraine,“ řekla Romilly. „Nelže.“

„Dobrá. Věřím tvému *laranu*,“ odpověděl Orain a ona zaslechla úlevný výdech, jak Orain uvolnil sevření. „Ty tu stezku znáš? Budeš nás tedy vést. Ale jestli nás chceš napálit...“ dodal se zaťatými zuby. „Dítě nedítě, probodnu tě dýkou.“

Procházeli úzkou chodbou, až do sebe vráželi. Strážní ptáci ze tmy zmateně vykřikovali a někdo tiše zaklel. Romilly spatřila nějaký záblesk. Orain však přísně nakázal: „Okamžitě to zhasni!“

Světlo zmizelo a kdosi stále protestoval a bručel. „Ticho,“ rozkázal Alaric. Již se neozývalo nic, jenom zmatená zvířata, která ve tmě kráčela úzkou kamennou chodbou. Bylo tam jedno velice úzké místo, kde se museli seřadit jeden za druhého. Jeden *chervin* s nákladem mezi kamennými zdmi uvízl. Zlatic a jeden z mužů museli chvatně ze zvířete sejmut náklad, přičemž šeptem kleli. Později přišli na místo, kde byl tak špatný vzduch, jako by vycházel ze sírového jádra země, a Romilly

nedokázala potlačit kašel. Caryl špitl: „Je mi líto, ale bude to trvat jenom chvíli. Pozor na nohy, jsou tady praskliny a mezery, ať si někdo nezlomí nohu.“

Romilly ve tmě opatrně našlapovala, aby jí noha nezapadla do nějaké neviditelné škvíry. Konečně všichni došli až na konec chodby, kde ucítili chladný vzduch z ledovce a zavál tu i mírný vítr. Ocítili se venku pod mrazivou hvězdnou oblohou. Bledá tvář jediného měsíce, perlově zabarveného maličkého Mormallora, visela přímo nad kopcem a nebyla sama schopná osvětlit celé okolí. Pod nohama měli kluzký led.

„Touto stezkou nikdo nechodí,“ zašeptal Caryl. „Jenom několik bratří, kteří zde provádějí cvičení: žijí tu nazí. Ale i kdyby tu byli, vůbec by neměli tušení, kdo jste, a ani by je to nijak nezajímalo, protože oni se pohybují jenom v nebeských sférách a králové a války je nezajímají. Buďte prosím vás moc opatrní, číhá na vás tolik nebezpečí...“

„Jaká nebezpečí?“ zeptal se Alaric a chytil ho za krk. Caryl tiše vyjekl, ale nahlas nevykřikl.

„Od lidí žádná. Žijí tu ale ptáci bančí, přestože naši bratři se s nimi dohodli již za dob Svatého Valentina Sněžného, který se za ně modlil a nazýval je Božskými bratříčky...“

„Tys nás zavedl do hnízda bančíů, ty parchante?“ chrčel Alaric, ale Orain řekl: „Nech ho sakra být. Ještě jednou se toho chlapce dotkneš a uvidíš něco, co si budeš hodně dlouho pamatovat. Za ty bančí ten kluk nemůže, on nás chtěl jenom varovat; což neudělal ani otec představený.“

„Dej ty pracky od toho kluka pryč, Alaricu,“ ozval se další hlas. „Zbláznil ses?“ Objevil se *Dom* Carlo. Romilly si nevšimla, odkud přišel, ale prostě se tam mezi nimi najednou ocítl. Později jí došlo, že musel přijít nějakou další tajnou chodbou nebo tunelem, ale v ten okamžik mezi ně skočil jako kouzlem. Caryl trochu vylekaně vykřikl. Romillyny oči se temnotě již přizpůsobily, a tak viděla dítěti do tváře. Rozpřáhl náruč, aby *Domna* Carla přátelsky objal, a řekl prostě: „Strýčku! Jsem rád, že jsi v pořádku.“

„Jsem moc rád, že nejsi můj nepřítel,“ řekl Carlo, jako by nemluvil k dítěti, ale k někomu, kdo je stejně urozený a stejného věku jako on. Políbil chlapce na obě tváře. „Kráčej ve světle, chlapče, než se opět setkáme.“

„*Vai domne*,“ zachvěl se Carylovi náhle hlas. „Já jsem váš přítel, ne nepřítel. Ale - prosím vás - jestli se vám můj otec dostane do lliukou - ušetřete ho prosím, kvůli mně...“

Dom Carlo uchopil Carylova ramínka do obou rukou a řekl: „Přál bych si, abych ti to mohl splnit, synu. Přisahám při Pánu syětla, jemuž sloužím jako ty Otci břemen: nebudu na Lyondriho útočit, pokud on nezaútočí na mě. Pevně věřím z celého srdce, že se ke mně Lyondri Hastur nepřiblíží; nepřeju mu nic špatného, na rozdíl od něj. Kdysi to býval můj přítel. Za tu rozepří já nemohu.“ Znovu Caryla políbil a pustil ho. „Teď se vrať do postele, chlapče, než otec zjistí, že jsi byl v noci venku. Bude-li tě chtít otec představený potrestat, nechť při tobě stojí všichni bozi, *chiyu*.“

„Při tobě též, pane.“ Caryl se otočil a utíkal zpátky do tmavého jícnu chodby. Pak ho Alaric chytil v pase. Vzpouzel se, ale jedna rychlá rána ho znehybnila a on se s vyjeknutím bezvládně svalil Alaricovi do náruče.

„Zbláznil jste se, *vai domne*?“ podivil se. „Máte vlastního syna Lyondri Hastura jako rukojmí, a vy ho chcete nechat běžet? S tímhle štěnětem bychom se mohli z Rachalových rukou vykoupit, nehledě na to, že Lyondri by nám nemohl vůbec nic udělat!“

„Takhle se chceš odměnit za to, že nás vyvedl z nebezpečí?“ vykřikla zlobně Romilly, ale Alaricova tvář se ani nepohnula.

„Jsi blázen, chlapče. A vy s odpuštěním také, pane,“ řekl Orainovi a Domnu Carlovi. „Ten kluk nás možná vyvedl do bezpečí; kdopak by dokázal nevěřit bytosti s takhle andělskou tváří? Ale jeho příbuzní mají *laran*. A i když on nám nepřeje nic špatného, jak víme, že se nám prostřednictvím jeho *laranu* nedostanou na stopu? Nezkřívím mu na hlavě ani vlásek, ale půjde s námi, dokud nebudeme z ledovce venku a z dosahu Lyondriho mužů! Můžeme ho nechat v Caer Donnu nebo na nějakém takovém místě.“

„Jestli mu něco uděláš...“ řekl *Dom Carlo* s takovou zlobou, že *Romilly* doufala, že se jeho hněv nikdy neobrátil proti ní. Sáh chlapci na čelo. „Já bych se takto za chlapcovu věrnost neodměňoval! Ale v bezvědomí ho tu nechat nemůžeme, to by tu zmrzl,“ dodal. „Vezmeme ho tedy s sebou, když nám nic jiného nezbyvá. Nemůžeme čekat, až se probere. Ale později si to spolu vyřídíme, *Alaricu*,“ řekl zlostně a obrátil se k muži zády. „Dejte chlapce na jednoho z koní. Ty, *Rumale*, pojedíš s ním, protože v tomto stavu se neudrží v sedle,“ dodal a kývl na *Romilly*. „Nechci ho svazovat, jako by to byl vězeň. Tak rychle, jdeme!“

Zvedli bezvládného *Caryla* v bezvědomí do sedla a *Romilly* si vylezla za něj. Měla co dělat, aby chlapce na nerovné zledovatělé cestě udržela. Stále mlčky stoupali výš a výš. Ozývaly se jenom tlumené nepokojné výkřiky zakuklených strážných ptáků. Když tak *Romilly* vezla malého bezvládného *Caryla* v náručí, vzpomněla si na *Raela*. Zastesklo se jí po něm, prudce a bolestně. Uvidí svého bratříčka ještě někdy?

Úzká stezka byla strmá, tak strmá, že se *Romilly* musela v sedle naklonit dopředu. Jeli po úzké a zledovatělé cestě, takže ji to stálo skoro všechny síly, aby udržela celou tíhu bezvědomého *Caryla* a on jí nespádl ze sedla dolů. Ale ostatní muži měli také co dělat, aby zvládli nervózní *cherviny* a strážné ptáky, kteří byli neklidní, a přestože zakrytí kapucemi, občas křičeli a pokoušeli se mávat křídly a nespokojeně poskakovat po bidýlkách. To koně a *cherviny* ještě více znervózňovalo. Přemýšlela, co asi svými ostrými smysly cítí, a chtěla se s nimi spojit, ale na tak strmé stezce měla spoustu práce s tím, aby udržela sebe a bezvládného chlapce v sedle.

Jednou se ozvalo pronikavé zakvílení, které je náhle na okamžik paralyzovalo. *Romilly* cítila, jak jí v žilách tuhne krev. Její kůň se splasil a ona měla co dělat, aby ho zkrotila. Strážní ptáci také zpanikařili a začali sebou na bidýlkách nepokojně házet. *Romilly* ještě nikdy takový skřek neslyšela, ale nikdo jí nemusel povídat, co to bylo: byl to křik bančia, obrovského ptáka, který neumí létat a který žije nad sněhovým pásem. Je slepý, cítí však tělesnou teplotu všeho živého. Jeho neuvěřitelně

silné drápy jsou schopny rozčtvrtit koně či člověka jediným úderem. V noci navíc trochu vidí, zatímco ve světle rudého slunce je úplně slepý. Slyšela, že jejich hrozný skřek má oběť paralyzovat strachem; když ho tak v dálce slyšela, doufala, že nikdy žádného sama nepotká.

Caryl ze sebe při tom zvuku vydal tichý bolestivý sten, pohnul se a rukama si sáhl na bouli na hlavě. Jeho pohyb koně vyplašil, až mu málem na kluzké stezce podklouzla kopyta. Romilly se naklonila dopředu a naléhavě zašeptala: „To nic není, ale musíš být potichu. Cesta je tady moc nebezpečná, a jestli vyplašíš koně, může upadnout a my s ním. Nemel tak sebou, Caryl.“

„Slečna Romilly?“ zašeptal a ona ho okřikla: „Pst!“ Zmlkl a díval se na ni. Její oči si již na tmou zcela přivykly, takže viděla jeho vystrašený obličejík. Stále si s velkou opatrností prohmatával bouli na spánku a poučil oči. Doufala, že nezačne brečet.

„Jak jsem se sem dostal?“ zašeptal. „Co se stalo?“ Pak se rozpomněl: „Někdo mě udeřil!“ V jeho hlase zaznívalo spíše překvapení než zloba. Domnívala se, že on, jako rozmazlené dítě z nížin, ještě nikdy nedostal po hlavě, protože si k němu nikdo nedovolil nebýt laskavý. Držela ho pevně v náručí.

„Neboj se,“ šeptala mu, „nedovolím, aby ti někdo ublížil.“ Když to povídala, byla si vědoma toho, že kdyby na něj ještě jednou Alaric vztáhl ruku, sama by se do toho vložila. Posadil se v sedle do pohodlnější polohy. Teď, když už to nebyl neživý balík, který Romilly musela pevně svírat, aby nespadl, ovládal se jí kůň mnohem snáze.

„Kde jsme?“ zeptal se šeptem.

„Na cestě, na kterou jsi nás zavedl. *Dom Carlo* tě vzal s sebou, protože jsi byl v bezvědomí a kdybys tam zůstal, zmrzl bys. Nechce ti ale nijak ublížit. Alaric tě chtěl jako rukojmí, ale Orain nedovolí, aby se ti stalo něco ošklivého.“

„Pan Orain byl na mě vždycky hodný,“ řekl Caryl po chvíli. „I když jsem byl ještě malý chlapec. Škoda, že je s ním táta v rozepři. A otec představený se na mě bude taky moc zlobit.“

„Za to ty nemůžeš!“

„Otec představený vždycky říkal, že ať se nám přihodí cokoli, můžeme si za to pokaždé jen my sami,“ řeklo dítě a stále tlumilo hlas. „Pokud si to nezasloužíme v tomto životě, určitě toho jsme hodni v jiném. Pokud je to dobro, zasloužili jsme si to a můžeme ho užívat, pokud to je něco špatného, musíme také dokázat věřit, že jsme si to zasloužili, ale není lehké rozeznat, co je co. Moc tomu nerozumím,“ dodal prostě. „Ale on povídal, že to pochopím, až budu starší.“

„To jsem potom i já velice mladá,“ pravila Romilly a nemohla se nezasmát, když hovořili o vysoké *kristoforské* filozofii na této cestě plné nebezpečí, a navíc po boku tvrdých a ostřílených králových mužů. „Musím se totiž přiznat, že tomu také vůbec nerozumím!“

Orain zaslechl smích a odtáhl koně stranou z cesty a počkal, dokud ho nedojedou, na mírně rozšířeném místě. „Už jsi vzhůru, Caryle?“

„Já jsem nespál!“ bránil se chlapec. „Někdo mě praštil.“

„To je pravda,“ odvětil vážně Orain. „A dostal za to, to mi věř, od *Domna Carla*. Musíš teď však bohužel jet s námi až do Caer Donnu, protože sám se touto cestou vrátit nemůžeš. Já ti věřím, že bys nás úmyslně nezradil, ale vím, že Lyondri má *laran* a dokázal by z tvých myšlenek vyčíst, jakým směrem jsme se vydali. Dávám ti své slovo, které jsem na rozdíl od tvého otce nikdy neporušil, že až se dostaneme do Caer Donnu, pošleme tě zpátky s vlajkou vyjednaváče. On...“ ukázal ramenem zahaleným v plášti na *Domna Carla*, který jel před nimi, „on to s tebou nemyslí nijak zle. Ale musím tě varovat, aby sis v této společnosti dával pořádný pozor na jazyk.“

„Pane,“ začal Caryl, ale Orain lehce zakroutil hlavou a rychle řekl: „Jestli by se ti jelo lépe za mnou, tak si můžeš přesednout, jen co dojedeme na konec této úzké stezky, protože tady se nikde jinde nedá zastavit. Nebo jestli mi dáš slovo Hasturů, že se nepokusíš utéct, zařídím, abys mohl jet sám na jednom z *chervinů*.“

„Děkuji,“ odpověděl chlapec. „Ale raději zůstanu s...“ zajíkl se a polkl zbývající slova. „S Rumalem.“ Byla šokována tím, jak je duchapřítomný. Byla si jistá, že žádný jiný mladičký člověk by v

těchto extrémních podmínkách nepamatoval na to, že nesmí vyzradit její tajemství.

„Tak jed'te opatrně,“ řekl Orain. „Dávej na něj dobrý pozor, Rumale.“ Začal se opět věnovat svému koni a Romilly si poté, co ho před sebou pohodlněji usadila - bylo by lepší, kdyby si sedl za ni, ale na této cestě se skutečně nedalo zastavit a vyměnit si místa -, uvědomila, že on její tajemství chrání i tehdy, když tím nic nemůže získat; a navíc by si tím mohl přidělat potíže u těch, kteří ho zajali. Je to skutečně neobvyklé dítě, chytřejší než Rael; pocítila však výčitky svědomí, když takto smýšlela o svém bratříčkovi.

On věděl, že je žena. Občas měla pocit, že to *Dom Carlo* ví také a že si to z nějakého důvodu nechává pro sebe. A pak si ještě vzpomněla - kolik se toho stalo od chvíle, kdy se probudila! -, co jí přesně řekl Orain, když hledal *Domna Carla*. *Je tady Dom Carlo? Ted' není čas na nějaké výmluvy!* Svěřil se tedy Carlo Orainovi, že ví o tom, že je žena, žena, která se rozdává, a proto ho dnes ráno přišel hledat do její postele? I v třesuté zimě Romilly zrudly tváře studem. Inu, když s nimi jezdí v mužském přestrojení, co si asi myslí, že je?

Pokud to ví, nedá se nic dělat. A co si o ní myslí, to je jeho věc. Aspoň, že to je gentleman a nerozšiřuje to tady mezi těmi křupany. Orain se jí začínal líbit víc a víc.

Z útesu nad nimi se opět ozvalo děsivé zaskřehotání bančia. Bylo to tentokrát o něco blíž a Romilly cítila, jak jí projíždí mrazivá vlna, jako by se jí každá kost v těle otřásala tím skřekem. Věděla, jak se kořist tohoto ptáka musí cítit; celá ztuhla a necítila nic jiného, než tu děsivou vibraci, která jako by jí zatemňovala okolní svět. Caryl se rozplakal a rozechvěle si pevně oběma rukama ucpal uši. Viděla, jak muži před nimi mají co dělat, aby zkontrolovali vyplašené koně, strážní ptáci divoce tloučou křídly a *chervinové* vydávají své zvláštní výkřiky a po zledovatělé cestě téměř poskakují hrůzou. Jeden klopýtl, upadl a shodil svého jezdce, který sklouzl několik metrů dolů, než se mu podařilo zarýt podpatky do ledu a vstát, aby své zvíře chytil. Další zvíře do nich narazilo a vznikla tak překážka. Muži kleli a snažili se rozmotat uzdy. Ke zmatku se přidával křik strážných ptáků, tlu-

kot jejich křídel, a navíc se znovu ozval ten děsivý skřek z útesu nad nimi, doprovázený ještě jedním.

Romilly lehce Carylem zatřásla. „Přestaň!“ rozkázala mu. „Pomoz mi uklidnit ptáky!“ Její dech byl také nepravidelný, viděla, jak se jí v ledovém vzduchu kouří od nosu, ale snažila se rychle navázat kontakt a vysílat vlny klidu, míru, potravy a lásky. Cítla, jak se pomalu zklidňují. A když se k ní přidal Caryl, ptáci se jeden po druhém ztišili a klidně seděli na svých bidýlkách v sedlech a Carlo s ostatními muži opět dokázali zvládnout jízdní zvířata. Carlo na ně kývl, aby se všichni shlukli. Cesta se tam právě rozšiřovala, takže mohli vytvořit polokruh.

Útes nad nimi začínal získávat proti blednoucí obloze své obrysy; černá skaliska průsmyku lemovaly růžovofialové mráčky. Úsvit byl nedaleko. Stezka před nimi se úžila a vedla přes ledovec. Když se podívali vzhůru, spatřili nemotorný stín, jenž se pohyboval na skále. Ozval se další příšerný skřek, doprovázený ještě jedním o kousek výš. Orain sevřel úzké rty a zachmuřeně pravil: „To právě tak potřebujeme. Dvě tyhle příšery! Do rozednění nám zbývá ještě dobrá hodina, ale i když bude na obloze svítit slunce, stejně bychom jim nedokázali utéct. Čekat však nemůžeme; jestli se nám vydali po stopách, musíme tu plán před rozedněním přejít, abychom se mohli na protější straně skrýt do lesů. Na ledě by nás i slepý dokázal vystopovat, nehledě na to, že Lyondri si s sebou vezme svého *leronise*!“

„Jsme přímo v jícnu pasti,“ zamumlal Carlo s kamennou tváří. Po chvíli řekl do ticha: „Nikdo nás nepronásleduje, aspoň zatím! K tomu nepotřebuju žádného *leronise*. Byl to hloupý nápad, Alaricu, vzít s sebou toho chlapce; Lyondri nás takhle bude pronásledovat až do všech devíti Zandruových pekla! Takhle získal navíc ještě další záminku k odvetě!“

„Dokud je ten chlapec s námi,“ pronesl Alaric se zaťatými zuby, „můžeme si aspoň vykoupit životy!“

Caryl se vzpřímil v sedle a nazlobeně řekl: „Můj otec by svoji čest za svého syna neprodal, a ani já bych to po něm nikdy nežádal!“

„Lyondri má nějakou čest?“ posmíval se jeden z mužů. „Sladký bančíův dech vás vítá do Zandruova sedmého pekla!“

„Nehodlám poslouchat, co tady povídáš...“ začal Caryl, ale Romilly ho zachytila v pase, nežli stačil slézt z koně a napadnout mluvčího. „Stačí, Caryle,“ řekl Carlo tiše. „Naprosto tvoje pocity chápu, ale teď není čas na nějaké šarvátky, protože se musíme co nejdříve nějak dostat na druhou stranu. Přestože ti nechci nijak ublížit, jestli nebudeš držet jazyk za zuby, budeš muset dostat roubík. Mí muži nemají náladu poslouchat obranu toho, kdo jim jde po krku. A ty, Garane, i ty, Alaricu, vy buďte také zticha. Nemá smysl přít se s hochem o čest jeho otce, nehledě na to, že máme před sebou důležitější práci, než hádat se s malým klukem!“ Opět vzhlédl, neboť další pronikavý skřek bančia přerušil jeho řeč. Romilly viděla, jak se mu napjalo tělo snahou potlačit pouhý fyzický strach, který se tím křikem probudil v jejich mysli. Romilly pevně objala Caryla, přesně nevědouc, jestli chce utišit dítě nebo ztišit svůj vlastní strach. „Pomoz mi uklidnit zvířata!“ zašeptala. Bylo dobré dát mu nějakou práci, aby se nezabýval vlastní hrůzou.

Opět se kolem rozšířila utěšující vlna vibrací a ona poznala, jak se její talent, *lاران*, nebo ať už ho nazývají jakkoli, znásobuje mocným darem malého potomka Hasturů. Když bylo znovu ticho, Alaric pravil s rukou na dýce: „Už dříve jsem lovil bančiy, *vai domne*. A zabíjel je.“

„O tvé odvaze nepochybuj,“ odpověděl Carlo. „Ale myslíš, že na této úzké cestě dokážeme bančím čelit, aniž bychom přišli o lidi či koně? Nemáme s sebou hluché psy, ani sítě a provazy. Možná, kdybychom se skryli za koně a cherviny, mohli by se spokojit s koni, ale pak nás ještě čeká nejhorší kraj v Hellersu! Ale jestli tu budeme jen tak stát, je jisté, že jsme přímo v rozervěných čelistech pastí!“

„Lepší zobák bančia, nežli laskavá milosrdnost někoho z Lyondriových mužů,“ pravil jeden z jezdců a s obtížemi vybočil z čela kavalkády. „Jsem připraven snášet to, co vy, můj pane.“

„Škoda, že svým talentem nemůžeš také ovládnout tamhleto stvoření,“ pohlédl Orain na Romilly s trpkým úsměvem. „Kdyby se ti podařilo ty ptáky zvládnout tak, jak to děláš s jestřáby a strážnými ptáky, potom bychom se Hasturovým *leronisům* dokázali pohodlně ubránit!“

Romilly se při té myšlence mimoděk zachvěla... Proniknout do mysli těchto zběsilých masožravců, dlících ve výšinách? „Doufám, že jen žertujete, *vai domne*,“ vydechla.

„A proč by *nemohl laran* působit také na bančíy, když funguje u strážných ptáků a domácí drůbeže?“ zeptal se Caryl a vzpřimil se v sedle. „Všichni byli stvořeni přírodou, a když Rom... a když Rumalův talent dokáže utišit strážné ptáky, tak bychom možná spojenými silami mohli bančíy zvládnout a přesvědčit je, že bychom jim nebyli chutnou snídaní.“

Romilly opět pocítila, jak jí probíhá citelná vlna strachu. Ale před dychtivýma očima mladého Caryla jí bylo stydno přiznat, že se bojí.

Carlo tiše řekl: „Velice rád předám zodpovědnost za naše bezpečí do rukou dvou dětí, když síly dospělých selhaly. Takže, jestli byste nám dokázali pomoci - jiné cesty totiž není, když se tu budeme déle zdržovat, všichni do jednoho pomřeme. Tvůj otec ti jistě, můj malý Caroline, neublíží, ale obávám se, že nás ostatní čeká nevyhnutelná smrt, a ne moc rychlá ani příjemná.“

Caryl zamžoural očima a pronesl: „Nechci, aby se vám přihodilo něco zlého, pane. Nevěřím, že by otec pochopil, že jste dobrý člověk; *Dom* Rachal ho zřejmě proti vám hodně poštvál. Jestli vám ale mohu nějak pomoci, aby měl čas o vaší hádce v klidu a rozumně přemýšlet, pak milerád udělám, co bude v mých silách.“ Romilly neuniklo, že je ze svých slov trochu vyplašený. Když se dali znovu do pohybu, zašeptal: „Mám z toho strach, Rumale. Vypadají tak děsuplně, že člověk sotva věří, že i oni jsou Božími stvořeními. Ale budu se snažit myslet na to, že požehnaný Svatý Valentin Sněžný se s nimi přátelil a nazýval je svými bratříčky.“

Nechce se mi moc se přátelit s bančíy, pomyslela si Romilly a pobídla koně kupředu zatažením za uzdu a stiskem kolen, přičemž ke zvířeti vysílala uklidňující myšlenky, aby zahнала jeho strach. Ale takhle přemýšlet nemůže. Musí si uvědomit, že tatáž síla, která stvořila psy a koně, které tolik milovala, i jestřáby, které milovala nade vše, stvořila také bančíy, protože s nimi má jisté úmysly, i když Romilly nechápe, jaké. I strážní ptáci, kteří vypadají tak děsivě, se stali milými a přátelskými ptáky,

když si na ně zvykli. Šelmičku měla moc ráda, a i k Diblíkovi a Rváči něco cítila.

Když bančí bude mým bratrem... Pocítila, jak v ní bublá pocit zdánlivého pobavení, který mohl být čímkoli, jen ne hysterií. Že by na skalisku ďábelky vykřikoval její jemný bratr Ruven, skromný Darren, či miloučký Rael?

Zaslechla, jak si Caryl něco sám pro sebe špitá. Zachytila jenom nějaká slůvka: *Otče břemen a Požehnaný Valentine...* Poznala, že se dítě modlí. Pevně ho k sobě přitiskla a zabořila si tvář do jeho ramínek v plášti. Zavřela oči. Může se jim podařit - nebo to je jen holé šílenství -, proniknout svými myšlenkami do mysli bančá? *Jen jestli bančiové nějakou mysl mají*, napadlo ji, ale okamžitě zárodky hysterie potlačila. Nikdo nevěděl, že je žena, takže se tady nemůže strachem rozbrečet! S nelibostí si povšimla, že Orain a Dom Carlo vypadají, že mají také strach. A jestliže se bojí i oni, nerná důvod se za svůj strach stydět!

Opět zavřela oči a pokusila se zformulovat si modlitbu, pro tože si na žádnou jinou nemohla vzpomenout. *Otče břemen, ty víš, kvůli čemu se chci modlit. Prosím pomoz mi, abych dokázala učinit to, co by nás mohlo zachránit!* říkala polohlasem. Pak si povzdychla a nahlas řekla: „Zkusíme to, Caryle, pojď. Spojíme se...”

Vyslala myšlenky mimo své tělo, v těle si ponechala jen ty nejnnutnější, aby se vzpřímeně udržela v sedle koně, jenž se po cestě pohyboval nejistým krokem. Podařilo se jí spojit se s koňmi, kteří se plni strachu pohybovali pomalým krokem kupředu, víceméně z věrnosti ke svým jezdcům; dostala se i do myslí strážných ptáků, kteří byli polekáni skřekem, ale snažili se nepodlehnout zmatku, neboť jim její a Carylův vnitřní hlas - kterému plně důvěřovali - nakázal, aby byli klidní. Posouvala se dále, cítila něco chladného a děsuplného, opětovně pocítila ten hrůzný skřek, který probíhal vším stvořeným, pevně si spojila ruce s Carylovými, zůstala uvnitř tohoto pocitu a pokoušela se proniknout dál do neznáma.

Zprvu si byla vědomá jen nesmírného tlaku, tak sužujícího hlasu, až jí začalo kručet i ve vlastním žaludku. Cítila nesmírnou zimu a touhu po teple, touhu po světle a teple domova, dotyk

tepla, který jí projel s intenzitou téměř sexuální touhy. Snažila si stále uvědomovat, že je Romilly a že proniká do mysli bančá. *Chudáčku hladový, je ti zima, vid'?. Hledáš jenom teplo a potravu, jako všechny ostatní živoucí bytosti...* Zamžil se jí zrak a neviděla nic, cítila jenom, že je *bančí*, chtělo se jí na okamžik bojovat a prát se o teplo, trhat a cítit neskutečnou lahodnost horké tryskající krve... Cítila, jak svírá Carylovy ruce, a pak si zbývající částí vědomí připomněla, že je člověk, že je žena s dítětem, které musí chránit, a že všechno záleží jenom na její zručnosti...

Pevně se přitiskla ke Carylovi, cítila jeho uklidňující duševní dotyk, cítila ho jako tichý šepot: Bratře bančí; jsi spojený se všemi živými tvory, jako jsem spojen i já. Bůh tě stvořil, aby ses rvalo kořist a trhal ji. Miluju tě a ctím takového, jakým tě Bůh stvořil, ale v této divočině jsou zvířata, jež se nebojí; neboť je Bůh neobdařil vědomím. Hledej si kořist mezi nimi, bratříčku můj, a mě nech projít... Ve jménu Svatého Valentina Sněžného tě prosím, abys své břemeno nesl sám a nesnažil se ukončit můj život dříve, než vyprší určený čas. Požehnaný je ten, kdo se modlí; a ten, kdo nechává žít...

Nechci ti nijak ublížit, přidala se Romilly k duševnímu vysílání chlapce, hledej si prosím potravu jinde.

Na okamžik se jí všechny pocity - vědomí sama sebe, mysl koně, na kterém jela, i chlapce, kterého držela v náručí, mučivý bančíův hlad a touha po teple - slily v jedno, v průzračnou vlnu radosti, jež se jí rozběhla po celém těle. Rudé paprsky vycházejícího slunce ji naplnily teplem a zaplavily blaženým pocitem štěstí, Carylovo tělo zase pocitem něhy a lásky a tváří v tvář nebezpečí si náhle pomyslela: *i kdyby si mě bančí vybral za svou kořist, stala bych se jeho životodárnou látkou. Ale i já chci žít a radovat se ve slunci.* Takový pocit intenzivního štěstí ještě nikdy nepoznala. Věděla, že má na tváři slzy, ale na tom nezáleželo, byla částí všeho, co žilo a dýchalo, byla součástí slunce a hor, dokonce i chlad ledovce byl jaksi vzrušující, neboť v ní umocňoval teplo vycházejícího slunce.

Pak se ta jednota náhle roztříštila a zmizela. Byli na cestě dolů do průsmyku a vysoko nad nimi se komíhala postava ban-

čího vedle vchodu do jeskyně, aniž by jim věnovala nejmenší pozornost. Caryl jí plakal v náručí a pevně se jí držel. „Mělo to takový hlad a my ho připravili o snídani.“

Poplácala ho po rameni, příliš rozechvělá, aby mohla mluvit, protože se stále ještě trochu cítila být ovládána tím zážitkem. Carlo chvatně řekl: „Děkujeme, chlapci. Skutečně bych se nerad stal snídání bančia. Když má takový hlad, ať se nají něčeho jiného.“

Muži na ně hleděli s obdivem. Orain pronesl roztřeseným hlasem, aby přerušil kouzlo: „Ale vždyť jsme moc tuzí a tvrdí, aby si na nás ten bančí opravdicky pochutnal. Jeho choutky lépe uspokojí čerstvé a měkké masíčko ledního králíka.“ Všichni vypukli v smích. Romilly se cítila slabá, stále jakoby v moci kouzla, jež všude kolem sebe pomocí *laranu* opředli.

Dom Carlo začal něco hledat v tašce u sedla. Odkášlal si a řekl: „Nevím, jak bych se vám dvěma mohl odvděčit. Vzpomínám si jen, že *leroni* po takové práci mívá pořádný hlad. Na, vezměte si,“ podával jim sušené maso, ovoce a plátky chleba. Romilly se zakousla do kusu masa, ale pak náhle ztuhla.

Tohle maso bylo jednou živá bytost, jak bych se ho mohla zmocnit? Nejsem o nic lepší než bančí. Tenhle kousek masa býval živoucím dechem všech mých bratří. Vyplivla maso a vzala si místo něj kus. sušeného ovoce.

Toto bylo sice také živé, ale nedýchá už a neotravuje mě vědomím toho, čím kdysi bývalo. Otec břemen stvořil život také pouze za tím účelem, aby se ostatní živí tvorové měli čeho najíst. V ústech cítila sladké ovoce a extáze se jí na okamžik vrátila, cítila, jak se toto ovoce vzdává své sladkosti, aby přestala mít hlad...

Caryl měl také ústa plná tvrdého chleba, ale všimla si, že i on odložil maso, přestože jeden kousek nesl stopy jeho ostrých zubů. Prožíval tedy totéž, co ona. Jako vzpomínka na dávný sen se jí vybavily chvíle, kdy klidně jedla maso, a přemýšlela, jak toho vůbec byla schopna.

Ani potom; když slunce stálo vysoko na obloze, když rozbili improvizovaný tábor, aby dali koním zrní a strážným ptákům

maso, nejedla žádné sušené maso, vzala si jenom ovoce a chléb. Také si rozmíchala miskou sušené kaše s vodou. Byla překvapena, že se jí nijak nedotýká, když strážní ptáci hladově rvou zvěřinu, kterou pro ně s sebou vzali. Bylo to v jejich přirozenosti a oni byli prostě tím, čím skutečně jsou.

Povšimla si, že muži stále udržují uctívou vzdálenost. Nebyla udivena. Kdyby sama viděla, jak dva lidé uklidňují útočícího bančia, chovala by k nim nevyslovitelnou úctu také. Stále nemohla uvěřit tomu, že to dokázala.

Když dojedli a přesedlali koně, pohlédla na *Domna Carla*, který stál vzpřímeně na kraji mýtiny a s nepřítomnou tváří něčemu naslouchal. Byla už v používání *laranu* natolik zběhlá, že poznala, že rozšiřuje svoje vědomí a vysílá je zpátky po stopě až k průsmyku, kterým prošli.

Ne, sem už nás nepronásledují,“ řekl konečně. „A míjeli jsme tolik cest, že pokud Lyondri s sebou nevzal tucet *leronisů*, není možné, aby se nám dostal na stopu. Je třeba stále udržovat bdělou pozornost, ale domnívám se, že do Caer Donnu bychom mohli dorazit v klidu a bezpečí.“ Napřáhl náruč vstříc Carylvi.

„Pojedete se mnou v sedle, mladý pane?“ zeptal se, jako kdyby hovořil s dospělým mužem obdobného postavení. „Chtěl bych ti říci několik věcí.“

Caryl se ohlédl na Romilly, pak se zvedl a zdvořile odpověděl: „Jak si přejete, pane.“ Vyškrábal se do sedla. Když odjížděli, povšimla si, že si spolu něco povídají tlumeným hlasem, a vzápětí zjistila, že jí chlapcovo teplo a jeho váha vpředu v sedle chybí. Jednou si všimla, že Caryl rezolutně zakroutil hlavou, a zaslechla pár slov:

„...ale ne, pane, to ne, dal jsem vám přece svoje slovo...“
Náhle Romilly přepadl smutek a ona si přála, aby slyšela, co si povídají. Její *laran* se okamžitě vynořil, až ji napadlo:

Možná je třeba jenom se soustředit a dozvím se to.

Pak byla sama sebou šokovaná. Co ji to napadlo, ji, která byla vychována na hradě a naučena správným způsobům chování, jak vůči stejně postaveným lidem, tak k podřízeným? Tohle není nic jiného než přikládání uší k cizím dveřím, naslouchání

cizím hovorům jako nevychované dítě, což bylo naprosto pod její úroveň.

Když jí byl dán dar *laranu*, neznamená to ještě, že má právo odposlouchávat věci, které se jí netýkají! Pak, když se zamysle- ně zařadila do průvodu jezdců s Šelmičkou na sedle, kterou převzala od Carla, aby se tam vešel Caryl, přistihla se, že přemýšlí o správném chování člověka s *laranem*. Má sílu, a snad i nárok, prosazovat svoji vůli u jestřábů, které trénuje, u koní, na nichž jezdí, a i u divokých *bančíů* na útesu, aby si zachránila život. Ale kam až ta síla dosahuje? Kam až má právo sahat? Mohla pobízet koně, aby nesl sedlo a uzdu, protože ji miloval a ochotně se učil všemu, co by ho k jeho pánovi ještě více přiblížilo. Cítila hlubokou lásku Preciosy, když se k ní jestřáb vrátil ze své svobodné vůle poté, co ho Romilly propustila na svobodu.

(Tu ji zabolelo; uvidí Preciosu ještě někdy?)

Ale tato síla má své hranice. Bylo možná správné uklidňovat psy, kteří ji měli rádi, aby nevzbudili všechny v okolí, když se vrací.

Ale byly s tím spojené i potíže a hluboký rozpor. Mohla donutit kořist, aby se nechala chytit do zobáku jestřába, mohla donutit ledního zajíce, aby vběhl do chřtánu psa... Ale jistě to nebylo tak docela fér, jistě nebylo zcela přirozené, aby měla při lovu takové výhody!

Začaly ji pálit oči, sklonila hlavu a prvně v životě zjistila, že se skutečně modlí.

Otče břemen! Já o tuto sílu nežádala. Prosím, prosím, pomoz mi ji správně používat, abych se nikdy nezmýlila a nezneužila ji, abych s její pomocí jenom pomáhala... Zmateně pak ještě dodala: Abych pomáhala jako dnes ráno, kdy jsem na malou chvíli pocítila ztotožnění s celým světem, se vším živým. Protože ty určitě jsi. Pomoz mi v rozhodování; jak tuto sílu užívat správným způsobem. Za okamžik ještě šeptem dodala: Neboť teď už vím, že jsem součástí všeho živého... ale součástí prapředků!

5. KAPITOLA

Přemýšlela o tom celou cestu do Caer Donnu. Když lovila pro strážné ptáky maso, musela myslet na svůj *laran* a na to, aby ho nezneužívala ke špatným účelům, takže někdy nechala zvíře utéct a dostala za to od mužů vyhubováno. Svého vědomí používala k tomu, aby našla v kopcích a lesích mršiny, kterými by mohla ptáky nakrmit; ty se už k ničemu jinému nehodily, takže na tom, aby posloužily někomu jinému jako potrava, nebylo dozajista nic špatného. Měla pocit, že by svůj talent nejraději uzavřela někam, kam by na něj už nikdy nemohla, jenom v případě výcviku ptáků. Prokazovat jim lásku přece není nic špatného. Nebo snad ano, když je zklidňuje, aby z toho ona sama měla vlastní užitek?

Několikrát se je pokoušela zvládnout bez použití daru MacAranů, o němž nyní věděla, že to je *laran*, a když se nechtěli ukáznit a křičeli, *Dom Carlo* se ptal: „Tak co to s tebou je, mladý muži? Dělej pořádně práci, za kterou jsi placen, a uklidni ty ptáky!“ Musela tedy opět použít svůj *laran* a opět se vystavit konfliktu, je-li to správné.

Strašně ráda by si promluvila s *Domnem Carlem*; on také vládl *laranem*, a když byl v jejím věku a učil se ho používat, musel mít podobné problémy. Není to totéž, co musel překonávat Ruven?

Není divu, že uprchl z farmy, kde se cvičili koně, mezi stěny Věže! Přistihla se, že závidí *Darrenovi*, který neměl žádný z talentů MacAranů a domníval se, že se jestřábů a koní bojí; aspoň není v pokušení pohrávat si s jejich myslí, aby ukázal, jak je ovládá! S *Carylem* o tom mluvit nemohla, jednak to bylo ještě

dítě, a pak svoji moc vykonával s radostí, stejně jako to dělávala ona, než objevila, že má zvláštní nadání pro cvičení koní. Kdykoli se snažila jíst čerstvě zabité maso, měla pocit, jako by jí život a krev mrtvého zvířete pulzovaly v těle, až se jí z toho chtělo zvracet. Vařila si tedy kaše a jedla ovoce a chléb, přestože cítila v palčivém horském mrazu nesmírný hlad. Ale i když jí Dom Carlo přikázal, že musí pořádně jíst, nedokázala to. Jednou, když nad ní stál, dokud neochotně nespolkla kus divokého *chervina*, kterého si zrovna ulovili k jídlu, pocítila tak nesmírnou nevolnost, že musela odejít a všechno vyzvrátit.

Orain ji uviděl, když celá bledá a roztřesená přicházela z houští, aby se vrátila ke své práci. Nemotornýma rukama začala krájet vnitřnosti a zbytky *chervina* pro strážné ptáky. Vzhledem k tomu, že celý kraj byl pokrytý sněhem, bylo obtížné tady nalézt nějaké kamínky či šterk, takže jim byla nucena do potravy přimíchávat kůži a kousky kostí, protože by jinak opět měli potíže se zažíváním. „Ukaž,“ řekl jí, „dej mi to, já to udělám.“ Odnese směs k ptákům připoutaným na bidýlkách vysoko nad sněhem. Zanechal je tam, ať se s tím vypořádají sami, a vrátil se k ní. „Co se ti chlapče stalo? Zvracel jsi, vid? Carlo to myslel dobře, měl jenom strach, že jíš v tom drsném počasí moc málo.“

„Já vím,“ odpověděla, aniž by k němu vzhlédla.

„Bolí tě něco, chlapče? Mohu ti nějak pomoci?“

Potřásla hlavou. Nevěřila, že by jí někdo dokázal pomoci.

Jedině snad otec, kdyby si s ním mohla promluvit, neboť on se s tímto problémem přece musel potýkat také, když se v mládí učil zvládat macaranovský dar. Může slovo *laran* jak chce nenávidět a zakazovat ho všem ve své přítomnosti vyslovit, přesto ho má, ať si ho nazývá jakkoli. Náhle se jí s nesmírnou intenzitou zastesklo po domově, vzpomněla si na Jestřábí hrad, na tvář svého otce, milující a laskavou, ale v zápětí se zachmuřila, když ve vzpomínkách uviděla jeho rozběsněnou tvář, jak ji bil... Položila si obličej do dlaní a zoufale se pokoušela potlačit vzlyky, které by dozajista odhalily, že je dívkou. Ale byla tak unavená, tak unavená, že slzy dokázala sotva zadržet...

Orain se jí něžně dotkl ramene. „Chlapče, to nic, vždyť se dohromady vlastně nic neděje... Já si osobně nemyslím, že by

chlap neměl plakat. Není ti dobře a jsi unavený, toť vše. Jestli se ti chce, tak se klidně vyplač, já to na tebe nikomu nepovím.“ Ještě jednou ji přátelsky poplácal po rameni a vrátil se k ohništi. „Na, vypij tohle, to ti uklidní žaludek,“ podával jí kastrůlek s horkou vodou, do níž přihodil nějaké své vzácné byliny. Vzala ho do rukou. Nápoj měl silnou vůni, byl trochu nahořklý a okamžitě se jí po něm ulevilo. „Jestli teď na maso nemáš chuť, donesu ti chleba a ovoce, ale v téhle zimě nemůžeš zůstat o hladu.“ Podal jí kus tvrdého chleba, potřený trochou tuku z *chervina*. Romilly byla tak hladová, že ho naráz zhltna a zajedla hrstkou sušeného ovoce, které jí dal, když připravovali koně na noc. Rozprostřeli si pokrývky vedle sebe. Caryl nic neměl, a tak se jen zabalil do pláště a schoulil se jí do náruče. Když si na noc sundávala boty, pocítila silnou tupou bolest v podbřišku a začala nepozorovaně počítat na prstech; ano, bylo to čtyřicet dní, co uprchla z Roryho chatrče, takže opět musí skrývat ty pravidelné obtíže. Je to k vzteku být ženou! Jak tam tak ležela mezi Carylem a Orainem, stále se ještě chvěla a přemýšlela, jak se jí to v této zimě podaří nepozorovaně přečkat. Naštěstí bylo tak chladno, že se na spaní nikdo nesvlékal, všichni dokonce leželi ve všemožných šatech a pokrývkách, které s sebou měli. Romilly nespala jenom v plášti lemovaném kožešinkou, který jí dal Orain, ale i v tom starém a drsném, jenž sebrala Rorymu, zahálila se do obou a držela Caryla v náručí.

Musí přemýšlet. Neměla žádné přebytečné hadry nebo oděvy, které by mohla roztrhat. Rostl tam však jeden druh tlustého mechu, kterému se ve výškách dařilo, stejně tady, jako u Jestřábího hradu; všimla si ho, ale nevěnovala mu nijak zvláštní pozornost. Věděla, že chudé ženy, které nemají žádné zbytečné látky, tento mech používají jako dětské plenky i jako potřeby pro své měsíční potíže. Romillina zhýčkaná duše pocítila jakési znechucení, ale v těchto podmínkách bude jednodušší vyhrabat si nějaký ten mech nežli prát kusy látky. Zítra si nějaký najde. Tady v zasněžených horách aspoň nebude zabahněný a špinavý a nebude ho tudíž třeba prát. Je to skutečně k vzteku být ženou!

Byla tak lezavá zima, že se k sobě během noci všichni přitiskli jako psi ve smečce. Alaric, když se Orain ráno sbíral ze

svého místa mezi Romilly a Carylem, křikl: „Hej, člověče, ty děláš dětem vychovatelku?“ Ale Orainova přítomnost jí byla příjemná; a povšimla si, že i Carylovi. Byl něžný a otcovský, vůbec z něj neměla strach. Kdyby na to přišlo, měla pocit, že by se mu mohla se vším svěřit, aniž by to nějak ohrozilo její postavení. Byl by sice jistě šokován, kdyby tady v tom drsném a chladném kraji zjistil, že je dívka, ale určitě by ji neobtěžoval víc než její otec či bratři. Nějakým způsobem si byla absolutně vědoma toho, že on by vůči ženě nikdy nevyvíjel žádné násilí, ani by ji nebyl schopen nijak urážet.

Odskočila si, aby v soukromí vykonala svoji potřebu. Trochu si z ní tady dělali legraci, že je „přecitlivělý a rozmazlený jako ženská“, ale to bylo proto, že byla *kristoforo*. Všichni věděli, že ti jsou v těchto ohledech poněkud prudérní. Byla si jistá, že nikdo - kromě Caryla, který to věděl, a *Domna Carla*, o němž tušila, že to také ví - nic neřekne.

Ale musí si toto tajemství udržet co nejdéle, jak jen to půjde. Až dorazí do Caer Donnu, nebude možná tak snadné jako v Nevarsinu najít si práci jako jestřábnice či cvičitelka koní, ale dozajista se jí to podaří. Orain či *Dom Carlo* jí jistě dají dobrou doporučení, že je pracovitá a schopná.

Stále cítila k masu odpor, přestože věděla, že to je bláhové; bylo naprosto přirozené, že některá zvířata musejí druhá lovit, ale i když začínala mít pocit, že její silný odpor k masu začíná trochu slábnout, přesto ještě dávala přednost obilné kaši a chlebu. Carlo (přemýšlela, jestli s ním Orain o tom hovořil) ji už jíst maso nenutil, jenom jí prostě přiděloval o něco větší porce kaše a ovoce.

Alaric na ni kvůli tomu jednou slovně zaútočil, ale *Dom Carlo* mu stroze nakázal, ať je zticha.

„Čím si masa vezme míň, tím více zbude na nás, chlapi. Ať si jí, co mu chutná, a vy taky. Kdyby byli všichni stejní, už dávno byste se stali potravou bančíů. Hodně mu toho dlužíme, tak ať si dělá, co sám uzná za vhodné.“

Byli už na cestě z Nevarsinu devátý den, když nad nimi ve výškách kopců zakroužil drobný pták. Romilly zrovna krmila strážné ptáky, kteří napínali řemínky, když se malý pták začal

snášet na jejich tábor. Pak spatřila *Domna* Carla, který tam nehybně stál s paží napřaženou a s nepřítomným výrazem v tváři, jak se soustředil na svůj *laran*. Pták se prudce snesl dolů a roztrěseně se posadil na jeho ruku.

„Vzkaz od našich v Caer Donnu,“ řekl Carlo a sháněl se po tobolce mezi křídly, aby ji rozevřel a přelétl zrakem ladně napsané řádky. Romilly byla překvapená; věděla, že existují ptáci, kteří jsou schopni vrátit se se zprávou zpátky domů přes nezměrné divočiny, ale ještě nikdy neviděla ptáka, který by byl schopen vystopovat člověka, o němž odesílatel ani nevěděl, kde ho hledat. Carlo zvedl hlavu a šťastně se usmíval.

„Musíme si pospíšet do Caer Donnu, hoši,“ zvolal. „Za deseti denní se pod Aldaranem setkáme s Carolinem, který tam bude stát v čele velkého vojska, jež se tam shromažďuje, abychom odpochovali do nížin. Rachal o nás ještě uslyší, mí věrní!“

Všichni se rozveselili, včetně Romilly. Jenom Caryl byl zticha, sklonil hlavu a kousal si ret. Romilly se chtěla zeptat, co se děje, ale pak byla raději zticha. Sotva se mohl přidat k vojsku proti svému otci, jenž byl Rachalovým poradcem. Nebylo by to fér. Přesto si všimla, že *Domna* Carla má velice rád jako svého příbuzného, byť patrně dost vzdáleného. Slyšela, že všichni Hasturové z nížin byli příbuzní a nyní, když si vybavila Carlovy zrzavé vlasy, si byla jistá, že jí jeho vzhled připomíná Alderica, který také patří k Hasturům. Jestliže se k němu Orain, který byl králův nevlastní bratr, chová s takovou úctou, musí to být určitě vysoce postavený šlechtic.

Přijeli k Caer Donnu ještě toho dne pozdě večer a *Dom* Carlo se těsně za branami obrátil na Oraina:

„Vezmi muže a ptáky do dobrého hostince,“ řekl. „A poruč mým věrným to nejlepší jídlo, které se tu dá sehnat. Mají za sebou nesmírně těžkou cestu a za exil draze zaplatili. Víš, kam teď musím já...“

„Ano, vím,“ odpověděl Orain. Carlo zmizel v ulicích města.

Kdyby Romilly nespatriła Nevarsin, mohla by Caer Donn považovat za veliké město. Vysoko na úbočí hory se nad městem vypínal hrad. „To je domov Aldarana z Aldaranu,“ vysvětloval

jim cestou Orain. „Aldaranové jsou už od dávných dob příbuzní Hasturů, ale do sváru lidí z nížin se nijak nezapojují. Přesto jsou pokrevní svazky mezi nimi velice silné.“

„Je tam král?“ zeptala se Romilly. Orain se usmál a zhluboka si vydechl úlevou. „Ano, jsme zase v zemi, kde lidé neobdivují toho syčáka Rachala, a kde je Carolin stále jejich skutečným králem,“ odpověděl. „A ptáci, které jsme přivezli, budou již za pár dnů v rukách králova *leronise*. Škoda, že nejsi cvičený *la-ranžu*, chlapče, máš na to talent. Udělal jsi pro Carolinovy muže pořádný kus práce, věř mi. A král k těm, kdo přijdou k jeho trůnu, není nevďečný.“

Rozhlédl se po ulici. „Jestli mě paměť neklame, vím o hostinci tady poblíž u městských zdí. Tam můžeme nechat ptáky a nakrmit koně. A taky tam mají moc dobré jídlo, jak se o tom zmiňoval Carlo,“ dodal. „Pojďme se tam podívat.“

Když projížděli úzkou uličkou, přidal se k nim Caryl.

„Pane Oraine, vy... *Vai dom* mi přislíbil, že mě odsud pošlete zpátky k otci jako parlamentáře. Myslíte, že na to nezapomněl? Můj otec...“ zlomil se mu hlas. „Můj otec už o mě musí být pološílený strachy.“

„Žádný takový!“ vykřikl Alaric. „Jen ať si taky trochu zakusí toho, co jsem musel zakusit já, když mě připravil o syna a ženu. Jeho fotr...“

Caryl na něj zíral s očima dokořán otevřenýma. Nakonec pronesl: „Já vás nejdřív nepoznal, pane, ale teď už vím, kdo jste. Velice se, pane, mýlíte. Můj otec vašeho syna nezabil, ten zemřel na plešatící horečku. I můj bratr na ni to léto zemřel, přestože naše dvorní léčitelka se o oba starala, jak nejlépe dovedla. Je smutné, že vám byl syn ukraden, ale přísahám vám, Alaricu, že můj otec za smrt vašeho syna vůbec nemůže.“

„A co moje ubohá žena, která vyskočila z okna, když se dozvěděla, že náš syn zemřel daleko od domova...“

„O tom jsem nevěděl,“ řekl Caryl a v očích se mu zaleskly slzy. „Moje vlastní matka byla smutkem celá bez sebe, když můj bratr zemřel. Nechtěl jsem se od ní ani hnout, aby si žalem něco neudělala. Je mi to moc líto... Je mi to vážně strašně líto,

pane Alaricu,“řekl a pevně ho objal. „Kdyby to byl můj otec věděl, určitě by vás nepronásledoval, ani by vás nevinil z vaší rozepře!“

Alaric jenom polkl. Stál tam v chlapcově objetí a pravil: „Dobrý Bože, kéž by mě můj syn také takto bránil! Nemohu tě vinit z loajálnosti vůči tvému otci, chlapče. Pomohu panu Orainovi dohlédnout, aby ses zdravý a živý dostal k němu zpátky.“

Orainovi se nesmírně ulevilo. „Nepošleme tě do nebezpečí v nížinách bez ozbrojeného doprovodu. Alaricu, ty zůstaneš tady s armádou. Ale ve městě je sídlo Sesterstva meče. Jednou ze sester tu je má sestřenice, tak najmeme dvě nebo tři z nich, aby chlapce doprovodily na jih do Thendary. Promluvím o tom s *Domnem* Carlem, Caryle, a možná, že už budeš moci pozítří odjet. A také by mohl za tvým otcem do Hali zaletět pták se vzkazem, že jsi v pořádku a zdráva že brzy k němu přijedeš nazpět. „

„Jste na mě tak hodný, pane Oraine,“ odvětil prostě Caryl. „Moc se mi ten výlet líbil, ale nechci myslet na otcův žal, nebo na obavy mé matky, dozvěděla-li se, že nejsem v Nevarsinu.“

„Zařídím to, jen co se dostaneme do hostince,“ řekl Orain a vedl je k dlouhé nízké budově s narychlo načrtnutým znakem jestřába a se stájemi v zadním traktu. „Tady pod znamením jestřába se konečně po dlouhé a namáhavé cestě plné sněhu můžeme v klidu najíst a odpočinout si. Kolik z vás by si také chtělo objednat koupel? Ve městě jsou horké prameny a lázně jsou jenom pár domů odsud.“

To vzbudilo další vlnu radosti, ale Romilly se zachmuřila. To by pro ni nebylo dobré! Nemůže přece riskovat koupel v mužských lázních, přestože se cítí špinavá a po teplé vodě přímo prahne! No, s tím se nedalo nic dělat. Dohlédla na to, aby koně a *chervinové* byli řádně ustájeni, o strážné ptáky důkladně postaráno a poté, co si umyla ruce a obličej nejlépe, jak jen to dokázala, se odebrala na večeři, kterou Orain poručil v hostinci. Objednal také pokoje na spaní a pravil, že pro Caryla zamluvil ten nejlepší z nejlepších, jak si to jeho vysoké postavení žádá.

„Rumale, ty můžeš spát v pokoji se mnou.“

„Jeto od vás velice laskavé,“ řekla Romilly unaveně, „ale já přespím se svými svěřenci ve stájích pro případ, že by strážní ptáci byli v noci na neznámém místě nepokojní.“

Orain pokrčil rameny. „Jak chceš,“ pravil. „Při večeři bych se tě chtěl ještě na něco zeptat.“

„Jak si přejete, pane.“

Vešli do jídelny. Na stole byl čerstvě upečený chléb, baculatá, do zlatova vypečená zelenina a také pečení holubi a zeleninový guláš. Po dlouhé spartánské jízdě se všichni okamžitě vrhli na jídlo, ke kterému Orain objednal spoustu vína a piva. Ale Carylovi mile a otcovsky víno odepřel a na Romilly, která si právě nabírala druhý džbáněk, se zamračil.

„Víš moc dobře, že ti to nedělá dobře,“ pokáral ji. „Číšníku! Přineste chlapci cider s vonnými kořeny!“

„Jé!“ pošťuchoval je pro jednou laskavě Alaric. „Mamičko Orainová, uložíš je do postýlek a zazpíváš jim ukolébavku, když my ostatní se budeme po daleké cestě rochnit v lázních?“

„Kdepak,“ odvětil Orain. „Já do lázní půjdu s vámi.“

„A potom rychle do bordelu!“ vykřikl jeden z mužů a nabral si velkou lžici kompotu, který večeři uzavíral. „Já už se na ženskou nepodíval, že už to ani Zandru nepamatuje!“

„To se ví, jenže já hodlám udělat víc, než se jen koukat!“ zvolal další a Orain je napomenul: „Dělejte si co chcete, ale takhle před dětmi nemluvte!“

„Já bych se chtěl taky vykoupat,“ škemral Caryl, ale Orain zavrtěl hlavou.

„Tady ve městě nejsou lázně jako v klášteře, chlapče, tady je to místo, kde se setkávají děvky a podobní lidé. Já se o sebe postarám, ale pro váženého chlapce, jako jsi ty, se to místo opravdu nehodí. Objednám ti necky teplé vody do pokoje, kde se můžeš v klidu namočit, umýt a pak vklouznout rovnou do postele a důkladně si odpočinout. A tobě taky,“ dodal směrem k Romilly. „Ty jsi taky příliš mladý na to, abys tam chodil s námi. Dohlédneš, aby si hoch pořádně umyl nohy a pak si řekneš o vodu pro sebe. Byl bys pro ty křupany příliš snadná kořist, zvláště když se chováš jako mladá urozená slečinka.“

„Co toho kluka omezuješ?“ optal se Alaric. „Jen ať jde s námi a podívá se, jak to v životě chodí. V jeho letech jsi jistě nebyl jiný, Oraine!“

Orain se zachmuřil. „Co jsem dělal já, teď není směrodatné. Za chlapce odpovídám, stejně jako zodpovídám za Lyondriho syna, a říkám, že to pro ně není vhodné místo. Zůstaneš tady, Rumale, a dohlédneš na chlapce, aby si šel včas lehnout. Pak se vykoupeš ty.“

„Chlapče, braň se a dožaduj se svých práv, nenechej se sebou jednat jako s malým dítětem!“ řekl jeden z mužů, který vypil příliš vína. „Nejsi žádnéj slouha mladýho Hastural!“

Romilly, které se tímto vývojem událostí nesmírně ulevilo, pravila: „Opravdu bych radši zůstal tady. Jsem *kristoforo* a na dobrodružství nemám chuť.“

„Ach tak, *kristoforové* vázaní slibem čistoty,“ zvolal Alarie. „Udělal jsem pro tebe, co jsem mohl, chlapče. Jestli chceš radši být jako malý kluk a schovávat se za sukněmi Otce břemen, je to jenom na tobě! Být tebou, šel bych. Kdo s námi ještě půjde, chlapi?“

Jeden po druhém vstali a vyšli ne zrovna pevnou chůzí na ulici. Romilly vzala Caryla nahoru a poslala pro příslibenou koupel. Když ji pokojská donesla, chtěla ho vykoupat jako Raela, ale on se na ni otočil s uzardělou tváří.

„Já jim nic neřeknu,“ začal, „ale vím, že jsi holka a já už jsem dost velký na to, aby mě koupala matka či sestra; umyju se sám. Běž prosím tě pryč. Řeknu, aby ti také přinesli koupel, chcešr Pan Orain je pryč a dozajista v lázních stráví půlku noci a najde si nějakou ženskou. Neboj se, já o tom vím dost, abych to zvládl sám. Můžeš se v klidu vykoupat u něj a pak si jít lehnout.“ Romilly se musela zasmát. „Jak si přejete, mladý pane.“ „Nesměj se mi!“

„To bych si nikdy nedovolila!“ snažila se Romilly zachovat si vážnou tvář. „Ale pan Orain mě pověřil, abych dohlédla, že sis dobře umyl nohy.“

„Už déle než rok se v klášteře myju sám,“ odpověděl Caryl nešťastně. „Prosím tě, odejdi, než mi vystydne voda. Dám ti poslat necky do Orainova pokoje.“

Romilly za to byla vděčná. Skutečně z celého srdce toužila po horké vodě. Zašla si do stájí pro brašnu se svými věcmi. Mezitím jí pokojské donesly do místnosti dřevěné necky a nalily do nich kouřící vodu, přichystaly načechrané ručníky a dřevěnou mističku na čisticí řasy. Jedna z nich zůstala v pokoji déle, dělala na Romilly oči a navrhla jí sugestivním hlasem: „Nechce-te, mladý pane, abych tu zůstala a pomohla vám? Bylo by mi radostí umýt vám nohy a vydrbat záda. A za půl stříbrňáku zůstanu, jak dlouho budete chtít, a vlezu si i k vám do postele.“

Romilly musela zase svádět zápas sama se sebou, aby se této překerní situaci nezačala opět smát nahlas. Byla opravdu tak neodolatelně krásným mladíkem, nebo ta žena viděla jenom její stříbrňák? Zakroutila hlavou a řekla: „Jsem po jízdě strašně unavený. Chci se jenom umýt a spát.“

„Mám vám tedy poslat masérku, pane?“

„Ne, ne, děkuji. Běžte už a nechte mě vykoupat se,“ odvětila Romilly chladně, ale dala jí drobnou minci a za všechno jí poděkovala. „Za hodinu můžete přijít a necky odnést.“

Když konečně osaměla, svlékla se a vlezla si do necek, dychtivě se vydrbala řasami a s úlevným povzdechem se natáhla do horké vody. Naposled se celá vykoukala v chatrči stařeny, když předstírala, že si bude brát Roryho. V Nevarsinu se potom myla, jak to nejvíc šlo, ale pochopitelně se neodvážila chodit do klášterních lázní, ani se tam nepokoušela najít ženské lázně, přestože tam někde jistě musely být. Bála se, aby ji někdo nespátřil, jak odtamtud vychází.

Jak to bylo báječné, taková koupel! Ležela v horké vodě a cachtala se v ní, dokud nevystydla. Pak vylezla, vysušila si pečlivě vlasy a oblékla si nejčistší spodní prádlo. Toužebně pohlédla na Orainovu postel, kterou mu rozestlaly pokojské. Jistě si po koupeli v lázních někde najde nějakou ženskou a zůstane s ní přes noc a tahle skvělá postel zůstane nevyužitá, když bude spát v jiné náruči. Uvědomila si, že pocítila osten žárlivosti; vzpomněla si na sen, kdy se jí zdálo, jak ji Orain ve spánku las-

ká a jak je z těch dotyků šťastná. Opravdu té neznámé ženě, v jejíž posteli dneska stráví noc, závidí?

Měla by teď zazvonit na pokojskou, aby odnesla necky, a vrátit se na své místo do stáje. Byla tam spousta sena, v němž jí bude teploučko. Mohla by si také objednat horké cihly a další přikrývky, kdyby chtěla.

Natáhla si kalhoty, zazvonila na pokojskou a šla tiše zaklepat na dveře Carylova pokoje. Byl už v posteli a skoro již spal, ale posadil se na lůžku a objal ji jako svoji sestru, popřál jí dobrou noc a vklouzl zpátky pod peřiny ve velké posteli. Byla to skutečně velká postel, pro tři nebo čtyři lidi, a ona byla v pokušení si do ní lehnout a spát vedle toho dítěte, stejně jako spali stočení vedle sebe do klubíčka na cestě. Ale uvědomovala si, že by byl v rozpacích, až by ji tu ráno našel; už byl ve věku, kdy si začínal uvědomovat, že je žena. Ale to by snad tolik nevadilo, pomyslela si se zívnutím. Nechtělo se jí ven do stájí. Kdyby si tu lehla a trochu se prospala - Orain se jistě nevrátí dřív než nad ránem, a jestli ano, bude tak opilý, že si jí tady nevšimne a bude mu úplně jedno, jestli je holka anebo pes; už nezjistí, že je žena, když s ní cestoval takovou dobu a nepoznal to, a navíc nevládne *laranem*, který by ji prozradil, jako ji prozradil před Carylem a možná i před *Domnem* Carlem.

Mohla by se tu chvilinku prospat; až uslyší Oraina přicházet po schodech, vstane a odejde do stáje. Postel po celé té době, strávené venku na cestě, vypadala naprosto neodolatelně. Když pokojská odnášela necky, zahřála lůžkoviny pánví se žhavými uhlíky, až zavoněly a lákaly ji k sobě. Romilly už neměla sílu odolávat, lehla si tam v tunice a spodkách, zachumlala se do pokrývek a začala podřimovat. V koutku hlavy jí bzučela myšlenka, že nesmí docela usnout, že se musí vrátit do stáje, že Orain může dorazit dřív, než si myslí... A pak usnula.

Zavrzaly dveře a Orain tiše vstoupil. Shodil ze sebe šaty, zívá a posadil se na okraj postele. Romilly se vylekaně posadila, divíc se, že spala tak dlouho. Usmál se na ni.

„Jen tady klidně zůstaň, chlapče,“ řekl ospale. „Postel je dost velká pro dva.“ Poznala, že pil, i když opilý nebyl. Natáhl ruku a

pohládl ji zlehka po vlasech. „Jsou takové měkké, určitě sis je pečlivě umyl.“

„Já půjdu...“

Zakroutil hlavou. „Venkovní dveře hostince už jsou zamčené. Nedostaneš se ven.“ V hlase mu opět zazníval měkký přízvuk lidí z nížin. „Zůstaň tady, chlapče. Sám už skoro spím.“ Sundal si boty a svrchník. Romilly se odkutálela na vzdálený kraj postele, přikryla si hlavu přikrývkou a opětovně usnula.

Nejistila, co ji vzbudilo, ale měla pocit, že to byl výkřik. Orain sebou házel, převracel se a vykřikoval: „Caroline! Dostanou tě!“ Posadil se, zíral nevidoucíma očima do místnosti a hlas měl tak naplněný hrůzou, že Romilly poznala, že se mu něco zdá. Zatahala po za paži a řekla: „Probud' se! Je to jen noční můra!“

„Co...“ zhluboka se nadechl a do obličeje se mu zase vrátila barva. „Viděl jsem svého bratra v rukách Rachala, ať ho uští-pou Zandruovi štíří... „ Ve tváři se mu ještě zračil nepokoj, ale už si opět lehl. Romilly se také schoulila do klubíčka, aby se jí pohodlně leželo, a pokoušela se znovu usnout. Za okamžik si uvědomila, že ji Orain objímá paží a že ji k sobě zvolna přitahuje.

Polekaně se odtáhla. Řekl něžným hlasem: „Chlapče, ty nevíš, jak mi je. Jsi jako král Carolin, když jsme spolu byli malí kluci... taky měl zrzavé vlasy a styděl se, ale když bylo třeba, byl statečný a udatný...“

Romilly si celá rozechvělá pomyslela: *Ted' třeba neví, že jsem žena. Neví to, a já mu musím říct, že je všechno dobré, že všechno je dobré...* Celá se červenala rozpaky a styděla se, ale cítila k němu takovou vřelost a něhu, že to bylo něco naprosto odlišného, než když po ní chňapal Dom Garris nebo když se jí chtěl zmocnit Rory...

Posadila se, objala ho pažemi a položila si hlavu na jeho rameno. „To nic, Oraine, to bude zase dobré...“ šeptala mu. „Ty to víš celou dobu, vid', že já... že já...“ nedokázala to dopovědět. Vzala jeho ruku a položila si ji pod tuniku, přímo na prsa.

Škubl sebou a celý zrudl.

„Do háje!“ zaklel tiše a Romilly ke svému údivu poznala, že je skutečně naprosto zděšený. „Do háje, vždyť ty jsi holka!“ Doslova vyskočil z postele, zíral na ni a šokovaně si navlékal noční úbor, aniž by na ni pohlédl.

„Slečno... *Damisela*, tisíckrát se omlouvám, poníženě se vám omlouvám! Ani na okamžik by mě nenapadlo, že... Avarro milosrdný, já tomu prostě nevěřím! Kdo vůbec jste?“

Chvějíc se zimou a šokem z odmítnutí odpověděla: „Romilly MacAranová.“ A rozplakala se.

„Dobrý Bože,“ vydechl Orain a začal ji halit do pokrývek. „Já... Prosim tě, neplač, někdo tě uslyší, ani za svět bych vám neublížil, slečno...“ udělal krok zpátky a nevěřícně vrtěl hlavou.

„To je ale neřestný nepořádek tady, udělal jsem ze sebe prostého blázna! Odpusťte mi, prosím, nedovolil bych se vás ani dotknout...“ Romilly zoufale naříkala, až se k ní sklonil a začal ji utěšovat.

„Ale tak neplačte, neplačte. Není důvod... Vždyť jsme přece přátelé, ne? Mně je úplně jedno, jestli jste dívka nebo ne, musíte pro to určitě mít nějaké vážné důvody...“ Když tápala po něčem, do čeho by si utřela slzy, otřel jí něžně nos cípem prostěradla a posadil se vedle ní. „Ale no tak, holčičko... Neplač přece, neplač... Nechceš mi o tom povědět?“

KNIHA TŘETÍ

Sesterstvo meče

1. KAPITOLA

Celou noc padal sníh a ráno byly ulice Caer Donnu bílé. Ve vzduchu však bylo cítit něco zvláštního, což Romilly vychované na venkově okamžitě prozradilo, že se jarní tání již nezadržitelně blíží a že toto je poslední záchvěv zimy. *Otec vždycky říkal, že v zimě cestují jen šílenci a zoufalci, a já jsem přešla po svátcích uprostřed zimy nejhorší část Hellersu. Proč na to právě teď myslím?*

Orain jí poklepal na rameno s toutéž neohrabaností, s kterou se jí dotýkal včera v noci. Chtělo se jí z toho plakat kvůli starému ztracenému přátelství. Mělo ji napadnout, že jako ženu ji nebude mít rád ani z poloviny. Když o tom tak přemýšlela, bylo to na něm vždycky zcela patrné a museli si toho všimnout všichni kromě ní.

„Tak, *damiselo*,“ začal, ale ona zlobně vyštěkla: „Jmenuji se Romilly, Oraine, a myslím, že po *tom* jsem se až zas tolik nezměnila.“

Jeho oči vypadaly jako oči nakopnutého psa, napadlo ji. „Je tady sídlo Sesterstva,“ prohlásil a odešel. Vydala se za ním.

Náhle jí to bylo všechno jasné: samozřejmě, že jí nemohl dovolit čelit všem nebezpečím života v táboře a na cestě. Od nyníška bude neustále myslet na její nevíтанé ženství. To vlastně byla koneckonců ta nejlepší odpověď.

V hale je přivítala hrubá žena s velkýma rukama, kterým by spíše slušely vidle. No, napadlo Romilly, přivítala není to pravé slovo, spíše je nechala vejít. „Informujte prosím laskavě sestru

Jandriu,“ začal Orain, „že ji přišel navštívit bratranec.“ Jeho hlas byl opět nesmírně zdvořilý, hlas dobře vychovaného šlechtice, v němž se pečlivě skrývaly poslední stopy vesnického akcentu. Žena se na ně podezíravě zahleděla a pravila: „Sedněte si tamhle,“ ukázala na lavici, jako kdyby byli párem toulavých žebráků, kteří přišli škemrat o peníze. Odešla dozadu do haly a Romilly zaslechla na druhém konci budovy ženské hlasy. Odněkud se ozýval zvuk kladiva bušícího do kovadliny; nebo to alespoň tak znělo. A také tichý, důvěrně známý cinkot, který Romilly uklidňoval. Všechny dveře podél chodby byly zavřené, ale jak tam seděli, přešly kolem nich dvě mladé ženy v karmínových tunikách s vlasy zastrčenými pod rudým čepcem a držely se v podpaží. Zcela zjevně nebyly ženami, které by její nevlastní matka nazvala dámami; jedna z nich měla velké červené ruce jako dojička a obě na sobě měly dlouhé volné kalhoty a vysoké boty.

Vzadu v chodbě se objevila další žena. Byla štíhlá a krásná. Romilly se zdálo, že může být tak v Orainově věku, kolem čtyřicítky, přestože jí tmavé, pečlivě učesané vlasy na spáncích již šedivěly.

„Tak, bratranče,“ začala, „copaks nám donesl?“ Měla onen venkovský přízvuk, který se Orain naučil skrývat. „Co tě sem do naší sněžné země přivádí právě v zimě? Slyšela jsem, že král. Jakkak se vůbec má?“ Došla k němu a rychle ho žoviálně objala a políbila na tvář.

„Král se má dobře, budiž Aldones pochválen,“ odpověděl Orain tiše. „Právě je u Aldaranů. Ale já pro tebe mám dvě věci, Janni.“

„Dvě?“ Zvedla prošedivělé obočí v komické grimase. „Tak za prvé, je tohle holka nebo kluk, anebo se ještě nerozhodla či nerozhodl?“

Romilly okamžitě zrudla a sklopila, oči k podlaze. Ženino dobrosrdečné žertování se jí dotýkalo, jako by jím naznačovala, že ji dílem bere a dílem že ji odkládá jako zcela nepotřebnou.

„Jmenuje se Romilly MacAranová,“ odvětil Orain tiše. „Nedělej si z ní legraci, Janni, projela s námi nejhorší část Hellersu v tom nejbídnějším počasí a nikdo z nás, včetně mě, nepoznal,

že je to holka. Starala se o sebe úplně sama, a ještě navíc i o strážné ptáky, což by mě bývalo ani nenapadlo, že by žena mohla zvládnout. Dovezla je živé a ve vynikající formě. Koně taky. Domníval jsem se, že to je velice schopný chlapec, ale je to mnohem zvláštnější, než jsem si myslel. Tak jsem ti ji dove-
dl...”

„Protože už ji nepotřebuješ, když jsi zjistil, že to je ženská a ne kluk, co?“ řekla s ironickým úšklebkem. Pak se zpříma podívala na Romilly.

„Ty neumíš mluvit, děvče? Co tě přivedlo do hor v mužském přestrojení? Jestli sis tu chtěla najít nějakého chlapa, tak zase můžeš jít, protože my nestojíme o to, aby si o nás lidé mysleli, že jsme tajný hanbinec. Jezdíme s armádou a žijeme v tábo-rech, aby bylo jasno! Proč jsi odešla z domova?“

Ostrý tón přinutil Romilly k obraně. „Odešla jsem z domu, protože mi otec sebral jestřába, kterého jsem svýma vlastníma rukama vycvičila, a dal ho mému bratrovi. Přišlo mi to nefér. A také mě chtěl provdat za dědice Špičatých vrchů, který by po mně vyžadoval, abych vyseďávala doma, vyšívala povlaky na polštářky a rodila jeho ohyzdné děti!“

Jandria na ni ostře pohlédla. „Takže se bojíš manželského lůžka a plazení dětí, ano?“

„Ne, to ne,“ odpověděla Romilly chvatně. „Ale miluji jestřáby, koně a psy, a kdybych se někdy provdala...“ Nevěděla honem, co říct. „Kdybych se někdy provdala, tak bych chtěla muže, kte-rý by mě bral takovou, jaká jsem, a ne jako krásnou malovanou panenku, kterou by nazýval svojí ženou, aniž by věděl, jaká opravdu je! A taky bych chtěla muže, který by si nemyslel, že jeho mužství ohrožuje to, že jeho žena umí jezdit na koni a pouštět jestřáby! Ale nejraději bych se vůbec nevďávala, ale-spoň ne teď. Chci cestovat, vidět svět, něco dokázat...“ zlomil se jí hlas. Řekla to špatně. Takhle to vypadá, že je vzpurná a neposlušná dcera, nic víc. No a co! Vždyť taková vlastně je, a pokud se slečně Jandrii nelíbí, tak když přece předtím potajmu žila jako muž, zvládne to i teď, nebude-li zbyte! „Já vás o žádné milosrdenství nežádám, slečno Jandrio, vždyť Orain sám mě zná líp, než jsem tady teď vypověděla!“

Jandria se zasmála. „Jmenuj u se Janni, Romilly. A Orain o ženách neví vůbec nic.“

„Měl mě rád, než zjistil, že jsem žena,“ řekla Romilly a opět ji z té myšlenky zamrazilo. Janni se opět zasmála a pravila: „To si taky myslím. Teď, když už to ví, tě nebude brát na vědomí, ledaže bys začala nosit sukně a koketovat s ním, aby nebyl nucen myslet na to, že by ti mohl důvěřovat. Vsadím se, že byl před tebou úplně otevřený, protože v tobě neviděl žádné nebezpečí. Ale nechal se tebou snadno oklamat, a to ti neodpustí. Nemám pravdu!“

„To mi křivdíš, Janni,“ bránil se Orain nemotorně. „Ale musíš uznat, že slečna MacAranová nemůže jezdit s muži a žít v tvrdých podmínkách ve společnosti takových chlapíků, jakým velím!“

„Až na to, že to po celé desetidenní výborně zvládala,“ řekla Jandria s trpkým úsměvem. „No, máš jistě pravdu, sem se bude dokonale hodit. Když to umí s koňmi a ptáky, vždycky tu pro ni najdeme nějakou práci, jestli ovšem bude ochotna žít podle našich předpisů.“

„Jak to mám vědět, dokud to nezkusím?“ ptala se Romilly a Jandria se zasmála. „Líbí se mi, bratranče. Můžeš jít a nechat mi ji tu, já ji nesním. Ale počkej, říkal jsi, že máš pro mě ještě něco.“

„Jo,“ vzpomněl si Orain. „Jde o syna Lyondri Hastura, Carolina. Byl studentem v nevarsinském klášteře a dostal se nám do rukou jako rukojmí. Je jedno jak, bude lepší, když to nebudeš vědět. Ale dal jsem slovo, že chlapce pošleme v pořádku zpátky do Thendary jako parlamentáře, až budou průmysky volné. Já ale jít nemůžu...“

„Ne,“ odvětila Jandria. „To opravdu nemůžeš. Jsi plný předsudků a dalších nepěkných věcí a bude lépe, když tam nebudeš víckrát strkat nos. Já tam toho chlapce dovedu sama. Lyondri si už určitě nepamatuje, jak vypadám, zvláště, když mě naposled viděl tancovat s dlouhými lokny a mašličkami ve vlasech na dětském plese.“ Zasmála se, jako by si vzpomněla na nějaký starý žert. „Kolik je teď už Carolinovi? Musí mu být osm či devět...“

„Myslím, že dvanáct,“ odpověděl Orain. „Je to milé dítě; škoda, že se do těch věcí zapletl, ale zachránil krk mně i mým mužům, a navíc Carolin má své důvody, proč být svému kmotřenci vděčný, tak na něj prosím tě dávej dobrý pozor, Janni.“

Přikývla. „Vezmu ho na jih hned, jak budou průsmyky volné. Pošli mi ho sem.“ Zase se zasmála a rychle Oraina políbila. „A teď už běž. Co by si o mně pomysleli, že se tu vybavuju s mužem? A“,co víc, co by si pomysleli o tobě, že se tu normálně bavíš s nějakou ženou?“

„Ale jdi, Jenni,“ protestoval Orain, ale chystal se k odchodu. Rozpačitě pohlédl na Romilly a napřáhl ruku. „Přeji vám všechno dobré, *damiselo*.“

Tentokrát se již neobtěžovala, aby ho opravila. Jestliže nebyl schopen vidět, že je stejná v chlapeckých šatech jako na hradě, je to jenom jeho chyba. Vůbec už nevypadal jako její přítel Orain a chtělo se jí kvůli tomu plakat, ale nebrečela, neboť na ni Janni zvědavě hleděla.

Když se za Orainem zavřely dveře, řekla: „Tak co se stalo? Snažil se tě dostat do postele a prožil nevyslovitelnou hrůzu, když zjistil, že jsi žena?“

„Tak docela to nebylo,“ odpověděla Romilly bráníc Oraina, aniž by věděla proč. „Byl...Byl na mě vždycky hodný a já myslela, že ví, že jsem žena, a že chce, abych jí byla... Ale já nejsem žádná poběhllice!“ bránila se. „Jednou jsem málem zabila muže, který si mě chtěl vzít proti mé vůli,“ otrásla se a zavřela oči. Myslela si, že už se z té hrůzy, kterou prožila s Rorem, docela osvobodila, ale nebylo to tak. „Ale Orain byl fajn a já... Mně se docela líbil, chtěla jsem být na něj jenom hodná, kdyby to byl opravdu tak moc chtěl...“

Janni se usmála a Romilly přemýšlela, co je na tom tak vtipného. Ale starší žena jenom řekla: „A jsi stále ještě panna, o tom není pochyb, že?“

„Nestydím se za to,“ odpověděla plamenně Romilly.

„Ty se ale umíš naježít! Tak co, zůstaneš tu s námi a budeš žít podle našich pravidel?“

„Když mi řekneš, jaká ta pravidla jsou, tak ano,“ odvětila a Janni se zase usmála.

„Takže: budeš naše sestra, ať už pocházíme z jakýchkoli kruhů. My jsme totiž svoje postavení odložily, když jsme se přidaly k sesterstvu. Tady nebudeš už *dáma* ani *damisela* a nikdo nebude vědět, ani ho to nebude zajímat, že ses narodila na hradě. Musíš vykonávat jakékoli práce, které na tebe vyjdou a nikdy se nesmíš dožadovat úlev proto, že jsi žena. A pokud budeš mít nějaké pletky s muži, musíš to provádět ve vší tajnosti a soukromí, aby nikdo nemohl rozhlašovat, že ženy ze Sesterstva jsou družkami mužů v armádě. Většina z nás přísahala, že bude žít v celibátu, když doprovázíme armádní jednotky, přestože k tomu nikoho přímo nenutíme.“

To bylo přesně to, co Romilly doufala slyšet. Souhlasila.

„Odpřisáhneš to?“

„Mileráda,“ přikývla Romilly.

„Musíš také přísahat, že svůj meč pozvedneš kdykoli, kdy to bude nějaká sestra potřebovat, ať už ve válce či v míru, pokud na ni vztáhne nějaký muž ruku proti její vůli,“ řekla Jandria. „To odpřisáhnu velice ráda,“ pravila Romilly. „Ale nejsem si jistá, jestli jim můj meč nějak pomůže. Vůbec s ním neumím zacházet.“

Nyní se Janni usmála a objala ji. „To tě naučíme. Pojď, dáš si věci do svého pokoje. Nezapomněl ti ten Orain dát snídani, nebo tolik pospíchal, aby se tě zbavil, že si nevzpomněl, že můžeš mít hlad?“

Romilly, kterou stále ještě bolelo odmítnutí, se nechtěla k Janni přidávat a tropit si z Oraina žerty, ale vyznělo to tak legračně, že se smíchu neubránila. „Ano, mám hlad, a pořádný,“ přiznala se a Janni ji podala balíček s jídlem.

„Mám koně ve stájích hostince,“ řekla Romilly a Janni přikývla. „Pošlu pro něj tvým jménem jednu ze sester. Pojď do kuchyně; snídaně už sice byla dávno, ale vždycky se tam najde kus chleba a med. Pak ti propíchneme uši, abys mohla nosit naše znamení a aby ostatní ženy věděly, že jsi jedna z nás. A dnes večer můžeš složit slib. Zprvu jenom na rok,“ varovala ji. „A pak,

když se ti tu bude líbit, na tři roky. Až mezi námi budeš žít roky čtyři, budeš se moci rozhodnout, chceš-li složit věčný slib; nebo jestli budeš chtít odejít, vdát se a mít rodinu.“

„Nikdy!“ zvolala Romilly celá rozohněná.

„No, to si povíme později,“ odvětila Janni. „Teď dostaneš také meč. A jestli to opravdu tolik umíš s jestřáby a koňmi, budeš tu mít spoustu práce. Naše cvičitelka koní, Mhari, letos v zimě zemřela na plicní horečku a ženy, které s ní pracovaly, jsou u armády na jihu. Žádná z dívek, které tady zůstaly, na koni nijak zvlášť dobře jezdit neumí, natož aby je osedlala. Zvládla bys to? Máme k osedlání čtyři hříbata a ještě další ve stájích u Thendary.“

„Vyrostla jsem na Jestřábím hradě,“ řekla Romilly, ale Janni zvedla varovně paži.

„Žádná z nás nemá rodinu ani minulost. Varovala jsem tě přece, tady nejsi slečna MacAranová!“ Romilly se zastyděla a zmlkla.

Ať už si dám jakékoli jméno, stejně vždycky zůstanu Romilly MacAranová z Jestřábího hradu. Nechci se svými předky nijak vychloubat, chtěla jsem jí jenom sdělit, jak se přihodilo, že mám talent pro jestřáby. Stěží bych se to naučila někde v chatce v horách! Ale jestli si myslí, že se chci vytahovat, na věci to nic nezmění a ona má právo myslet si co chce. Romilly měla pocit, jako by byla stará, cynická a přemoudřelá, když ji napadají takové věci. Šla za Janni mlčky chodbou, až prošly velkými dvoukřídlymi dveřmi na jejím konci.

Ona také musí pocházet z dobré rodiny, přestože o tom kromě zmínky, jak tančila s Lyondri Hasturem, vůbec nechtěla mluvit. Možná jí také bylo zakázáno o své minulosti hovořit.

Byl to dlouhý a rušný den. Snědla v kuchyni chléb se sýrem a med, poslali ji učit se neznámým bojovým technikám do skupiny mladých dívek, které byly mnohem zasvěcenější než ona. Romilly skoro vůbec nerozuměla pohybům, které se jí snažily naučit; až si připadala nemotorná a neohrabaná. Později odpoledne pak dostala od staré asi šedesátileté ženy s nepřístupnou tváří dřevěný meč, podobný tomu, s kterým si jako děti hráli s Ruve-

nem. Snažila se ji naučit jakési základní obranné pohyby, ale i to bylo poněkud marné. Žilo tam velké množství žen, nebo aspoň se to tak zdálo; v jídelně si všimla, že v sídle bude celkem asi devatenáct žen. Stejně si však nepamatovala jejich jména. Později se směla spřátelit s koni ve stájích, kde byl kromě *chervinů* také již ten její. Přišlo jí snadnější zapamatovat si jména koní než žen. Pak jí Janni propíchla uši a zavěsila do nich malé zlaté kroužky. „Jenom po dobu, co se ti budou uši hojit,“ řekla jí. „Později dostaneš znak Sesterstva, ale zatím musíš ty zlaté kroužky vydržet, aby se ti dírký zdravě zacelily. Musíš si také uši mýt třikrát denně v teplé vodě s bodláčím.“ Poté ji před nastoupenými ženami, které Romilly unavené oči viděly pouze jako nejasné skvrny, provedla slavnostním slibem, a ona se stala jednou z nich. Byla vázána slibem Sesterstva meče do jarního tání následujícího roku. Když bylo po všem, všechny se kolem ní shlukly a kladly jí různé otázky, na které se jí nelehko odpovídalo, neboť Janni zakázala, aby mluvila o své minulosti. Nakonec jí našly starou záplatovanou noční košili a poslaly ji spát do dlouhé místnosti lemované postelemi, které obývaly mladé dívky přibližně v jejím věku či dokonce ještě mladší. Okamžitě usnula. Vzbudil ji až zvuk zvonu. Umyla si obličej a převlékla se. Pokoj byl plný dívek, které kolem pobíhaly polosvlečené a hašteřily se o umyvadla.

Několik prvních dnů měla Romilly pocit, že ostatní dívky jsou mnohem zručnější a že ona musí vynakládat mnohem více energie, aby s nimi dokázala udržet krok a nebyla pozadu. Hodiny bojových umění beze zbraní ji děsily a mátly; navíc žena, která je vyučovala, byla hrubá a měla zlobný hlas. Když však dopoledne, kdy Romilly dostala práci v kuchyni, v níž se cítila mnohem příjemněji, tato žena - která se jmenovala Merinna - za ní přišla a požádala ji o šálek čaje, povídala si s ní tak přátelsky, až Romilly získala pocit, že svou tvrdost při hodinách jen předstírá, aby udržela dívky v bdělé pozornosti. Lekce v šermování byly snadnější, neboť se směla dříve účastnit Ruvenových hodin, kdy ho pozorně sledovala a občas si také směla trochu zašermovat. Když jí bylo osm či devět, otec se bavil při tom, když si pohrávala s mečem, přestože později, když byla o něco starší, jí zakázal dokonce i dívat se a dotýkat se dětského meče na

hraní. Postupně si tyto rané lekce vybavila a začala se cítit ve výcviku s dřevěnými náhražkami jako doma.

A mezi koňmi ve stájích se cítila úplně nejlépe. Tuto práci dělala od chvíle, kdy byla dost velká na to, aby dokázala namydlit sedlo a vyleštit ho olejem.

Jednoho dne byla plně zaujatá leštěním sedel, když zaslechla venku na ulici nějaký zvuk a jedna z dívek za ní přiběhla, aby ji zavolala.

„Romy, pojď rychle! Králova armáda právě prochází ulicí a Merinna nám nakázala, že se tam máme jít podívat! Carolin se vydá na jih, jakmile se průsmyky otevrou...“

Romilly upustila zamaštěný klůcek a s Lillí a Margou vyběhla na ulici. Vmáčkly se do veřejí a dívaly se ven. Na ulici byla spousta mužů a lidé, lemující okraje, hlasitě zdravili Carolina.

„Podívejte, tamhle jede pod zástavou se stříbrnou borovicí na modrém pozadí... Ať žije Carolin, náš král!“ křikl někdo a Romilly natáhla krk, aby lépe viděla. Zahlédla však pouze postavu vysokého muže s přísným asketickým profilem, ne nepodobným Carlovu. Pak mu zavlál plášť a ona viděla pouze jeho rozevláté sivorudé vlasy.

„Kdo je ten vyzáblý muž za ním?“ zeptal se někdo a Romilly, která by jeho tvář poznala i zahalenou a ve tmě, odpověděla: „Jmenuje se Orain a slyšela jsem, že to je jeden z Carolinových nevlastních bratrů.“

„Já ho znám,“ přidala se jedna z dívek. „Přišel navštívit Jandriu. Někdo mi říkal, že jsou příbuzní, ale já nevím, jestli tomu mám věřit, nebo ne.“

Romilly sledovala koně, muže, pohyblivé transparenty a počítala lítost. Kdyby bývala oné noci odešla spát do stájí do své vlastní postele, mohla dneska jet s nimi po Orainově boku, být jeho přítelem a rovnocenným společníkem. Ale už bylo pozdě. Prudce se otočila a řekla: „Pojďme zpátky dovnitř ke své práci. Koně už jsem viděla předtím a král je muž jako každý jiný; ať už Hastur nebo ne.“

Slyšela, že se armáda přesouvá na velkou planinu před Caer Donnem. Za několik dní si ji zavolala Janni, a když Romilly ve-

šla do hlavní haly, kde se s ní prvně setkala, spatřila Oraina a Caryl, který s ním přišel.

Orain ji zdrženlivě pozdravil, ale Caryl se jí okamžitě rozběhl do náručí.

„Ach, Romilly, mně se po tobě tolik stýskalo! Co že jsi oblečená jako žena? To je fajn, aspoň si už nebudu muset dávat pozor, abych s tebou mluvil jako s klukem!“

„*Domne* Caroline,“ začala Janni formálně a on se k ní zdvořile obrátil:

„Ano, *mestra*?“ zeptal se a nazval ji nejuctivějším titulem, kterým se dají podřízené ženy oslovit.

„Pan Orain mě pověřil, abych vás doprovodila do Hali a v bezpečí navrátila vašemu otci,“ řekla. „Máte před sebou dvě možnosti: mohu se k vám chovat jako k váženému muži a po každé se vás ptát na vaše názory, místo abych rozhodovala za vás. Myslíte, že již jste dost starý na to, abyste mě bral vážně, rozumně odpovídal a dodržoval slovo?“

Jeho malý obličejík zvážněl, jako by náhle vstoupil do Nevarsinské kaple. „Ano, jsem, *mestra* Jandria.“

„Tak je to v pořádku. Měla bych se k vám chovat jako k zajatci a dát vás střežit. A aby bylo jasno, ačkoli jsme ženy, budeme na vás tvrdé a nedovolíme vám uprchnout.“

„O tom nepochybuji, *mestra*,“ pravil Caryl zdvořile: „Jednou jsem měl guvernantku, která na mě byla mnohem tvrdší než všichni vychovatelé, mistři a bratři v klášteře.“

„Dobrá,“ řekla Janni. „Chcete být tedy naším zajatcem nebo nám dáte své slovo, že se nám nepokusíte uprchnout, takže byste mohl jet vedle nás a užívat si cesty, jak jen to půjde? Nebude to však žádná lehká cesta a bude snazší, když pojedete samostatně a nebudeme muset na vás dnem i nocí přísně dohlížet, ani vás na noc svazovat. Čestné slovo Hastura pro mě platí, dáte-li mi ho.“

Neodpověděl hned, nýbrž se nejdřív zeptal: „Jste nepřítel mého otce?“

„Přímo ne,“ odpověděla Janni. „O vašem otci, milý chlapče, vím jen to, co jsem o něm slyšela. Jsem však nepřítel Rachala,

jehož přítelem váš otec je, takže mu nevěřím. Ale já se neptala na jeho slovo. Jednám s vámi, *Domne* Caroline, nikoli s ním!“

Optal se: „Pojede Romilly s námi?“

„Myslela jsem, že vás svěřím do jejích rukou, když jste tu cestu už jednou spolu absolvovali, jestli vám to tak bude vyhovovat, mladý muži.“

Usmál se a pravil: „Milerád s Romilly pojedu. A také vám milerád dám svoje čestné slovo, že se nepokusím uprchnout. Vím, že sám nemohu přes Hellers cestovat. Slibuji vám, *mestra*, že vás budu poslouchat, dokud si mě otec nepřeveze.“

„Fajn,“ odvětila Janni. „Vaše slovo přijímám, a pokud přijmete moje, slibuji vám, že s vámi budu jednat, jako byste byl jednou z mých vlastních sester, a nedovolím, aby vám někdo ublížil. Podáme si na to ruku, *Domne* Caroline?“

Natáhl ruku a vzal do ní její. Pak řekl: „Nemusíte mi, *mestra*, říkat *Domne* Caroline. To je jméno bývalého krále, který je nepřitelem mého otce, přestože ne přímo můj. Říkají mi Caryl.“

„Můžeš mi tedy říkat Janni, Caryl,“ usmála se na něj. „Budeš naším hostem, nikoli zajatcem. Romy, odveď ho do pokoje pro hosty a dohlédni na to, aby měl veškeré pohodlí. Oraine...“ zvedla oči ke svému bratranci. „Vyrazíme zítra, bude-li nám přát počasí.“

„Děkuji ti; sestřenko. I vám,“ dodal směrem k Romilly a sklonil se jí k ruce (jako rytíř, napadlo Romilly). Před několika málo dny, přemýšlela a zabořilo ji u srdce, by odešel bez jakýchkoli formálností. Náhle vášnivě zadoufala, že už se s Orainem nikdy nesetká.

Z Caer Donnu vyjeli časně ráno. Před východem velkého rudého a zamlženého slunce už byli na cestě více než hodinu. Caryl jel vedle Romillina koně na poníkovi, kterého mu sehnala Jandria. Za nimi se ubíralo šest žen ze Sesterstva, které na dlouhých uzdách vedly ještě dalších šest kvalitních koní, jež vezly - jak pravily - armádě na jihu. Nepravily však, *jaké* armádě je vezou, a Romilly se z opatrnosti raději neptala.

Bylo příjemné cestovat zase v záři slunce a ne v zimě a bouřích, které jejich poslední cestu přes Hellers doprovázely. V

poledne se zastavili, aby nakrmili koně a dopřáli jim trochu odpočinku. Pak se opět vydali na cestu. Pozdě odpoledne ženy pod Jandriiným vedením rozbily tábor. Když sejmuly z jednoho koně náklad a dvě ženy se posadily, aby rozdělaly oheň, zavolala na ni Janni. „Pojď sem, Romilly, a pomoz mi s tímhle stanem.“

Romilly neměla ani ponětí, jak se takový stan staví, ale poslušně připevnila provazy a zarazila kolíky na místa, která určila Janni. Během minuty či dvou tam už byl připraven velký a prostorný stan z vodotěsného plátna. V něm pak rozprostřely pokrývky a před ním, pod plátěnou stříškou chránící je před večerním mrholením, začaly připravovat večeři. Brzy byla hotová teplá kaše, ochucená plátky cibule, usmaženými v drůbežím ruku. Ženy se posadily se zkříženými nohama na příkrývky, aby z dřevěných misek, jež si dovezly s sebou, povečeřely.

„To je pěkné,“ řekl Caryl. „Muži si nikdy nestaví takhle pohodlné tábory.“

Janni se zasmála. „Není důvodu, proč si neudělat pohodlí,“ odpověděla. „Muži umějí vařit a lovit stejně dobře jako my, ale možná jim připadá zženštilé udělat si pod širým nebem pohodlí; raději snášejí nepohodlí a strasti, protože se jim pak zdá, že jsou stateční a drsní. Co se mě týče, já nerada spím v dešti a nestydím se přiznat, že mám ráda pohodlí.“

„Já také,“ odvětil Caryl a zakousl se do konce kosti. Je to fajn. Díky, Janni.“

Jedna z žen jménem Lauria, kterou Romilly moc dobře neznala, vytáhla ze svého batohu malou harfu a začala hrát. Ženy se sesedly kolem ohně a asi půl hodiny zpívaly horské balady. Caryl naslouchal s rozzářenými očima, ale po chvíli se ospale zvrátil a usnul.

Janni se naklonila k Romilly: „Sundáš mu boty a pomůžeš do spacáku?“

„Jistě,“ odpověděla Romilly a začala Carylovi stahovat boty. Posadil se a ospale protestoval. Lauria zabručela: „Nech toho chlapce, ať si to udělá sám, Romilly! Janni, proč by některá z

našich sester měla tomu klukovi posluhovat, obzvláště, když je to náš vězeň? Nejsme Hasturovi služebníci!“

Je to ještě chlapec,“ odpověděla Janni smířlivě. „A my za to, že se o něj staráme, dostáváme dobře zapláceno.“

„Sesterstvo tu však není od toho, aby pánům posluhovalo,“ brumlala dál Lauria. „Já se ti divím, Janni, že ses kvůli penězům uvolila doprovodit nějakého kluka přes hory...“

„Ať je to holka nebo kluk, nemůže cestovat sám,“ odvětila Janni. „A není třeba ho zatahovat do šarvátek dospělých. Ostatně Romilly s tím souhlasila...“

„O tom nepochybuji,“ ušklíbla se jedna z žen. „Je to pořád ženská, která si myslí, že je její životní povinností posluhovat nějakému chlapovi. Znesvěcuje naši náušnici...“

„Já se o něj starám, protože je ospalý a sám by to nezvládl,“ odsekla Romilly. „A protože je mu tolik, co mým vlastním bratříčkům! Ty by ses o svého bratra nepostarala, kdybys ovšem nějakého měla? Nebo si myslíš, že jsi moc dobrá na to, aby ses starala o někoho jiného než o sebe? Když Otec břemen může na svých ramenou nést všechny děti světa, proč bych já nemohla pomoci dítěti, které se mi připlete do cesty?“

„No, *kristoforo*,“ zašklebila se jedna z žen. „Recituješ si hezky z Kréda poctivosti, než usneš, Romy?“

Romilly se už chystala útok odvrátit - ona se bohům druhých neposmívala, nechala ostatní mluvit, co chtěli - ale když spatřila, jak se Janni mračí, řekla smiřujícím hlasem: „Myslím na něco úplně jiného, co tady ale neřeknu.“ Otočila se k rozzlobené dívce zády a šla natáhnout Carylovi pokrývku vedle své.

„To s námi bude spát ve stejném stanu muž?“ zeptala se zlostně další dívka. „Toto je stan pro ženy.“

„Ale, Mhari, ten chlapec přece nemůže spát venku v dešti jako koně,“ okřikla ji Janni. „Pravidlo Sesterstva se vztahuje na širší okruh věcí, a ten hoch navíc není víc než dítě. Nebo ty si vážně myslíš, že by nám mohl vlézt pod deky a některou z nás znásilnit?“

„To ze zásady,“ odvětila Mhari zadumaně. „Protože ten fakan je Hastur, tak mu máme dovolit vtírat se do Sesterstva? Cítila bych totéž, i kdyby mu byly dva roky!“

„Pak doufám, že se ti nikdy nenarodí syn místo dcery,“ pravila Janni s humorem. „Nebo bys snad ze zásady odmítla kojit chlapce? Můžeš jít klidně spát, Mhari, to dítě bude spát mezi mnou a Romilly a obě budeme celou noc střežit tvoji ctnost.“

Caryl otevřel ústa. Romilly ho šťouchla do žeber, aby byl ztiščen. Viděla, že se snaží nesmát se nahlas. Zdálo se jí to poněkud pošetilé, ale věděla, že v Sesterstvu mají svá pravidla, stejně tak jako bratři v Nevarsinu. Lehla si vedle Caryla a usnula.

Zdál se jí živý a barevný sen, jak létá nad zelenými kopci ve svém kraji s Preciosou, s kterou zase navázala duševní spojení. Vzbudila se s úzkostí v hrdle, když se rozpomněla na pohled z Jestřábího hradu na útesech dolů do dlouhého údolí. Uvidí ještě někdy svůj domov, svou sestru a své bratry? Co by si asi počali s toulavou bojovnicí? Bolely ji uši přesně v místě, kde je měla propíchnuté. Stýskalo se jí po Orainovi, po Carlovi, a dokonce i po prostořekém Alaricovi. Dosud si tady mezi těmi zvláštními ženami nedokázala najít žádnou přítelkyni. Ale upsala se jim na rok a nebylo z toho úniku. Naslouchala, jak vedle ní tiše spí Caryl, a naslouchala také dechu jedné z těch podivných žen ve stanu. V životě se nikdy necítila tak osamocená, ani tehdy, když prchla z Roryho chatrče v horách.

Pět dní jeli na jih, až dorazili k řece Kadarin; tvořící přirozenou hranici mezi nížinnými panstvími a úpatími Hellersu. Romilly to připadalo, jako kdyby přijeli do úplně jiného světa, ale pro Janni to byla jenom další řeka, kterou musí přebrodit. Přejeli ji u brodu, kde byla voda mělká, takže si koně nezmáčeli ani kolena. Kopce tady nebyly nijak vysoké a brzy dorazili na širokou planinu. Caryl se celý rozzářil, přestože dobrou náladu měl skoro celou cestu. Myslela si, že to je jednak proto, že se blíží k domovu, a jednak proto, že měl školu přerušenu dlouhými prázdninami.

Romilly se však bez hor kolem sebe cítila poněkud nesvá. Připadalo jí, jako kdyby jela po ploché zemi pod vysokým nebem jako malá, snadná kořist, na niž se má každou chvíli snést

nějaký dravý pták a odnést si ji v pařátech do neznáma. Věděla, že to je k smíchu, ale pod vysokou bledou oblohou, po níž se valily fialové mraky, se vůbec necítila ve své kůži a měla pocit, jako by je někdo sledoval. Nakonec to Caryl, který jel vedle ní, vycítil svým *lارانem*.

„Co ti je, Romilly? Proč se pořád tak díváš na tu oblohu?“

Nevěděla, co mu má honem odpovědět, a snažila se to zamluvit. „Jsem nervózní, když kolem sebe nemám hory. Celý život jsem prožila v kopcích a tady se cítím jakoby nahá a všemu vystavená...“ snažila se mermomocí se zasmát a pohlédnout vzhůru k neznámé obloze.

Nesmírně vysoko, kam oko sotva dohlédlo, se vznášela černá tečka. Snažila se nevšímat si jí a sklopila zrak k ztvrdlé trávě, nepatrně pokryté jinovatkou.

„Víš, jaký druh jestřábů žije tady na planinách?“

„Můj otec a jeho přátelé chovají *verrinské* jestřáby,“ odpověděl. „Víš o nich něco? Dostanou se za řeku nebo tam mohou jenom ti oškliví strážní ptáci?“

„Já *verrinského* jestřába už pouštěla,“ odvětila Romilly. „Jednou jsem si ho vycvičila...“ rozhlédla se s mrazením kolem sebe.

„Ty? Holka?“

Jeho nevinná poznámka jí rozjitřila starou ránu a ona na něj vyštěkla: „A proč ne? Mluvíš jako můj otec, jako kdybych kvůli tomu, že jsem se narodila v sukních, nemohla mít rozum ani duši!“

„Nechtěl jsem tě urazit, Romilly,“ řekl Caryl s něhou, která z něj činila chlapce mnohem staršího, než ve skutečnosti byl. „Ptal jsem se proto, že neznám mnoho dívek, kromě své sestry, a ta se jestřába dotknout úplně štítí. Ale jestliže zvládneš strážné ptáky a uklidníš bančía, jako jsme to dokázali spolu, pak pro tebe nebude jistě velký problém zvládnout i jestřába.“ Obrátil se k ní a hlavu naklonil trochu do strany, takže díky svým jasným zvědavým očím také vypadal jako nějaký pták. „Čeho se bojíš, Romy?“

„Já se nebojím,“ odvětila a cítila se pod jeho pohledem nejistě. „Mám jenom - mám jenom pocit, jako by mě někdo pozoroval,“ vyhrkla dřív, než by si stačila uvědomit, co vlastně říká. Když slyšela, jakou pošetilsti vypustila z úst, pravila v sebeobhajobě: „Ale to je asi proto, že ta země tady je taková plochá. Proto se proto se cítím, jako bych byla nahá...“ Opět zapátrala pohledem po nebi, kde ji oslnilo slunce. Na samé hranici viditelnosti se stále pohyboval ten bod... Sledují mě!

„To se často stává,“ přidala se k nim Janni, která je dojela. „Když jsem prvně přijela do hor, měla jsem pocit, jako by mě svíraly, jako by mě chtěly ve spánku celou zavalit. Nyní už jsem si na ně zvykla, ale stejně, když sjedu do nížin, cítím, jako by ze mě byla sřata jakási veliká tíha a já mohla volněji dýchat. A myslím, že ty pocity jsou tím, co odlišuje lidi z nížin a horaly - žádní králové ani místní zvyky. I Orain často říkal, že když je venku z hor, cítí se nahý a pod velkou prázdnou oblohou mívá strach...“

Jakoby ho slyšela, jak to říká svým tichým něžným hlasem. Skoro se jí po Orainovi zastesklo; připadala si tady mezi těmi ženami jako ryba na suchu. Jejich hlasy jí už poněkud lezly na nervy a někdy se jí zdálo, že navzdory svým znalostem bojových umění a chovu koní byly spíše jako její sestra Mallina, pošetilá a úzkoprsé. Jenom Janni v sobě měla něco, co ji přitahovalo. Ale nebylo to proto, že Janni byla podobná Orainovi, a tudíž v sobě měla méně ženství? Nevěděla, proč se cítí tak rozbolavělá, když na tohle všechno pomyslela.

Přesto, napadlo ji vzápětí, jsem zhruba před čtyřiceti dny mezi muži měla pocit, že bych byla raději s ženami. Copak nikde nebudu spokojená? Proč nedokážu být šťastná s tím, co mám? Jestliže mám být pořád nespokojená, tak to jsem klidně mohla zůstat doma, provdat se za *Domna* Garrise a být nespokojená doma mezi důvěrně známými věcmi!.

Pocítila v mysli jemný a tázavý dotyk chlapcova *laranu*; jako by se jí ptal, co se děje. Povzdychla si a usmála se na něj. Pak se zeptala: „Dáme si závod přes tu louku? Máme oba stejně dobré koně, takže je otázkou, kdo z nás na něm umí jezdit lépe.“ Vyrazili ve stejném okamžiku a tak rychle, že se musela

celá soustředit na to, aby nepřeletěla koni přes hlavu a zapomněla myslet na to, co ji trápí. Zvítězila nad ním o celou délku koně, ale Janni, která za nimi pomaleji došla, je oba pokárala, že dobře neznají terén a že si koně mohli zlomit nohu na nějakém kameni či ve výmolu v trávě.

Večer, když připravovali tábor - dny se nyní již znatelně prodlužovaly a při večeři bylo ještě světlo - měla opět ten intenzivní pocit, že je sledována, jako by byla nějaké drobné zvířátko, kořist, s kterou si jestřáb před útokem pohrává. Pohlédla na tmavnoucí oblohu, ale nic neviděla. Pak pocítila onen důvěrně známý pocit divokosti, letu, kontaktu, spojení; aniž by si plně uvědomovala, co dělá, natáhla ruku a pak už cítila známý šum, křídla a do paže se jí začaly drápy.

„Precioso!“ vydechla nahlas. Otevřela oči, aby uviděla modročerný lesk křídla a ostré oči. Zahalil ji důvěrný pocit blízkosti. Už se v to ani neodvážila doufat, bylo to naprosto neuvěřitelné, ale Preciosa ji nějak vystopovala, když vyjeli z ledovcového kraje, a následovala ji i tady v neznámých kopcích a na neznámých planinách.

Byla v dobrém stavu, štíhlá, upravená, nakrmená. Jistě. Tady na planinách byla dokonce lepší loviště než v okolí Jestřábiho (hradu, kde se narodila. Když tam tak Romilly seděla a měla jestřába v ruce, probíhal mezi nimi nevýslovný pocit zadostiučinění, že se opět shledali.

„No jen se na to podívejte!“ pronikl k ní nepříjemný hlas jedné z dívek. „Kde se tady vzal ten jestřáb? Ona je čarodějnice!“

Romilly si dlouze povzdychla. Řekla Carylovi, který ji mlčky pozoroval: „To je můj jestřáb. Nějak mě našel, i tak daleko od domova...“ selhal jí hlas, protože se rozplakala. Preciosa se změnou jejích emocí vylekala a zabalancovala Romilly na zářez. Pak zamávala křídly a vzlétla na větev blízkého stromu, kam se posadila a beze strachu na ně hleděla.

Mhari se zeptala: „To je tvůj jestřáb? Ten, kterého jsi vycvičila?“ Janni tiše řekla: „Povídala jsi mi, že ti ho otec sebral a dal bratrovi...“

Romilly se s vypětím snažila ovládnout hlas. „Myslím, že Darren sám zjistil, že je to od otce nespravedlivé, že mu dal mého jestřába. „ Vzhledla s očima plnými slz k větvi, na níž seděla Preciosa naprosto nehybně, jako by byla namalovaná na nějakém plátně. Opět s ní navázala kontakt. Cítila při tom mezi všemi těmi zvláštními ženami, v cizím kraji a po všech strastech, které za hranicí divné řeky zakusila, opět důvěrně známý souzvuk myslí mezi ní a jestřábem. A věděla, že už není sama.

2. KAPITOLA

Jeli ještě další tři dny, než konečně dorazili do teplého kraje plného zeleně a zvlněných kopců. Podnebí tady bylo mírné, bez nejmenších stop po mrazu. Až do konce svého života si Romilly bude pamatovat první jízdu přes Valerónské planiny - Caryl jí řekl, jak se to tady jmenuje -, zelené a úrodné, se zrajícím obilím na polích a bez sněhové pokrývky stromů. Podél cesty květiny, červené, modré a zlatostříbrné, které v rudé záři teplého a obrovského slunce pod jižní oblohou vrhaly na cestu nafialovělé stíny. Vzduch tu byl nasládlý a způsoboval jim téměř euforii.

Caryl byl ve svém živlu a ukazoval Romilly různé zajímavosti. „Vůbec jsem nečekal, že se sem vrátím před letnicemi! Já jsem tak rád, že se vracím domů!“

„A otec tě tady z toho teplého a přívětivého kraje poslal do sněhu Nevarsinu? To musí být skutečně dobrý *kristoforo*.“

Caryl zakroutil hlavou a v tu chvíli vypadal zasmušile, uzavřeně, téměř jako dospělý. Tiše řekl: „Sloužím Pánu světla, jak se na správného Hastura sluší.“

Tak proč... Romilly už už chtěla pokračovat, ale naučila se neptat se tohoto chlapce na jeho otce. On však její nevyslovenou otázku zachytil.

„*Kristoforové* v Nevarsinu jsou učení mužové a dobří lidé,“ pravil. „Od okamžiku, kdy bylo ustaveno Sto království, propukly v nížinách spory a války. Nedalo by se tady pořádně studovat. A otec si přál, abych měl na studium klid, abych nebyl rušen válkami a mstou, jež dolehly na rod Hasturů. Bratrstvo nijak neu-

ctívá, ale jejich náboženství chová v úctě a ví, že chtějí žít v míru.“

Zmlkl a Romilly to respektovala. Jaké obrazy války a plenění viděl tento chlapec, daleko od ochrany kopců, které poskytují lidem ve svých domovech pocit bezpečí? Zamyšleně pokračovali v cestě. Slyšela o válkách, které se vedly daleko od jejich mírumilovných hor. Vybavovala si v mysli bitvy, které plenily tuto zelenou pokojnou zemi. Viděla ve své hypersenzitivní mysli krajinu pod karmínovým sluncem potaženou černou krví, všude kolem tmu, v níž na zemi naříkali zbití nevinní a armády drancovaly zemi, z níž vzešli jejich vojáci. Zachvěla se a celá scéna okamžitě zmizela. Romilly poznala, že se napojila na chlapcovu mysl.

Jeho otec udělal skutečně dobře, že poslal svého syna do bezpečí chladu a tichých útesů Sněžného města. Že mu dopřál čas k odpočinku, čas ke zhojení všech ran, jež chlapec díky své citlivosti a schopnosti laranu musel zakusit. Romilly se náhle nesmírně zastesklo po domově a byla vděčná za dětství, které prožila v klidu a míru, neboť její otec byl příliš tvrdohlavý na to, aby své lidi zatáhl do ziskuchtivých a dobytvačných bojů. A čím se řídil? Jen ať si je ten jejich bůh Zandru odnese i s jejich přítelíčky do svých nehlubších pekel...

Ach, otče, uvidím tě ještě někdy?

Vzhledla a spatřila, jak Caryl vedle nííed_ mlčky. Poznala, že je zcela ponořený do vlastní bolesti a její žal že nevidí, neboť je zcela zaneprázdněný snahou zbavit se svého utrpení. *Copak jsem dospěla tak daleko, že hledám útěchu u dvanáctiletého dítěte, které není o mnoho starší než můj bratříček, a chci, aby mi pomohl snášet utrpení; jež jsem si sama vybrala?* Jela mezi cizinci a rozjímala, jestli každá z žen, které ji doprovázejí, je také ponořena do svých myšlenek, v nichž nesou tíhu celého světa. *Vzývají proto lidé Otce břemen, jako kdyby to nebyl pouze veliký učitel moudrosti, ale také Bůh? Jako kdybychom se dovolávali Boha, aby nám pomohl nést vlastní břemena, neboť sami jsme na to příliš slabí?*

Nemohla snést žal na Carylově malé tváři. Ona sama byla aspoň už dospělá a svá vlastní břemena dokázala snášet, ale

on byl ještě dítě a neměl na to dost sil. Vyrušila ho proto a zeptala se: „Mám zavolat Preciosu dolů, aby s tebou jela? Myslím, že je jí smutno...“ Zapískala na jestřába a posadila jej na Carylovo sedlo a byla odměněna pohledem na to, jak se z dětské tváře ztratila nedětská trýzeň, takže z něj byl zase chlapec, který radostně sledoval, jak mu jestřáb přilétá na paži.

„Romy, až bude po válce a země zase bude žít v míru, povolám tě jako svého jestřábníka a ty mě naučíš všechno o jestřábech, ano? Vlastně ne, dívka nemůže být *jestřábníkem*, ale přesto mě to naučíš, vid' že jo?“

Něžně odpověděla: „Nejsem si jistá, jestli se někdo z nás dožije konce těchto válek, Caryle. Ale byla by pro mě radost učit tě. Jenže vím, že většina toho, co o jestřábech vím, se nedá naučit. Musíš to najít někde v sobě, ve svém srdci, naučit se používat *laran*...“ Někde na periférii vědomí si připomněla, že to zvláštní slůvko již užívá bez rozpaků. „...musíš ptáky milovat a seznámit se s jejich způsoby...“

Lehko uvěřila tomu, že tento citlivý chlapec, který má talent pro práci s lidmi i se zvířaty, má vážnost mnichů, mezi nimiž byl vychován, a eleganci rodu Hasturů, a jednoho dne se snadno stane králem. Na chvíli se jí zazdalo, že má kolem svých nazrých vlasů světlou auru; pak se od tohoto pohledu násilím odtrhla. Uvědomila si, jak rychle se naučila ten dar, který jí byl dán, používat nebo naopak ho od sebe odříznout.

Napadlo ji, zda to nemá souvislost s tím, že se její otec naučil přežít mimo Věž, protože zvládl nepouštět *laran* do své mysli při cvičení koní. Zvládla by ona tuto svoji nově nabytou schopnost od sebe oddělit? Obešla by se bez toho? Dokázala by to vůbec? Byl to děsivý dar a žádal si svoje oběti. Není divu, že se v horách vyprávějí pověsti o tom, jak se lidé zbláznili, když na ně dolehl *laran*...

A jak by se Caryl mohl stát králem? Jeho otec králem nebyl, pouze poradcem *Domna* Rachala, a ať už tuto válku vyhraje Rachal nebo Carolin, Lyondri Hastur se nikdy králem nestane. Nebo by ho snad napadlo, aby Rachalovi křivě přísahal, jako to udělal Carolinovi, a podlehl ambicím nastolit dynastii vlastní krve?

„Romilly! Romy! Spíš při jízdě nebo co?“ pronikl jí do myšlenek Carylův veselý hlas. „Mohu zkusit, jestli mě Preciosa bude poslouchat? Potřebujeme přece nějaké ptáky na večeři, ne?“

Usmála se na něj.

„Jestli tě bude poslouchat, tak beze všeho,“ souhlasila. „Nemohu však slíbit, jestli hodlá poslouchat někoho jiného než mě.“

Ale musíš se ještě zeptat Jannie, jestli budeme k večeři potřebovat zvěřinu. Ona za nás zodpovídá.“

„Promiň,“ odpověděl zdvořile Caryl. „Ale je pro mě těžké pamatovat si, že ona je naše nadřízená. Když jsem s tebou, přijde mi úplně normální ptát se tebe, jako bys byla jednou z rodu Hasturů.“

„Ale to já nejsem,“ odpověděla Romilly. „A Janni je vlastní sestřenice pana Oraina, jestli jsi to nevěděl, takže její krev je stejně dobrá jako moje.“

Náhle se Caryl zasmušil. „Škoda, že jsi mi to řekla,“ vyhrkl. „To ti totiž činí jedním z největších nepřátel mého otce a já nechci, aby ji nenáviděl...“ Romilly to zamrzelo. Vypadal skutečně nešťastně. „V Sesterstvu nemá rodové postavení vůbec žádnou moc,“ řekla rychle, „a Jannie se svých výsad ohledně svého postavení vzdala stejně jako já, Caryle.“ Uvědomila si, že se mu poněkud ulevilo, i když nevěděla přesně proč.

„Zeptám se Jannie, jestli budeme potřebovat k večeři nějaké maso,“ pokračovala. „Ty zatím můžeš pouštět Preciosu, jestli tě bude poslouchat. Předpokládám, že Janni nebude nic namítat proti tomu, aby sis něco ulovil k večeři, pokud nebudeš vyžadovat, aby ti to jedna z nás vykuchala a uvařila.“

„To umím sám,“ pravil Caryl pyšně. Pak se usmál a sklopil oči. „Pokud mi tedy řekneš jak,“ dodal tiše a Romilly se musela zasmát.

„Pomůžu ti to uvařit, když mi dáš kus. Vyhovuje ti to tak?“

Po třech dnech dorazili na pobřeží jezera, ležícího mezi kopci. Caryl ukázal na zámek, který se vypínal na konci dlouhého údolí.

„Tady je Hali, hrad mého otce.“

Romilly napadlo, že vypadá spíše jako palác než jako pevnost, ale neříkala nic. Caryl pravil: „Moc se těším, až zase uvidím otce a matku.“ Romilly přemýšlela, jak asi bude jeho otec šťastný, že se mu syn vrátil v pořádku a zdravý ze zajetí jeho úhlavního nepřítele, který ho ukradl z bezpečí Nevarsinu. Ani slovem se však o tom nezmínila. Jenom ráno, když se očima Preciosy vydala obhlédnout okolí Valerónské planiny, viděla, jak se armáda shromažďuje a postupuje k hranicím. Na zelené planiny opět brzy dolehne válka.

Celý den projížděli krajinou zrušenou válkou. Zruinované statky, vysoké kamenné věže, z nichž nezůstal ležet kámen na kameni, jako kdyby jejich samotnými základy otřásl zemětřesení. Jaká armáda použila tak strašné zbraně? Jednou museli docela změnit směr, a to když dojeli na vrchol jednoho kopce a spatřili v údolí pod sebou vypleněnou vesnici. Nad krajem se rozprostíralo prapodivné ticho, přestože domy nebyly nijak poškozené. Z komínů však nestoupal žádný dým, nebyl slyšet klapot koňských kopyt, hrajících si dětí, kladiv bušících na kovadlinu, ani zpěv žen, tkajících látky. Nad vesnicí leželo děsivé ticho a Romilly viděla slabě nazelenalou chvějící se záři, jako by se domy koupaly v jakémsi hrozivém miazmatu, v téměř hmatatelné zhoubné mlze. Slabě zeleně pulsovala a ona náhle věděla, že až na ulice a domy padne noc, bude celá vesnice zlověstně zářit do tmy.

Když se podívala pořádně, spatřila vyhublou postavu hladového dravce, jak se tiše plíží ulicemi. A když ji pozorovali, pohybovala se stále pomaleji a pomaleji, až si nakonec lehla do vlastní stopy a chvěla se.

„Prach z kostí,“ pravila Jandria prostě. „Kde je tato látka rozptýlena do vzduchu, umírá celá země, každíčký dům. Kdybychom jí projeli, dostali bychom se do stejného stavu, v jakém jsme před několika dny viděli tu lesní kočku. Jedeme jinudy, lépe sem vůbec nechodit. Cesta je uzavřená, jako by ji hlídalo stádo draků. Možná je to ještě horší, protože s draky bychom se mohli aspoň pokusit bojovat, ale proti tomuto se bojovat nedá; po deset let bude země neplodná a zvířata se budou rodit zmračená. Jednou jsem viděla horskou kočku se čtyřma očima a

stepního *chervina*, který měl místo kopyt prsty. Hrozné!“ Otrásla se a potáhla za opratě. „Musíme to objet co největším obloukem, jak to jen půjde. Nerada bych, aby mi vypadaly zuby a vlasy a krev se mi v žilách proměnila v syrovátku!“

To místo objížděli tři dny. Janni varovala Romilly, ať nepouští Preciosu.

„Mohla by sníst nějaké zamořené zvíře a zemřít, ale předtím by ještě nesmírně trpěla. A kdybychom něco snědli my, vypadaly by nám zuby a vlasy, pokud by se nám nestalo nic horšího. Celý kraj je tou bojovou látkou zamořený a ta látka proniká do těl dravců a jiných zvířat, která se tu vyskytují. Je lepší, když bude den či dva hladovět, nežli aby se nakazila.“

A tak Romilly vezla dva dny Preciosu na sedle, a přesto, že přísahala, že už ji nikdy nepřipraví o nabytou svobodu, přivázala jí na nohy řemínky.

Nechci, aby sis ulovila k jídlu nějaké nakažené zvíře, snažila se jí vyslat do mysli co nejpříjemnější obraz, kterému by jestřáb rozuměl: zvíře, světélkující nezdravou a jedovatou látkou. Přestože si nebyla docela jistá, jestli se jí podařilo s ptákem navázat kontakt, pták se usadil pohodlně na sedle a nesnažil se přetrhat řemínky, nýbrž si zastrčil hlavu pod křídlo a nechal se nést. Romilly cítila, jak v něm pulsuje hlad, ale vypadal, že je ochoten to kvůli své bezpečnosti podstoupit.

Konečně se zdálo, že z nebezpečí vyvázli. Janni upozornila ženy, že kdyby si začaly vyčesávat chumáče vlasů, nebo kdyby se jim začaly uvolňovat zuby, mají jí to okamžitě sdělit, přestože si byla jistá, že zamořené území objeli dostatečně širokým obloukem. „Jenže u této věci nikdo pořádně neví, jak se může projevovat,“ varovala je. Pak zařala zuby a pokračovala v cestě. „Orain byl počat v této vesnici,“ sdělila Romilly a pohlédla na ni přesně tak, jako její jestřáb. „A teď v ní nebude moci několik dlouhých let žít vůbec nikdo. Ztracený Lyondri a jeho prokleté zbraně!“

Romilly rychle pohlédla na Caryla, ale on buď nic neslyšel, nebo dělal, že neslyší. Musel snášet nesmírně těžké břímě!

Té noci se utábořili o něco dříve, a když ženy začaly stavět stan, zavolala si Janni Romilly stranou.“

„Pojď se mnou, Romilly, musím ti něco říct. Ne, ty, Caryle, tady zůstaň,“ dodala přísně a chlapec se stáhl jako štěně, do kterého někdo kopl. Janni odvedla Romilly kousek za tábor a naznačila jí, aby se posadila. Sama si také sedla se zkříženými nohama mezi trsy trávy.

„Žádné příznaky, že by ti padaly vlasy nebo zuby?“

Romilly na ni v úsměvu vycenila zuby a pak zvedla ruku a pomyslně se zatahala za krátce ostříhané vlasy. „Ani náznak, Janni,“ řekla a žena si úlevně vydechla.

„Evanda budiž požehnána,“ pravila. „Za to, že střeží svoje svěřenkyně. Dnes ráno jsem si při česání vytrhla chomáč vlasů, ale je třeba také vidět, že už stárnu. Přesto musím pořád myslet na to, jestli jsme to proklaté místo objeli dostatečným obloukem. Jaký šílenec dokáže takhle zničit kraj vlastních lidí? Když se kácí les, létají třísky; ale stejně nedokážu pochopit, proč by to měli odnášet také nevinní lidé. Když se ve válce vypálí třeba stodola, může se znovu postavit, až opět nastane mír, a posla-pané obilí se může příští rok znovu zasít. Ale takhle zničit samotnou zemi, aby na ní po celé generace nemohlo nic vyrůst? Možná jsem příliš přecitlivělá, abych chápala bojovníky,“ dodala a na chvíli nastalo ticho. Pak se optala: „Měla jsi nějaké problémy s naším zajatcem?“

„Ne,“ odpověděla Romilly. „Je šťastný, že se vrací domů, a snaží se každopádně dodržet slovo.“

„Myslela jsem si to, ale jsem ráda, že jsi mě o tom ještě ujistila,“ kývla Jandria. Rozepnula si levnou stříbrnou sponu a viditelně se jí ulevilo, když jí vítr začal čechrat rozpuštěné vlasy. Romilly jí s pochopením navrhla: „Vypadáš tak unaveně, Jandrio. Jestli dovolíš, převezmu za tebe dnešní práce v táboře a ty si můžeš jít hned odpočinout do stanu. Přinesu ti tam večeři.“

Janni se usmála. „Není to jenom únava, co na mě doléhá, Romilly. Jsem stará a otužilá, stanovala jsem už na mnohem horších místech, než jsou tady, a vůbec jsem neprotestovala.

Mám potíže, to je všechno, protože smysly mi říkají něco jiného, než mi velí moje čest.“

Romilly byla zvědavá, co může Janni trýznit. Žena se usmála a natáhla k ní ruku. „Já za mladého Carolina zodpovídám a čest mi praví, že ho budu muset předat otci já sama. Ale přesto se zabývám myšlenkou, že bych vyslala tebe, abys chlapce ve zdech Hali předala do rukou jeho otce.“

První, co Romilly napadlo, bylo, že bude mít aspoň příležitost prohlédnout si velké město v nížinách. Vzápětí..ji však přišlo na mysl, že se neodvratně blíží rozloučení s Carylem. Až pak si uvědomila, že se bude muset také setkat s tím velkým lumpem Lyondri Hasturem.

„Proč já, Janni?“

Jandria si slyšitelně povzdechla. „Protože ty něco víš o tom, jak se člověk má na zámku chovat,“ odpověděla. „Cítím se teď jako zrádce Sesterstva, protože jsem slíbila, že nebudu na společenské postavení vůbec brát zřetel. Mhari, Reba, Šaja - všechno to jsou dobré ženy, ale nemají žádné způsoby, neboť je to neměl kdo naučit. Ty vyslat na takovou diplomatickou misi nemůžu. A navíc ještě na ní bude záviset naše bezpečnost.“ Ztěžka se usmála, takže její úsměv vyzněl spíš jako úšklebek. „Ať už jsem Orainovi říkala cokoli, Lyondri Hastur by mě poznal, i kdybych měla na sobě peří bančia a tančila tanec ve Větru duchů. Nemám nejmenší chuť viset na šibenici jako zrádce. Carolin a Orain patřili mezi ty, které měl Lyondri nejraději a které teď tak zběsile pronásleduje. Carolin, Orain, Lyondri a já jsme všichni nevlastní sourozenci.“ Zaváhala, znovu si vzdychla a nakonec pravila: „Orain o tom neví. On nikdy nechtěl nic slyšet o pletkách mezi pány a děvčkami, a také neví... Ksakru!“ zaklela. „Proč se ještě stále stydím říci, že já a Lyondri jsme spolu několikrát spali, ještě než se ze mě stala žena. Teď, když jsem dala přednost svým vlastním lidem před ním, myslím, že by mě určitě s radostí pověsil, jenom aby moje smrt způsobila bolest Carolinovi nebo jeho oddaným. Ani bych nesnesla pohled na něj - Avarra stůj při mně - protože ho stále ještě miluji tak, jak ho nenávidím!“ Polkla a dívala se na zem. Pevně se přitom držela Romilly za ruku. „Tak, teď už víš, proč jsem tak zbabělá a

nechci se s ním setkat, byť jsem přísahala, že to udělám; možná by mě ušetřil ze staré lásky, ale kdo ví...”

„To není potřeba, Janni,“ řekla Romilly něžně, neboť cítila její bolest. „Já to ráda udělám. Nesmíš riskovat.“

„Ty tomu rozumíš, Romilly, že? Lyondri a Rachal v tobě uvidí jenom cizinku, kterou navíc Caryl má moc rád. Budou vědět jenom to, že jsi byla vyslána Sesterstvem, ne že jsi jejich protivník či že jsi přísahala věrnost Carolinovi. Dávej na sebe pozor, Romilly, posílám tě do velkého nebezpečí. Je možné, že Lyondri nedodrží slovo, které dal ohledně doprovodu svého syna. Ale měla bys vědět, že ti nehrozí jenom vězení; Lyondri tě bude chtít zabít, protože si nenechá ujít možnost odvety vůči mně.“

Pro ni nebezpečí, pro Janni jistá smrt. Romilly na chvíli zaváhala a Janni unaveně pravila: „Nemohu ti nakázat, abys toto nebezpečí podstoupila. Mohu tě o to jenom požádat. Caryl samotného do města poslat nemohu. Slíbila jsem, že bude v bezpečí dopraven do rukou svého otce.“

„Myslím, že přísahal...”

„Ano, to přísahal,“ odpověděla Janni. „Ale já vím, že Lyondri je nesmírný prospěcháč, který se snaží ze všeho urvat co nejvíc...” Skryla si hlavu do dlaní. Romilly se cítila slabá a unavená. Ale Sesterstvo ji přijalo, když byla osamělá, nakrmilo ji a poskytlo přístřeší, přátelsky ji vzalo mezi sebe. Dlužila jim hodně. A byla teď bojovnicí. Pevně sevřela Janni ruku a řekla: „Půjdu tam, sestro moje. Věř mi.“

Než přijeli do města, Caryl se pečlivě umyl v říčce, poprosil jednu z žen o hřeben, učesal si vlasy a přistříhl nehty. Vydoloval z brašny po straně sedla své poněkud obnošené šaty, neboť v posledních několika dnech nosil staré půjčené kalhoty a tuniku jedné z žen, aby si vlastní oblečení mohl vyprat v potoce a být při svém návratu na dvůr čistý, jak se na řádného nástupce trůnu patří.

„Před zimními svátky mi otec poslal nový sváteční oblek,“ pravil s lítostí, „který jsem musel nechat v klášteře, když jsem odjížděl tak narychlo. No, nedá se nic dělat, tenhle je ten nejlepší, který mám.“

„Ostříhám ti vlasy, jestli chceš,“ navrhla mu Romilly, zastříhla mu zvlněné kadeře, aby byly stejně dlouhé, a pak je vykartáčovala, až se mu leskly. Zasmál se a pravil, že není kůň, kterého je potřeba hřebelcovat, ale pohlížel na sebe v potoce s jistým sebeuspokojením.

„Aspoň zase vypadám jako gentleman. Nemám rád, když jsem jako nějaký venkovský balík,“ řekl. „*Mestra* Jandria, vy s námi nepůjdete? Můj otec se nemůže hněvat na někoho, kdo byl na jeho vlastního syna tak hodný.“

Jandria zakroutila hlavou. „Mezi Lyondrim a mnou je starý svár, který vznikl ještě dlouho předtím, než ses narodil a než Rachal zabral Carolinovi místo na trůnu, milý chlapče. Nechci raději tvému otci lézt na oči. Romilly tě tam dovede.“

„S Romilly pojedu moc rád,“ odpověděl Caryl. „A myslím, že ji otec bude moc vděčný.“

„Při Všech bozích Hasturů, v to pevně doufám, hochu,“ pravila Jandria, a když se jí podle dvořanského zvyku Caryl sklonil k ruce, pevně ji stiskla. „*Adelandeo!*“ pronesla ve stylu horských žen. „Ať tě bozi provázejí, chlapče, a tebe, Romilly, také.“

Jenom Romilly, která spatřila, jak Jandria pevně zaťala zuby a zachvěla se jí víčka, věděla, jak to myslela: Nechť tě bozi ochraňují; děvče, abychom se ještě někdy shledaly a podařilo se ti vyváznout ze spárů Lyondri Hastura se zdravou kůží.

Romilly se vyšplhala do sedla. S ostrostí, na kterou nebyla zvyklá, pokud nebyla v kontaktu se svým jestřábem a neshlížela na svět prostřednictvím *laranu* a ne svých očí, viděla proti jasně bledé obloze stan Sesterstva. Slyšela údery dřevěných klacků, které Mhari a Lauria používaly při výcviku místo opravdových mečů, viděla dvě ženy, které pečlivě cvičily pohyby neozbrojeného boje, což se podobalo spíše jakémusi tanečnímu rituálu, který trénoval jejich svaly, aniž by musely myslet na to, že se brání. Ještě viděla dým z ohně, na němž si připravovaly snídani - copak by cítila kouř, aniž by se vařilo nějaké jídlo? Pak se ale rozpomněla, že nyní už nejsou v lese a že tady na zelených loukách se nedá nic ulovit.

Umyla se a oblékla si svůj nejlepší plášť, který jí Orain koupil na trhu v Nevarsinu. Cítila se teď při té myšlence poněkud ne-svá, neměla však nic jiného, co by bylo stejně dobré a teplé jako tento plášť. Od jedné ženy si také vypůjčila nejčistší tuniku, která byla v táboře k nalezení. Cítila, jak jí v uších stále ještě bolí náušnice, které krátké vlasy nemilosrdně odhalovaly. Řekla si se zadostiučiněním, že je taková, jaká je, bojová sestra ze Sesterstva - přestože mi to ještě nijak zvlášť dobře nejde - a Lyondri Hastur mě bude brát jako vyslance, který v bezpečí doprovodil jeho syna zpátky domů. Proč bych si měla dělat starosti s tím, jestli vypadám jako dokonalá dáma? Co mi je do Lyondriho? A přesto jí v mysli zazníval tichý hlas, ne nepodobný Lucillině, který jí bez obalu vyčítal: *Romy, to se vůbec nestydíš chodit v botách a kalhotách jako chlap? Co tomu řekne otec?* Neúprosně tomu hlasu nakázala, ať ztichne.

Pobídla koně a kývla na Caryla, aby s ní držel krok.

Hali bylo neohrazené město s širokými ulicemi, které byly pod nohama zrádně kluzké. Když Caryl viděl její rozpačitý pohled, usmál se na ni a pravil, že byly pokryty pomocí matrice, aniž by se jich lidská ruka jenom dotkla. Když se na něj i potom dívala poněkud nedůvěřivě, trval na svém: „Je to pravda, Romy! Otec mi jednou ukázal, jak se to dělá: deset nebo dvanáct *leronisů* a *laranzů* pomáhá obtisknout kameny. I já budu jednoho dne čaroděj, který pracuje s přenosy a s promítáním.“

Romilly mu však stále ještě nevěřila, ale nemělo smyslu vracet dítěti to, co mu říkal jeho otec, takže toho raději nechala.

Provedl ji uličkami a ona se kolem sebe neustále rozhlížela. Připadala si jako tykev uprostřed pole. Nevarsin bylo milé město, Caer Donn také, ale Hali bylo úplně odlišné. Místo příkrých dlážděných uliček, kolem nichž se krčily kamenné domky, jako by se choulily pod velkými útesy Hellersu či hradu Aldaran, tady byly ulice široké a stály tu prostorné nízké domy. Romilly ještě nikdy neviděla dům, který by nebyl postaven jako malá nedobytná pevnost, a přemýšlela, jak tu mohou obyvatelé v noci klidně spát; město nebylo obehnané ani zdmi.

I lidé, které potkávali na ulicích, vypadali naprosto jinak než lidé z hor. Ti byli pevně stavění, proti zimě a mrazivému chladu

oděni do kožešin a kůže a vypadali přísně a nepřístupně. Tady, v pěkném městě v nížině, se lidé procházeli po širokých ulicích, oblečení v barevných šatech, vyšíváných tunikách, ženy měly zářivé sukně a závoje, muži dlouhé pestré kabátce a kalhoty. Pláště jasných barev sloužily spíše obdivu, než aby byly účelné.

Jeden nebo dva lidé se zastavili, aby se podívali na zářivě zrzavou chlapcovu hlavu a na štíhlou dívku v kalhotách a v náušnicích, která ho doprovázela v nemoderním kožešinovém plášti, na němž bylo patrné, že pochází z horských oblastí. Caryl tiše řekl: „Poznávají mě. A o tobě si také myslí, že jsi příbuzná Hasturů, když i ty máš zrzavé vlasy. I otec si to možná bude myslet. Určitě jsi jedna z nás, Romilly, když máš zrzavé vlasy a *laran*...”

„To si nemyslím,“ odvětila Romilly. „Myslím si, že zrzavé děti se rodí i do rodin, kde nikdy žádní zrzaví lidé nebyli, stejně jako se čas od času někde vyskytne albin, aniž by se tam kdy dřív objevil. MacAranové byli zrzaví, co já pamatuji. Vzpomínám si na svoji prababičku, která zemřela dřív, než jsem se naučila jezdit na koni, a ta měla vlasy, které jí místy šedivěly, u kořínek ještě zrzavější než já.“

„Což dokazuje, že museli kdysi být příbuzní dětí Hastura a Cassildy,“ argumentoval chlapec, ale Romilly zavrtěla hlavou.

„Já si myslím, že to nedokazuje vůbec nic. O Hasturech toho vím moc málo..“ spolkla slova, která měla na jazyku: *a to málo, co vím, se mi ani trochu nelíbí*. Věděla však, že chlapec ta slova slyšel, i když je nevyslovila nahlas. Hleděl dolů na sedlo a neříkal nic.

Nyní, když se čím dál tím více přibližovali k velkému zámku, Romilly začínala dostávat strach. Bude se teď muset setkat s tou bestií Lyondri Hasturem, s mužem, který se postavil na stranu usurpátora Rachala a vyhnal Carolina, povraždil a připravil o přístřeší spoustu lidí.

„Neboj se,“ řekl Caryl a natáhl k ní mezi koni ruku. „Můj otec ti bude vděčný, protože jsi dovedla zpátky domů jeho syna. Je to hodný člověk, Romilly, opravdu. Slyšel jsem, že příslibil odměnu někomu ze Sesterstva, kdo mě přivede zdravého zpátky.“

Nechci žádnou odměnu, pomyslela si Romilly, *chci jenom vyvážnout se zdravou kůží*. Stejně jako mnoho dalších mladých lidí si nedokázala představit, že by už za hodinu mohla být mrtvá.

U hlavní brány pozdravila Caryla překvapeně i radostně stráž. „*Domne Caryle...* Slyšel jsem, že se máte dnes vrátit domů! Viděl jste tedy války a všechno to ostatní... Dobře, že už jste zase doma.“

„Harryne, jsem rád, že vás opět vidím,“ řekl Caryl s úsměvem. „Toto je Romilly, moje přítelkyně, která mě doprovodila...“

Romilly cítila, jak si ji mužovy oči prohlížejí od hlavy až k patě, od peří na pletené čapce až po vysoké boty, které měla na nohou. Řekl však jen: „Váš otec na vás čeká, mladý pane. Hned vás k němu dovedu.“

Romilly se zdálo, že teď nastal pravý čas k odchodu. „Nechám tě v rukách strážce tvého otce...“ pravila.

„Ale ne, Romilly!“ vykřikl Caryl. „Musíš jít dál a setkat se s svým otcem, určitě se ti chce bohatě odměnit...“

To si umím představit, pomyslela si Romilly. Janni měla jistě pravdu; Lyondri Hastur neměl žádný důvod, proč by měl porušit dané slovo a uvěznit bezejmennou neznámou ženu ze Sesterstva, proti níž sám neměl v podstatě vůbec nic. Slezla z koně, předala ho strážím a následovala Caryla do zámku.

Uvnitř mu muž s něžným hlasem a tak elegantním oblečením, že zvát ho sluhou nepřipadalo Romilly zrovna vhodné, oznámil, že ho otec očekává v hudebním salónu. Caryl vystřelil do dveří jako šíp a nechal Romilly, ať ho pozvolna následuje.

Tak toto bude ten pán Hasturů, ta krutá bestie, o níž hovořil Orain. Ale tak nesmím smýšlet, protože on - stejně jako Caryl - má schopnost laranu a dokáže mi číst myšlenky.

Z hlubin pohodlného křesla se zvedl vysoký štíhlý muž, který na kolenou držel malou harfu. Odložil ji, předklonil se a otočil se ke Carylovi, aby vzal jeho ruce do svých dlaní.

„Tak, Caroline, zpátky doma?“ Přitáhl chlapce k sobě a políbil ho na tvář. Vypadalo to, že se musí pořádně nahrbit, aby na

něj dosáhl. „Nic ti nechybí, synu? Vypadáš dobře; aspoň že tě Sesterstvo nenechalo hladovět.“

„To ne,“ odpověděl Caryl. „Krmily mě dobře a byly na mě moc hodné. Když jsme projížděli městy, jedna z nich mi dokonce koupila bonbóny a koláče. A další mi zase půjčila svého jestřába, abych si mohl k večeři chytit čerstvé maso, kdybych měl chuť. Toto je ta s jestřábem,“ dodal, uvolnil ruku z otcova sevření a přitáhl k sobě Romilly. „Je to moje přítelkyně. Jmenuje se Romilly. „

A tak se Romilly ocitla tváří v tvář pánu Hasturů, štíhlému muži s pevnými rysy ve tváři, kterým nedovolil ani na okamžik se uvolnit. Měl jemnou bradu a šedé oči pod světlými řasami vypadaly jako jestřábí.

„Jsem vám vděčný, že jste s mým synem zacházely laskavě,“ „pravil Lyondri Hastur. Měl neutrální a lhostejný hlas: „Myslel jsem, že v Nevarsinu bude před válkami v bezpečí, ale Carolinovi muži se zřejmě domnívali, že vzít si ho jako svoje rukojmí bude velká legrace.“

„To nebyl Romillin nápad, otče,“ řekl Caryl a Romilly věděla, že ho na chvíli napadlo, aby řekl, že se kvůli tomu dokonce zlobil i Orain, ale pak usoudil, že není vhodný čas vůbec se o Orainově jménu zmiňovat. A také z téměř nepostřehnutelného zatnutí čelisti Lyondri Hastura poznala, že i on věděl, co jeho syn nevyslovil. Zdálo se jí, jako by jeho hlas někde v dálce a v mlhách pronesl v Romillině mysli téměř nahlas: *To je další bod proti Orainovi, který patřil k mým věrným, než se stal Carolinovým mužem.*

Měl bych si tuto ženu ponechat jako rukojmí. Možná, že bude vědět něco o tom, kde Orain právě přebývá. A z místa, kde je Orain, nemůže Carolin být daleko.

I chlapec však dokázal číst otcovy myšlenky a vzhlédl k němu se skutečnou hrůzou. Zašeptal: „Dal jsi slovo. Slovo Hastura.“ Romilly spatřila, jak se jeho otcí zablesklo v očích. Lyondri Hastur pohlédl ze syna na Romilly. „Víte, kde se nyní Orain pohybuje?“

Věděla, že když na ni takto upírá zrak, nemůže lhát, protože by pravdu stejně poznal z jejích pohybů. S ohromnou úlevou si uvědomila, že mu lhát vůbec nemůže. Řekla: „Naposledy jsem Oraina viděla v Caer Donnu, když přivedl do sídla Sesterstva Caryla - tedy *Domna* Carolina. Což bylo více než před deseti-denním. Předpokládám, že nyní je někde s armádou.“ Přestože se snažila ze všech sil, nemohla zabránit, aby jí před očima nevytanul obraz armády, procházející ulicí pod zástavou Hasturů se stříbrnou borovicí na modrém pozadí, a Oraina, jak jede po boku krále, na nějž nebylo vidět. Pro Lyondriho by to nebyl král, nýbrž usurpátor.

Slíbil jsem, že nezajmu. . . Nevím, čím jsem se zasloužil o to, že jsem se stal Rachalovým katem a soudcem... Romilly si šokovaně uvědomila, že skutečně slyší myšlenky muže, stojícího před ní. Ať už to bylo jakkoli, dokázala v jeho mysli číst, stejně jako dokázala číst v myslích zvířat, sladčovat to s jejich pohyby očí a těla, a tak si uvědomovat, co si myslí. Bylo jí nesmírně nepříjemné, že se s ním dostala do kontaktu, a velice se jí ulevilo, když se kontakt náhle přerušil, jako by si Lyondri Hastur uvědomil, co se děje a začal tomu zabraňovat.

Celý svůj život jsem více či méně četla druhým myšlenky, tak proč mě to najednou tak znepokojuje?

Lyondri se zdvořilostí tiše pronesl: „Jsem vaším dlužníkem za to, že jste se postarala o mého syna. Dám vám všechno kromě zbraní, jež by mohly v tomto nerovném boji být použity proti mně. Řekněte, co si žádáte, kromě tohoto jediného.“

Jandria ji na to připravila. Řekla přísně: „Chtěla jsem požádat o tři pytle zdravotních potřeb pro sídlo Sesterstva. Obvazy, gel napomáhající stavění krve a *karallský* prášek.“

„Toto se však dá považovat za zbraně, neboť to bezpochyby hodláte využít pro léčení zraněných povstalců proti svému králi,“ přemýšlel Lyondri Hastur nahlas, ale pak pokrčil rameny. „Do-standete, co si žádáte,“ pravil. „Dám sluhům rozkazy, aby naložili zvíře, které vám to odnese do tábora.“

Romilly si vydechla úlevou. Nebude tedy uvězněna, ani zadržena jako rukojmí.

„Věříte mi?“ zeptal se Lyondri suše, a pak se krátce pronikavě zasmál. Zase se mu napojila na mysl. Dva telepati si nemožnou navzájem lhát. Byla ráda, že jeho syn nemusel pochybovat o cti svého otce.

Romilly si náhle uvědomila, jaké měla štěstí, že se s Lyondri Hasturem nesetkala ve chvíli, kdy by u toho nebyl Caryl, takže by se nemusel snažit udržet si synův obdiv.

„Otče,“ pravil Caryl. „Toto je žena, která mi půjčila svého jestřába. Mohl bych jí dát svého? Doufám také, že se slečna Romilly jednoho dne stane mou jestřábnicí a bude mě učit...“

Lyondri Hastur se usmál. Byl to sice nucený a nezúčastněný úsměv, nicméně úsměv to byl. Šel však z něho mnohem větší strach nežli z jeho smíchu. „No, jak vidím,“ pravil, „můj syn ve vás našel zalíbení. Zaměstnávám také nějaké sestry ze Sesterstva. Jestli byste tady chtěla zůstat a dávat Carolinovi lekce v pouštění jestřábů...“

Nechtěla nic jiného, než se odtud dostat pryč. Přestože Caryl měla moc ráda, ještě nikdy se nesetkala s nikým, kdo by jí naháněl tolik strachu jako tento suchý drsný muž s chladným smíchem a zapadlýma očima. Snažila si vymyslet nejpříjemnější výmluvu:

„Jsem vázána jinde, *vai domne*.“

Lehce se uklonil a omluvu přijal. Věděl, že to je jen výmluva, věděl, co si ona myslí, a věděl také, že ona to všechno ví. „Jak si přejete, *mestra*,“ řekl. „Caroline, rozluč se s přítelkyní a pojd' pozdravit matku.“

Přistoupil k ní a podal jí s veškerou zdvořilostí ruku. Pak ji z náhlého popudu objal. Vážně k ní vzhledl: „Možná, až tato válka skončí, tak tě zase někdy uvidím, Romilly. I tvého jestřába. Pozdravuj ode mne svoji Preciosu.“ Pak se jí poklonil jako dámě na dvoře a rychle odešel z místnosti. Spatřila, jak se mu v očích zaleskly slzy. Věděla, že nechtěl plakat před otcem.

Lyondri Hastur zakašlal. „Zvířata s nákladem budou přivedena k postrannímu vchodu u stájí. Sluha vám ukáže cestu.“ Poznala, že audience u pána Hasturů byla u konce. Kývl na služebníka, který vešel a jemně ji vybídl: „Tudy prosím, *mestra*.“

Romilly se uklonila a pravila: „Děkuji vám, pane.“

Obrátila se, aby následovala služebníka, ale Lyondri Hastur znovu zakašlal.

„Slečno Romilly?“

„Ano, vai domne?“

„Vyřidte Jandrii, že nejsem taková bestie, jak si o mně myslí. To je vše.“

Když odcházela z místnosti, přemýšlela Romilly o tom, kolik toho ten muž ještě ví. Otřásla se až do morku kostí.

3. KAPITOLA

Když Romilly vyřídila Janni vzkaz od Lyondri Hastura, že není tak velká bestie, jak si ona myslí, Jandria dlouho mlčela. Romilly z její ztuhlosti vycítila (přestože prvně v životě vyvinula úsilí, aby do toho vůbec nezapojovala svůj *laran*, že Jandria chce někomu sdělit pár věcí. Romilly to však nebyla. Nakonec řekla:

„Dal ti ty zdravotnické potřeby?“

„Ano. I zvíře, které je donese.“

Janni se šla podívat. Pak se sevřenými rty pravila: „Byl štědrý. Ať už má Lyondri Hastur jakékoli chyby, skoupý nikdy nebyl. Měli bychom to zvíře vrátit; nechci od Lyondriho žádné milodary. Ale holá pravda je to, že ho nutně potřebujeme. A jeho to nestojí víc, než kdyby koupil synovi na pouti kornout cukrátek. Nemusím kvůli tomu mít výčitky.“ Poslala tři ženy, aby prohlédly zásoby, a řekla Romilly, že se může vrátit ke koním. A jen tak jako by se náhodou rozpomněla, zavolala si Romilly při odchodu ještě na okamžik k sobě. „Děkuji ti, *chyjo*. Poslala jsem tě na těžkou a nebezpečnou misi, kam jsem neměla vůbec žádné právo tě posílat, a tys ji odvedla mnohem lépe, než by to dokázal profesionální diplomat. Měla bych pro tebe najít lepší uplatnění než práci s němými tvory.“

Romilly okamžitě napadlo, že by mnohem raději pracovala s koňmi, než aby se vydávala na diplomatické mise. Po minutě to řekla nahlas a Jandria jí s úsměvem odpověděla: „Dobře, nebudu tě připravovat o práci, kterou máš nade všechno ráda. Vrať se ke koním, má milá. A ještě jednou ti za všechno mnohokrát děkuji.“

Romilly se spokojeně vrátila na padok, odkud vyvedla jednoho koně, jehož hodlala osedlat. Nepracovala však nijak dlouho, když k ní přišla Mhari.

„Romy,“ řekla, „osedlej si koně a dva nosiče. Osedlej taky koně pro Jandrii. Dneska večer odjíždí a říkála, že máš jet s ní.“

Romilly otevřela dokořán oči a jednou rukou roztržitě hladila nervózního koně, jemuž se ani trochu nelíbila pokrývka, kterou dostal na záda. „Dneska večer odjíždí? A proč?“

„Na to se musíš zeptat Janni sama,“ odvětila Mhari zamyšleně. „Já bych s ní mileráda jela kamkoli, kam by si řekla, ale ona si vybrala tebe. Mně jen přikázala, že ti mám zabalit šaty a jídlo na čtyři dny.“

Romilly se podrážděně zamračila. Začala právě dělat pokroky v krocení tohoto koně, a teď by měla všeho okamžitě nechat? Přísahala Sesterstvu, ale to by se měla vydávat na milost a nemilost vrtochům nějaké ženy? Nicméně měla Jandriu moc ráda a nechtěla se s ní hádat. Pokrčila tedy rameny, vyměnila koni uzdu a zavedla ho zpátky do stáje.

Právě osedlala Jandriina koně a zrovna se chystala osedlat si svého, když tu náhle vešla do stáje Jandria, oblečená a obutá do jezdeckého. Romilly si s překvapením všimla, že má zarudlé oči, jako kdyby plakala. Zeptala se však pouze: „Kam jedeme, Janni? A proč?“

Jandria odpověděla: „To, co ti Lyondri říkal, byl vzkaz. Ví o tom, že jsem tady. Bezpochyby tě dal sledovat, aby zjistil, kde je umístěno sídlo Sesterstva mimo zdi Hali. Jednoduše řečeno, tím, že jsem tady, ohrožuji celé Sesterstvo, které se této války vůbec nijak neúčastní. Ale jsem Orainova příbuzná a on by ho mým prostřednictvím mohl vystopovat, nebo by si mohl myslet, že něco vím o jeho či Carolinových plánech; což ovšem není pravda. Musím odtud okamžitě odjet, takže jestli mě sem přijdou Rachalovi muži pod vedením Lyondriho hledat, mohou bez jakýchkoli obav říci, a dokonce i na tom pevně trvat - byť by byly vyslýchány *Ieronisy*, kteří dokážou číst jejich myšlenky -, že prostě nevědí, kam jsem se poděla, ani kde je Orain a Carolin. A tebe беру s sebou z toho důvodu, že mám strach, aby na tebe Lyondri nevztáhl ruku. O dalších ženách nic neví a ani ho neza-

jímají; ale o tobě ví a já nebudu mít klid, dokud nebudu vědět, že jsi v bezpečí. Nejradši bych tě vůbec do ničeho nezatahovala... Ale..." slabě se usmála, „víš, jak to je? Žena ze. Sesterstva nesmí cestovat samotná a vždy musí mít aspoň jednu, která ji doprovází.“

Romilly o tom nikdy nepřemýšlela; Jandria byla Orainova příbuzná a Lyondri Hastur ji mohl využít jako své rukojmí, přestože by ji - jak se Jandria obávala - určitě neodsoudil k smrti. Odpověděla formálně: „*A ves ordres, mestra.*“ A mlčky dokončila osedlání koně.

„Běž dovnitř a vezmi si chleba a sýr,“ pravila Jandria. „Najíst se můžeme po cestě. Pospěš si, sestřičko.“

Je skutečný důvod k takovému spěchu, nebo má Jandria zbytečné obavy? Romilly však neřekla nic, jenom šla a udělala, co jí bylo nakázáno. Vrátila se s bochníkem chleba a velkým kusem hrubého bílého sýra, které uložila do postranního sedla. Teď hlad vůbec neměla, Jandriin spěch jí vzal dočista chuť k jídlu, ale věděla, že za to jídlo bude později vděčná. Vzala s sebou také pytel jablek, které jí dala kuchařka.

Když vyvedly koně ven a začaly na ně nasedat, zeptala se: „Kam jedeme, Janni?“

„Myslím, že bude bezpečnější, když to nebudeš vědět, aspoň ne teď,“ odpověděla Jandria a Romilly v jejích očích spatřila opravdový strach. „Tak pojd, sestřičko, jedeme.“

Romilly si povšimla, že cesta, kterou vybrala Jandria, vede na sever od města; brzy se však začala stáčet. Byla to vedlejší cesta, prošlapaná pouze horskými *cherviny*, která se klikatila nahoru a dolů. Romilly zcela ztratila orientaci, ale Jandria vypadala, že přesně ví, kam míří.

Brzy se dostaly na hustě zalesněné svahy, kde se Jandrii viditelně ulevilo. Asi po hodině jízdy požádala Romilly o kus chleba a sýra, který snědla s velikou chutí. Romilly, žvýkajíc tvrdou kůrku, opět přemýšlela, kam asi jedou, ale nezeptala se.

Jandria vyskočila na koně, uchopila uzdu zvířete s nákladem a pravila: „Ani strážný pták nás tady nevystopuje. Nevím, jestli má Lyondri k dispozici tak vycvičené ptáky; nejsou tady příliš

rozšíření. Ale myslím, že bude lepší jet ve skrytu stromů, aspoň dokud tudy povede cesta. Při všech bozích doufám, že ho nedovedu Carolinovi přímo do náruče.“

„Tam jedeme? Ke Carolinově armádě?“

„Sesterstvo tam má kohortu vojáků,“ odpověděla Jandria. „A tvoje schopnosti tam budou potřeba, abys vycvičila koně do boje. Nepochybuji také, že Carolinova armáda tam i pro mě najde nějaké využití. Jestliže Lyondri ví, že jsem v táboře - což musel vědět docela jistě, protože jinak by mi neposílal ten vzkaz - pak ho napadne, nebo to napadne Rachala, že když mě budou sledovat, dovedu je přímo k Carolinovi; pokud si to nevytáhl rovnou z mých myšlenek bez pomoci Ieronise. Proto jsem tak pospíchala, abych už byla odtamtud, a chtěla jsem jet pod stromy, aby neposlal v mých stopách svého špeha, který by mě objevil. Vypadá to, že jsem tentokrát byla o něco rychlejší než on a že teď už jsme v bezpečí.“ Ale ohlédla se po cestě, po níž jely, a pak i na oblohu s velikou obezřetností, zda Lyondri za nimi přece jenom neposlal strážné ptáky, aby je vyšpehovali. Z jejích obav padl strach i na Romilly.

Té noci se ještě utábořily v úkrytu lesa a Jandria dokonce zakázala rozdělávat oheň. Jedly studený chléb a sýr a zvířata shromáždily pod rozložitým stromem. Pokrývky si rozprostřely těsně vedle sebe. Byly dvojité, i když Romilly, která vyrostla v horách, se zdálo být docela teplo. Okamžitě usnula, protože byla velice unavená z cesty. Ale v noci se probudila, neboť zaslechla tiché zvuky, jako by Jandria plakala. Úpěnlivě si přála, aby jí dokázala říct něco milého, aby ji dokázala utěšit, ale bylo to nad její síly. Nakonec znovu usnula, a když se .opět probudila, zastihla Jandriu, která již byla vzhůru a sedlala koně. Oči měla suché a bez slz a na obličeji nepřístupný výraz, nicméně oční víčka měla zarudlá a opuchlá.

„Myslíš, že si můžeme dovolit dnes ráno rozdělávat oheň? Chtěla bych něco teplého do žaludku. Jestliže nás nedostihli do teďka, tak to vypadá, že jsme jim unikly,“ řekla Romilly a Jandria pokrčila rameny.

„Nevidím v tom žádný rozdíl. Jestli mě chce Lyondri .opravdu najít, nepotřebuje k tomu žádné špehy, když dokáže číst moje

myšlenky, přestože jsem od něj daleko. Koneckonců by nás pronásledaval Rachal, ne Lyondri.“ Zmlkla a povzdychla si. „Zapal tedy oheň a já udělám kaši, sestřičko. Nemám důvod ti tuto cestu zbytečně ztěžovat jenom proto, že se sama bojím. Ty už jsi toho tolik nacestovala, Romy, a já tě ještě vytáhla ven ve chvíli, kdy už sis myslela, že jsi našla klid a bezpečí.“

„To nevadí,“ odvětila Romilly, ale nevěděla, co dál říct. Byla raději, že cestuje s Jandriou, než aby zůstávala v táboře s těmi zvláštními ženami, mezi nimiž doposud nenalezla jedinou přítelkyni. Poklekla, aby rozdělala oheň. Ale když se pustily do teplé kaše a koně se klidně pásli na trávě, Ramilly se váhavě optala: „Je ti smutno kvůli - kvůli Lyondrimu?“ O tom totiž celou dobu musela přemýšlet. Lyondri byl její milenec; cítila k němu ještě něco? Zdálo se, že Jandria ví, na co se Romilly chtěla zeptat; vzdychla si a pousmála se.

„Myslím, že nejvíc je mi smutno ze sebe samotné,“ odpověděla pak. „A kvůli muži, kterým Lyondri kdysi býval. Nebo po muži, kterým Lyondri mohl být, kdyby ho nesvedl Rachal svojí touhou po moci. Ten muž, muž, kterého jsem milovala, je mrtev; a je mrtev už tak dlouho, že ani bozi si již nevzpomínají, jak dlouho je v zemi, kam naši mrtví odcházejí. Stále mu však na mě nějakým způsobem záleží: proto ta zpráva, ten vzkaz či varování. Ale to mohl udělat z čiré marnivosti, která v něm byla vždycky hodně silná. Nemyslím si, že... že by byl úplně špatný,“ zajíkla se. „Za to všechno může Rachal. Teď už přece musí vědět, co je Rachal zač, a přesto za ním pořád stojí. Takže si nemůžu myslet, že na tam všem utrpení, které způsobuje Rachal, nemá žádnou vinu.“

Romilly se plaše optala: „Znala jsi je oba - Carolina i Rachala? Jak se Rachal vůbec dostal k trůnu?“

Jandria však zavrtěla hlavou. „Nevím. Odešla jsem ze dvora, když Rachal přísahal, že bude Carolinovým věrným zastáncem, přijme všechny úkoly, které na jeho hlavu spadají, a bude svého nevlastního bratrance uctívat.“

„Carolin je jistě dobrý člověk,“ pravila Romilly, „když v Orainovi vzbudil takovou oddanost. A také...“ zaváhala. „A také v tobě.“

„Ale ty, když jsi byla s Orainem, ses s Carolinem musela setkat.“

Romilly pokrčila rameny. „Říkali mi, že král je v Nevarsinu. Ale já jsem se s ním osobně nesetkala.“ Jandria zvedla obočí, ale řekla jenom: „Dojez kaši, dítě. A opláchni v potoce nádobí, ať můžeme vyrazit.“

Romilly se mlčky pustila do přidělené práce, osedlala koně a naložila, co zbylo z jídla. Když nasedaly, vrátila se Jandria k tématu, na které Romilly už málem zapomněla. „Carolin je dobrý člověk. Jeho jedinou chybou je to, že bezvýhradně věří Hasturům. A udělal chybu, že uvěřil Rachalovi. Ani Orain, ani já jsme mu nemohli říct, jaký Rachal je; myslel si, že Orain jenom žálí. Orain, a žálit!“

„Jaký Rachal tedy je?“ zeptala se Romilly, ale Jandria jenom potřásla hlavou.

„Nemohu o něm nezaujatě mluvit, protože mě oslepuje nenávist. Ale tak, jako Carolin miluje nade všechno čest, vzdělání a svůj lid, tak Rachal vidí jenom moc. Je jako horská kočka, která ochutnala krev.“ Vyskočila do sedla: „Dneska povedeš za uzdu zvíře s nákladem ty; já pojedu první, protože vím, kam míříme.“

Když vyjely z úkrytu lesa, Romilly měla zase ten pocit, že je sledována. Něco v skrytu mysli jí prozradilo, že ji pozoruje Preciosa. Jestřáb jí sice nepřilétl na napřaženou paži, ale Romilly ho zahlédla, jak se vznáší na obloze, a věděla, že zase není sama. Ten pocit ji tak hřál u srdce, že úplně zapomněla na strach a obavy.

Já a ona jsme jedno. Spojila svůj život s mým. Romilly měla matný dojem, že to je něco jako sňatek, jako manželství. Něco nerozpojitelného, svazek, který pronikl hluboko do jejich těl i myslí. Takový vztah neměla ani se svým nynějším koněm, přestože ji věrně vozil a ona si přála, aby se mu dobře dařilo, a pečlivě se o něj starala.

Ten kůň je můj přítel. Preciosa Je však něco jiného, je to někdo jako milenec.

To ji poprvé přivedlo na myšlenku, jaké by to bylo, kdyby měla milence, kdyby měla s někým vztah tak blízký, jako má s tímto jestřábem, kdyby byla s někým spojena myšlenkami, srdcem a tělem, s někým, s kým by mohla komunikovat, ale ne tak, jako MacAranové komunikují s koňmi, psy a jestřáby přes obrovský záliv, jenž leží mezi mužem a koněm, mezi ženou a jestřábem, mezi dítětem a psem. Vztah, který by přesahoval hranice druhu. Dom Garris ji chtěl, ale jeho vlné pohledy v ní nevzbuzovaly nic jiného než odpor. Stejný, možná ještě větší odpor zažila s Rorem, když jí chtěl podříznout hrdlo kvůli jejímu koni, plášti a několika měďákům a když ji chtěl do postele.

I Orain ji chtěl- aspoň tehdy, když si ještě myslel, že je chlapec. A... teď ji napadlo něco, čemu tenkrát naprosto nerozuměla...

I ona chtěla jeho. I když pak, když se to mělo stát, nechápal, co její zmatené pocity znamenají. Přesto by však Oraina měla raději za přítele než za milence. Byla ochotná ho akceptovat jako milence, kdyby ji býval chtěl jako ženu, aby si ho udržela jako přítele. Ale cítila někdy k nějakému muži něco takového jako teď? Jistě ne k žádnému z chlapců, s nimiž vyrůstala, k žádnému z kamarádů jejích bratrů. Na ně nedokázala myslet jinak než jako na případné manžele, a manžel byla poslední věc, o níž by stála.

Myslím, že bych si mohla vzít někoho, kdo je jako Alderic. Hovořil se mnou jako s lidskou bytostí, ne jenom jako k naivní sestře svého přítele Darrena. Ani to nebyl ten typ muže, který si myslí, že musí kontrolovat každý můj pohyb a bojí se, že bych mu mohla uletět jako neochočený jestřáb, kdyby mi na chvíli povolil řemínky.

Ale stejně bych ho asi nechtěla za manžela. Možná bych však změnila názor, kdyby se můj manžel stal předtím mým přítelem.

Celý dnešní i následující den, kdykoli zvedla hlavu z cesty, po níž jely, viděla na samém dně oblohy, jak tam Preciosa plachtí a cítila jemné vlákno jejich vzájemné komunikace. Měla zvláštní pocit: byla si stále vědoma, že její tělo sedí v sedle, a přesto jedna její část létá nahoře s jestřábem, vysoko nad krajinou s

pahorky. Jandria jí řekla, že nyní cestují krajem, který se nazývá Kilghard.

Vrchy nevypadaly jako ty, na které byla zvyklá z domova: holé a lysé s velkými útesy a chudou půdou, na níž se musí všechno obilí kultivovat a pečlivě obhospodařovat, aby plodilo. A dokonce ještě méně byly podobné širokým a úrodným Valerónským planinám, přes něž přejížděli cestou do Hali. Tady byly vysoké a příkré hory, porostlé místy téměř neprostupnou divočinou, která byla chvílemi tak hustá, že si musely prosekávat cestu. Některými místy se nedalo vůbec projít a musely je obcházet. Ale lovné zvěře tu nebyl nedostatek. Někdy před západem slunce, když Romilly dřímala v sedle, pocítila, jak se v ní něco vzpíná a prudce vrhá střemhlav dolů, pak cítila úzkost oběti a nakonec prudký úder a tryskající pramen čerstvé a teplé krve... Pokaždé to prožívala jako něco nového a jedinečného.

Jednou, asi tak šestého dne cesty, když létala v myšlenkách s Preciosou, šlápl její kůň do nory bahenního králíka a klopýtl. Upadl, vzpínal se a ržál, zatímco Romilly, vytržená z extáze, lapala po dechu a byla celá potlučená. Než se vzpamatovala natolik, aby se dokázala posadit, Jandria slezla z koně a byla už u ní, aby jí pomohla vstát.

„Při všech ledových peklech Zandruových, kde jsi byla duchem, ty, taková zkušená jezdyně, že jsi tu díru neviděla?“ zlobila se. Romilly, vylekaná koňským sténáním, poklekla vedle něj. Měl červené oči, u huby se mu tvořila pěna, a když rychle pronikla do jeho mysli, pocítila v noze ochromující bolest. Pak spatřila obnaženou kost, bílou a roztříštěnou, vyčnívající z kůže. Nedalo se nic dělat; přestože naříkala hrůzou a žalem, sáhla do opasku pro nůž, rychle našla pod kůží silnou tepnu a jedním hbitým pohybem ji prořízla. Poslední bolestný záškub, okamžik bolesti a strachu ze smrti - a bylo po všem, všude kolem bylo ticho a kůň se svým strachem byl prostě pryč, zanechav v ní prázdno a chlad.

Omráčená Romilly nahmatala kolem sebe trs trávy, otřela si o něj nůž a zastrčila jej zpátky do opasku. Nechtělo se jí zvedat oči a setkat se s Jandriiným pohledem. Její prokletý *laran* stál

tohoto koně život, protože kdyby dávala pozor na cestu, určitě by tu díru spatřila včas...

Jandria konečně promluvila: „Bylo to nutné?“

„Ano.“ Romilly necítila potřebu jí problém obšírněji vysvětlovat. Jandria neměla dostatečnou schopnost *laranu*, aby to pochopila, a nebylo důvodu, aby ji Romilly zavalovala vlastními pocity viny a vztekem na dar, díky němuž byla vystavena pokušení zapomenout na koně pod sebou a létat nahoře s jestřábem. Polykajíc slzy, které jí stále stoupaly do očí a svědily v krku, proklínala svůj talent. „Je mi to moc líto, Janni. Měla jsem - měla jsem dávat větší pozor.“

Jandria si povzdychla. „Já ti nic nevyčítám, *chyjo*. Je to jenom zatracená smůla, toť vše. Bohužel jsme přišly o koně v nejhlubším místě lesa a já jenom doufám, že dorazíme do *Serrais*, než se zítřka setmí.“

„To je tam, kam jedeme? Ale proč?“

„Neřekla jsem ti to pro případ, že bychom byly pronásledovány. Co nevíš, to nepovíš...“

Takže Jandria mi nevěří. Dobrá; zdá se, že nejsem důvěryhodná... Aspoň můj drahý kůň si to nemyslel... Přesto však zaprotestovala:

„Já bych tě nikdy nezhradila...“

Jandria něžně pravila: „To by mě ani ve snu nenapadlo, drahoušku. Chtěla jsem jenom říct... že co nevíš, to z tebe nemůže být vytlučeno ani násilím, nebo vypáčeno z mysli *leronisem* vyzbrojeným jedním z jejich hvězdných kamenů. Rychle by zjistili, že nevíš vůbec nic. Ale teď už se to během jednoho dvou dnů dozvíš.“

Poklekla vedle Romilly a začala rozvazovat řemínky postranního sedla. „Můžeš jet na jednom z chervinů. Nedokážou sice cválat tak rychle jako tvůj kůň, ale snad pomůže, když tomuhle trochu odlehčíme. Nepojedeme sice tak svižně, jako bychom jely, kdybychom měly koně, ale to se nedá nic dělat.“

Začala z bližšího chervina snímat balíky, a když spatřila, že Romilly tam stojí nehnutě jako kámen, vyštěkla: „Pojď mi pomoci!“

Romilly zírala na mrtvého koně. Na sražené krvi kolem roztržštěné rány se už začínal rojit hmyz. „Nemůžeme ho zakopat?“

Jandria zakroutila hlavou. „Nemáme ani čas, ani nářadí. Necháme ho tady jako potravu divokým zvířatům.“ Když viděla, jak je Romilly z toho šokovaná, pravila mírněji: „Drahé dítě, vím, co pro tebe znamenal ten kůň...“

Ne, to nevíš! pomyslela si plamenně Romilly. Toho nikdy nebudeš schopna!

„Opravdu si myslíš, že mu záleží na tom, jestli jeho tělo poskytne potravu volně žijícím zvířatům, nebo jestli bude mít pohřeb jako hasturský pán? On už ve svém těle přece není!“

Romilly stěžl polkla. „Já vím... Když to říkáš, dává to smysl, ale...“ selhal jí hlas. Jandria jí položila ruku něžně na rameno.

„Tady v lese žije spousta zvířat, která jsou závislá na tělech mrtvých druhů, aby se mohli nasytit. Copak bys chtěla, aby hladověli? To jsou jenom zbytečné city. Necítíš přece žádnou bolest, když tvůj jestřáb loví, aby se najedl...“

Romilliným rozjitřeným smyslům se zdálo, že ji Jandria chce nakazit svojí hroší kůží a necitelností, což jí jakoby připomínalo, že ten kůň přišel o život právě ve chvíli, kdy lovila s Preciosou. Vykroutila paži z Jandriina sevření a hořce řekla: „Nemám na výběr, že? *A ves ordres, mestra.*“ Začala překládat balíky z jednoho chervina na druhého. V rozbolavělé mysli se jí vynořovala vzpomínka spojená s výčitkou, jak pro strážné ptáky hledala mršiny. Teď se i její kůň stane kořistí ptáků druhu *kyorebni*. A možná, že to tak má skutečně být. Měla však pocit, že by pohled na to nesnesla, když si byla vědoma toho, že její nepozornost stála věrné zvíře život.

Vzhlédla k obloze, jako by tam hledala útěchu. Preciosa však nebyla nikde v dohledu.

Možná, že mě opustila i ona...

K večeru se krajina změnila. Zelená pole ustoupila písčitém planinám a na cestách byl ztvrdlý jíl. Chervinové jsou lesní a horská zvířata, takže se doslova vlekli a v hustém kožichu se jim objevovaly drobné kapičky potu, které si vyrývaly stezky směrem dolů. Romilly si utřela čelo rukávem a sundala si tlustý

kabát, který smotala a přivázala k sedlu. Zdálo se, jako by tady slunce pálilo silněji a přímo z jasně bledé oblohy bez mráčků. Právě začínal padat soumrak, když Jandria na něco ukázala.

„Tamtím směrem leží Serrais,“ pravila. „V něm je sídlo Sesterstva, kde budeme dnes v noci spát, a možná tam i zůstaneme desetidení. Těším se, že se zase jednou vyspím v pořádné posteli. Ty ne?“

Romilly souhlasila, ale potají zalitovala, že se dlouhá cesta pozvolna chýlí ke konci. Docela si Jandriu oblíbila a připadalo jí, že z života mezi zvláštními ženami ze Sesterstva začíná mít obavy. Ba víc, napadlo ji, že teď, když bude v jejich řádném sídle, se od ní bude očekávat, že se zase vrátí k děsivým lekáním v šermu a neozbrojeném boji, z nichž ji obcházela hrůza.

Nu, zvolila si, že se Sesterstvu upíše, tak musí na místě, kam ji přivedla prozřetelnost, dělat, co je v jejích silách. *Otče břemen, pomoz mi prosím tě snášet mé vlastní, tak jako ty ne-seš tíhu celého světa!* Překvapila tím sama sebe: nikdy předtím o modlitbách moc nepřemýšlela, nebo aspoň si na to vůbec nevzpomínala, a teď se zdálo, že se k nim obrací každou chvílí! Ráda by věděla, jestli to je *Dhe Šaja*, neboli Boží milost, jak to nazývá Kniha břemen, nebo jestli to je jenom její slabost, smutek zrozený ze samoty, že se nemá kam jinač obrátit. Napadlo ji, že Jandria je její přítelkyně, ale nedokázala s ní sdílet její pocity. Janni se život v Sesterstvu líbil a myšlenka na válku a boj ji neděsila. Takové věci, jako vesnice zamořená prachem z kostí, ji pohoršovaly a děsily, ale nenaplňovaly ji bezednou hrůzou jako Romilly. Vypadalo to, že Janni takový pocit nikdy nezakusila.

Do města vjely ve chvíli, kdy se už zešeřilo. Projížděly zvláštními širokými ulicemi se starými domy z leštěného kamene, které se v bledé záři měsíce leskly. Romilly téměř usínala v sedle, důvěřujíc pevnému kroku svého chervina. Trochu se probírala, když Jandria zastavila před vysokou klenutou bránou, na níž visel provaz se zvoncem. Zatahala za něj. Rozezvučel se někde daleko uvnitř domu a po chvíli zaslechla ospalý hlas. „Kdo je to?“

„Dvě ženy ze Sesterstva, přicházející z Hali,“ zavolala Janni. „Jandria, sestra meče, a Romilly, učednice na sestru meče. Obě jsme vázány slibem a hledáme tady přístřeší.“

Dveře se s vrzáním otevřely a do ulice vyhlédl ženský obličej.

„Pojďte dál, sestry,“ vyzvala je. „Zavedte zvířata tamhle do stáje a přihodte jim trochu sena, chcete-li. Všechny jsme právě u večeře.“ Ukázala směrem ke stájím a ony slezly, aby odvedly unavená zvířata pod střechem. Romilly se podivila, když uviděla v slabé záři lucerny stáj. Nebyla veliká, ale v několika málo ohrádkách na jejím konci se tísnila spousta koní. Mnozí z nich byli nejlepší, jaké kdy viděla. Co je to tady za místo, a proč nacpali tolik koní do tak malé stáje? Rodila se v ní spousta otázek, ale příliš se ostýchala, aby se zeptala. Zavedla chervina do jedné z menších ohrádek a Jandriina koně do vedlejší. Pak si vzala svou brašnu a následovala další podivnou ženu do domu.

Byl tam cítit čerstvě upečený chléb a kořeněná vůně nějakého neznámého vařeného jídla. V dlouhé místnosti přímo naproti v hale, kde nechaly svoje zavazadla, sedělo u dlouhých stolů asi čtyřicet nebo padesát žen, které jedly z dřevěných misek polévku. Dělalý s tím takový rámus, a ještě navíc na sebe z jednoho konce stolu na druhý pokřikovaly tak hlasitě, že sebou Romilly nechtěně škubla; po tichu lesních opuštěných cest byl hluk zde téměř ohlušující.

„Tamhle je pár volných míst,“ pravila žena, která je přivedla. „Já jsem Tina. Po večeři vás zavedu k sestře představené, která vám přidělí volná lůžka. Vidíte, že nás je tady poněkud mnoho; vypadá to, jako by nám sem poslali snad polovinu Sesterstva. Musím říct, že na jejich stravu by sem měli posílat armádní příděly, jinak se nakonec všechny budeme muset živit loňskými oříšky! Běžte se tamhle posadit a najezte se. Určitě jste po té cestě celé vyhladovělé!“

Vypadalo to, že u určeného stolu není ani jedno volné místo, ale Jandrii se podařilo nalézt kousek, kde dav nebyl tak hustý a kam se jim po troše strkání podařilo vmáchnout. Žena, která obcházela stoly s mísou a naběračkou, jim nalila do misek polévku a ukázala na bochníky chleba. Romilly vytáhla z opasku nůž a urázla jim krajíce. Usměvavá pihatá dívka s tmavými vlasy

staženými do copu na zádech, která seděla těsně vedle ní, jí podala mísu s ovocnou zavařeninou. „Došlo nám máslo, ale můžete si namazat tímhle. Lžíci pak nechte ve sklenici.“

Zavařenina byla jablková s nějakým kořením. V polévce byly kusy jakéhosi masa a neznámé zeleniny, ale Romilly měla takový hlad, že všechno snědla, aniž by přemýšlela, co to vlastně je.

Když dojedla polévku, zeptala se jí žena, sedící vedle: „Jmenuji se Ysabet, ale říkají mi Betta. Jsem odsud, z thendarského sídla. A vy?“

„My byly v Hali a předtím v Caer Donnu,“ odpověděla Romilly a Bettiny oči se rozšířily. „Tam by měl být král! Viděly jste jeho armádu?“

Romilly přikývla, neboť si vzpomněla na Oraina a průvod, v kterém kráčet.

„Doslechla jsem se, že Carolin má tábor severně od Serrais,“ řekla Betta „a že než napadne sníh, budou pochodovat zase k Hali. V táboře se toho hodně napovídá, ale o tomto snad nejvíc. Čím se zabýváš?“

Romilly pokrčila rameny. „Ničím zvláštním. Trénuji koně a někdy i jestřáby. Taky jsem pracovala se strážnými ptáky.“

Betta namítla: „Říkali nám, že z Hali přijde odbornice na koně! To tedy musíš být ty, pokud to není ta tvoje kamarádka. Jak se vlastně jmenuje?“

„Jandria,“ odvětila Romilly a Bettě se opět rozzářily oči.

„Paní Jandria! O ní jsem toho spoustu slyšela, tedy jestli to je ona. Slyšela jsem, že je přímá příbuzná krále Carolina! Víím, že nemáme hovořit o společenském postavení, ale jak vidím, má zrzavé vlasy a vypadá jako Hasturové. Ano, říkali, že sem posílají ženu z Bali a ženu, která cvičí koně. Budeme to potřebovat viděla jsi ty koně ve stáji? A další jsou na padoku, vybraly jsme je na daních v Altonském kraji v Pohoří Kilghardu... A teď tu čekají, až budou předáni Carolinově armádě, až se Sesterstvo přidá v boji ke Carolinovi, našemu pravému králi...“ Pak se podezíravě zahleděla na Romilly: „Ty jsi také na straně Carolina, nebo snad ne?“

„Byla jsem posledních sedm dní v sedle od časného rána do pozdní noci,“ odpověděla Romilly. „Teď si sotva vzpomínám na svoje vlastní jméno, natož na jména králů.“ Zdálo se jí, že v místnosti bylo tak velké horko, že sotva udržela oči otevřené. Pak se však rozpomněla, že zrovna uprchly před pronásledováním Lyondri Hastura, a tak dodala: „Ano, my jsme také na straně Carolina.“

„Jak už jsem říkala, polovina Sesterstva se tady u nás shromáždila,“ pokračovala Betta. „A vede se tady spousta řečí. Před dvěma dny tu musely ženy spát na stolech a dokonce i pod nimi. A my, které tu jsme už dlouho, jsme spaly v postelích po dvou a svá lůžka jsme přenechaly nově příchozím.“

„Já jsem zvyklá spát na zemi,“ odvětila Romilly. „Můžu se vyspat kdekoli. Tady to aspoň bude pod střechou, kam nemůže déšť.“

„Ale ne, jsem si jistá, že pro madam Jandriu se tady někde najde volná postel,“ řekla Betta. „Jsi její milenka?“

Romilly byla tak unavená a zmatená, že stěží pochopila, na co se Betta ptá. „Ne, to tedy dozajista nejsem.“ I když, napadlo ji, tato otázka není bezpředmětná. Proč by žena vyhledávala společnost v Sesterstvu, když se může zrovna tak dobře vdát? Od chvíle, kdy přistoupila k Sesterstvu, již jednou či dvakrát přemýšlela o tom, zdali její neustálé odmítání manželství vlastně ve své podstatě neznamena, že má raději ženy. Při té myšlence nepociťovala žádný zvláštní odpor, ale ani ji to nijak zvlášť nepřitahovalo. Přestože si během posledních několika dnů Jandrii docela oblíbila, nikdy by ji nenapadlo vyhledat ji tak, jako vyhledala Oraina. Nyní ji však tato myšlenka úplně pohltila a ona se zamyslela: *Je to vážně proto, že jsem nikdy opravdově nezatoužila po muži, a dokonce i s Orainem to byla více méně záležitost libosti a laskavosti nežli skutečná touha?*

Jsem příliš unavená, abych mohla o čemkoli rozumně přemýšlet. Nechám si to raději na jindy! Ale věděla, že se nad tím jednoho dne bude muset skutečně zamyslet, obzvláště hodlá-li svůj život strávit v Sesterstvu.

Jedna po druhé, nebo v malých skupinkách po třech či po čtyřech opouštěly ženy stůl a odebíraly se hledat svá lůžka.

Pokrývky, které byly stočené v rohu velké místnosti, začaly dívky rozmotávat a natahovat na podlahu. Přátelsky se přitom hašteřily o místa blízko krbu. Přišla Tina a zavedla je do místnosti s třemi lůžky, z nichž dvě již byla obsazená.

„Můžete spát tady,“ řekla jim. „A hlavní sestra by vás ráda viděla, paní Jandrio.“

Janni se obrátila k Romilly: „Běž do postele. Já přijdu později.“ Romilly byla příliš unavená na to, aby přemýšlela o tom, jak bude těžké usínat v místnosti se čtyřmi dalšími ženami, z nichž jich několik bude jistě nahlas chrápat, a okamžitě usnula, jako když ji do vody hodí; Vůbec si pak následujícího rána nemohla vzpomenout, kdy vlastně Jandria dorazila.

Druhého dne, když se oblékaly, řekla Jandrii: „Vypadá to, jako by tady věděly, kdo jsi, a jako by nás čekaly. Jak jsi jim mohla poslat zprávu, která sem dorazila dřív, než jsme sem přijely?“

Jandria s punčochou v ruce vzhlédla. „V Carolinově armádě je moje známá *Ieroniska*. Proto jsem tolik nechtěla, abychom padly do Lyondriho rukou. Víím toho příliš. Vyslala jsem k ní vzkaz a požádala ji, ať to vyřídí v Sesterstvu; proto nás tady čekali. Nebo si vážně myslíš, že by jinak otevřely po setmění dveře ve městě plném vojáků, kteří se připravují na útok?“

Romilly se zdálo, že se každým dnem dozvídá o Jandrii něco nového. Má snad také schopnost *laranu*? Takového, díky němuž je člověk schopný posílat vzkazy na nesmírnou vzdálenost? Cítila se opět zmatená; dokázala jí Janni číst myšlenky, věděla o jejích rebeliích, o jejím strachu? Raději o tom nepřemýšlela.

„Jestliže jsem tady kvůli koním,“ řekla, „měla bych jít hned do stáje a začít.“

Jandria se zasmála. „Myslím, že bude lepší, když nejdřív posnídáš,“ pravila. „Paní domu mi říkala, abychom se po té dlouhé a namáhavé cestě pořádně vyspaly. Myslím, že jsme spaly dostatečně dlouho, abychom nemusely shazovat spáče ze stolů. To byl jediný důvod, proč jsem nechtěla, abychom spaly na podlaze v jídelně; víím, že s rozbřeskem tam začínají

lomozit kuchařky a posluhovačky s nádobím, aby připravily snídani!“

A skutečně, než se stačily obléci, byla jídelna prázdná, jenom pár starých žen tam sedělo nad šálky s teplým mlékem, do nějž si máčely chleba. Nabraly si z kotlíku kaši a najedly se. Pak je přišla hledat Betta.

„Máte jít k hlavní sestře, madam Jandrio,“ oznámila. „A slečna Romilly má jít do stájí...“

Jandria se přátelsky zasmála a pravila: „Říkej mi jenom Jandrio nebo Janni. Nebo jsi zapomněla na pravidla, kterými se v Sesterstvu řídíme?“

„Tak tedy, Janni,“ odvětila Betta, ale stále k ní zaujímala zdvořilý odstup. „Cvičení v neozbrojeném boji bude v poledne na trávníku. A šermování ve čtyři hodiny. Uvidíme se tam.“

Romilly našla ve stájích a na padoku velkou spoustu koní; byli tam i vraníci z pohoří Kilghardu, nejlepší koně, jaké kdy viděla. Napadlo ji, že cvičení těchto nádherných koní pro ni bude radost.

„Potřebuje je armáda, a to co nejdřív, jak to jen bude možné,“ řekla jí Tina, která ji tam dovedla. „Musejí být zvyklí na sedlo, na pevný krok a nelekat se při hlasitých zvucích. Mohu ti poskytnout tolik pomocníků, kolik budeš chtít, ale bohužel tu nemáme žádnou odbornici. Madam Jandria nám však říkala, že máš dar MacAranů. Takže co se týče výcviku, budeš tady vládnout.“

Romilly se podívala na koně. Byla jich dobrá třicítka. „Byli někteří z nich naučení na uzdu?“ zeptala se.

„Zhruba polovina,“ odpověděla Tina a Romilly přikývla.

„Fajn. Pak sežeň asi patnáct žen, které vystačí s dechem, a pošli je na padok. Já začnu s těmi ostatními.“

Když ženy dorazily, Romilly si povšimla, že je mezi nimi i Betta, a přivítala ji kývnutím a úsměvem. Nakázala jim, aby chvíli běhaly s koni v kruhu, držely je přitom na uzdě a udržovaly pravidelný krok. Pak se odebrala do stáje, aby si vybrala koně, s kterým začne pracovat.

Rozhodla se, že každé ženě přidělí koně, kterého dneska cvičila. Bude snazší, když se navzájem budou trochu znát.

„Pak vám totiž zvíře bude věřit,“ řekla jim. „A bude se snažit, aby vás potěšilo. Ale nemůže to být pouze jednostranný vztah,“ varovala je. „I když vás kůň začne mít rád a věřit vám, musíte ho milovat i vy; nebo, je-li to klisna, musíte milovat ji. A nesmíte lásku jenom předstírat, protože kůň vycítí, jestli mu lžete. Další věc...“ ukázala rukou na krátké bičíky, které měly v rukou, „je ta, že bičíky můžete používat, chcete-li, abyste upoutaly jejich pozornost. Ale jestli je budete bít, nejste žádní cvičitelé. Jestli vás uvidím, že koně bijete, můžete toho rovnou nechat.“

Poslala je do práce a chvíli naslouchala tomu, co si při rozchodu povídají.

„Nemáme používat biče? A na co je teda máme?“

„Já ji nechápu. Odkud vůbec je? Odněkud z hor... Mluví tak divným nářečím...“

Romilly si pomyslela, že to spíš ony mluví nějak divně, pomalu a zadumaně, jako kdyby každé slovo před vyslovením stokrát přežvykovaly. Zatímco ona, jak se jí zdálo, mluví naprosto přirozeně. Přesto však, když slyšela, jak si více žen stěžuje na to, že jí nerozumějí, snažila se zpomalit tempo a hovořit tak, že si až připadala, že mluví afektovaně a nepřirozeně pomalu.

Kdyby byly na Jestřábím hradě, všichni by si mysleli, že mluví teatrálně a nepřirozeně. Domnívám se, že záleží na tom, na co Je člověk zvyklý.

Obrátila se ke koním s nesmírnou úlevou. S nimi může být svá, ať si ji dámy kritizují, jak je jim libo.

Aspoň že ti koně hovoří mým jazykem, pomyslela si s radostí.

Byli naprosto různorodí, od chlupatých a mírně nemotorných horských poníků, podobných tomu, kterého musela na cestě sem zabít, až po elegantní vraníky, jaké choval její otec. Vešla k nim do ohrádek (k nesmírnému zděšení Betty, která se domnívala, že vstupuje do klece plné masožravých horských koček), procházela mezi nimi a snažila si vybrat jednoho, s kterým se pustí do práce. Musí odvést kvalitní práci, protože věděla, že si o ní povídají; je tak mladá, říkaly, a jistě budou dychtivě čekat na sebemenší chybičku, kterou udělá.

Ale já zas tak mladá nejsem, pracovala jsem s koňmi už od svých devíti let. Ale to ony nevědí.

Když procházela kolem jedné ohrádky, jeden z koní sebou začal škubat a kopat do dřevěného bednění. Romilly si všimla, že pouli doširoka otevřené oči a má vyceněné zuby.

„Běž od něj, Romilly, to je zabiják! Chceme ho vrátit zpátky armádě, aby ho pustila na pastviny jako chovného hřebce. Na něm se nikdo nenaučí jezdit! Je moc starý, aby si zvykl na sedlo,“ křičela Tina úzkostlivě, ale Romilly, ponořená do sebe, zakroutila hlavou. *Je vyděšený k smrti, nic víc. Ale neublíží mi.*

„Přines mi opratě a uzdu, Tino. Ne, nemusíš chodit až do boxu, jestli máš strach, jenom mi to podej přes zábradlí,“ říkala Romilly. Tina jí podala, co si žádala, a tvář měla úzkostlivě staženou. Romilly však měla s řemenem v ruce oči jenom pro toho černého koně.

Tak, krasavče, budeme kamarádi, co?

Kůň nervózně couvl, ale přestal kopat. *Jaký blázen ho zavřel do přeplněného boxu? Pomalu, pomaloučku, vraníku, já ti nic neudělám. Chtěl bys jít ven na sluníčko?* Zformulovala jasný obraz, ztvárňující to, co zamýšlela, a kůň neklidně zaržál, sklonil hlavu a nechal si natáhnout uzdu. Zaslechla, jak Tina překvapeně zalapala po dechu, ale byla tolik zaujatá koněm, že na dívku neměla čas pomyslet.

„Otevři bránu,“ přikázala jí stroze, aby si udržela kontakt s myslí hřebce. „To stačí. *Tak pojd'; maličký...* Vidíš, když se s nimi zachází správně, není žádný z nich zlý. Jenom se bojí, protože nevědí, co se od nich očekává.“

„Ale ty máš *laran*,“ zabručela jedna z přihlížejících žen. „A my ne. Jakkak to máme zvládnout?“

„Jenom *laran* nestačí,“ pravila Romilly. „Když máte celé tělo i každíčkou myšlenku prosáknutou strachem, myslíte si, že to kůň nevycítí? Musíte se chovat tak, aby zvíře poznalo, že mu důvěřujete, mluvte k němu, utvořte si v mysli přesný obraz toho, co chcete dělat... Kdo ví, možná že i oni mají svůj vlastní *laran*. Ale především mu dejte naprosto jasně najevo, že mu nehodláte nijak ublížit. Jestli se ho bojíte nebo jestli mu chcete něco

udělat, to pozná na každickém vašem pohybu, na každém gestu, i na dechu.“

Obrátila svoji pozornost zpátky ke koni.

„Tak pojď, kamaráde, jdeme na louku na sluníčko... Pojď, neboj se... Ale ne, kam to zase jdeš, ty chceš zpátky do stáje?“ rozprávěla si polohlasně s koněm a zatahala trochu za opratě. Na padoku pobíhalo v kruhu přes deset žen, vodily na dlouhých opratích koně a pokřikovaly na ně, aby udržovali stále stejné tempo. Romilly rychle přehlédla, zdali je všechno v pořádku. Žádná z nich neměla problémy, takže bezpochyby vybraly pro začátek ta nejkrotší zvířata. Pak si našla na padoku vzdálené místo, protože možná nějaká z klisen je zrovna říjná a ona nechtěla, aby se hřebec zbytečně rozptyloval. Povolila mu opratě a zamlaskala na něj.

Byl to silný, rozložitý a těžký kůň. Romilly málem upadla, když se rozběhl, ale pak s ním srovnala krok a popouštěla ho v takové míře, aby na to stačila. Zatáhla silně za opratě, až zpomalil. Když si byla jistá, že pochopil, co po něm vyžaduje, zase mu opratě povolila, aby mohl běžet o něco rychleji.

Má nádherné pohyby. Hodil by se pro samotného Carolina. Ty jsi ale krasavec!

Nechala ho běhat skoro hodinu, aby si přivykl na uzdu, a pak si ho přivolala, aby mu nasadila udidlo. Trochu se bránil, ale Romilly ho plně chápala; nedávala mu to za vinu, neboť ani jí by se moc nelíbilo mít v ústech kus studeného železa.

Ale tak to musí být, miláčku, brzy si na to zvykneš a pak budeš jezdit se svým pánem...

V poledne ho zavedla zpátky do stáje a řekla jedné z žen, aby jí uvolnila velkou ohradu a svého krotšího koně zavedla do té menší. Skoro už viděla, jak na tom krásném elegantním koni jede král Carolin do Hali.

Po této práci, která jí vyhovovala, protože byla snadná - nebo spíše nebyla, ale Romilly na ni byla zvyklá a měla ji ráda - byla poslána na cvičení v neozbrojeném boji. Nijak jí nebylo proti srsti, aby se učila padat bez úrazu (koneckonců si už ani nepamatovala, kolikrát spadla z koně, když se na něm učila jezdit, a

předpokládala, že toto nebude jiné), ale různá sevření, rány, údery a grify jí přišly nekonečné a složité a připadalo jí, že každá z žen, i ty naprosté začátečnice, které s ní trénovaly základní pohyby, toho umějí mnohem víc než ona. Jedna ze starších žen, která je sledovala, ji k sobě zavolala a naznačila ostatním, ať pokračují. Řekla jí: „Jak dlouho už jsi u Sesterstva, děvče?“

Romilly se snažila rozpomenout se. Tolik se toho stačilo přihodit, že uplynulo několik měsíců, aniž by si toho pořádně všimla. Bezradně pokrčila rameny. „Ani přesně nevím. Několik desetidení...“

„Nepřipadá ti tento výcvik nijak smysluplný, vid' že ne?“ Snažila se být taktní: „Určitě je to potřeba, když se tomu vyučuje v každém sídle Sesterstva.“

„Kde jsi vyrostla? A jak se jmenuješ?“

„Romilly. Někdy mi říkají jenom Romy. A byla jsem vychována na úpatí Hellersu, na Jestřábím hradě.“

Žena přikývla. „Odhadla jsem tedy podle tvého přízvuku správně, že jsi vyrostla daleko odsud. V tom kraji však nejsou žádná města, takže jsi neměla mnoho příležitostí setkávat se s cizími lidmi, že?“

„To je pravda.“

„Dobrá. Předpokládejme, že jdeš po ulici velkého města, kde je spousta lidí.“ Kývla na jednu dívku, která k nim okamžitě přišla. Byla to Betta, která seděla vedle Romilly včera večer při večeři.

„Jdeš tedy po městské špinavé ulici, kde je plno zlodějů a mužů, kteří si myslí, že všechny ženy jsou na světě kvůli tomu, aby jim byly po vůli,“ pravila postarší žena. Betta pokrčila rameny a začala kráčet podél zdi. Starší žena po ní skočila a chňapla jí po krku. Romilly zalapala po dechu, když Betta sebou škubla, přehodila si ženu přes rameno a složila na kolena, přičemž jí znehybnila paži zkroucením za záda.

„Au! Betto, jsi moc tvrdá, ale doufám, že Romilly pochopila, co se jí snažíme ukázat. A teď na mě pojd' s nožem.“

Betta vzala dřevěnou tyčku velikosti malého nože a přistoupila k ženě, aby ji bodla. Žena uchopila ten nůž tak bleskurychle,

že si toho Romilly ani nestačila všimnout, a v příštím okamžiku už Betta ležela na zádech na podlaze a starší žena předstírala, jako že do ní kope.

„Opatrně, Cleo,“ zvolala Betta a se smíchem se odkutálela z dosahu. Pak se náhle vymrštila, chytila ženu za nohu a stáhla ji dolů.

Clea se se smíchem sbírala ze země a říkala Romilly: „Tak už chápeš, že se ti to může kdykoli hodit? Hlavně ve městě, jako je tohle, na samém konci Suchozemě, kde je více než pravděpodobné, že se vyskytnou muži, kteří si myslí, že ženy jsou jejich výsostným majetkem, jež je potřeba spoutat a uvěznit. Ale i v civilizovanějších městech jako Thendara se můžeš setkat s muži, kteří nemají žádné výchování. Každá žena, přijatá do Sesterstva, se musí naučit bránit se a...“ Její rozesmátá tvář pojednou smrtelně zvažněla. „A až budeš Sesterstvu oddaná na celý život, budeš nosit tohle, jako já.“ Položila si ruku na dýku, kterou měla přivázanou

ke krku. „Raději zabiju, než abych dovolila, aby se mě někdo zmocnil násilím. Bude-li to možné, zabiju muže, a když ne, zabiju sebe.“

Romilly přeběhl po zádech mráz. Nebyla si docela jistá, jestli by to dokázala udělat. Byla připravená Rorymu pořádně ublížit, kdyby nebylo zbytí. Ale zabít ho? Nesnížila by se tím na jeho úroveň?

O tom budu uvažovat až tehdy, až - a jestli - se stanu celoživotní členkou Sesterstva, pokud ten den někdy přijde. Do té doby snad poznám, čeho jsem schopná a čeho nikoli.

Clea spatřila její rozpačitý výraz a poplácala ji po rameni. „To nic, to se naučíš. A teď běž a trénuj. Betto, ukaž jí první užitečné pohyby, aby přestala být taková zmatená. Ke skupině začátečnic se připojí později.“

Nyní, když se někdo obtěžoval a vysvětlil jí, proč se to má učit, jí to šlo mnohem lépe. Začínala si uvědomovat, teď i v několika následujících dnech, že když se při tomto cvičení střetne s nějakou ženou, dokáže z jejích pohybů těla i z pohybů očí vyčíst, co má za lubem a co v příštím okamžiku hodlá udělat, a

využít toho. Ale :to, že to věděla, nebylo všechno. Musela se naučit také přesné hmaty, údery, pohyby a grify, kterými by nikoho vážně nezranila.

A přesto jsem v mužském převlečení procestovala celý Helters. Raději bych stále žila v takovém prostředí, než abych se vystavovala nebezpečí stát se kořistí nějakého muže.

Stejně ji však naplňovalo pýchou, že se dokáže sama bránit a nemusí se u nikoho dožadovat milosti. Lekce v šermování se jí pak zdály mnohem snadnější, ale i ty vynesly na povrch její mysl obavy.

Bylo v pořádku, že trénovaly s dřevěnými náhražkami, kde v případě špatného pohybu byla následkem jenom modřina. Ale dokázala by si beze strachu vzít skutečný ostrý meč, byla by vůbec schopná touto ostrou zbraní na někoho zaútočit? Z myšlenky na to, jak se její meč noří do lidského masa, se jí udělalo nevolno.

Nejsem sestra meče, ať už si mě nazývají jakkoli. Jsem cvičitelka koní a jestřábů. .. Boj není mojí parketou.

Uplynulo deset dní, naplněných výukou a tvrdou prací. Když tu byla čtyřicet dní, uvědomila si, že se blíží letnice. Brzy už bude z domu celý rok. Bezpochyby už si dávno její otec i nevlastní matka myslí, že je mrtvá, a Darren byl přinucen převzít Jestřábí hrad jako právoplatný dědic. Chudák Darren, jak je mu to asi proti srsti! Doufala, že její otec bude mít tolik rozumu a dovolí malému Raelovi zaujmout její místo a rozvíjet dar MacAranů. Jestli je tedy Rael tím, co její otec nazývá „opravdovým MacAranem“, pak by se možná Darren mohl vrátit do kláštera. Nebo to možná udělal stejně jako ona a odešel bez rozloučení.

Před rokem ji otec zaslíbil *Domnu* Garrisovi. Kolik se toho za jeden pouhý rok stalo! Romilly věděla, že vyrostla; musela odložit oblek, v kterém sem přišla, do skříně s odloženými šaty a vybrat si tam takové, které jí padly lépe. Ramena se jí rozšířila, a protože stále trénovala šerm a těžce pracovala s koni, zesílily jí svaly na pažích i na nohou. Jak se jí Mallina bude posmívat, jak bude matka uštěpačně poznamenávat: *Vůbec nevypadáš jako dáma, Romilly*. Nu, odpověděla v duchu Romilly hlasu své nevlastní matky, však také nejsem dáma, ale sestra meče.

Všechny její problémy se však každý den rozplývaly, jen co začala pracovat s koňmi, především pak v hodinu, kdy se věnovala černému hřebci. Nikdy se ho nedotkla jiná ruka než její. Jak onoho dne poznala, bude to kuň přímo pro krále. Ubíhal den za dnem, měsíc za měsícem, jedno roční období za druhým. Nastala zima a ona nemohla pracovat ani s černým koňem, ani s ostatními.

Stále se však o ně starala. Čas a společně strávené okamžiky jí přiblížily zprvu podivné tváře ostatních žen v sídle. Přišly zimní svátky, pekl se kořeněný chléb a sestry si mezi sebou vyměňovaly dárky. Několik žen mělo rodiny a odebralo se na svátky k nim. Když však byla dotázána Romilly, přeje-li si odjet na svátky navštívit svoji rodinu, pravila odhodlaně, že žádné příbuzné nemá. Bylo to snadnější. Ale byla zvědavá, jak by ji otec přijal, kdyby se tam beze slova objevila jako sestra meče v šarlatové tunice a se znakem Sesterstva v propíchnutých uších. Vyhnal by ji, řka že není jeho dcera, protože jeho dcera nemůže být taková asexuální žena ze Sesterstva? Nebo by ji přivítal s úsměvem a byl na ni hrdý, jak byla samostatná a silná, že se venku mimo Jestřábí hrad dokázala postarat sama o sebe?

Nevěděla. Nedokázala to ani odhadnout. Možná jednoho dne, snad už za rok, se odhodlá a zkusí to. Za žádných okolností však nemůže cestovat uprostřed zimy do Hellersu; většina žen, které na svátky odjely, má rodiny v Thendaře nebo v Hali, což je přibližně sedm dní jízdy.

V této suché zemi se už ozývalo jaro. Jednoho dne byla zima, foukal ledový vítr a déšť bičoval planiny, druhého dne však pálilo sluníčko a Romilly věděla, že kdesi daleko v Hellersu jsou cesty zavodněné jarním táním. Když mohla pracovat s koňmi, svlékala si plášť a pracovala v odřené záplatované tunice a kalhotách.

S jarem se objevily také nové řeči o postupující armádě, o vzdálené bitvě Carolinova vojska s Lyondri Hasturem. Později se doslechly, že Carolin uzavřel příměří s hradem v Serrais a že se jeho armáda opět shromažďuje na planinách. Romilly tomu nevěnovala nijak velkou pozornost. Všechny její dny zabírala péče o nové stádo koní, které sem bylo na začátku jara přive-

deno. Vybudovaly jim nové přístřeší a nedaleko od zdí sídla pronajaly nový padok. Romilly je tam chodívala s dalšími ženami trénovat každé odpoledne. Její svět se scvrkl na stáje, padok a pláň za rněstem, kam chodívaly dvakrát nebo třikrát za desetidení, aby tam pracovaly s koňmi a cvičily je. Jednoho odpoledne, když vyváděly koně z města a procházely branou, spatřila Romilly v neuspořádaném hloučku stany, muže a cizí koně.

„Co to je?“ zeptala se a jedna z žen, která chodila každé ráno do obchodu pro mléko a čerstvé ovoce, jí odpověděla: „To je předvoj Carolinovy armády. Vybudují tady tábor a pak se odsud přemístí přes Valerónskou planinu do boje proti Rachalovi...“ Tvář se jí zkrivila nelibostí a odplivla si.

„Ty snad nejsi na straně Carolina?“ zeptala se Romilly. „Jestli jsem na Carolinově straně? Jistě, že jsem,“ odpověděla naruživě žena. „Rachal vyhnal mého otce z jeho statku ve Venezských kopcích a jeho pozemky dal tomu syčákovi Lyondri Hasturovi! Matka mi umřela krátce poté, co jsme opustili náš kraj, a otec bojuje v Carolinově armádě. Já se tam zítra půjdu podívat, jestli mě Clea pustí, a pokusím se svého otce najít, abych se ho zeptala, neví-li něco o mých bratrech, kteří se ztratili při odchodu z našeho kraje. Jsem tady u Sesterstva proto, že moji bratři bojují a nemohou mi zařídit domov; našli mi sice jednoho muže, ale to byl zrovna takový lump jako Rachal. A já si nedokážu vzít muže, který by vysedával doma, zatímco můj otec bez domova musí bojovat!“

„Za to přece nemůžeš, Marelie,“ řekla jí Romilly. Vzpomínala na svou cestu přes Hellers s Orainem, Carlem a dalšími vyhnanci. I na Alarica, který utrpěl příkoří od Lyondri Hastura mnohem víc než Mareliina rodina. „Já jsem také na Carolinově straně, přestože jsem se s ním nikdy osobně nesetkala. Víím jen, že lidé, kterým věřím, o něm říkají, že to je dobrý člověk a dobrý král.“

Zajímalo by ji, jestli jsou Orain a *Dom Carlo* tady v táboře. Mohla by tam jít zítra s Marelií, až půjde do tábora hledat svého otce. Orain zůstal jejím přítelem, i když byla žena, a doufala, že zimní válku přežil ve zdraví.

„Podívejte,“ ukázala Clea. „Tamhle je hasturská zástava se stříbrným jehličnanem na modrém pozadí. V táboře je tedy sám král Carolin.“

A z místa, kde je Orain, nemůže Carolin býti daleko, rozpo-
mněla se Romilly. Byla snad oné noci, kdy chtěl, aby mu v té hospodě kryla záda, ta tajuplná postava, s kterou hovořil, samotný král Carolin?

Bude rád, když se na něj přijde podívat! Nebo ho to jenom uvede do zbytečných rozpaků? Rozhodla se, že až se sem Jandria zase vrátí - pendlovala celoročně jako kurýr mezi Serrais a městy na jihu Dalereuth a Temora -, zeptá se jí, co si o tom myslí.

Měla mít na zřeteli, že když je mysl telepata nečekaně přitahována k někomu, koho jistý čas neviděl, není pravděpodobné, že to je pouhá náhoda. Hned druhého dne, kdy právě dokončila práci s černým hřebcem a vedla ho zpátky do stáje - po celoroční práci byl již perfektně vycvičený a mírný jako dítě, takže se Romilly dokonce i odvážila navrhnout sestře představené, že by ho mohly dát samotnému králi - uviděla Jandriu, jak stojí ve dveřích stáje.

„Romy! Věděla jsem, že tě tady najdu! Udělal veliký pokrok od té doby, co jsem ho viděla prvně, když ses ho pokoušela osedlat a my všechny jsme si myslely, že tě snad zabije!“

Jandria byla oblečená, jako kdyby se právě vrátila z dlouhé cesty. Měla zaprášené boty a na obličeji povolenou masku proti prachu, kterou tady v Suchozemi místní lidé při dlouhých cestách používají. Romilly se k ní rozběhla, aby ji objala.

„Janni! Nevěděla jsem, že ses vrátila.“

„Nebyla jsem tu dlouho, sestřičko,“ odpověděla Jandria a také ji dychtivě objala. Romilly si přičísla hrubýma rukama své rozevláté vlasy a řekla: „Počkej, já ho hned odsedlám a pak budeme mít do večere čas popovídat si. Není skvělý? Pojmenovala jsem ho Hvězdný svit. Tak se sám cítí, povídal mi to.“

„Je vážně krásný. Ale neměla bys dávat koňům taková složitá jména, ani se o ně tak starat. Půjdou do armády a měli by mít jména jednoduchá, snadno zapamatovatelná. A především by

sis na ně neměla tolik zvykat, protože ti je brzy seberou. Jsou určeni pro vojáky, i když na některých z nich budou jezdit ženy ze Sesterstva, přidají-li se k vojsku Carolina, který tady poblíž rozbil tábor. Už jsi ho viděla? Nastává čas, kdy se budeš muset s těmi koňmi rozloučit. Neměla by ses proto na ně tak vázat.“

„Nemohu si pomoci, já je mám vážně moc ráda,“ odpověděla Romilly. „Je to díky způsobu, kterým je trénuji: získávám jejich Jásku a důvěru, a oni mě pak poslouchají.“

Jandria si povzdychla. „Tvůj *laran* je tady skutečně moc zapotřebí a mně se nelíbí, že tě takhle zneužíváme, dítě moje,“ pohladila Romilly něžně po hlavě. „Orain mi říkal, když tě k nám prvně přivedl, že to umíš se strážnými ptáky. Odvedu tě do Carolinova tábora, abys novému cvičiteli ukázala, jak s nimi zacházet. Běž se obléct do jezdeckého, děvče.“

„Obléct do jezdeckého?“ opakovala Romilly. „A co myslíš, že jsem celé dopoledne dělala?“

„Ale teď půjdeš ven ze sídla,“ pravila Jandria přísně a Romilly se náhle uviděla Janninýmá očima, s rozcuchanými vlasy, z nichž čněla sláma, s tunikou rozepnutou, protože bylo horko a ona se potila. Měla na sobě také staré záplatované kalhoty, které našla ve skříni s odloženým šatstvem pro příležitostné domácí práce a které jí byly příliš těsné. Se smíchem se začervenala.

„Tak počkej, já se půjdu převléct. Budu tu za minutku.“ Rychle se umyla u pumpy a vběhla do místnosti, kterou sdílela s Cleou a Bertou, kde si učesala rozcuchané vlasy. Pak rychle vklouzla do svých kalhot a čisté tuniky. Přes ni si natáhla ještě šarlatovou tuniku Sesterstva a přepásala se dýkou. Nyní nevypadala jako žena v převleku za muže, ani jako chlapec nebo uličník, ale jako členka Sesterstva, sestra meče, voják Carolinovy armády. Skoro ani nevěřila, že to je ona, kdo před ní stojí v této uniformě. Přesto však to byla pravda.

Když se vrátila, Jandria se souhlasně usmála. I ona na sobě měla šarlatovou tuniku, u pasu meč, dýku u krku a v levém uchu se jí blýskala malá náušnice. Dvě sestry meče opustily branou sídlo Sesterstva a vydaly se k městským zdem Serraisu.

4. KAPITOLA

Nyní se tedy Romilly mohla podívat na tábor Carolinových mužů lépe. Nad prostředním stanem vlála zástava Hasturů se stříbrnou borovicí na modrém pozadí, takže to určitě byl stan, v němž, jak si představovala Romilly, bylo přímo královo sídlo nebo ústředí jeho armády. Příjízdy k táboru, mýjely stáje a polní kuchyni, kde vojenští kuchaři vařili jídlo, které lahodně vonělo, pole oddělené provazem, kde právě jedna ze sester meče, již Romilly znala jenom zběžně, cvičila skupinu neoholených mladíků v neozbrojeném boji. Někteří z nich vypadali zmateně a otráveně, až Romilly napadalo, že se jim zřejmě nelíbí, když je vyučuje žena; jiní zase, masírujíce si boky a modřiny, které utržili, když je shodila na zem, ji sledovali s vážným zájmem.

Stráž, hlídající poblíž hlavního stanu, je pozdravila. Jandria formální pozdrav opětovala.

„Sestra meče Jandria a učednice Romilly,“ pravila. „Hledáme pana Oraina, který pro mě poslal.“

Romilly se snažila vypadat co nejnápadněji, protože očekávala, že stráž každou chvíli pronese něco pohrdavého a posměšného, ale on jenom zavolal na poslíčka, chlapce přibližně Romillina věku, aby sehnal pana Oraina.

Poznala by tu vysokou štíhlou postavu s jemnou bradou kdekoli. Nyní však byl oděn do elegantních hasturských barev, měl na krku přívěsek z drahokamů a jemný meč. Romilly si uvědomila, že kdyby ho takto potkala poprvé, sotva by se odvážila s ním promluvit. Formálně se ženám uklonil a promluvil jako

vzdělaný muž, v jehož hlase nebylo ani stopy po hrubém venkovském přízvuku:

„*Mastrain*, jsem nesmírně potěšen, že jste přišla tak rychle na moje vyzvání,“ pravil a Jandria stejně formálně odvětila, že to je její radost i povinnost sloužit králi.

Orain pak pokračoval poněkud méně formálně: „Vzpomínám si, že Romilly byla vycvičena nejen v trénování jestřábů, ale i strážných ptáků. Přijel s námi z Tramontany *laranzu*, který však bohužel nemá se strážnými ptáky žádné zkušenosti, které vy máte, *damiselo*. Mohla byste našeho *laranzu* zaškolit?“

„S velikou radostí, pane Oraine,“ odpověděla, ale pak ještě vyhrkla: „Ale jenom tehdy, když mě přestanete nazývat *damisela* takovým tónem!“

Na Orainově dlouhém obličejí se objevil ruměnec. „Promiňte, Romilly. Prosím, následujte mě.“

Kráčela za Jandriou a Orainem, kteří šli do sebe zavěšeni.

Jandria se optala: „Jak se má Pán?“

Orain pokrčil rameny. „Všechno při starém. A co ty, setkala ses s Lyondrim osobně?“

Romilly si povšimla, jak starší žena slabě zakroutila hlavou. „Byla jsem na to moc zbabělá. Poslala jsem místo sebe Romilly. Kdybych se s ním měla setkat osobně...“ zlomil se jí hlas. „Nevím, jestli jsi v poslední době viděl vesnice podél staré severní cesty. Všechny jsou ještě zamořené, úplně všechny...“ Romilly i na tu vzdálenost viděla, jak se otřásla. „Jsem šťastná, že jsem poctivá sestra meče, a ne *leroniska*! Kdybych se měla podílet na zamořování plodné země, nevím, jak bych ještě někdy mohla zvednout oči k obloze!“

Romilly napadlo, jestli právě toto nebyl důvod, proč se starý MacAran pohádal s Věžemi, proč Ruven musel utéci z domova a proč vyhnal *leronisku*, aniž by jí dovolil otestovat své děti, jakou schopnost *laranu* mají. Válečný *laran*, podle toho mála, co již viděla, byl děsivý.

Orain věcně pravil: „Carolin říkal, že takový způsob boje nepovede, pokud však nebude použit proti němu. Jenže jestli Rachal v boji využije svých *laranzu*, bude muset Carolin udělat

totéž. A ty to víš stejně dobře jako já, Janni.“ Povzdechl si. „Měla bys mu jít říct, co ses dozvěděla v Hali, přestože z toho bude mít starosti. A ohledně Romilly...“ otočil se na ni a chvíli si ji přeměřoval pohledem. „Ptáci jsou tamhle opodál,“ ukázal jí směr. „Mistr a jeho učeň mají stan tady, takže je u něj oba bezpečyby najdeš. Janni, tudy.“

Jandria a Orain odešli ruku v ruce směrem k hlavnímu stanu, nad nímž vlála zástava. Romilly pokračovala v ukázaném směru a byla trochu naplněná obavami a ostychem. Jak má hovořit s neznámým *laranzu*? Pak narovнала záda a hrdě se vypnula. Je přece MacAranová, mistr ve cvičení jestřábů. Nemá se koho bát. Za stanem spatřila asi třináctiletého chlapce, nedbale oblečeného, který nesl velký koš. I kdyby ho neviděla, tak by ho ucítila; nesl právě mršinu. Na velkých bidlech seděli tři známí oškliví krasavci a ona se k nim se smíchem rozběhla.

„Rváči! Šelmičko! Miláčkové!“ Napřáhla k nim ruce a ptáci trochu sklonili hlavy. Poznali ji a vyšlehlo z nich staré známé spojení. „A kde je Diblík? Aha, tamhle jsi, ty uličníku!“

„Nechodte k nim moc blízko,“ zaslechla za sebou poněkud povědomý hlas. „Tahle stvoření jsou schopna vyklovat vám oči. Učeň kvůli nim zrovna včera přišel o nehet!“

Otočila se a spatřila štíhlého muže s bradkou, který měl na sobě tmavý hábit, podobný těm, které nosí mniši v Nevarsinu. Mračil se na ni. Pak se jí zazdalo, jako by jeho zachmuřená tvář s vousy ustoupila do pozadí a Romilly, poznávši jeho hlas, nevěřícně zvolala:

„Ruvene! Kruci, mělo mě to napadnout dřív, když říkali, že je tady *laranzu* z Tramontany! Ruvene, copak ty mě nepoznáváš?“

Současně se smála i plakala a Ruven na ni zíral s otevřenými ústy.

„Romy,“ pravil konečně. „Sestřičko, ty jsi poslední člověk na celé zemi, kterého bych tady čekal! Ale - co to máš na sobě?“ prohlížel si ji od hlavy k patě a pod nezvyklým příkrovem vousů postupně červenal. „Co tu prosím tě děláš? Jak jsi sem...“

„Přišla jsem sem cvičit ptáky, hlupáčku,“ řekla. „Starala jsem se o ně celou cestu od úpatí Hellersu až do Nevarsinu a z Ne-

varsinu do Caer Donnu. Podívej, poznali mě!“ Pozvedla k nim ruku a ptáci spokojeně a radostně zavrkali. „Ale co tady děláš ty?“

„To co ty,“ odvětil. „Syn pana Oraina a já jsme *bredinové*. Telepaticky pro mě poslal, a tak jsem se přidal ke Carolinově armádě. Ale ty...“ překvapeně a trochu pohrdavě se zahleděl na oblečení Sesterstva. „Víš otec, že jsi tady? Jak se ti podařilo, že ti dovolil odejít?“

„Naprosto stejně, jako se podařilo tobě vymámit na něm souhlas, abys mohl zdokonalovat svůj *laran* v Tramontanské věži,“ zašklebila se na něj a on si povzdychl.

„Chudák otec. Ztratil tedy nás oba a Darren...“ zarazil se. „Ale co se dá dělat. Co se stalo, stalo se. Takže ty nosíš náušnice Sesterstva a já hábity Věže a oba dva jsme na straně Carolina. Už jsi ho ostatně viděla?“

Zakroutila hlavou. „Ne, ale cestovala jsem nějakou dobu s jeho soukmenovci, s Orainem a *Domnem* Carlem od Modrého jezera.“

„Carla neznám. Tak ty ses starala o strážné ptáky? Vzpomínám si, že ti to vždycky šlo s koňmi a psy a dá se předpokládat, že ti to půjde i s jestřáby. Měla jsi tedy vytrénovaný *laran*, sestro?“

„Ne. Rozvíjela jsem si ho prací se zvířaty a ptáky,“ potřásla smutně hlavou.

„Necvičený *laran* je nebezpečná věc, Romy. Až to tady skončíme, najdu ti místo ve Věži. Ale uvědomila sis, že jsme se ještě nestačili ani pořádně přivítat?“ Objal ji a políbil na tvář. „Takže: ty to tedy s těmi strážnými ptáky umíš? Doposud jsem neviděl kromě pana Oraina nikoho jiného, kdo by je zvládal.“

„To jsem ho naučila já,“ odpověděla Romilly, přistoupila k bídům a natáhla ruku. Druhou rukou uvolnila uzel a Šelmička jí přeskočila na zápěstí. Měla si vzít pořádné rukavice. Ale tady v Carolinově táboře se snad nějaké jestřábnické rukavice najdou. Okamžitě ji zabolelo u srdce, neboť si vzpomněla na Preciosu.

Nespatřila ji od chvíle, kdy dorazily do Suchozemě. Ale předtím ji také Preciosa opustila, tenkrát, když dojeli k ledovci, a

přidala se k ní poté, co se navrátili mezi zelené kopce. Možná, že se k ní Preciosa zase jednoho dne vrátí...

...a když ne, je přece volná... volná jako pták, náležející větru, obloze a sám sobě...

„Mohl bys mi sehnat nějakou rukavici?“ zeptala se. „Zvládnu, budu-li muset, Šelmičku holou rukou, protože je malá a drobná, ale ti ostatní nemají tak něžný stisk...“

„Něžný stisk?“ zasmál se Ruven, ale úsměv mu brzy zmizel, když viděl, jak to Romilly bere vážně. „Ty jí říkáš Šelmička? Jistě, pošlu svého pomocníka, aby ti sehnal rukavici, ale pak mi musíš povědět, jak jsi je pojmenovala a jak je od sebe rozeznáváš.“

To dopoledne uběhlo rychle, ale mluvili spolu pouze o ptácích. O jejich společné minulosti na Jestřábím hradě se ani slovem nezmnili. V poledne zazvonil zvon a Ruven oznámil, že to je v táboře doba oběda. Vyzval ji, ať se k němu přidá.

„V táboře jsou i jiné ženy ze Sesterstva,“ vysvětloval. „Na noc chodí do sídla ve městě - ale vsadím se, že ty o nich víš mnohem víc než já. Můžeš jít s nimi u stolu, chceš-li. Bude to tak lepší, protože ony se nestýkají s vojáky, pokud to není nezbytné, a ty nebudeš muset celé armádě vysvětlovat, že jsi moje sestra.“

Postavila se do dlouhé řady v jídelně, vzala si chleba a guláš a posadila se ke stolu, kde již sedělo sedm či osm žen ze Sesterstva, zaměstnaných u armády. Většinou tu pracovaly jako kurýrky, cvičitelky koní či jako instruktorky v neozbrojeném boji; jedna dokonce jako instruktorka v šermu. Některé z žen potkala již dříve v sídle, ale žádná z nich nevypadala překvapeně, že ji tady vidí. Jandria se neukázala. Romilly předpokládala, že je někde s panem Orainem a vyššími důstojníky, kteří zřejmě měli jídelnu jinde.

„Co tu děláš?“ zeptala se jí jedna přátelsky a Romilly stručně odpověděla, že sem přišla cvičit strážné ptáky.

„Myslela jsem, že to je práce pro *leronyny*,“ poznamenala jedna z žen. „Ale máš zrzavé vlasy, takže i ty jsi obdařena *laramem*, že?“

„Mám talent pro práci se zvířaty,“ odpověděla Romilly. „Netuším, jestli to je *laran* či něco jiného.“ Nechtěla, aby s ní jednali s takovou odtažitostí, jako kdyby byla *leroniskou*. Když dojedla, přidala se k Ruvenovi v místě, kde se cvičili ptáci, a do večera se to s nimi naučil skoro tak dobře, jako to uměla ona.

Padal soumrak a oni posadili ptáky na bidýlka, aby je odnesli pod střechu. Ruven náhle vzhlédl.

„Pravá ruka krále Carolina,“ pronesl krátce. „Samotného Carolina vídáme pouze zřídka, všechny rozkazy k nám přicházejí prostřednictvím pana Oraina. A jak jsem vyrozuměl, ty ho znáš.“

„Cestovala jsem s ním celé měsíce. Ale mysleli si, že jsem chlapec,“ odpověděla Romilly a dál nic nevysvětlovala. Orain k nim došel a řekl Ruvenovi, aniž by se na Romilly podíval: „Za jak dlouho budou ptáci k použití?“

„Zhruba za desetidení.“

„Derek ještě nedorazil,“ pravil Orain a zamračil se. „Myslíš, že by se ti podařilo přemluvit *leronisku*...“

Ruven krátce odpověděl: „Paní Maura nemá na bitevním poli co dělat. A navíc, Lyondri je její příbuzný. Říkala, že se o ptáky postará, ale musel jsem jí slíbit, že ji nepožádám, aby proti nim bojovala. Nemohu jí to klást za vinu; tahle válka, která postavila proti sobě vlastní bratry a otce proti synovi, se pro ženu skutečně nehodí.“

Orain se suše pousmál: „Ani pro muže; stejně se však svět bude točit dál po mém, a ne podle toho, jaký bys ho ty nebo já chtěl mít. Tuhle válku jsem nezavinil ani já, ani Carolin. Dokážu ovšem respektovat city paní Maury, takže si musíme sehnat někoho dalšího, kdo bude strážné ptáky pouštět. Romilly...“ pohlédl na ni a na chvíli se v jeho hlase ozvala opět ona známá vřelost. „Budeš je pro Carolina pouštět, Romilly?“

Takže když ode mne něco požaduje, dokáže být milý dokonce i k ženě. Vztek způsobil, že se v jejím hlase ozval chlad. Právila: „Na to se budete muset zeptat mých představených v Sesterstvu, *vai domne*. Jsem teprve učednice a nemohu si dělat, co chci.“

„Nemyslím, že by nám Jandria chtěla působit nějaké potíže,“ odpověděl Orain s úsměvem. „Sesterstvo nám tě půjčí, o tom ani na okamžik nepochybuji.“

Romilly se poklonila a neřekla nic. Ale pomyslela si: *Nemlčím proto, že bych k tomu neměla co říct.*

Vracely se s Jandriou do sídla ve světle zapadajícího slunce. Obloha byla jasná a bez mraků, Romilly se však nikdy nepřestalo stýskat po večerním dešti či mrholení, které bylo v kopcích běžné. Stále se jí zdálo, že země tady je suchá, okoralá, nehostinná. Jandria se jí snažila trochu vyprávět o armádě, o zdejší krajině, ukázala jí zámek v Serrais, uhnízděný na nízkém svahu, kde si Hasturové podobně jako v horských městech Thendara, Hali, Aldaran či Carcosa zřídili sídlo, ale Romilly, ponořená do myšlenek, jenom mlčela.

Ruven už není takový, jakého jsem ho znala. Můžeme být nyní přátelé; ale ona stará důvěrná blízkost je už ta tam. Doufala jsem, že mě pochopí, že pochopí důvody, které mě z Jestřábího hradu vyhnaly, protože sám prožil něco podobného. Že mě uvidí jako Romilly, a ne jako svoji malou sestřičku. Nyní - nyní jen vidí že jsem se stala sestrou meče, „cvičitelkou jestřábů... Nic jiného.

I když Jsem opouštěla Jestřábí hrad, otce, matku, domov – doufala jsem, že až se setkám s Ruvenem, bude náš vztah stejný, jaký byl, když jsme byli dětmi. Ale Ruven je mi zcela vzdálený. Nyní nemám vůbec nic, jen jestřába, a to, že umím zacházet s mečem a se zvířaty.

Dorazily do sídla, kde už bylo dávno po večeři, ale jedna z žen jim našla něco k jídlu v kuchyni. Mlčky se odebraly na lůžko. Jandria byla také ponořena do svých myšlenek, které - jak napadlo Romilly - musejí být mnohem chmurnější než její.

Prokletá válka! Ano, říkal to i Ruven a Orain. Možná, že otec měl přece jenom pravdu. .. Co na tom záleží, jaký lotr sedí na trůně a jaký ještě větší syčák ho z něj chce vyhnat?

Následující den stejně jako kdykoli jindy Romilly začínala pracovat s těmi koňmi, kteří byli snadnější na ovládnutí, protože byli méně inteligentní a zdálo se, že jsou i mnohem méně aktiv-

ní. Vraníka Hvězdný svit si nechávala jako odměnu na závěr dlouhého dopoledne, naplněného prací s koňmi. Rozdávala rozkazy svým asistentům, osobně dohlížela na rychlost, tempo a na správné držení těla. Věděla, že je pouze jednou z cvičitelů koní v Serrais, které Carolin pověřil vojenským výcvikem, neboť jiné viděla pracovat na planinách poblíž Serrais. Nebyla však tak pošetilá, aby se domnívala, že její koně jsou nejrychlejší a nejlepší.

Nyní, ke konci dlouhého dopoledne, procházela svým malým královstvím, dotýkala se a poplácávala koně, přičemž si byla vědoma skvostného kontaktu, který se jí s každým podařilo navázat. Měla ráda všechny a pociťovala hořkosladkou bolest, že se s nimi bude muset brzy rozloučit. Každý z nich však v sobě bude mít něco z ní, ať už na něm bude jezdit kdokoli z Carolinovy armády. Dotýkala se jich, objímala je kolem štíhlých krků a hladila po sametových nozdrách. Cítila, jak ji spojení s nimi povznáší, jak stoupá stále výš a výš, až jí byla celá opojená, měla pocit, jako že se vznáší vstříc slunci, cítila, že stojí na čtyřech nohách místo na dvou, cítila na svém hřbetě tíhu jezdce a snášela ji s lehkostí, neboť někde vzadu v mysli si uvědomovala, že každé z těchto zvířat v sobě skrývá něco z Otce břemen, který sám - jak praví spisy Svatého Valentina - nese tíhu celého světa. Stávala se doslova každým koněm, věděla o jejich rebeliích, o jejich disciplíně a podřízení se, měla pocit, že je naprosto zajedno s tím, co se od ní požaduje.

Matně si však pomyslela: Možná jenom koně vědí, jaká velká pravda je v tom, že jsou zajedno s Otcem břemen... A přesto já, pouhopouhý člověk, jsem byla vybrána, abych to také zkusila... Bylo snadnější dostat se do kontaktu a telepatického svazku s koňmi nežli s jestřáby či dokonce se strážnými ptáky; domnívala se, že je to proto, že koně mají větší inteligenci. Ptáci, přestože jsou velice citliví a prožívají nesmírnou extázi z letu, však mají pouze omezené vědomí, získávané především prostřednictvím zraku. U koní je citové vědomí větší, neboť mají složitější nervovou soustavu, jsou inteligentnější, jsou téměř jako člověk, přestože se mu ještě ani zdaleka nerovnájí.

A tak nyní, ke konci dopoledne, kdy ostatní koně byli již odvedeni, šla pro Hvězdný svit. Navázali spolu tak blízký vztah, že ji poslouchal na jediné slovo a mysl jí přetékala láskou, ona sama byla tím koněm, cítila, jak jí na záda dopadá sedlo, byla ve zvláštním stavu dvojího vědomí.

Nevěděla, jestli sedí v sedle, nebo jestli na svých zádech cítí tíhu jezdce. Část jí se radostně ponořila do vlastních tělesných prožitků, ale ta byla po chvíli pohlcena vědomím větším, extází ze svobodného běhu, závodění s větrem... Její vědomí bylo tak vyvážené a natolik ponořené do vědomí koně, že si po dlouhou dobu nebyla docela přesně jistá, jaká část jí je ona sama a jaká je Hvězdným svitem. Přes všechny pochyby a nejistoty však cítila, že ještě nikdy nebyla tak dokonale a plně sama sebou, zaplavená druhem skutečnosti, kterou doposud nezakusila. Teplo slunce, po bocích stékající potůčky potu, její dokonalý smysl vyrovnávat shora váhu, kterou cítila odspodu a *zevnitř* . Zdálo se, že čas je rozdělený na nekonečné úseky a ona každému z nich dává jeho vlastní význam a smysl, bez jediné myšlenky na minulost, bez jediné myšlenky na budoucnost, bezvyhradně zaujatá probíhající přítomností.

A pak se bohužel musela vrátit a oddělit od Hvězdného svitu. Seskočila u hrazení padoku, padla mu kolem krku a čechrala jeho huňatou hřívu v naprosté extázi lásky, v naprosté oddanosti, za naprosto bdělého vědomí. Nebylo potřeba slov. Byla jeho, on byl její. I kdyby již nikdy víc spolu neprožili tuto extázi sjednocení, tuto dokonalou vše zaplavující radost, kdyby už na něj nikdy nenasedla a on by s ní již nikdy necválal po nekonečných planinách s naprosto zjevnou radostí, stejně budou spolu jakoby i nadále spjati; tento okamžik byl věčný a bude se stále opakovat.

Pak s lehkou lítostí - ale opravdu nepatrnou, neboť ve svém exaltovaném stavu si byla vědoma toho, že všechny věci mají svůj čas a ani tento se nedá do nekonečna prodlužovat - sklouzla do jiné úrovně vědomí a byla zase Romilly, která koně, od sebe odděleného, ale nikoli vzdáleného, naposled láskyplně poplácává po hedvábných plecích a odvádí ho na jeho místo v

padoku. Sotva pod sebou cítila vlastní nohy, když se vracela do sídla, ale pak ji vytrhl Clein přátelský hlas.

„Ten je krásný... Je to ten černý hřebec, o kterém mi povídali? Je opravdu tolik divoký, že ho budou muset dát na chov?“ Pak si povšimla zvláštního výrazu, který měla Romilly ve tváři, a zeptala se: „Ty - ty jsi na něm jezdila?“

„Je krotký jako dítě,“ odpověděla Romilly roztržitě. „Má mě rád, ale mohlo by na něm teď jezdit už i dítě.“ Poněkud absurdně si přála, aby ho mohla dát Carylovi, který by ho měl dozajista tak rád jako ona, neboť měl podobný typ *laranu*. A protože si toto nádherné zvíře nemůže nechat sama, bylo by nejlepší, kdyby ho dostal právě tento citlivý chlapec, který však byl, uvědomila si vzápětí s prudkým dopadem z oblačných výšin na zem, syn Lyondri Hastura, jejího zapřísáhlého nepřítele. „Co jsi chtěla, Cleo?“

„Původně jsem si s tebou přišla pohovořit o tvých hodinách v neozbrojeném boji,“ odvětila druhá žena. „Ale cestou jsem potkala Jandriu, která mi sdělila, že pro tebe opět poslali z králova tábora. Máš tam pracovat se strážnými ptáky, jak mi bylo řečeno. Máš si vzít s sebou všechny svoje věci, protože jestli jsem to správně pochopila, už se sem nevrátíš.“

Že už se sem nevrátím? Pak se tedy bude muset rozloučit s Hvězdným svitem mnohem dříve, než očekávala. Ale ve svém současném stavu věděla, že na tom vůbec nezáleží. Budou napořád už součástí jeden druhého. Od nynějška bude jestřábnicí armády krále Carolina - musela neustále na to myslet - a bude muset, stejně jako Hvězdný svit, nést své přidělené břemeno tíhy světa. Usmála se: „Díky, Cleo. A ještě jednou díky za všechno, co jsi mě naučila...“

„Romilly, tobě ale září oči! Bylo pro mě radostí tě vyučovat. Vždycky mě velice těší učit někoho, kdo je schopný a chce se rychle učit,“ odpověděla Clea a spontánně ji objala. „Je mi líto, že odcházíš. Doufám, že se na nás sem ještě někdy přijdeš podívat, ale když ne, jistě se někde setkáme. Sestry meče jsou neustále na cestách a věřím, že se jednoho dne na silnicích Sta království spolu střetneme.“

Romilly ji s vřelou upřímností políbila a vydala se do domu, aby si sbalila svůj skrovný majetek.

Když byla hotova, našla v hale Jandriu, připravenou k odjezdu. Měla s sebou také brašnu s veškerými svými věcmi.

„Vyvedla jsem Hvězdný svit,“ pravila Jandria. „Ostatní koně k nám budou dovedeni později během dne. Ale ty jsi s tímhle strávila tolik času a dala jsi mu tolik lásky, že myslím, že máš právo předat ho králi Carolinovi sama.“

Takže to přišlo rychleji, než jsem čekala. Ale po dnešním ránu už spolu budeme navždy spojeni.

Moc se mu nelíbilo, že je veden za uzdu. Romilly si přála, aby na něm mohla jet sama, ale věděla, že by to nebyl vhodný způsob, jak koně představit králi. Uklidnila ho tichými a laskavými slůvky a dokonce se ho i telepaticky dotkla svými myšlenkami, naplněnými něhou a náklonností, takže se okamžitě zklidnil, jakmile poznal, že jí může důvěřovat, protože se o něj postará, a dal se krotce vést.

Budeš patřit ke králově armádě, věděl jsi to, drahoušku?

Kontakt mezi nimi nepotřeboval žádných slov. Pro Hvězdný svit to nic neznamenal, protože nevěděl nic o králích, a Romilly věděla, že jestli se králi podaří, což bylo pravděpodobné, získat si jeho důvěru a lásku, nebude na něm s toutéž oddaností a důvěrností kromě něj smět jezdit nikdo jiný. Náhle jí začalo být Carolina líto. Tento krásný černý hřebec mu bude patřit. Ale ona, Romilly, o ,bude už napořád vtisknutá do jeho srdce.

5. KAPITOLA

Toho dne vládla ve vojenském ležení odlišná atmosféra. Skupina lidí, kteří vypadali jako dělníci, bourali veliký ústřední stan, nad nímž vlála zástava Hasturů, a v celém táboře panoval čilý ruch. Romilly přenechala Hvězdný svit Jandrii a několika dalším ženám, které jim s ním přišly pomoci, a spěchala na místo, kde byli ptáci. Našla tam Ruvena, který připevňoval bidélka pro strážné ptáky na sedla jízdních zvířat. Chervinové, kterým se nelíbil zápach mršin, jenž se strážných ptáků neustále držel, neklidně podupávali a nervózně kolem sebe čenichali.

„Pokud tomu dobře rozumím,“ řekla Romilly, „tak se armáda stěhuje na jih a já mám jít s tebou.“

Přikývl. „Já sám je nezvládnou. A v nejbližším okolí sta mil není žádný zkušený ještřábník, který by to uměl i se strážnými ptáky. Vyjma - Bůh nás ochraňuj - těch, které má Rachal v posádce nebo v předvoji. Dostali jsme z Hali zprávu, že Rachal shromažďuje svoje jednotky pod vedením Lyondri Hastura, a pokud se bude pohybovat tak, jak očekáváme - což mimochodem také záleží na tom, co se mně a tobě podaří pomocí strážných ptáků vypátrat -, pak bychom se s ním měli střetnout poblíž Neskaji v pohoří Kilghardu. Abych řekl pravdu, tak pan Orain nás požádal, zda bychom nemohli pustit strážné ptáky na zvědy již dnes.“

„A samozřejmě, že když Orain promluví, celá armáda si stoupne do pozoru,“ pravila Romilly suše. Ruven na ni jenom překvapeně hleděl.

„Co to s tebou dneska je, Romy? Pan Orain je dobrý a laskavý člověk, Carolinův nejvyšší poradce a přítel! Ty ho snad nemáš ráda? Ale proč?“

Tyto otázky přivedly Romilly k rozumu. Promlouvala z ní jenom uražená ješitnost. Když si Orain myslel, že je chlapec, obdivoval ji a věřil jí, jakmile však ukázala, že je ženou, všechno to odložil a pojímal ji jen jako další objekt, další ženu, možná dokonce i jakousi hrozbu. Ale to byl Orainův problém, nikoli její. Ona neudělala nic, čím by si takovéto nemilosrdné odsouzení zasloužila.

On tím ztrácí, ne já.

Řekla pak pevným a rozhodným hlasem: „Vážím si Orainova talentu mnohem víc, než si myslíš. Cestovala jsem s ním a pracovala pro něj po mnoho měsíců. Ale nemyslím si, že je správné, aby na mě pohlížel svrchu jenom proto, že jsem žena. Dokázala jsem mu, že svoji práci umím odvést stejně dobře jako kterýkoli muž.“

„O tom nikdo nepochybuje, Romy,“ odvětil Ruven tak uklidňujícím hlasem, až se Romilly podivila, kolik skrytého hněvu se jí ve skutečnosti musí zračit ve tváři. „Orain však nemá ženy rád, ani nedostal vzdělání ve Věži - my v Tramontaně víme, že ženské a mužské síly nejsou zase tak odlišné. Jsme první věží, která do svých kruhů mezi sebe pustila ženu a zjistili jsme, že je v práci stejně schopná jako jakýkoli muž, dokonce i z Hasturova rodu. Myslím, že i ty bys takovým výcvikem mohla jenom získat.“

„Dřív jsem si to také myslela,“ odpověděla Romilly. „Ale teď už vím sama, co znamená můj *laran* a můj talent. Otec také musí mít nějaké takové schopnosti, jinak by nedokázal cvičit psy. Teď už vím, kolik jsem toho po něm zdělila.“

„Já bych se takhle a priori vzdělání ve Věži nebránil,“ řekl Ruven. „Já si také v Nevarsinu myslel, že jsem svůj *laran* zvládl sám, ale pak jsem zjistil, že zatímco jsem vedl zbytečné boje sám se sebou v předních liniích, nebránil jsem svoji pevnost zezadu, a tam mě málem dostali.“

Romilly netrpělivě mávla rukou. Symbolika bojovníka se jí zdála vzdálená a zbytečná. „Jestliže máme dneska vypustit strážné ptáky, tak bychom se do toho měli co nejdříve pustit. Koneckonců ten rozkaz vydal pan Orain, Carolinův nejvyšší poradce, a toho se nesluší nechat čekat!“

Vypadalo to, že se Ruven proti jejímu sarkasmu ohradí, ale jenom si vzdychl a neřekl nic. Ve svém černém hábitu vypadal jako mnich a jeho úzká tvář vyjádřovala zároveň odtažitý i účastný pohled bratří z Nevarsinu. „Až nás budou potřebovat, přijdou si pro nás. Mohla by ses podívat, jestli Diblík nemá moc utažené řemínky? Bojím se, aby mu nerozjitřily starou ránu na noze, protože Orain mi řekl, že než jsi k nim přišla, utrpěl nějaké zranění. Myslím, že máš oči lepší než já.“

Romilly si prohlédla Diblíka a současně jej zklidňovala myšlenkami. Zjistila, že se nic neděje, ale přesto ptákovi řemínek trochu posunula. Stará jizva byla skutečně celá zarudlá. Preventivně mu ji namazala *karallským* práškem, pak obrátila všechny tři kapuce naruby a vysypala je tím práškem také, aby zabránila případným infekcím či drobným parazitům, kteří ptáky občas napadají a způsobují jim plísň.

„Je mi líto,“ ozval se Ruven, „že svého daru musím využívat takhle ve válce, když bych místo toho raději zůstal ve Věži a pracoval pro svůj lid v kopcích. Ale na druhou stranu by se jinak mohla všechna království jedno po druhém dostat pod tyranii Lyondri Hastura a upadnout do spárů toho ďábla Rachala, který nemá ani čest, ani schopnost *laranu*, natož nějaký smysl pro spravedlnost, ale je prosycen jen a jen zlovůlí k moci. Carolin je aspoň čestný člověk.“

„Říkáš to ty i Orain. Já ho ještě neviděla.“

„Tak ho uvidíte teď,“ pravil Orain, který se objevil ve vrátkách hrazení a zcela zjevně jejich rozhovor vyslechl. „Jandria mi říkala o daru, které sídlo vašeho Sesterstva chce věnovat králi, a myslí si, že je to jediné správné. Slečno Romilly, abyste ho mohla předat králi sama, pojdte prosím se mnou.“

Romilly pohlédla na Ruvena, který prohlásil, že s nimi půjde také. Sundal si rukavici a následoval je.

Proč je Ruven považován za králova jestřábníka a já jenom za pomocnici? Já jsem sestra meče, a navíc mám z nás dvou větší schopnosti. Ruven by byl raději ve Věži a já jsem tady jako ve svém živlu. Sám říká, že ve Věži ženy smějí zastávat i ty nejvyšší funkce, ale ani ve snu ho nenapadne, aby se mnou, se svou malou sestřičkou, zacházel ve vši důstojnosti. Vládne také v Carolinově armádě staré přesvědčení že muž dokáže práci udělat lépe než nejzkušenější žena?

Její vzpurné myšlenky byly přerušeny pohledem na Jandriu, která před nimi stála s opratěmi Hvězdného svitu v ruce. Byl osedlán a měl uzdu, a když zvedl své hedvábné nozdry a něžně zafrkal na znamení, že Romilly poznává, vyslala k němu myšlenky plné něhy a lásky.

Jandria se napřímila: „Pro Sesterstvo je to čest, že smíme předat tento skvostný dar králi, a v jejich zastoupení vám děkuji za jeho přípravu.“

„Potěšení je na mé straně,“ odpověděla Romilly tiše. „Práce s Hvězdným svitem mě nesmírně těšila.“

„Tamhle stojí, s panem Orainem,“ pronesla Jandria a Romilly spatřila Oraina, oblečeného v jezdeckém, který stál vedle zahalného muže, jemuž nebylo vidět do tváře a který se vydal směrem k nim. Vzrušením sevřela vraníkovy otěže.

„Vážený pane, činíte nám tímto veliké potěšení,“ začala Jandria a hluboce se poklonila. „Sesterstvo meče má tu čest a potěšení předat vám tohoto jedinečného koně, jenž byl zvlášť vycvičen naší nejlepší cvičitelkou Romilly.“

Romilly ke králi ani nezvedla oči, přesto si však byla plně vědoma Orainova pohledu. S pohledem upřeným na nozdry koně řekla: „Jmenuje se Hvězdný svit, Vaše Veličenstvo. Je vycvičen ve všech tempech a krocích a bude vás nosit s láskou; nikdy nemá své vrtochy, ani není paličatý.“

„Jestliže jste ho cvičila vy, slečno Romilly, jsem si jist, že je vycvičený více než dobře,“ pravil známý hlas. Vzhlédla k zahalné postavě, aby se střetla s očima Domna Carla od Modrého jezera. Pousmál se jejímu překvapení. „Odpustte, že jsem vás

tak využíval, slečno MacAranová. Ale už dlouho vím, kdo jste...“ A ona si vzpomněla na okamžik, kdy pocítila dotek jeho *laranu*.

„Škoda, že jste to nepověděl i mně, *vai domne*,“ ozval se Orain. „Já neměl ani tušení, že to je dívka, a udělal jsem ze sebe mimořádného blbce!“

Dom Carlo - ne, král Carolin, opravila se v duchu Romilly, král Carolin, Hastur Hasturů, vládce Thendary a Hali - láskyplně pohlédl na Oraina: „Ty vidíš jenom to, co vidět chceš, *bredu*,“ poklepal mu na rameno. Pak se otočil k Romilly: „Děkuji vám i Sesterstvu za tento báječný dar, a děkuji vám ještě jednou za vaši věrnost. Oběho si nesmírně vážím, věřte mi. A jak jsem se doslechl, budete se i nadále starat o strážné ptáky, jejichž životy jste zachránila, když jsme se setkali na cestě do Nevarsinu. Já na to nezapomněl, milá.“ chvíli zaváhal a hledal vhodné slovo. Pak se usmál: „Já na to nezapomněl, sestro meče. Ještě jednou děkuji. Děkuji vám všem.“

Romilly naposled pohládila Hvězdný svit a chystala se k odchodu. „Buď na svého pána hodný,“ zašeptala. „Věrně ho nos a miluj ho - miluj ho stejně jako já tebe.“ Odstoupila od zvířete a sledovala krále, který bral otěže a nasedal na něj.

Určitě má také talent. Dobře si na to pamatuju. Hvězdný svit- proto nepůjde do rukou nějakého brutálního a necitlivého člověka, ale do rukou člověka, který ho bude chápat.

Přesto však měla obavy. Dom Carlo věděl, že je žena, a přesto ji před muži nezahlasil. Ale na druhou stranu mohl zmírnit její ponížení před Orainem, kdyby to svému příteli pověděl. Pak si však v rámci objektivitě řekla, že třeba nerozpoznal, jaké city k Orainovi chová, a určitě netušil, že se na Oraina takovým způsobem vrhne a vlezde mu do postele.

No, na tom již nezáleží. Co se stalo, stalo se. Ruven k nim přistoupil a ona ho představila Jandrii.

„Toto je můj bratr Ruven a toto madam Jandria.“

„Sestra meče,“ opravila ji starší žena se smíchem. „Říkala jsem ti, že když přebíráme meč, opouštíme své tituly. A tvůj bratr je...“

„Ruven MacAran,“ odpověděl jí. „Čtvrtý v Tramontaně, Druhý kruh. „Můžete už moji sestru propustit, *domna*?“ Romilly si všimla, že úplně automaticky užil formálního oslovení, náležejícího stejně postavené či nadřazené ženě, *domna*, místo aby ji oslovil jednoduše *mestra*, která přináleží společensky níže postaveným ženám.

„Může jít,“ odvětila Jandria. Romilly zamračeně následovala Ruvena.

Doufala, že ještě toho dne najde příležitost a promluví si s Ruvenem o svém odchodu z Jestřábího hradu. Měla v úmyslu - ach, jak už to bylo dávno! - vyhledat Věž, aby tam našla útočiště. Předpokládala jaksi, že bude rád, když ji tam potká. Ale tento tichý, zvláštní mnich měl s jejím milovaným bratrem, jak ho znala z dětství, pramálo společného. Nedokázala si představit, že by mu mohla důvěřovat. Cítila se mnohem lépe s Jandrií či dokonce i s Orainem, přestože se jí zcela odcizil.

Otočila se, aby se podívala na Hvězdný svit, který klusal s *domnem* Carlem - ne, s králem Carolinem, připomněla si - na hřbetě. Krátký duševní kontakt okamžitě probudil staré spojení a ona se přistihla, že se usmívá.

Ten kůň Je mi bližší než kdokoli z lidí; je mi bližší než všichni lidé, k nimž jsem kdy něco cítila.

Když dokončili dnešní práci, přišla pro ni Jandria.

„Na kraji tábora je stan, v němž jsou ubytovány sestry meče, pracující v Carolinově armádě,“ řekla jí. „Pojď se mnou, Romilly, ukážu ti to.“

„Mohu spát tady s ptáky,“ odpověděla poněkud zdráhavě Romilly. „Žádný jestřábník neopouští ptáky, které cvičí. Nepotřebuju stan, zabalím se do pláště.“

„Nemůžeš spát mezi muži,“ namítla Jandria. „O tom nedeme debatovat.“

„Královský jestřábník je můj vlastní bratr,“ pravila nyní již netrpělivě Romilly. „Chceš snad říct, že by mi byl schopen pošramotit pověst? Domnívám se, že přítomnost mého staršího bratra je nejlepší ochranou!“

Jandria odvětila také poněkud ostřeji: „Víš, jaká jsou pravidla pro sestry meče mimo sídlo. Nemůžeme všem v armádě oznámit, že to je tvůj bratr. A kdyby vyšlo na povrch, že slibem vázaná sestra meče spala s mužem sama ve stanu...“

„Tak to potom mají inteligenci šiček z Thendary,“ vztekala se Romilly. „To mám odejít od svých ptáků jenom proto, aby si nějací hloupí vojáci, které vůbec neznám, o mně nemysleli něco špatného?“

„Je mi líto, já ta pravidla nevymyslela a nenáleží mi je rušit,“ řekla Jandria. „Ty jsi však přísahala, že je budeš poslouchat.“

Plná hněvu se tedy Romilly musela odebrat s Jandriou na večeri a do stanu, přiděleného desítce žen ze Sesterstva, které pracovaly pro Carolinovu armádu. Našla tam Cleu, spolu s nějakou divnou ženou z jiného sídla. Obě trénovaly Carolinovy vojáky v neozbrojeném boji muže proti muži. Ostatní Romilly moc neznala; byly mezi nimi i ženy, které sice v sídle bydlely, ale k Sesterstvu tak docela nenáležely. Byly to cvičitelky koní, bojovnice, organizátorky dodávek. Jedna z nich, malá zavalitá tmavá žena, hovořící pro Romilly důvěrně známým horským nářečím Hellersu, byla kovářkou s mkama jako lopaty a velkými svaly na zádech a na pažích, díky čemuž vypadala jako muž.

Myslím, že její pověst by nebyla nijak ohrožená, i kdyby spala nahá mezi stovkou neznámých vojáků. Vypadá, že se umí sama ubránit; a jak tady Halimynové říkají, ubránila by se všem kovářům Zandruových kovadlin!

A pak si rozmrzele uvědomila, že byla vlastně mnohem svobodnější, když cestovala v chlapeckém převleku přes Hellers společně s Orainem a Carlem - *Carolinem* - a malou skupinou jejich mužů. Pracovala s nimi, procházela se samotná po městě, pila po krčmách. Nyní byl její pohyb omezován pravidly, které si vymyslelo Sesterstvo, aby zabránilo problémům a klepům. I když byla svobodná sestra meče, svobodná vůbec nebyla. -

Stále ještě trochu protestujíc se začala připravovat na spaní. A opět ji napadlo: jak omezený byl život těchto takzvaně svobodných žen! Jandriu měla ráda a mohla s ní beze všeho o čemkoli mluvit, ale i ona měla neustále na zřeteli to, co by si mohli vojáci v armádě myslet, kdyby sestra meče nedodržovala

pravidla, která ji stavěla na úroveň dámy či vdavekchtivé slečny z Hellersu. Cleu měla také docela ráda a vážila si jí, nicméně v Sesterstvu našla velice málo spřízněných duší. *A přesto, když jsem mezi ně přišla, domnívala jsem se, že jsem konečně našla místo, kde budu moci být sama sebou a vyjevit, že jsem žena, místo abych se neustále skrývala za mužské převlečení.*

Nechci být mužem mezi muži a skrývat, čím jsem. Ale ani o společnost žen nijak zvlášť nestojím; a to ani o tu v Sesterstvu. Copak nebudu nikdy spokojená tam, kde jsem?

Konečně však mohla dělat práci, která ji bavila, a kdyby ji chtěl napadnout nějaký muž, nebyla by už tak vystrašená, jako byla v případě Roryho. Dokonce i sám král ocenil její práci s koňmi. Než si vlezla do postele, pokusila se navázat telepatické spojení .přesně jak to dělávala každý večer po celý rok v sídle - s Hvězdným svitem. Ano, byl tady a byl spokojený. Král Carolin je na něj hodný, dokáže ocenit jeho inteligenci, jeho rychlost, jeho krásu. Pak se snažila dosáhnout dál, až ke strážným ptákům. Ti byli také v pořádku, a kdyby jim něco scházelo, byl poblíž Ruven, jako správný jestřábník. Romilly s povzdechem usnula.

K ptákům se vrátila hned následujícího dne a společně s Ruvenovým mladým pomocníkem, chlapcem asi čtrnáctiletým, se pustila do jejich krmení. Když převazovala ránu na Diblíkově nožce, vycítila přítomnost někoho cizího a vzápětí jako na důkaz vykřikli ptáci vysokým hlasem, naznačujícíce, že mezi nimi je někdo cizí.

Byl to mladý důstojník v zelenozlatém plášti. Vlasy měl světle slámové, tvář štíhlou a citlivou.

„Vy jste jestřábník?“

„Vypadám snad tak?“ vyštěkla Romilly. „Jsem sestra meče Romilly, *para servirte*. Carolinova jestřábnice.“

„Odpusťte, *mestra*, nechtěl jsem vás urazit. Jsem Ranald Ridenow a přišel jsem sem předat rozkazy od Jeho Veličenstva. Jsem pověřen vedením první jednotky, která dnes dopoledne má vyrazit jako předvoj hlavní armády.“ Jeho hlas byl odměřený, arogantní však nebyl; navíc se i trochu usmál. „Také jsem

přišel hledat svoji příbuznou, *Domnu* Mauru Elhalyn.“ Musel téměř křičet, aby přehlušil rámus, který spustili strážní ptáci.

„Jak dozajista vidíte, nemám onu dámu v kapse,“ odvětila kousavě Romilly. „Ani, pokud vím, nesdílí svůj čas s mým bratrem, ale raději se ho zeptejte sám. Ale teď, *Domne* Ranalde, prosím vás, opusťte tyto prostory, neboť pokud tak neučiníte, budou tito ptáci ze sebe vydávat takový skřek, dokud jim nezmižíte z očí...“

Ani se nepohnul. „Vy tu máte bratra, *mestra*? Kde bych ho našel?“ Snažil se, aby jeho hlas zněl rozhodně, přestože musel křičet, aby přehlušil řev znervóznělých ptáků, až ho Romilly musela osobně vykázat. Ptáci svoje hlasy o něco ztlumili, a pak docela ztichli a jenom vrkali.

„Teď, když už se navzájem alespoň trochu slyšíme,“ řekla pak, vám musím povědět, že o vaší příbuzné vůbec nic nevím. I když můj bratr, jestřábník, o paní Mauře několikrát mluvil, jak si tak vzpomínám. Půjdu se ho - a ne, nemusím, tamhle jde.“

„Romy? Slyšel jsem ptáky, někdo jim snad něco dělá?“ Ruven náhle spatřil důstojníka Ridenowa.

„*Su serva, Domne...* Čím vám posloužím?“

„Paní Maura...“

„Ta spí tamhle v tom stanu,“ ukázal Ruven na stan, stojící nedaleko.

„Sama? Mezi vojáky?“ Nosní dírky Ranalda Ridenowa se znechuceně stáhly a Ruven se usmál.

„Pane, ta dáma je mnohem lépe střežena těmito ptáky, nežli celou armádou služebnic a guvernantek,“ odvětil. „Sám jste určitě musel slyšet, jaký křik spustí, když se k nim přiblíží někdo cizí. A já, jakmile to zaslechnu, jsem tady hned a v případě potřeby mohu zburcovat na pomoc celý tábor.“

Ranald Ridenow pohlédl na mladého muže v tmavém jednoduchém oděvu a souhlasně přikývl: „Vy jste *kristoforský* mnich?“

„Takové cti se mi nedostalo. Jsem Ruven MacAran, Čtvrtý v Tramontaně, Druhý kruh,“ odpověděl a mladý důstojník v zelenozlatém plášti ho obdařil dalším souhlasným přikývnutím.

„Pak je tedy moje sestřenice ve vašich rukách v bezpečí, *Iaranzu*. Odpusťte, že jsem se ptal. Nevíte, jestli je již paní vzhůru?“

„Právě jsem ji chtěl podle jejího přání jít vzbudit, nebo lépe řečeno poslat tam svou sestru,“ odpověděl Ruven. „Romy, mohla bys jít říct paní, že ji hledá bratranec?“

„Není takový spěch, aspoň zatím ne,“ řekl pan Ridenow. „Ale když ji půjdete budit, vyřídte jí, že Carolin nakázal, abychom vyrazili co nejdříve, jak to půjde. Mám rozkazy...“

„Nebudu potřebovat více než třicet minut,“ pravil Ruven. „Romy, jsi připravena na odjezd? Vzbud' prosím paní Mauru a řekni jí...“

Jeho improvizované přijetí hry na pána a služebnictvo ji podráždilo. Copak si myslí, že se kvůli tomuto páníčkovy z nížin okamžitě přemění v posluhovačku nějaké dámičky z planin? „To asi nepůjde,“ vyštěkla. „Nejdřív musím nakrmit ptáky, a navíc nejsem žádná služka téhle paní; pokud chcete, aby ta dáma vstala, můžete to udělat zrovna tak dobře sám, pane.“ S hrůzou si uvědomila, že se jí do hlasu vloudil zase silný přízvuk člověka z hor, který během roku prožitého v nížinách téměř vymizel. Nu co, je přece dívka z hor, tak ať si to přebere, jak chce. Navíc je i sestra meče a ne nějaká slečinka z nížin, aby se plazila před *Halimyny*! Ruven vypadal pohoršeně, ale než stačil promluvit, ozval se jemný hlas:

„Hezky řečeno, sestro meče! Já jsem také jako vy jestřábnice krále Carolina.“ Ve dveřích malého stanu stála mladá žena, od hlavy až k patě zahalená v tlustém županu, ohnivě rudé vlasy do pasu rozpuštěné. „Včera jsem neměla tu čest se s vámi setkat, sestro meče. Tak vy jste také jestřábnice?“ Lehce se uklonila Randalovi. „Děkuji ti za péči, drahý bratranče, ale nepotřebuji nic; pokud bys mi však chtěl pomoci zavázat šaty na zádech, jako když nám bylo devět, pak vyříd' Carolinovi, že budu k odjezdu připravena během hodiny, jen co budou ptáci nakrmeni a bude o ně pořádně postaráno. Setkáme se tedy pak, bratranče.“ Pokývla mu, že může odejít, a když se tak stalo, vesele se rozesmála.

„Tak ty jsi Romy?“ zeptala se. „Ruven o tobě cestou sem ho-vořil; mohla bys požádat sesterstvo, abys bydlela se mnou ve stanu a mohly jsme být obě v noci poblíž ptáků? Já jsem Maura Elhalyn, *leroniska* z Tramontany Třetího kruhu. Moje matka byla Ridenowová, takže jsem podědila něco z Serraiského daru... Ty máš také *laran*, že?“

Romilly odpověděla: „Nevím. Nijak jsem ho netrénovala...“ „Ale musíš ho mít. Jinak bys tyhle strážné ptáky nezvládla,“ odvětila paní Maura. „Ti se dají ovládat pouze pomocí *laranu*, jinak jsou téměř nezvladatelní. Ty zřejmě máš starý dar MacA-ranů, nemýlím-li se. V které věži jsi byla vycvičena, *mestra*? A kdo je tvůj mistr?“

Romilly pozvolna zakroutila hlavou a odpověděla: „Nikdy jsem ve Věži nebyla, *domna*.“

Vypadala překvapeně, ale byla příliš dobře vychována na to, aby to dala najevo. Pravila: „Omluvíš mě na pět minut, musím se jít převléci. Samozřejmě, že to zvládnou úplně sama, to jsem jen bratrance zlobila. Pak se hned vrátím, abych ti pomohla, jak náleží k mým povinnostem. Nechci nechávat všechnu péči o ně výhradně a pouze na tobě, sestro meče.“

Vrátila se rychle do stanu a cestou už si rozepínala župan. Romilly pokračovala v prohlídce bolavé nohy Diblíka a s uspo-kojením zjistila, že se jeho podrážděné zranění začíná pozvolna zacelovat. Když se vrátil Ruven, aby obsloužil Rváče, zeptala se ho zamračeně: „To nám teď bude vládnout tahle dáma?“

Ruven odpověděl: „Ta *leroniska* se strážnými ptáky moc časo nepracuje, jak mi říkala. Přesto sis však musela všimnout, že v její přítomnosti byli zticha. Pomáhala mi s nimi na cestě z hor; snad sis nemyslela, že jsem se o ně staral jenom já sám?“

„A proč ne?“ optala se Romilly. „Já jsem to také zvládla sama.“ Mauřina upřímná přátelskost ji však odzbrojovala. „Co je to ten serraiský *laran*, o kterém mluvila?“

„Vím o tom jenom velice málo,“ odpověděl Ruven. „Ani ve Věžích není příliš častý. Ve starých časech řízeného mísení rodů mezi hasturskými hrady a zámky bylo objeveno, že lidé ze Serrais mají jakýsi talent, pomocí něhož dokázali komunikovat s

tvory, kteří nebyli lidského původu... s úponkovými lidmi, kočičími lidmi či... či s dalšími z jiných dimenzí, s nimiž navazovali spojení prostřednictvím hvězdných kamenů. A když zvládnou tohle, pak pro ně komunikace se strážnými ptáky nemůže být žádný problém... Jednou mi říkala, že to má souvislost s darem MacAranů, možná se z toho jejich vyvinul...”

„Poznal jsi ji ve Věži dobře?“ zeptala se Romilly se stopou žárlivosti, ale on zakroutil hlavou.

„Jsem *kristoforo*. A ona je panna zaslíbená. Jenom proto mohla přijít sem mezi vojáky do armády, aniž by kolem toho byl rozruch.“

Byl by jí řekl víc, ale paní Maura se vrátila ze stanu, oblečená v prostých šatech s vyhrnutými rukávy. Aniž by na okamžik zaváhala, zvedla zapáchající koš s ptačím žrádlem, vybrala z něj hrst a lehce se předklonila, aby ji podala Šelmičce.

„Tak pojď, maličká, tady máš snídani. Když už mluvím o jídle, jedla jsi vůbec, Romilly, nebo jsi jako správný jestřábník nejdřív začala krmit ptáky? Teď je nemusíme cvičit, budou mít dneska pohybu víc než dost. Ruvene, kdybys poslal pomocníka do jídelny pro snídani, aby nám ji přinesl, mohli bychom se najíst tady a hned vyrazit.“ Když mluvila, podávala přitom strážnému ptákovi kousky mršiny a usmívala se na ně, jako by to byly křehké květiny. Šelmička vrkala radostí.

No, ona vůbec není rozmazená, vůbec jí nevadí, že si zašpiní ruce.

Ruven její myšlenku zachytil a tiše jí pověděl: „Vždyť jsem ti to říkal. V Tramontaně pouštěla *verrinské* jestřáby a sama je cvičila. Musím dodat, že k velkému překvapení paní Liriel Hasturové, která je tam nejvýše postavená, i k překvapení jejího mistra, pana Dorana. Oba moc rádi pouštějí jestřáby, ale jejich výcvik raději přenechávají profesionálním jestřábníkům.“

„Ona vůbec není žádná křehotinka, kterou je třeba obskakovat,“ souhlasila Romilly. Pak šla dodělat práci s Diblíkem, a když ji dokončila, pomocník právě donesl z jídelny snídani a malé pivo, a tak se posadili na zem a dali se do jídla. Paní Mau-

ra si sedla bez nejmenších rozpaků na sukni a jedla rukama jako ostatní.

Když dojedli, objevil se Ranald Ridenow s pěti muži a tři z nich si naložili strážné ptáky na sedla. Pak už se malá jednotka rozjela pozvolna se probouzejícím táborem cestou na východ přes pouště k Valerónským planinám.

Ridenow s vojáky nasadili ostré tempo, ale Romilly ani Ruven neměli problémy s nimi udržet krok. Maura jela v dámském sedle, ale nestěžovala si a dařilo se jí jim stačit. Přesto však o jedné přestávce, kterou dopřáli koním k vydýchání, řekla k Romilly: „Škoda, že nemohu nosit kalhoty jako ty, sestro meče. Ale už jsem své přátele i svého mistra dost pohoršila a myslím, že bych jim již neměla zavdávat žádné příčiny k protestům.“

„Ruven mi říkal, že cvičíš *verrinské* jestráby,“ pravila Romilly.

„To je pravda. Každý se na mě proto zlobil,“ odvětila Maura se smíchem. „Ale teď, když jsem poznala tebe, sestro meče, vím, že nejsem první ani poslední žena, která to dělá. Raději si je vycvičím sama, než bych je svěřila cizímu jestrábníkovi, protože pak se mi navíc odměňují láskou a poslušností. Někdy mám skutečně pocit, jako bych létala s nimi; i když je to možná jenom moje představivost...“

„Možná že ne,“ odpověděla Romilly. „I já mívám stejný pocit.“ Zavalil ji náhlý smutek a bolest, když si vzpomněla na Preciosu. Bylo to už více než rok, kdy bydlela v tom zatraceném vyschlém městě a Preciosa se bezpochyby dávno vrátila do přírody a na ni zapomněla.

Ale i přes to všechno kdybych ji víckrát neviděla, napořád ve mně zustane ten pocit blízkosti, který jsme spolu sdílely, a navíc něco takového jako budoucnost či minulost vlastně vůbec neexistuje... Na chvíli se jí zatočila hlava a ona měla zase pocit, že letí s Preciosou, a ten se smísil s extází, kterou prožila při jízdě s Hvězdným svitem, letěla, řítla se na koni, byla zajedno s oblohou, zemí i hvězdami...

„Sestrol“ Maura se na ni ustaraně dívala a Romilly se rychle vrátila myšlenkami do přítomného okamžiku. Pronesla první věc, která ji napadla:

„Jmenuji se Romilly, a jestliže spolu máme teď pracovat, není nutné, abys mě neustále oslovovala tím titulem...“

„Tak tedy Romilly,“ pravila Maura s úsměvem. „Ani my ve Věžích nelpíme na titulech, které přátele jedině rozdělují. Když jsi přítelem těchto ptáků, jsi i mým přítelem.“

Potom Věže mají cosi společného se Sesterstvem... napadlo ji, ale v tu chvíli Ranald svolal posádku a oni se zvedli, aby opět pokračovali v cestě. Přemýšlela, proč jedou tak daleko od hlavní armády.

Putovali celý den a k večeru si vybudovali tábor. Muži a Ruven spali pod hvězdami, ale Maura měla malý stan a trvala na tom, že Romilly v něm musí spát s ní. Byly unavené z celodenní jízdy a ostrého tempa, ale než usnuly, Maura se tiše zeptala: „Proč jsi „nikdy nešla do Věže, abys tam cvičila svůj *laran*? Máš přece tolik talentu...“

„Jestliže znáš Ruvena a víš o tom, jak se tam dostal,“ odpověď děla Romilly, „pak ti musí být jasné, proč jsem tam nešla.“

„Ale přesto jsi odešla z domova a pohádala se s rodinou,“ namítla Maura. „Pak ses tam mohla hned vydat...“

A to jsem také původně chtěla, pomyslela si Romilly. Ale našla jsem svoji cestu a teď už nemám potřebu cvičit to, o čem mi Ieroniska říkala, že dozajista vlastním. O svém laranu vím mnohem víc, než co by mi mohl povědět kdokoli druhý. Zarytě mlčela a Maura se jí už neodvažovala vyptávat.

Po dvou dnech jízdy vyjeli z pusté země a vjeli do zeleně; Romilly vydechla úlevou, když zase zahlédla v dálce kopce a pocítila chladný večerní déšť. Bylo uprostřed léta, kdy se jinovatka drží na zemi pouze v ranních hodinách. Zase jednou byla v noci ráda, že má kožešinový plášť. Třetího dne, kdy je cesta zavedla na vysoký kopec, jenž poskytoval pohled do dálky několika mil, se Ranald Ridenow zastavil.

„To bude to pravé místo,“ pravil. „Jsou ptáci připraveni?“ Maura zcela zjevně věděla, o čem je řeč, neboť přikývla a zeptala se: „S kým se spojíš S Orainem?“

„Se samotným Carolinem,“ odpověděl pan Ridenow tiše. „Orain nějaké schopnosti má, ale nikoli pro toto. A jsou to jeho posádky.“

Maura začala rychle mrkat, až to vypadalo, že se rozpláče. Potichu pravila, spíše sama k sobě než k Romilly. „Vůbec se mi to nelíbí, takhle špehovat, kam se Rachal hne. Já - já jsem přísahala, že proti němu nebudu bojovat. Ale tohle všechno způsobil Lyondri, který také přísahal! Po tom, co provedl... svým blízkým či cizím...“ zmlkla, stiskla pevně rty a řekla: „Romy, poletíš jako první?“

„Ale já nevím, co mám dělat,“ odpověděla Romilly.

„Vždyť jsi jestřábnice...“

„Já strážné ptáky znám, znám jejich zvyky, co potřebují, aby byli zdraví a tak...“ říkala. „Nebyla jsem vyškolená, abych je zvládla používat v boji. Já nevím...“

Maura vypadala, jako by se polekala, ale rychle to skryla. Romilly se překvapeně ptala sama sebe: *To je vůči mně tak zdvořilá?* Maura tiše řekla: „Stačí, když ty ptáky pustíš, zůstaneš s nimi v kontaktu a budeš se dívat jejich očima. Ranald se na tebe telepaticky napojí, čímž zprávy předá Carolinovi, a ten už bude vědět, jaká je před námi situace a co dělá Rachal.“

Jméno *strážní ptáci* jí začalo náhle dávat smysl. Nikdy dřív o tom nepřemýšlela. Vzala Šelmičku z bidýlka, jednou rukou jí uvolnila uzly, které jistily řemínky, pustila ji a sledovala, jak stoupá k obloze. Udělala si v sedle pohodlí a uvolnila část svého vědomí... jenom malou část... aby si byla jistá, že nespadne ze sedla. A pak...

... vysoko k obloze na vlně silného, prudkého větru, stále výš a výš... Pod ní ležela celá země jako rozevřená mapa. Viděla, jak se dole kroutit řeka, a pocítila ve svém vědomí přítomnost někoho dalšího, kdo viděl jejíma očima. Rozpoznala mysl krále Carolina a náhle jí jeho prostřednictvím obraz, který viděla před sebou, začal dávat smysl, přestože jí byl vzdálený a téměř neznámý... Větší část jejího já se vznášela nahoře s ptákem a viděla s dokonalou přesností všechno, co se vyskytovalo pod ní.

...Břehy Mirinského Jezera, za ním na severu Neskaja u pohoří Kilghardu. A tam... Ach Bože, kruh temnoty, jizva po lesním požáru, kde Rachalovi muži ze svých ďábelských létajících strojů vysypali z nebe lepidlo oheň! Moji lidé hoří a umírají v Rachalových ohních, přestože já v Hali přísahal, že je budu chránit před všemi nebezpečnostmi a újmami, když mi zůstanou věrni, a za věrnost musejí takhle umírat...

...Rachale, při živoucím Aldonesovi, já sám ti upálím ten spár, kterým rozséváš katastrofy a smrt... A Lyondriho pověším jako obyčejného zloděje, neboť on pozbyl práva na důstojnou smrt. Život, který nyní žije jako Rachalův rozséváč smrti a utrpení, je mnohem nečestnější než smrt z rukou obyčejného kata...

Ted' zase přes pohoří Kilghardu, kde jsou v létě kopce zelené a pryskyřcovníky se lesknou ve slunci... Tamhle se zase tyčí Věž... Rychle, leť na sever, ptáčku, pryč od špehounských očí Lyondriho osobních laranžů...

A tamhle je Rachalova armáda, mohu tam vpadnout z východu a nachytat je nepřipravené, pokud mě ovšem nevyslídí jako já je... Ale myslím, že ted' - kromě dalekého Hellersu - nemají žádné strážné ptáky...

Romilly zaslechla pronikavý křik ptáka, jako kdyby vycházel z jejího hrdla. Kontakt se rozplynul a na okamžik seděla opět na koni, Carolin se jí vytratil z mysli a Ranald též přerušil spojení a vytřeštil na ni oči. Romilly sebou škubla v sedle a zakymácela se. Maura tiše řekla: „To stačí. Ted' je řada na tobě, Ruvene.“

Romilly si ničeho nevšimla. Ruven uvolnil Diblika ve stejné chvíli jako Šelmičku. Ani Rvác nebyl na svém místě na Mauřině sedle. Viděla, jak se Ruven schoulil... *Ona to dělala také tak?...* A za chvíli už byla zase součástí Ruvenova, Ranaldova a Carolinpva vědomí, letěla v kontaktu s ptákem, kroužila nad armádou a cosi v ní počítalo...

Jízda a pěšáci, je jich tolik... vozy plné zásob, lukostřelci a... Ach dobrý Bože... Ochraňuj nás Avanda, tady to páchne... Oni zase připravují ten lepidlo oheň...

Silou vůle Romilly vyčerpaně přerušila kontakt. Nezajímaly ji detaily Rachalovy armády. Raději by to bývala vůbec nevěděla, protože už z pouhé hrůzy, kterou ucítila prostřednictvím Ruvenovy či Carolinovy mysli, se jí dělalo nevolno a točila se jí hlava. Zmoženě se zhroutila do sedla a téměř tam vsedě usnula, jak byla zesláblá. Okrajem vědomí si všimla, že slunce se povážlivě nachýlilo skoro až k obzoru a světlo začínalo tmavnout, takže byl vidět nafialovělý kotouč Lirielu, jak vychází nad východní obzor. Za pár nocí bude úplněk. Měla sucho v ústech a hlava jí třeštila, jako kdyby jí v ní bušily desítky malých kovářů na kovadlinu.

Tma padla tak náhle, až Romilly napadlo, že musela určitě usnout v sedle. Zdálo se jí, jako by se v jednu chvíli dívala na západ slunce a hned v příštím na fialový měsíc Liriel, vznášející se nad ní na obloze. Jak se probírala, všimla si, že se na ni Ruven znepokojeně dívá.

„Už jsi zpátky?“

„Ano, dávno,“ odpověděl překvapeně. „Tady máš jídlo,“ ukázal jí a ona sklouzla z koně. Celé tělo ji bolelo a hlava třeštila.

Mauru nikde neviděla. Přistoupil k ní Randal Ridenow a pravil: „Můžete se o mě opřít, chcete-li, sestro meče.“ Ale ona se hrdě narovнала.

„Děkuji, ale zvládnou to sama,“ odvětila. Ruven k ní přišel a naznačil jí, aby se posadila na trávu vedle nich. Zaprotestovala: „Ptáci...“

„O ptáky je postaráno,“ odpověděl. „Když Maura viděla, v jakém jsi stavu, udělala to sama. A teď jez.“

„Nemám hlad,“ odpověděla, odstrčila od sebe jídlo a rychle se postavila. „Měla bych se postarat o Šelmičku...“

„Vždyť ti to říkám, Maura se o ně dokonale postarala a jsou v naprostém pořádku,“ opakoval Ruven netrpělivě a vtiskl jí kus sušeného ovoce do ruky. „Sněz aspoň tohle.“

Vzala si kousek a vzápětí ho s ušklibnutím odložila. Věděla, že kdyby ho spolkla, udělalo by se jí zle. Někdo postavil malý stan, ve kterém bydlela s Maurou, a ona do něj vklouzla. Uvědomovala si přitom, že spatřila bledý a ustaraný obličej Randalda

Ridenowa. Co mu je do toho? Ulehla na plášť a okamžitě přepadla přes tmavý útes spánku.

Věděla, že ještě docela neusnula, protože dokázala vidět skrz stěny stanu, za kterými leželo její spící tělo, jako skrz tenkou gázu, za níž je viditelné bijící srdce a pulzující tepny. Pohnula rukou a srdce začalo bít o něco prudčeji a krev v žilách začala pulzovat. Pak se rozletěla jinam a zanechala své tělo tam, kde bylo, letěla přes planiny a přes kopce, letěla na velkých silných křídlech daleko k Hellersu. Vystaly před ní ledové útesy, za nimiž spatřila zdi velkého města a ženu, stojící vysoko na cimbuří, jak na ni mává.

Vítej domů, sestro, pojď k nám, pojď domů...

Ale ona se i k nim obrátila zády a letěla dál, výš a výš, hluboko pod sebou zanechávajíc vysoké vrcholky hor, až prolétla kolem fialového kotouče... Ne, to není kotouč, to je koule, jiná sféra, jiný svět. Nikdy o měsíci jako o jiném světě nepřemýšlela. Pak se před ní objevil zelený kotouč, pak srpek Kyrrdisu, tmavý, osvětlený jenom zbytky rudého slunce, které ještě o půlnoci svítilo. Letěla stále dál a dál, až za sebou nechala zářící slunce a kolem ní byly jenom samé hvězdy. Pohlédla na svět se čtyřmi měsíci jako s náhrdelníkem pod sebou a kdesi v mysli zaslechla slova: *Hali je v souhvězdí Býka a Hali je starodávné pozemské slovo, znamenající v arabském jazyce náhrdelník*, ale slova a věty jí nedávaly smysl. Pomalu klouzala dolů a uviděla velkou loď, ztroskotanou na nižších vrcholcích pohoří Kilghardu, mezi nimiž povíval vítr... Hlas v její mysli suše poznamenal: *Rasová paměť nebyla nikdy dokázána, neboť v mozku jsou stále ještě oblasti vědě nepřístupné...* A pak už letěla podél předních svahů Hellersu. Ledovce však vypouštěly svůj ledový dech, až jí začínala mrznout křídla, na srdce jí útočila nesnesitelná zima, která způsobovala, že se jí křídla pohybovala stále pomaleji a pomaleji, až jedno úplně zmrzlé na kost se zlomilo a roztříštilo, hlava a srdce ji hrozivě rozbolely, pak jí odpadlo i druhé bílé zmrzlé křídlo a ona padala a padala a křičela.

„Romilly! Romilly!“ pleskala ji paní Maura lehce po tvářích.
„Vzbud se!“

Romilly otevřela oči. Ve stanu tlumeně zářila svítlna, ale ona přesto ještě stále mrzla mezi ledovci se zlomenými křídly... Stále cítila ostré pahýly u srdce, kde se odlomily a odpadly...

Maura jí sevřela ruce do svých teplých dlaních a zmatená Romilly se pomalu vracela do svého vědomí. Pociťovala zvláštní, cizí dotek... Jako by byla Maura v jejím těle, dotýkala se jí duchovními prsty, kontrolovala jí srdce a dech... Učinila odmítavé gesto, ale Maura tiše řekla: „Lež klidně a dovol, ať tě prohlédnu. Měla jsi již někdy takové záchvaty?“

Romilly ji odstrčila. „Nevím, o čem to mluvíš. Měla jsem jenom sen, to je všechno. Jsem unavená. Nikdy jsem to ještě takhle s ptáky nezkoušela a vyčerpalo mě to. Ale *Ieronisové* na to jsou zvyklí.“

„Chtěla bych, abys mi dovolila tě prohlédnout a...“

„Ne, ne, ne. Jsem v pořádku.“ Romilly se k ní otočila zády a nehýbala se. Po chvíli Maura vzdychla a zhasla světlo. Romilly zachytila její myšlenky: *Je paličatá, nesmím do ní pronikat, není to žádné dítě, možná její bratr...* A pak zase usnula, tentokrát beze snů.

Ještě ráno ji bolela hlava a z pachu mršin pro strážné ptáky se jí dělalo nevolno. Říkala si, že to je podobné, jako by byla ve čtvrtém měsíci těhotenství. No, ať už to bylo cokoli, tohle to být nemohlo, protože byla panna, jako neposkvrněná *Ieroniska*. Možná to bylo kvůli nadcházející periodě; ztratila o tom vzhledem k náročné práci v armádě a s Hvězdným svitem přehled. Nebo možná snědla něco, co jí podráždilo žaludek; jisté bylo jenom to, že nemá vůbec žádnou chuť k jídlu. Když se postarala o ptáky, nasedla na koně bez nejmenší známky nadšení. Prvně v životě měla dojem, že by bylo mnohem lepší, kdyby seděla doma a věnovala se vyšívání nebo pletení.

„Ale ty jsi dneska nic nejedla, Romilly,“ konstatoval znepokojeně Ruven.

Potrásla hlavou. „Myslím, že jsem včera trochu nastydla, když jsem tak dlouho po západu slunce seděla nehnutě v sedle,“ pravila. „Nechci nic.“

Pomyslela si, že ji sleduje, jako by byla v Raelově věku; pak řekl: „Víš, co to znamená, když nemáš chuť k jídlu? Prohlédla tě Maura?“

Nestálo to za to, aby se kvůli tomu znepokojovala. Ostře odpověděla: „Sním kus chleba, až se rozjedeme.“ Vzala si krajíc namazaný medem, který jí podával. Několikrát si kousla a znechuceně ho odhodila.

Ranald jel s nepřítomným pohledem, o němž Romilly věděla, že znamená napojení jednoho telepata na druhého. Pak se probral a řekl: „Potřebuji vědět, jak je hlavní armáda od nás daleko, protože Carolin se k nám někdy během dne přidá, přestože jedou velký kus cesty za námi. Romilly, ty si vezmeš svého ptáka a pokusíš se zjistit, kde Carolin je a jak je to odsud daleko.“

Cítila se ještě po včerejším zážitku poněkud slabá, ale vypustila ptáka. Když se s ním za letu spojila, ucítila ke své ne-smírné úlevě, že to není tak vyčerpávající jako včera, že to je podobné, jako by pouštěla Preciosu; viděla sice dvojité, ale to bylo také vše. Ptačí zrak, neskonale dokonalejší než její, jí napověděl, že Carolinova armáda je zhruba půl dne jízdy za nimi, a pocítila - ovšem bez pocitu vyrušení -, že Ranald se prostřednictvím její mysli napojil na Carolinu.

„Rozbijeme tady tábor a počkáme na ně,“ řekla rozhodně Maura. „Všichni jsme unaveni a naše jestřábnice potřebuje důkladný odpočinek.“

Neměla bych dovolovat, aby mě takhle rozmazlovali. Nechci, aby si Ruven, Orain nebo sám Carolin mysleli, že na mě musí brát zvláštní ohledy, protože jsem žena. Orain mě uznává jedině tehdy, když jsem schopná stejně jako muž...

Ranald zívá. „I já se po těch dnech ostré jízdy cítím, jako bych přeplaval vodopád naznak. Budu jedině rád, když si dáme delší odpočinek. A myslím, že i ptáci budou za trochu klidu vděční.“ Kývl na vojáky, aby postavili tábor.

6. KAPITOLA

Romilly věděla, že se hlavní část armády blíží, a to ne jenom z toho, co slyšela; když tiše naslouchala, postřehla ze stanu, kde ležela s *Domnou* Maurou, hluboko v zemi vzdálený zvuk, připomínající pochoduující jednotku vojáků. Ale nejvíc jí o Carolinově blízkém příchodu ujišťoval pocit rozšiřujícího se vědomí, vzrůstající pocit jednoty, který již důvěrně znala....

Hvězdný svit. Její mysl se ponořila do mysli černého hřebce, zdálo se jí, že král, obklopený svými muži, nejede na jeho, nýbrž na jejím hřbetě, a na chvíli se podívala jeho očima a s láskou a vřelostí zahlédla Oraina. Když je tak spolu viděla, přála si, aby i ona našla takového přítele. Nyní směla na chvíli sdílet vztah, který vládl mezi králem a jeho poradcem, ne sexuální vztah, ale něco mnohem hlubšího, blízkost, která se táhla celými jejich životy, vědomím i srdcem, spatřila dokonce i obraz jejich prvního setkání, když byli sotva čtyřleté děti... Všechny tři dimenze času jako by se spojily a ona viděla Hvězdný svit, jak pobíhá jako hříbě po kopcích svého rodného kraje...

Přerušila kontakt a vrátila se zpátky do svého těla, polekaná a zděšená. Nevěděla, co se děje, ale domnívala se, že to je nová dimenze jejího *laranu*, který se sám otevřel. Co ještě by měla hledat ve Věžích?

První člověk, který k ní přišel, když se starala o ptáky a dávala si dohromady útržky a stavy vědomí z včerejšího zážitku, když s nimi létala, byla Jandria. Když se sestry meče na pozdrav objaly, řekla Jandria: „Dostali jsme tvůj vzkaz od ptáků. On sám mi to řekl.“ Romilly se rozpomněla, že tak hovoří výhradně o Carolinovi, když u toho bezprostředně není přítomen.

„Dobře si počínáš, Romy. A dostala jsem svolení od zdejších sester meče, že můžeš i nadále sdílet stan s Maurou, chceš-li. Promluví s ní; znaly jsme se jako dívky.“

Romilly zachovala klid; věděla už dlouho, že Jandria je mnohem výše postavená, než by ji kdy napadlo, přestože jí po uzavření slibu Sesterstva na společenském postavení vůbec nezáleželo. Obrátila pozornost zpátky na ptáky, i když s bodnutím u srdce, v kterém rozpoznala závist, slyšela, jak si opodál obě dvě ženy spolu povídají.

Já nemám žádné přátele, žádného milence, jsem sama, osamělá jako mnich v ledové jeskyni u Nevarsinu... A divila se, co ji to napadá, když ještě teď měla mysl naplněnou myšlenkami na velkého vraníka, cválajícího ve slunci s Carolinem na hřbetě...

Nežli vzhledla ke králově tváři, hluboce se poklonila a nebyla si příliš jistá, zdali se poklonila Carolinovi či Hvězdnému svitu s černou hřívou rozčuchanou horským větrem. Carolin seskočil s koně a srdečně se s ní přivítal.

„Sestro meče, Romilly, přináším vám i vašim společníkům osobně díky za vaše zprávy. Zítra půjdeme do útoku proti Rachalově armádě a vy a *laranzu* nám musíte pomoci, neboť jsem slíbil paní Mauře, že ji nebudu nutit do bitvy proti vlastním příbuzným.“ Usmál se na ni. „Neboj se, dítě, vždyť ses tak nestyděla, když jsi s námi putovala do Nevarsinu... Můžeš mi říkat strýčku.“

Romilly zakoktala: „To bylo z nevědomosti, pane. Nechtěla jsem být nezdvořilá, pro mě jste byl jenom Carlo od Modrého jezera...“

„A tím jsem také dál,“ odvětil Carolin něžně. „Carlo mi říkali v dětství, stejně jako se mému malému synovi říká Caryl. A když mi bylo patnáct, matka mi věnovala venkovské sídlo zvané Modré jezero. Pokud jsem tenkrát nebyl tím, čím jsem, uvědom si, že ani ty jsi nebyla tím, čím jsi; myslel jsem, že jsi nějaký štolba, jeden z MacAranových nevlastních synů, a nikoli *leroniska*, jak jsem zjistil později.“

Vzpomněla si, jak se s ní seznámil v chlapeckém přestrojení, a jak brzy vycítil, že je ve skutečnosti dívka, a z důvodů, které zná jen on sám, držel jazyk za zuby. Jeho mlčení umožnilo, aby se s ní Orain sprátlil, za což byla vděčná. Pravila: „Vaše Cti-hodnosti...

Mávl rukou. „Nestojím o zbytečné zdvořilosti mezi přáteli, Romilly. Nezapomněl jsem, že kdyby nebylo tebe, stal bych se potravou bančů. Takže - vypátráš skrze strážné ptáky, co má Rachal - nebo Lyondri - se svojí armádou v úmyslu?“

Odpověděla: „Bude mi ctí, pane.“

„Fajn. Teď musím promluvit se svojí příbuznou a rozptýlit její obavy,“ pravil. „Paní Jandria, jak se domnívám, také ještě cítí jakousi lásku k Lyondrimu...“

„Za to, jakým býval,“ odvětila Jandria, která tiše stála ve dveřích Mauřina stanu. „Nikoli za to, jakým je nyní, Carlo. Není mi příjemné, že bych měla proti němu pozvednout ruku, ale nebudu ani stát stranou, abych ho uchránila jeho osudu. Kdybych měla dost *laranu*, byla bych teď mezi *leroniskami* a snažila se zabránit tomu, čím se stal. Jestli mu zbyl dostatek soudnosti, aby poznal, čím dnes je, bude prosit aspoň za pokojnou smrt.“

Mauřiny oči se zaplnily slzami. „Carlo, přísahala jsem, že nikdy nepozvednu ruku ani nepoužiju *laran* proti mému hasturskému rodu. Jsem Elhalynová, a jejich krev je naší krví. Ale stejně jako Jandria ti nebudu klást překážky v tom, co musíš udělat.“ Šla k bidýlku, na němž seděl Diblík, a sklonila před ním hlavu. Romilly věděla, že to udělala proto, že pláče.

Tato válka rozděluje bratry a sestry a staví otce proti synovi... Co na tom záleží; jaký darebák sedí na trůně nebo jaký ještě větší darebák ho chce odtamtud vyhnat...? Nebyla si jistá, zda je to Ruvenova myšlenka, kterou zachytila, či zda to z ní hovořil její otec, neboť se zdálo, že čas vůbec neexistuje...

Carolín se na ně smutně zahleděl: „Já jsem přísahal, že budu svoje lidi chránit, i kdyby to bylo proti rodu Hasturů, kteří sliby nedodrží. Přál bych si, abyste všichni věděli, že mi vůbec nejde o trůn a že bych ho milerád přenechal Rachalovi, jenom kdyby se choval tak, jak se má správný král chovat, kdyby je ctil

a ochraňoval..." Ale vypadalo to, jako by hovořil sám k sobě, a Romilly si později uvědomila, že ani neví, jestli mluvil nahlas, nebo zda si to všechno jen vymyslela. Zdálo se, že si s ní její *laran* občas pohrává, zdálo se jí, jako by její mysl byla příliš malá na to, co všechno chtěla zachytit, a cítila se poněkud napjatá, mučená a trýzněná všemi těmi podivnostmi, až se jí zdálo, že jí pukne hlava. „Směla bych prosím pozdravit svého přítele, vašeho koně?“ řekla Carolinovi.

„Ovšemže, sám si myslím, že mu scházíte,“ odpověděl Carolin a ona došla k Hvězdnému svitu, který stál tam, kde ho Carolin přivázal za opratě, a objala ho.

Patříš ke královské jízdě, ale jsi stále můj, říkála beze slov a cítila, jak Hvězdný svit telepaticky reaguje. Můj, má lásko, napořád spolu, sluneční záři; Hvězdný svíte, napořád spolu v celém světě...

O něco později zjistila, že stojí u hrazení sama; Hvězdný svit byl pryč a Ruven se jí rozpačitě dotýkal: „Co ti je, Romilly? Je ti špatně?“

Rychle odpověděla, že ne, a vrátila se k ptákům. Opět se jí zdálo, jako by ztratila pojem o čase. Může to být nějaký nový druh *laranu*, kterému ještě nerozumí? Možná by se na to měla zeptat Maury. Byla to *leroniska* a určitě jí ráda pomůže. Ale zasllechla ji ve svých myšlenkách, jak pláče pro Rachala, který kdysi stál o její ruku. A ona se raději stala *leroniskou* a zaslíbenou pannou... Tesknila po Rachalovi, jako Jandria tesknila po Lyondrim... A ona po někdejším Orainově kamarádství... Ne ne, to už je dávno pryč, co se to s ní jenom v posledních dnech děje?

Dnes nebylo třeba pouštět strážné ptáky, čemuž Romilly, stále ještě unavená a zmatená po včerejší vysilující práci a divokých snech, byla ráda. I tak si však při jízdě na čestném místě poblíž Carolina a jeho poradců nebyla zcela vědoma sama sebe ani svého koně, neboť v myšlenkách prodlívala u Hvězdného svitu v čele armády. Jel tam také Orain a ona slyšela, jak se bezstarostně a přátelsky baví s Maurou a Ranaldem.

„Ty máš serraický *laran*, Ranalde, a já si myslím, že by pro tebe nemohlo být nijak zvlášť obtížné naučit se pracovat s těmi

ptáky. Je to něco jako talent MacAranů, který jsem měl tu čest pozorovat v těch dnech, kdy jsme spolu cestovali.“ Romilly ve vzpomínkách spatřila, jak ji Orain pozoroval s něhou smíšenou ještě s něčím jiným, ne nepodobným lásce. Věděla nyní, proč se jí Orain vyhýbá, nemohl si totiž v její přítomnosti nevzpomenout bolestivě na chlapce Rumala, o němž si myslel, že ho zná, a cítil se jako napálený hlupák.

Ranald říkal: „Moc rád bych to zkusil. Možná, že by mi s tím Romilly mohla pomoci. I když je jako všechny sestry meče arogantní a drzá...“ Maura se vesele zasmála a řekla mu, že prostě není zvyklý na ženy, které ho neberou jako velkého pána a nehodlají ho nijak využít.

„Ale prosím tě, Mauro, vždyť víš, že já nejsem nijaký sukničkář, ale na druhou stranu, jestliže ženy byly bohyní Evandou stvořeny k potěše mužů, proč bych měl Paní světla odmítat a neuctívat ji v jejím stvoření, v kráse žen?“ smál se. „Jednoho dne tě jistě potrestá, Oraine, že jsi dostatečně nevyužíval jejích darů!“ Romilly zaslechla Orainův dobrosrdečný smích a věděla, že naslouchá rozhovoru, který není určen pro její uši. Nechtěla to dělat, ale nevěděla, jak tomu zabránit, ledaže by upřela pozornost na něco jiného. Pustila se opět do jízdy s Hvězdným svitem a Carolinem. Den byl těžký a na jeho konci k ní přistoupil Ranald a optal se jí, může-li jí pomoci slézt s koně. Také ji požádal, jestli by ho nenaučila létat s ptáky, aby Maura nemusela dělat něco, co slíbila, že dělat nebude. Odbyla ho:

„To není tak snadné, jak si myslíš. Ale můžeš zkusit přiblížit se k nim. Nestěžuj si však, až ti vyklouvnou nehet na ruce či dokonce oko!“

Nelíbilo se jí, jak se na ni díval. Až příliš jí to připomínalo Domna Garrise, nebo i Roryho, a měla pocit, jako by jí ohmatával prsa svými nečistými rukama. Jeho pohledu, v kterém se zračila otevřená vášeň, si byla až nesnesitelně vědoma - *tohle se mi ještě nikdy nepříhodilo!* Ale neudělal nic, ani nic neřekl, tak jak by proti tomu mohla něco namítat? Přitáhla si aspoň plášť, jako by jí byla zima, a ukázala na ptáky.

Sklopil oči a ona poznala, že zachytil něco z toho, co si myslela. Tiše pravil: „Promiňte, *mestra*, nechtěl jsem vás urazit.“ Ani

on, stejně jako Carolin, nemohl na ženu naléhat, neboť by pocítil její bolest a stres, a to i z pouhého oplzlého pohledu. Ale nebyl zvyklý na ženy, které nebyly z jeho rodu a které by o jeho citlivosti věděly.

Avšak žena, která nemá laran, je jako zvíře, primitivní stvoření... Stál k ní zády a ona spatřila, jak mu zrudl krk. Ráda by mu řekla, že má pravdu. Přistoupil k ptákům. Vycítila způsob, jakým se s nimi snažil navázat kontakt, a pomáhala mu vysílat pocit bezpečí. Chvilí vyčkávala... Pak Diblík sklonil hlavu a otřel si ji o klacík, který Ridenow držel v ruce.

Takže s nimi poletí a stane se tak jedním z nás, místo Maura... Nevěděla, proč ji ta myšlenka tak znepokojuje.

Maura musí s nimi ještě nějakou dobu zůstat, pomyslela si Romilly, přece ji tady nemůžou nechat samotnou v zemi, kde zuří válka. Toho dne ji však nespatriila. Následujícího rána si Ridenow vybral Diblíka, kterého si posadil na sedlo. Romilly přenechala Šelmičku Ruvenovi a sama si ponechala Rváče, nejneovladatelnějšího z ptáků. Nepokojně sebou házel a křičel, ale ztišil se, když se ho Romilly telepaticky dotkla.

Ale jdi, i ty jsi krásný, říkala mu Romilly a nespatriovala v tom žádnou lež, přestože pták byl obrovský a ošklivý.

Ani toho dne neměli službu a Romilly to uvítala, protože mohla věnovat více času Ranaldovi, aby ho naučila, jak se s Diblíkem sbližit a navázat úzký vztah. Asi tak po hodině, když si už Romilly byla jistá, že Ranald nebude mít žádné problémy ani nebude potřebovat její pomoc, nechala opět své vědomí, aby se zatoulalo k Hvězdnému svitu v čele armády, kde jel s králem Carolinem, a spojilo se s ním.

Nyní to vypadalo, jako by země byla pustá a opuštěná, statky tiché a prázdné, bez lidí, studny polámané a domy vypálené či zchátralé časem. Romilly, která byla v kontaktu s Hvězdným svitem, si nebyla zcela vědomá, že v podstatě odposlouchává Carolina a Oraina, poblíž nichž jela i Maura. Byla zahalená do pláště a skoro nemluvila. Carolin se rozhlédl po kraji a pravil: „Když jsem byl malý kluk, jel jsem tudy jednou a celá země tu byla osídlená statkáři, sklízejícími úrodu. Nyní je to pustina.“

„Za války?“ zeptala se Maura.

„Válka začala, když jsem byl ještě opravdu malý. Ale přesto si pamatuju, jak byla tato země zelená a úrodná. Nyní se lidé musejí stěhovat stále blíž a blíž ke kopcům. Po bitvách se v krajích vyskytuje spousta banditů, lidí bez domova a těch, které poznamenala hrůza, již museli prožít. Ti tu zemi dále pustoší, takže není divu, že lidé nemají na vybranou a musejí se stěhovat k pevnostem a vojákům v Neskaje.“

Avšak Romilly, myšlenkami pevně spjatá s Hvězdným svitem, viděla jenom, jak nádherně zelený ten kraj je, jaké má krásné pastviny a úrodná pole. Toho večera se utábořili u potoka, který se vinul a pěnil mezi velkými kameny, aby se nakonec rovně rozběhl úrodnou loukou, posetou drobnými modrými a zlatými kvítky.

„Bude krásná letní noc,“ pronesl líně Carolin. „Na nebi se objeví tři měsíce a dva z nich budou téměř v úplňku.“

„Škoda, že tady nemůžeme o letnicích mít slavnost,“ zasmála se Maura. Carolin náhle zvážněl: „Slibuju ti, Mauro - i tobě *bredu*,“ dodal, otočiv se na Oraina s vřelým úsměvem, „že si svátek uděláme, jakmile dorazíme do Hali, domů. Co tomu říkáte?“

„Evanda nám pomáhěj,“ řekla vážně Maura. „Jak mně se stýská po domově...“

„Ale copak, že by žádný z mladíků v té vzdálené věži za horami...“ Carolin se obratně vyhnul použití slova Tramontana - „neotrásl tvým rozhodnutím zůstat zaslíbenou pannou, Mauro?“

Maura se zasmála, přestože v jejím smíchu zaznívalo něco podivného.

„Jednoho dne, až mě požádáš, abych se stala královnou po tvém boku, tě nezklamou.“

Hvězdný svit poskočil stranou, jak se Carolin naklonil ze sedla, aby se zlehka dotkl rty Mauřiny tváře. Řekl: „Bude-li to tak Rada chtít, tak se tak stane. Báł jsem se, že tvé srdce je po odmítnutí Rachala smrtelně vyprahlé...“

„Byla to jenom moje zraněná pýcha,“ odpověděla Maura tiše. „Milovala jsem ho, to ano, jako bratrance, jako příbuzného. Ale jeho krutost mi zranila srdce. Myslel si, že ke mně může přijít přes mrtvá těla mé rodiny a že já mu všechno odpustím, jakmile spatřím korunu, kterou mi nabízí, jako dítě zapomíná na modřinu, když dostane cukrátko. Nemyslím, že bych se od Rachala obrátila na tebe, protože ty mi můžeš přinést korunu...“ její hlas ztlchl a Hvězdný svit sebou škubl, jak Carolin zatahal za opratě, aby koně zastavil a mohl se znovu naklonit k Mauřině sedlu. Tentokrát však kůň cítil, jak jeho jezdec zvedl duchovní tělo *leronisky* ze sedla a posadil do svého, kde ji pevně objal. Nebylo třeba dalších slov, ale Hvězdný svit - a Romilly s ním - pocítil přívál emocí a začal sebou neklidně házet, dokud ho Carolin opět neusměrnil zataháním za opratě. Romilly překypovala mysl známými pohledy na štíhlé boky a saténové tělo, na rychlý cval v měsíčním světle, až ji z toho začala nesnesitelně bolet hlava, jako by měla horečku. Zaplavil ji neznámý pocit, takže kontakt rychle přerušila a vrátila se do svého vlastního těla, pryč od neznámých emocí velkého hřebce.

Co mě to popadlo, že jsem plná protichůdných pocitů, že se současně směju a pláču bez jediného slova či dotyku?

Carolin se v její mysli ozval, až úplně zapomněla, že nestojí vedle ní: *Dneska večer se utáboříme tady na té louce. Ty jsi leroniska, mohla bys koně tady udržet bez oplocení, které nemáme čas stavět.* Romilly pak slyšela Mauřin hlas tak jasně, jako kdyby promluvila nahlas: *Nemám tolik talentu, co Romilly, ale když ji zavoláš, aby mi pomohla, udělám, co bude v mých silách.*

Romilly trochu zatáhla za opratě a zastavila koně. Ruven se na ni zvědavě podíval. Oznámila mu: „Dneska budeme nocovat tady. Já musím jít pomoci králi a *leronisce*.“

Orain se už prodíral davem mužů a haldami vybavení směrem k ní, aby jí předal vzkaz. Křičel: „Kde zase vězíš, Romilly! *Vai dom* tě shání, potřebuje, abys mu s něčím pomohla!“

„Já vím,“ odpověděla Romilly a rozjela se ke králi. Orain za ní překvapeně hleděl.

Carolín ukázal rukou na velikou louku. „Uděláme si tady na noc tábor. Mohla bys pomoci Mauře oplotit tuto pastvinu, aby se koně nezatoulali?“

„Jistě,“ odvětila. Muži se pustili do budování tábora a odvázá-li koně. Hvězdný svit byl mezi nimi.

Když ho dostavěli, řekla Maura: „Nyní tu kolem toho vystavíme propast, kterou koně uvidí, ale my ne. Koně se výšek bojí, takže nám postačí, když je přesvědčíme, že ji vidí.“

Romilly spojila mysl s myslí mladé *leronisky* a upředly spolu kolem pastviny společnou vizi velké propasti mezi koni a muži... Romilly, která byla ještě částečně napojena na Hvězdný svit, cítila, jaké má její vlastní kůň i ti ostatní pocity... Viděla tu propast na vlastní oči, viděla ten obrovský bezdný prostor, do kterého by mohla spadnout, až sebou trhla.

„Romilly,“ oslovila ji Maura vážně a přerušila spojení. „Ty máš to, čemu říkáme planý *laran*, víš to?“

Romilly se prudce obrátila, neboť si uvědomovala naléhavost v Mauřině hlase. „Nevím, o čem mluvíš,“ odvětila stroze.

„Chci říct, že jsi jedna z těch, u nichž se *laran* rozvinul sám, aniž by byl podroben disciplíně ve Věži,“ řekla Maura. „Víš o tom, že by to mohlo být velice nebezpečné! Ráda bych, abys mi dovolila tě prohlédnout a ujistit se, že máš všechno pod kontrolou. *Laran* není žádná hračka...“

Odpověděla ještě strožeji: „MacAranové od nepaměti krotili a cvičili ptáky, koně a psy, a ne všichni byli kontrolováni Věžemi.“ Do hlasu se jí opětovně vloudil onen horský přízvuk, jako by skrze ni promlouval otec, řka: „*Halimynové* by chtěli, aby mozek každého člověka byl ovládán jejich *leronyny* a Věžemi!“

Maura pravila smířlivě: „Já tě nechci nijak ovládat, Romilly, ale vypadáš, jako bys měla horečku, a jsi stále ještě ve věku, kdy by ses mohla stát obětí... nějakého nebezpečí nedostatečně rozvinutého *laranu*. Jestli nechceš, abych se na tebe podívala já, tak snad tvůj bratr...“

To už vůbec ne, pomyslela si Romilly. Jak bych mohla svolit svému přísnému a asketickému bratrovi, tolik podobnému *kristoforskému* mnichovi, aby mi četl myšlenky, které si sama ne-

dokážu připustit? Netrpělivě se odvrátila. „Je to od vás velice milé, *vai domna*, ale opravdu si o mě nemusíte dělat žádné starosti.“

Maura se trochu zamračila a Romilly vycítila, že zvažuje etiku telepata vyškoleného ve Věžích, nakazující nikdy se nevnučovat, se skutečnými starostmi o dívku. Romilly to podráždilo; Maura nebyla o mnoho starší než ona sama, proč si tedy myslela, že musí Romillin *laran* kontrolovat!

Vždycky jsem na něj byla sama, a teď, když už to nepotřebuji, se mohou přetrhnout; aby mi pomohli! Pomoc mi nebyla nabídnuta, když mě otec chtěl prodat Domnu Garrisovi, ani mi nikdo nepomohl, když mě Rory málem znásilnil, nebo když jsem ze sebe udělala hlupáka a lezla Orainovi do postele. Musela jsem tyhle bitvy svádět úplně sama a bez jakékoli pomoci, tak proč si myslí, že mi musejí přispěchat na pomoc právě teď?

Maura na ni stále znepokojeně hleděla, ale nakonec si k Romillině nesmírné úlevě povzdychla a odešla.

„Podívejte,“ promluvil Carolin. „Jste si jisté, že jste vybudovaly skutečnou iluzi?“

Romilly vzhlédla a téměř se jí zastavil dech. Hvězdný svit cválal směrem k nim s rozevlátou hřívou a s nohama, které se sotva dotýkaly země. Maura zvedla ruku. „Stůj!“ křikla, a když kůň doběhl na okraj louky, prudce se zastavil, jako kdyby opravdu přiběhl na kraj prudkého srázu, sklonil hlavu a od tlamy mu kapala pěna, jako by prožíval smrtelnou hrůzu. Třásl se strachem, pak zafrkal, ustoupil zpět a odběhl jiným směrem.

„Aspoň pro dnešek jim ta iluze vydrží,“ pravila Maura. „Ale on má takový strach,“ namítla Romilly, která se chvěla hrůzou stejně jako vraník.

„To není ani paměť, ani představivost,“ řekla Maura. „Ty máš oboje, Romilly. Podívej se na něj teď.“ A skutečně, Hvězdný svit se klidně pásal na trávě. Zvedl hlavu, zavěťřil a rozběhl se ke klisnám, poklidně se pasoucím na louce.

„Zlepší úroveň tvých královských stájí,“ zažertoval Orain. „A klisna, kterou dnes v noci pokryje, bude mít hříbě naprosto stejných kvalit.“

Carolín se zasmál. „Jen ať si to vychutná, kamarád. „My, co jsme se připlétli do téhle války...“ dotkl se ramenem Maury, nenápadně a zlehka, ale při spatření pohledu, který si mezi sebou vyměnili, Romilly celá zčervenala, „...však musíme ještě nějakou dobu vydržet, že, drahá?“

Maura se pouze usmála, ale Romilly před intenzitou jejího úsměvu musela doslova sklopit oči.

Toho večera za ní ještě přišla Jandria, aby se jí zeptala, chce-li dnes večeřet v jídelně Sesterstva, když už s ptáky není v předvoji, ale putuje s celou armádou. Z jejího hlasu Romilly varovala, že by jí způsobilo nesmírnou radost, kdyby se k nim opětovně přidala, ale Romilly byla tak unavená, že by rozhovory, smích a chichotání mladých žen ze Sesterstva sotva snesla. Toužila spát ve stanu sama. Vymluvila se na to, že musí být neustále ptákům nablízku.

„A nemusíš mít vůbec žádný strach, že nejsem důkladně střežená,“ pravila kysele. „Neboť s paní Maurou a mým bratrem mnichem jsem v takovém bezpečí, jako jsou Avarrské kněžky na střeženém ostrově, kam bez smrtelného prokletí Černé matky nesmí vkročit žádná mužská noha!“

Viděla, že Jandria je stále ještě poněkud znepokojená, ale jenom ji objala a řekla: „Odpočiň si tedy, sestro. Vypadáš unaveně. Chtěli toho v tak krátkém čase tolik, a jsi ještě tak mladá... Ale určitě se dobře najež; znám *Ieronisky* a vím, že aby po namáhavé práci stačily doplnit svoji energii, musejí toho sníst víc než tři dřevorubci. Dobře se vyspi!“

Odešla. Romilly s Ruvenovou pomocí nakrmila ptáky, dokonce ani pan Ridenow, jak s uspokojením zjistila, se nevyhýbal povinností, spojenými s létáním. Ze zápachu mršiny, kterou jim vojáci sehnali k jídlu, se jí zase udělalo nevolno, a přestože Carolín nechal poslat svým váženým jestřábníkům od svého stolu důkladnou porci pečeného *chervina*, dokázala ho sotva pozřít a jenom na jídlo před sebou hleděla.

Večer, když se hodnou chvíli po západu slunce tábor uložil ke spánku, byla obloha ozářená třemi úplňky a dorůstajícím srpkem čtvrtého měsíce.

„Čtyři měsíce,“ řekl Ranald se smíchem. „Jaké zběsilosti dnes uděláme? V Thendaře se říká, že *co se udělá pod čtyřmi měsíci, to si není třeba pamatovat, ani se toho nemusí litovat...* „

Ruven s mrazivou zdvořilostí odvětil: „Takovéto noci jsou posvátné, přáteli. Většinu noci bych rád strávil v posvátném tichu a v meditaci, pokud mi Carolinovi vojáci dopřejí trochu klidu.“ Mávl rukou směrem, ze kterého se ozývalo čírikání *rryla* a hlasitý falešný zpěv rozeřvaných vojáků, pějících refrén oblíbené opičkové písně.

„Královští důstojníci poskytli vojákům dvojnásobný příděl vína,“ řekl Ranald, „Ale na to, aby se opili, jim to nepostačí. Budou jenom sedět u ohňů a zpívat.“ Nabídl Romilly paži. „Půjdeme se k nim na chvíli posadit? Jsou tam tři nebo čtyři vojáci z mé staré jednotky, kteří mají nádherné hlasy a zpívají po krčmách. Zpívají tak dobře, že si tím vydělají na tolik piva, kolik se jim zachce, a ještě víc. Můžeš si být jistá, že nebudou sestře meče navrhovat nějaké oplzlosti, ale budou naopak rádi, že si přišla poslechnout jejich zpěv.“

„Nezní to jako libý zpěv,“ podotkla Romilly, naslouchajíc falešným tónům vzdálené písně. Ranald se zasmál.

„To se jen tak baví. Bratrům větrných písní - tak se nazývají, přestože to nejsou bratři, ale pouze bratřanci - se nevyplatí pustit se do zpěvu dřív, nežli se všichni sejdou a nezačnou si žádat jejich zpěv. Budeme mít spoustu příležitostí si je poslechnout a vojáci vždycky uvítají, když mezi ně k ohňům přijde panstvo, aby si poslechlo, jak se baví.“

Když jí to takhle řekl, Romilly nemohla odmítnout, přestože se cítila otupělá, bolela ji hlava a nepřála si nic jiného, než se tiše odpížit do postele. Ale když se v táboře ozýval samý zpěv a smích, věděla, že by stejně neusnula. Možná Ruven má dostatek sebekázně, že dokáže v takovém kraválu meditoval, ona však ne. Přijala nabízenou paži.

Měsíční svit ozařoval noc, jako by byl den; i když spíše šedivý a deštivý. Nedokázala by číst stopy, naštěstí ale bylo tolik světla, že věděli, kudy mají jít. Část Romilly se stále ještě nevědomky pásala na louce s Hvězdným svitem a byla naplněna zvláštním neklidem. Když se přibližovali k ohňům, slyšeli vojáky,

jak vyřvávají ne zrovna decentní píseň o prohřešcích, které se mezi šlechtou přicházíávají.

„Jó, můj otec měl Arilinnskou Věž,
kytkou kireseth pak dívku sved.
Děti z toho byli tři
já a pak dva *emnasci*...“

„Tahle píseň by je mohla stát život,“ řekl Ranald, „kdyby ji zpívali někde na Arilinnských planinách. Tady je to jiné, tady je mezi Arilinnskou a Neskajskou Věží odvěká rivalita...“

„To se ve Věžích dějí zvláštní věci,“ pravila Romilly, jejíž představa Věže byla spíše spojena s tím, co viděla na Ruvenově disciplinovaném chování.

Zasmál se. „Já strávil ve Věži několik let; jenom tolik, abych se naučil ovládat svůj *laran*. Člověk musí vědět, jak na to. Když to začalo - to mi bylo třináct - téměř jsem se nedokázal vymanit z vlivu *cralmaku* v říji nebo z každé hárající feny na farmě. Moji guvernantku to přivádělo do nesmírných rozpaků; byl jsem totiž ještě dítě školou povinné. Byla to samozřejmě stará zmiye s kamennou tváří - nebudu urážet své oblíbené psy tím, že bych o ní řekl, že na mě byla jako pes. Jsem si jist, že by mě bývala ráda viděla vykastrovaného jako tažného *chervina*, aby mohla v klidu pokračovat v našich hodinách!“

Romilly se rozpačitě zasmála. On její rozpaky vycítil a omluvně pravil: „Promiň; zapomněl jsem, že jsi *kristoforo* a že jsi byla podle toho také tak vychovávána. Myslel jsem, že dívky jsou jiné, ale mám čtyři sestry a když jsem se pokusil dát najevo, že si myslím, že dívky jsou jiné a choulostivější, byl jsem okamžitě vyveden z omylu. Já se neomlouvám, ty jsi žena z hor a vím o tobě, že pracuješ se zvířaty, takže víš jistě dobře, co mám na mysli.“

Romilly se zčervenala, ale nebylo jí to nepříjemné. Vzpomněla si na léta ve vzdálených kopcích poblíž Jestřábiho hradu, překypující životem, na pářící se dobytek a koně a na to, jak bezostyšně s nimi sdílela přívaly přírody kolem sebe, přestože to tenkrát vzhledem k tomu, že byla dítě, prožívala převážně

nevědomky, smyslově, ale nikoli osobně. Věděla, že si z ní dělá legraci, ale bylo jí to celkem jedno.

„Poslouchej,“ řekl Ranald. „Tamhle jsou ti zpěváci.“

Čtyři muži, všichni v uniformách obyčejných vojáků, jeden velký a statný, druhý s rozčuchanými zrzavými vlasy a nezastříženou bradkou, další malý a tlustý s kulatým růžovým obličejem a s křivým úsměvem, čtvrtý vysoký a vyhublý, s vychrtlou tváří a velkými rudými dlaněmi. Z hrdel jim však vycházel nejnádhernější tenor, jaký kdy slyšela. Chvíli jen tak vyluzovali různé tóny, aby se sladili, a pak spustili známou pijáckou písničku, o níž Romilly věděla, že je velice stará.

„Aldonesi, dík za loket člověka,
za to, jak se přesně ohýbá;
kdyby byl příliš blízko,
uschli bychom jako strom.
Kdyby byl moc daleko,
nápoj by se do ucha lil.“

Když dozpívali, zvedli svoje poháry dnem vzhůru, aby ukázali, že je mají prázdné, vojáci zařvali a okamžitě jim je znovu naplnili až po okraj. Napili se a pak spustili další píseň.

Písně to byly drsné, ale nikoli vulgární, většinou o pití a o ženách. Měli nádherné hlasy; Romilly se při refrénech přidávala s ostatními a zpívala s nimi až do ochraptění. Pomohlo jí to zapomenout na svoje vlastní podivné pocity a byla vděčná Ranaldovi, že jí navrhl, aby sem šli. Někdo jí vtiskl do ruky džbáněk se silným voňavým pivem z nížin a ona se jím trochu přiopila. Přestože zpívat neuměla, připadalo jí, že zpívá hezky; byla příjemně uvolněná, ale nebyla opilá, aby ztratila sebevládu. Když se připozdilo, muži se začali rozcházet a Bratři větrných písní, kteří vypili spoustu vína, a přesto ještě chodili rovně, zazpívali poslední písničku, po níž následoval ohromný aplaus. Když se Romilly vracela do stanu, musela se opřít o Ranaldovo rameno.

V jasné záři měsíce si ji přitáhl k sobě a zašeptal: „Romy... co se udělá pod čtyřmi měsíci, to si není třeba pamatovat, ani se toho nemusí litovat...“

Odstrčila ho. „Já jsem sestra meče. Nehodlám znesvětit svoji náušnici. Myslíš si, že jsem lehká dívka, protože pocházím z hor? Navíc se mnou ve stanu spí Maura.“

„Maura dnes v noci zůstane s Carolinem,“ pravil Ranald vážně. „Nemohou se vzít, dokud to neschválí Rada, což se nestane, dokud ji bude potřebovat jako svou *leronisku*, ale to je nijak neomezuje... Myslíš si, že by ti to vyčítala? Nebo si myslíš, že jsem takové nemehlo, které by tě přivedlo do jiného stavu, když jsme uprostřed války a tvoje schopnosti jsou stejně potřebné jako moje?“ Pokusil se ji opět vzít do náručí, ale ona mlčky zakroutila hlavou. Pustil ji.

„Já bych chtěl; ale jestli ty nechceš, pak bych z toho nic neměl,“ řekl a vtiskl jí polibek do dlaně. „Možná... Nevadí. Hezky se vyspi, Romilly.“ Opět se poklonil a odešel. Cítila se prázdná a vyprahlá, až si téměř přála, aby ho neposílala pryč...

Nevím, co chci. Ale asi to není ono.

Dokonce i ve stanu - Ranald měl pravdu, Maura uvnitř nebyla a její pokrývky ležely zmuchlané na zemi - cítila, jak jí celým tělem prolíná měsíční záře. Zahrabala se do pokrývek a stáhla si šaty. Obvykle si na noc nechávala spodní tuniku, ale dneska jí bylo v měsíční záři takové teplo, že skoro nemohla dotyk látky na svém rozdychtěném těle vůbec snést. Hudba a pivo jí stále pulzovaly v hlavě a ve tmě a tichu měla pocit, jako by byla někde venku v měsíčním světle, rozvalovala se v trávě a cítila sladkou opojnou vůni země. Uvnitř ji naplňoval výbušný neklid.

I Hvězdný svit byl naplněn za noci se čtyřmi měsíci neklidem a jejich září... Nyní se nacházela v hlubokém spojení s hřebcem... Nebylo to pro ni nic nového, znala to již z předcházejících let, ale nikdy to nezakusila se silou probuzeného laranu, s náhle procitnuvším tělem... vůně trávy, život, tryskající jí v tepnách, až jí celé tělo nesnesitelně bolelo... Sladké vůně s jakousi příchutí, která se jejím znásobeným smyslem zdála jako příchut' pížíma a letních květín a ještě něčeho, co neznala, tak hluboko to bylo její součástí, hluboce sexuální, smetající z cesty překážky myšlenek a porozumění... V jednu a tu samou chvíli byla hřebcem v řji a současně Romilly, vylekaná a toužící přerušit ten kontakt, který před tím sdílela téměř bezmyšlenkovitě, a

yníní to pro ni bylo příliš, nemohla to vydržet, zdálo se jí, že každou chvíli musí puknout tlakem syrové zvířecí sexuality ve stimuluujícím světle měsíců... Cítila, jak se její tělo svíjí a kroutí, snažíc se uniknout, aniž by si uvědomovala, čeho se děsí, ale kdyby se to mělo stát, měla by z toho strach, nevydržela by to, byla by napořád už tažena a nikdy by se nevrátila zpátky do svého těla; jaké tělo vlastně má, vůbec netuší, je toho tolik, tolik, nemůže to vydržet... VÁŠEŇ, HRŮZA, ŘÍJE... NE, NE...

Stan naplnilo modré měsíční světlo, protože látka u vchodu byla odhrnuta... Ale ona to neviděla, duchem byla někde úplně jinde, jenom nějak vycítila, jak na její zmítající se tělo dopadá měsíční zář.

Ocitla se v měkké náruči. Nějaký hlas ji něžně oslovoval.

Dotýkaly se jí něčí jemné ruce.

„Romilly, Romy... Romy, vrať se... Já tě budu držet, chudáčku můj... Vrať se ke mně, vrať se sem...“ Uviděla Ranaldův obličej, zaslechla jeho něžný hlas, kterým ji volal. Zdálo se jí, jako kdyby se topila v záplavě vody, a vděčně se vrátila zpátky do vědomí svého těla, do pevného Ranaldova objetí. Dotkl se jí rty a ona ho objala a divoce k sobě přitiskla, rychle, rychle něco, co by ji udrželo v tomto těle, co by uzavřelo příval nesnesitelného nákladu emocí a fyzického podráždění. Ranald ji držel v náručí, mazlil se s ní a ona zase byla sama sebou, zase byla Romilly. Nebyla si jistá, zdali to je strach, vděk či opravdová touha, která jí tiskla rty k jeho, choulila se do jeho náručí, odhazujíc všechny nechtěné kontakty s hřebcem a znovu a znovu si připomínajíc, že je člověk, člověk, že je skutečná a že to, co se děje, opravdu chce... Četla mu v myšlenkách, že z toho má radost, i když je trochu vylekán tím, jak dychtivě ho přijala, a později se vylekal ještě o něco víc, když zjistil, že je ještě panna. Ale v té vášni, kterou oba v tu chvíli překypovali, to ani jednomu z nich vůbec nevadilo.

„Já to věděl,“ zašeptal jí později. „Já jsem věděl, že toho na tebe bude příliš. Myslím, že jsem to nebyl já, koho jsi volala, ale já byl tady a já jsem věděl...“

Vděčně ho políbila, šokována a naplněná radostí. Stalo se to všechno tak přirozeně, připadalo jí to všechno naprosto milé a

správné. Když odplouvala do spánku, se smíchem se jí dotkla zbloudilá myšlenka:

S Domnem Garrisem by to nikdy takové nebylo! Bylo zcela správné, že jsem se za něj neprovdala.

7. KAPITOLA

Carolinova armáda zůstala utábořena u říčky tři dny. Třetího dne šla Romilly s Ranaldem pustit strážné ptáky. Byla si vědomá toho, že se musí snažit skrývat svoje myšlenky před Ruvenem. Vůbec by nepochopil, co se to vlastně stalo. Viděl by jenom, že se jeho mladičká a nevinná sestra vyspala s Ride-nowem. K její cti se musí dodat, že si Romilly dělala mnohem větší starosti z toho, aby to nenarušilo jejich spolupráci, než aby si vyčítala, co udělala, nebo se za to styděla. Ruven by si dozajista myslel, že ji Ranald bezostyšně svedl, což nebyla tak docela pravda. On ji prostě jenom osvobodil od něčeho, co ona nedokázala snést ani zvládnout. Ani teď si nebyla Romilly jistá, proč se jí to zdálo tak nesnesitelné.

„Musíš mi neustále připomínat, abych se na tebe takhle nedíval a neusmíval,“ řekl Ranald, když zachytil myšlenku, jaký má Romilly strach, že by to mohl Ruven objevit. Cítila se klidná a šťastná, dokázala se dívat na pastvinu u potoka, kde se pásli Hvězdný svit spolu s ostatními koňmi, a navázat starý kontakt s hřebcem, bez pocitu odporu nebo nechuti, jenž by mohl její jednotu s koněm narušit.

Ranald mi to nesmírně usnadnil.

Maura jí jednou řekla: Koně nemají ani paměť ani představivost.

Proto může navázat tam, kde přestala.

Dvakrát během těchto dnů šla do jídelny Sesterstva, kde spolu s ostatními sestrami pojedla. Clea se na ni dívala úkosem.

„Jsi ještě stále jedna z nás, přestože si tady pořád hraješ na šlechtu?“

„Bud' spravedlivá,“ napomenula ji Jandria. „Má svoji práci jako my a madam Maura je strážkyní stejně dobrou, jako je sídlo plné našich sester. A jeden z jestřábníků je navíc její vlastní bratr. Jestli se však vyplní řeči, co se tady vedou...“ podívala se zvědavě na Romilly, „pak se madam Maura jednoho dne stane naší královnou. Víš o tom něco, Romilly?“

„Nevím toho víc než vy,“ odpověděla Romilly. „Král Carolin se nemůže oženit dřív než mu to povolí Rada. Dáma s postavením madam Maury se nemůže vdát bez souhlasu rodičů, a to ani v případě, že se jí dvoří sám král. Ale jestli se jim podaří prosadit svoji vůli, tak se určitě vezmou.“

„A když ne, udělá král bastarda, který v království způsobí tolik problémů, jako ten *grezuin* Rachal,“ pravila pohrdavě Tina. „Na *leronisku* se chová opravdu velice dobře; vím od její služebnice, že dvě noci strávila v králově stanu. Jaká je to tedy strážkyně, Romy?“

Ranald ji naučil, jak se bránit. Proto se jí podařilo, aby se nezačervenala, ani neodvrátila oči. „Jsem-li mezi třemi ošklivými ptáky a svým bratrem, tak si opravdu myslíš, že potřebuju ještě strážkyni, Tino? A co se týče Maury, doslechla jsem se, že je panna zaslíbená pro zření a nechce se mi věřit, že by to ohrozila, a to ani kvůli králi, dokud bude zuřit válka. Já však strážkyní jejího svědomí nejsem. Je to dospělá žena a *leroniska*, která se nepotřebuje nikomu zodpovídat.“

Clea pohrdavě odfrkla. „Tak ona hodlá své panenství prodat za korunu, nikoli za lásku? To je nádhera, *leronisko!*“ zatleskala afektovaně. „Z ní si můžeš brát příklad, Romy!“

Zprvu si myslela, že mezi těmito ženami, které jsou dostatečně svobodné, aby mohly jednat podle vlastního svědomí a vlastní vůle, bude moci hovořit o všem, co se jí přihodí, naprosto otevřeně. I teď cítila, že by o tom mohla promluvit o samotě s Jandriou... Ale Jandria už byla na odchodu, aby pomohla Carolinovým poradcům, a mezi ženami už nebyl nikdo, ani Clea ne, koho by mohla považovat za svoji důvěrnou přítelkyni, s níž by

si mohla otevřeně popovídat. Nyní po jejich pohrdlivých slovech to nešlo už vůbec.

Věděla, že náušníci nezneuctila, ani neublížila pověsti Sesterstva. Její slib ji nezavazoval k ničemu jinému. Přinejmenším sama sebe nezaprodala tomu starému proutníkovy *Domnu* Garrisovi za to, aby otcův obchod s koňmi vzkvétal a prosperoval ve spolupráci se Špičatými vrchy!

A tak třetího dne, kdy šla s Ranaldem a Ruvenem pouštět ptáky, měla velice dobrou náladu. Den byl zamračený a mrholilo, nad planinami se držela šedá mračna. A i když se chvílemi mraky protrhly, stále foukal prudký vítr. Strážní ptáci se choulili na bidýlkách a hlasitě protestovali, když byli posazováni na sedla. Tohle počasí se jim ani trochu nelíbilo, ale po dvou dnech, kdy jenom jedli, potřebovali trochu pohybu. Carolin navíc chtěl vědět, kde všude v kraji se pohybuje Rachalova armáda.

„Musíme je nějak přinutit letět nízko, jinak by pro mlhu nic neviděli a nezjistili,“ řekl Ranald. Romilly se zamračila: „To se jim nebude líbit.“

„Nezajímá mě, co se jim líbí nebo nelíbí,“ odvětil úsečně Ranald. „Nepouštíme je jen tak pro své či jejich potěšení. Copak jsi na to zapoměla, Romy?“

Na chvíli pocítila s ptáky úžasnou symbiózu. Když vypouštěla Rváče ze své ruky v rukavici, snažila se s tou okřídlenou bytostí navázat kontakt, vznášela se pomocí velikých křídel vysoko nad hřebeny, ale pak se rozpomněla, že má letět co nejniž, a tak se snažila ptáka navést dolů východním směrem, kde naposledy viděli Rachalova vojska.

I když měla ostré ptačí oči, příliš daleko nedohlédla. Mrhnutí jí rozmazávalo zrak, takže musela ptáka přinutit letět ještě níž, aby viděla na zem. Přesto však déšť, bičující kraj ze severovýchodu, vidění čím dál tím víc ztěžoval. Létání za takových podmínek v ní nezpůsobovalo zrod vztahu, který zakusila posledně, kdy se vznášela ve výškách a předávala obraz krajiny prostřednictvím Ranalda Carolinovi. Dneska to vyžadovalo nesmírnou spoustu úsilí, neboť bylo třeba ptáka přemlouvat, aby letěl dál, a bojovat s jeho touhou obrátit se a vrátit se domů, kde by se schoulil na bidýlko a vyčkal, dokud se počasí nezlepší. A také

ho musela nutit letět nízko, což bylo proti jeho přirozeným instinktům.

Strážní ptáci, slídiči. Jako my všichni jsem i já nástrojem k útoku Carolinovy armády. Jak by se její otec hněval! Nejen, že mu utekl syn, kterého vydědil, ale utekla mu i dcera, o níž si myslel, že mu uprchlého syna nahradí. Má sice ještě jednoho, ale ten je k ničemu, protože nade všechno má rád knihy... Jakpak si asi Darren počíná, přemýšlela. Vzdal se a snaží se učit zacházet s jestřáby a s koňmi?

Ztratila kontakt s ptákem. Ruvenova ostrá myšlenka k ní pronikla, a ona se musela vrátit zpátky vzhůru do deště, mrznout tam a nechávat do sebe narážet ledové kousky krup... Tloukly do ní, nebo do Rváče? Musí zkusit letět níž, protože hustou clonou deště není vidět vůbec nic. Všichni tři byli propojeni a Romilly si tentokrát vybrala Diblíka a prudce se vznesla do trhliny mezi mraky. Pod nimi ležela opuštěná země. Na obzoru však spatřila kouř, o němž věděla, že patří Rachalově armádě, vyčkávající, až přestane pršet. Za sebou cítila poryvy větru, jak za ní letěla Šelmička. V jednu chvíli byla její část Romilly, pevně usazenou v sedle, a další částí byla Carolinem, čekajícím na zprávy prostřednictvím svých sokolníků.

Proti ní náhle letěla nějaká tečka, která se čím dál tím víc zvětšovala... Pochopitelně, také ji mohlo napadnout, že i oni vyšlou v tomto počasí do vzduchu své ptačí zvědy! Romilly se nebo to byl Rváčl - okamžitě odchýlila od směru, doufajíc, že se tomu vyhne. Byl to sám Rachal, nebo některý z jeho rádců, kdo se vznášel na křídlech toho ptáka, který na ni mířil?

Dojde k boji? Nedoufala, že by se jí podařilo ptáka ovlivnit, kdyby nad ním převládly jeho silné pudy; pokud všechno probíhalo normálně, nebyly s ovládáním ptáka žádné velké potíže, ale v případě nebezpečí by došlo k tomu, že by instinkt převážil sdílené vědomí. Diblík letěl stále daleko vpředu a Romilly prostřednictvím Ruvenovy mysli viděla kraj nepřátelského vojska, kde se nad jedním z vozů vznášelo něco černého a zlověstného... Nebyla si jista, zdali to vidí na vlastní oči; vnímala to Ruvenovým vědomím či ptačím? Ptáci - zněla jí v hlavě Mauřina věta: *nemají ani paměť; ani představivost* - vidí pouze to, co jim

poskytují smysly, a nedokáží to interpretovat, pokud se jich to však nedotýká přímo, jako například žrádlo či ohrožení.

Stálo ji mnoho sil, aby udržela Rváče tam, kde ho potřebovala mít. Byl tam ten vůz a vycházel z něj zvláštní kyselý zápach, který ji dráždil; nevěděla docela přesně, jestli ji, nebo ptáka. Ale ten černý mrak je něco, co musí vnímat prostřednictvím spojení myslí v kontaktu s pátrajícími strážnými ptáky. Byla sice zvědavá, ale současně byla natolik ponořená do ptačí mysli, že jeho pochopení přenechala raději Carolinovi.

Něco je ve vzduchu... Nebezpečí, něco hodně nebezpečného... Jako by jí do mozku pronikl žhavý drát, šklubla sebou a vykřikla, pak pocítila palčivou bolest v srdci a s výkřikem se probrala z kontaktu, přestože se jej vší silou snažila zachovat... Bolest... Strach... Někde, věděla, padá Rváč jako kámen, omráčený, umdlévající, ztrácející vědomí... Romilly, usazená na svém koni, se chytla za srdce, jako kdyby šíp, který proťal ptačí tělo, zasáhl též srdce. Bolest byla ukrutná, děsivá, a ona se kolem sebe zmateně rozhlížela. Pak si uvědomila, co se to stalo.

Rváč! Ona ho dobrovolně navedla do nebezpečí létajících šípů, navzdory jeho vrozenému pudu sebezáchovy, instinktu letět výš a pryč od nebezpečí! Zavalil ji pocit viny a smutku.

Někdo v dálce volal její jméno... Vystoupila z šedé mlhy a uviděla, jak se na ni Ranald ustaraně dívá. Přiškrčeným hlasem pravila: „Šelmička... Diblík... Naveď je zpátky!“

Dlouze si povzdychl. „Už jsou pryč. Poslal jsem je vzhůru, z dostřelu... Je mi to moc líto, Romilly, vím, jak jsi ho měla ráda...“

„A jak on měl rád život!“ vykřikla zoufale. „Zemřel naprosto zbytečně, jenom kvůli tobě a Carolinovi! Já vás všechny tak nenávidím, nenávidím vás všechny, muže, krále a ty vaše prokleté války, ani jeden z vás nestojí za zlámané brko z jeho křídla...“ Skryla si hlavu do dlaní a začala plakat.

Ruven stále ještě seděl se zvrácenou hlavou a s tváří, v níž se zračilo nesmírné úsilí. Seděl tak nehybně až do chvíle, kdy se z mraků spustila tmavá postavička a posadila se mu na ruku v rukavici.

„Diblík!“ šeptla Romilly s úlevou. „A kde je Šelmička?“ Jako v odpověď zazněl z nebe pronikavý výkřik a vzápětí další.

Z vrstvy mlhy a deště se vynořily dvě postavičky a začaly se spolu rvát, až kolem létalo peří. Pak křik utichl a k nohám jejich koní dopadlo tmavé bezvládné tělíčko. Druhý pták se s vítězoslavným pokřikem vzdálil.

„Nedívej se! Ranalde, drž ji,“ začal Ruven, ale Romilly už seskočila z koně a s úpěnlivým nářkem zvedla zakrvavené tělíčko Šelmičky, ještě teplé. Přitiskla si ho k prsům a ve tváři se jí zračilo zoufalství. „Šelmičko! Ach, Šelmičko, miláčku, ty ne...“ plakala a ptačí krev jí zamazala ruce a tuniku. Ranalde slezl z koně, přistoupil k ní a něžně jí odebral mrtvého ptáka z rukou.

„To nemá smysl, Romilly,“ řekl tiše a chytil ji do náruče. „Chudáčku malý, neplakej! Za to nikdo nemůže, to je válka!“

A to snad má být omluva pro všechno? Romilly cítila, jak se v ní zdvíhá vlna nesmírného vzteku. Pohrávají si s životy divokých zvířat a sami jsou v bezpečí a navíc ještě tvrdí, že to je válka... Neberu jim právo rvát se spolu a zabíjet se navzájem, ale proč by kvůli nějakému králi měla zbytečně umírat nevinná zvířata?

Ruven utěšoval Diblíka na svém zápěstí a něžně mu nasadil na hlavu kapuci. „Romilly,“ ozval se nakonec, „uklidni se, máme ještě spoustu práce. Ranalde... Tys to taky viděl...“

„Ano, viděl,“ odvětil Ranalde krátce. „Rachal tam někde ve voze má lepidlo a nevíme, kde ho chce použít, ale Carolin se to musí okamžitě dozvědět! Času můžeme mít hodně málo, pokud ovšem nehodláme uhořet, což bych nepřál ani sobě, ani komukoli jinému tady v okolí.“

„To bych si nepřál ani já. Viděl jsem v Tramontaně, co lepidlo dokáže,“ řekl Ruven. „A to nebyla válka. Carolin dal své slovo, že ho proti lidem, kteří žijí v jeho zemi, nikdy nepoužije. Ale když jím na nás bude zaútočeno, nevím, jak se proti tomu hodlá bránit.“

Romilly, která se mezitím zvedla, se zeptala: „Co je to ten lepidlo?“

„To je samotný dech Zandruových výhní,“ odpověděl Ranald. „Je to oheň, který všechno spálí a hoří tak dlouho, dokud se v jeho okolí něco vyskytuje, spálí i kůži, kosti, kámen... Je to oheň vyrobený čaroději a *laranem*...“

O tom nepochybuji. Lidé, kteří jsou schopni zabít ve jménu svého pochybného krále nevinného ptáka, se nezastaví před zabitím člověka.

„Musíš jít s námi,“ pomáhal jí jemně Ranald do sedla. „Carolin se o tom musí co nejdříve dozvědět a bude potřebovat všechny své *leronisy*. Maura přísahala, že proti Rachalovi nebude bojovat, ale myslím, že nezaváhá ani chvíli, aby zabránila v použití lepivého ohně proti vlastním lidem, ať už k Rachalovi cítí cokoli.“

Romilly jela poslepu a z očí se jí stále řinuly slzy. Nevěděla a ani se nechtěla dozvědět nic o zbraních, které tito muži a jejich králové s *leronisy* používají. Matně si uvědomovala, že Ranald jede jinde než ona, a slepě se pokusila navázat kontakt s Hvězdným svitem ve víře, že pocítí ujišťující sílu velkého hřebce, nekonečnou vřelost a blízkost. Byl v ní a ona byla v něm, vtažena do přítomnosti bez vzpomínek na minulost, bez představ nebo emocí, které si šetřila pro případ naléhavé potřeby. Zelená tráva, cesta pod nohama, Carolinova váha v sedle. Jela téměř poslepu, protože její velká část byla s Hvězdným svitem, kde se ztráta a žal rozplývaly v jediném okamžiku bezčasovosti.

Nakonec, již poněkud utěšená, se vynořila ze světa koně, částečně si uvědomujíc, že o ní mluví.

Měla ty strážné ptáky hodně ráda, navázala s nimi velice blízký kontakt. Od prvního okamžiku, kdy jsme ji prvně spatřili, nám začala ukazovat jejich osobitý půvab a krásu, protože do té doby jsme si mysleli, že jsou jenom strašlivě oškliví...

... Je to její první styk s tímhle způsobem ztráty, musí se naučit, jak se od takových věcí distancovat...

... Co můžeš čekat od někoho, kdo má planý laran, kdo nebyl vyškolěn ve Věžích k disciplíně...

Roztržitě si pomyslela, že jestli ve Věžích učí, jak být ke smrti nevinných zvířat, které mužské války nijak nezajímají, naprosto lhostejný, pak je nesmírně ráda, že tam vycvičena nebyla!

„Prosím, snažte se rozumět,“ pravil Carolin a podíval se na své tři jestřábníky. „Nikdo vás z ničeho neviní, ale ztratili jsme dva ze tří strážných ptáků, takže toho zbývajících musíme bez ohledu na nebezpečí okamžitě vyslat. Kdo z vás s ním poleť?“

„Já bych letěl,“ řekl Ruven. „Moje sestra je teprve začátečník a smrt těch dvou ptáků ji velice rozrušila - byla s nimi od chvíle, kdy byli mladí, a zvykla si na ně. Myslím, že na to nyní nemá dost síly, pane.“

Carolin pohlédl na Ranalda a kývl: „Budu potřebovat všechny své *leronise*, jestliže všechen lepivý oheň, který má Rachal v rukách, máme zničit dříve, než ho stačí použít. A co se týče Romilly...“ pohlédl na ni se soucitem, před nímž se stáhla, a pravil: „Diblíka pustím já. Víím dost, abych ho neposlal do největšího nebezpečí...“

„Romilly,“ řekl vážně král Carolin a slezl z koně, aby přistoupil k dívce. „Je mi to vážně s těmi ptáky moc líto. Ale mohla by ses pokusit na to podívat také z mého úhlu pohledu? Riskujeme životy ptáků a zvířat, abychom zachránili životy lidí. Víím, že pro tebe ti ptáci znamenají víc než pro mě nebo pro kohokoli z nás, ale musím se tě zeptat takto: viděla bys radši, kdybych místo strážných ptáků zemřel já? Riskovala bys život ptáků, abys neohrozila svůj vlastní?“

Romillina první emocionální myšlenka byla: *Ti ptáci ale Rachalovi vůbec nic neudělali, tak proč si to nemohou muži mezi sebou vyřídit sami a nezatahovat do toho nevinné? Ale věděla, že to je nesmyslné. Byla člověk; může obětovat ptáka či koně, aby zachránila Ranalda, Oraina či Carolina, nebo svého bratra... Nakonec pravila: „Jejich životy náleží vám, Vaše Veličenstvo. Můžete s nimi nakládat, jak chcete. Ale já je bezhlavě do zbytečného nebezpečí zavádět nebudu.“*

Viděla, jak Carolin posmutněl, a přemýšlela proč. Řekl: „Romilly, dítě...“ Hlas mu selhal. Po delší pauze pak pokračoval: „Tomu musí čelit každý náčelník, ať už lidí či zvířat, musí zvažovat, čím život má oproti jiným větší cenu. Ani mně se nelíbí, že

m umírají ti, co mi jsou nejvěrnější..." povzdychl si. „Ale dlužím svůj život těm, kterým jsem přísahal, že jim budu vládnout... i když, pravda, občas se mi zdá, že spíše sloužím, než vládnu. Běž pustit svého jestřába!" dodal a Romilly si šokovaně uvědomila, že pouze poslední čtyři slova byla vyslovena nahlas.

Dokážu číst jeho myšlenky a on ví, že to umím... Před svými vojáky nemusí mluvit nahlas, ale nic ze svých myšlenek neutají před někým, kdo má laran...

Bylo špatné, že takový král musí své lidi vést do války. Mělo ji napadnout dříve, že Carolin by zbytečně nezmařil ani jediný život. A jestliže vysláním strážného ptáka zachrání život někoho ze svých lidí, je povinen tak učinit. Stejně jako to učinila ona, když nechala hladovět bančía, protože aby se najedl, museli by oni zemřít. Byla člověk; první, čemu musí být věrná, jsou ostatní muži a ženy. Uklonila se, popojela kus od Carolina s Diblíkem v sedle, zvedla ruku v rukavici a opětovně pustila ptáka do šedivé deštivé oblohy.

Letí, vznáší se nad poli... Nedaleko zaslechla dunění koňských postrojů, jak se Rachalova armáda spustila z kopce a jednotky do sebe narazily... Ozval se ohlušující rámus a Romilly ptačíma očima uviděla...

Koně, sténající na zemi, v bocích rány od mečů a šípů... Umírající muži... Nevěděla, jestli to jsou Rachalovi či Carolinovi vojáci, ale to bylo jedno... Ozbrojená skupina mužů se vrhla tam, kde vlála modrá zástava se smrkem Carolinovy armády... Hvězdný svíte! Nes bezpečně mého krále... Její část jela s černým hřebcem, unášela krále, formovala bojovou skupinu, čekala na další útok...

Vzduch prořízly plameny. Naplnil ho nakyslý zápach spáleného masa, křik mužů i koní, smrt, všude smrt.

Všemu tomu navzdory byla Romilly klidná, vznášela se nad polem a přenášela do Carolinových očí obraz bitevního pole z ptačí perspektivy, takže dokázal své muže vést tam, kde to bylo nejvíce potřeba. Zdálo se, že se nad polem vznáší celé hodiny, naplněné hrůzou a nevolností z pachu spáleného masa...

A pak Rachalova jednotka zmizela, zanechavši po sobě jenom mrtvé a umírající. Romilly, která byla v kontaktu s jediným zbylým strážným ptákem (nyní věděla, že to byl Ruven, kdo jí vzal koně za uzdu a odvedl ho do bezpečí na vrcholek nad polem, když byla v transu), se vrátila do svého vědomí a bylo jí špatně.

Umírající koně. Sedm z nich sama osobně vycvičila v sídle Sesterstva... Mrtví a umírající. Clea, ta veselá Clea, která vždycky hovořila o smrti s takovou lehkostí, tam ležela mrtvá a na karmínové tunice sestry meče nebyla vidět žádná krev... Clea, umírající v Jandřině náručí, prázdné prostranství, hluboké ticho, které se rozprostíralo na místě, kde před chvílí byly živoucí bytosti, skutečné, milující a milované...

Na bitevním poli nevládlo pražádné veselí. Carolin toho dne ztratil velké množství lidí. Muži se věčně odebrali pohřbít mrtvé a ušetřit několika umírajícím koním ránu z milosti. Ruven odešel s léčiteli zavázat rány zraněným. Romilly, šokovaná, takže nedokázala ani promluvit, postavila stan za pomoci Ruvenova mladého pomocníka, jenž měl na paži velikou nehezkou spáleninu od lepivého ohně, který přšel na Carolinovu armádu. Dvě bidýlka byla prázdná, jenom na jednom se krčil veliký pták a Romilly se udělalo nevolno, když ho krmila... Mrtvá těla byla nyní cítit všude kolem. V malém stanu, který sdílela s Maurou, nemohla Romilly vůbec usnout. Bloudila po táboře na okraji bitevního pole, dokud nenarazila na zbytky žen ze Sesterstva a mlčky se k nim nepřidala. Tolik mrtvých. Koně, ptáci, kteří byli součástí jejího života, kterým při výcviku věnovala tolik času, energie a lásky... Sesterstvo jí zadalo jejich výcvik, ale nikoli proto, aby žili a sloužili, ale aby umírali v tomto nesmyslném masakru. A Clea, kterou Jandria odnesla mrtvou z pole. Dvě ženy ze Sesterstva na Romilly zavolaly: „Sestro, jsi raněná!“

„Ne,“ odpověděla Romilly nepřítomně. Sotva to věděla; tělo měla celé rozbolavělé z tolika doteků smrti, které se jí převalily myslí, takže je cítila a prožila osobně. Nyní si však uvědomila, že ona sama je naprosto nezraněná, že na těle nemá ani jediný šrám. „Máš léčitelské schopnosti?“ Když odpověděla, že ne, řekli jí, ať jde pomoci hloubit hrob pro Cleu.

„Sestra meče nemůže ležet mezi ostatními vojáky. Stejně jako za živa, i pohřbena musí být jinde než oni.“

Romilly s tupou bolestí v hlavě přemýšlela, co nyní záleží na tom, kde bude Clea ležet. Clea se sice naučila dokonale bránit, a naučila to i mnoho dalších sester, ale ji samotnou smrt zastihla nečekaně. Ležela tu studená a ztuhlá, v nezraněné tváři překvapený výraz. Romilly těžko uvěřila tomu, že každou chvíli nevyskočí, nezačne se smát a chytat je, jako to již udělala mnohokrát předtím. Uchopila lopatu, kterou jí jedna sestra vrazila do ruky. Těžká fyzická práce spojená s kopáním hrobu jí pomohla; jinak by musela neustále myslet na nesmírnou spoustu bolesti, na těžce zraněné muže, sténání, křik a utrpení, které jí celou prolínalo. Snažila se tomu uzavřít, jak ji to učil Randal, ale bylo toho tolik, tolik...

Venku na poli zapleskala křídla a sneslo se tam tmavé tělo. Vyčkávalo. Pak se sneslo na mrtvého koně opodál, již se nafukujícího, a s vítězoslavným zahvízdnutím do něj zabořilo zobák. Snese další, desítky, stovky... Hodovala a radostně na sebe pohvizdovala. Romilly kdesi zachytila myšlenku, nevěděla jen, zdali od některé sestry či odněkud z potměšlého tábora: *poražení muži jsou pro mršiny důvodem k radosti, a zatímco je druzí oplakávají, kyorebni mají hostinu...* Znechuceně odhodila lopatu. Chtěla ji opětovně zvednout a pokračovat v práci, ale náhle se jí zatmělo před očima a prohnula se v pase. Od rána nic nejedla a hrdlem jí stoupala zelená žluč. Zůstala tam stát v předklonu, vyčerpaná a zmožená, takže ani nedokázala plakat.

Jandria k ní přistoupila a mlčky ji odvedla do stanu. Dvě ženy ošetřovaly rány dalším třem, jedné z nich se spáleninou od lepivého ohně, který ještě uvnitř hořel; druhá byla v bezvědomí se sečnou ránou na hlavě a třetí se zlomenou nohou, jak na ni spadl kůň. Jedna vzhledla a zamračila se, když Jandria přivedla dovnitř Romilly a posadila ji na pokrývku.

„Není zraněná; může pomáhat zahrabávat mrtvé.“

Jandria rozmrzele odvětila: „Zranění může být více druhů.“ Pevně Romilly objala, kolébala ji v náručí, hladila, ale dívka, ztracená v zoufalství samoty, v níž nacházela další a další mrtvé, si její dotyky vůbec neuvědomovala.

Romilly bloudila temným snem, po velké šedivé planině, kde před sebou spatřila usmívající se Cleu na mrtvém koni. Na ruce jí seděla Šelmička... Ale byly daleko před ní, a ať se namáhala jakkoli, měla nohy uvízlé, jako by se brodila hustým sirupem, a nemohla je dohonit, nestačila jim...

Romilly zaslechla odněkud hlas, o němž věděla, že by ho měla znát, který ale nemohla rozpoznat... Hlas říkal: *Nenaučila se před tím uzavřít. Snad se mi podaří vymezit jí pro tentokrát hranice, ale nevím, jestli to pomůže. Má planý laran, neumí se bránit...*

Romilly jenom věděla, že někdo... *Carolín? Maura?* se jí zlehka dotkl čela a ona se zase ocitla zpátky ve stanu Sesterstva, šedou planinu smrti zanechávajíc za sebou. Přitiskla se k Jandrii, třásla se a plakala.

„Clea je mrtvá. I mí koně, všichni mí koně... i ptáci...“ naříkala.

J andria ji pevně držela a kolébala. „Já vím, maličká. Já vím,“ šeptala jí. „Klidně plač, potřebuješ to dostat ze sebe, nic se neboj, my všichni jsme tady s tebou...“ A Romilly si s matným překvapením uvědomila: *Ona pláče také.*

A nevěděla, proč by jí to mělo připadat tak divné.

8. KAPITOLA

Ráno po bitvě se Romilly probudila do šedě ponurého deštivého dne. Na bitevním poli se kromě mrchožravých ptáků, živících se mrtvými těly mužů a koní, kterým prudký déšť ani trochu nevadil, vůbec nic nehýbalo.

Už mi to nevadí, pomyslela si Romilly, ale stejně byla vděčná za to, že Clea leží v zemi, která její tělo chrání před ostrými zobáky rozkříčených *kyorebni*. Ale ať tak nebo tak, její tělo se stejně navrátí do podoby původních elementů; stane se potravou malých červů v zemi, bude vyživovat trávu a stromy. Stává se součástí velkého a nekonečného cyklu života, kdy ti, co se živili zemí, se stanou na oplátku její výživou. *Proč bych tedy kvůli tomu měla pociťovat smutek?* ptala se Romilly sama sebe a odpověď se dostavila bez rozmyšlení. *Její smrt nenastala v rámci přirozeného cyklu, její dny ještě nevypršely. Zemřela v důsledku sporu dvou králů, za něž nemohla.* A pak se rozpomněla na setkání s Lyondri Hasturem. Ten učinil mnoho zlého, zatímco Carolin takto jednal aspoň proto, že musí bojovat za ty, kterým byl podle dědického zákona souzen vládnout.

Carolin je jako kůň... Díky své lásce k Hvězdnému svitu a k ostatním koním ji ani na okamžik nenapadlo, že králi odmlouvala... *Zatímco Rachal a Lyondri jsou jako kyorebni, živící se mršinami.* Náhle, prvně během tohoto roku, který strávila mezi sestrami meče, byla Romilly ráda, že ji Preciosa opustila.

Ona také loví živé bytosti. Je to její povaha a já ji miluji, ale nyní bych to nevydržela, kdybych se na to musela dívat!

Oblékla se, natáhla si na hlavu kapuci svého tlustého pláště a vyšla ven za Diblíkem. Její prvním impulzem bylo, že to pře-

nechá Ruvenovi. Měla pocit, že pohled na prázdná bidýlka po Šelmičce a Rváči znovu vyvolá všechnu tu hrůzu a děs z jejich smrti. Ale slíbila, že se o ně postará, byla přece královská jestřábnice, a Ruven, přestože se o ptáky pečlivě staral, je tak jako ona rád neměl.

Diblík seděl osamoceně na bidýlku a choulil se před vlhkým chladem. Bidýlka byla sice chráněna před deštěm, ale před větrem nikoli. Romilly se rozhodla, že ho přemístí do stanu, v němž ona ani Maura již několik nocí nespaly. Diblík byl jediným strážným ptákem, který v Carolinově armádě zbyl, a kdyby v tomto vlhkém a chladném počasí nastydl, nemohl by létat. Romilly se při vzpomínkách na jejich poslední let zachvěla, ale jak jí povinnost velela, věděla, že ho vypustí znovu, i když do nebezpečí. Ne, že by ji to těšilo; bylo to však nutné a ona viděla, co dokáže válka, a uměla si představit, do jaké bídy by upadli lidé v tomto kraji pod drsnou vládou Lyondri Hastura.

Lyondri nezamýšlel - to poznala z jejich kratičkého rozhovoru - spokojit se pouze s rolí králova poradce. *Vyříd' Jandrii, že nejsem taková bestie, za kterou mě považuje.* Přesto však byl toho názoru, že toto je jeho jediná cesta k moci, a byl proto stejně vinen jako Rachal.

Je to Carolinův příbuzný. Jak jen mohou být tak rozdílní?

Když se starala o Diblíka, zaslechla venku před stanem kroky a otočila se, aby pohlédla do známé tváře.

„Domne Aldericu,“ vykřikla, ale dříve, než se stačil vzpamatovat z překvapení, že ji vidí, přiběhl k němu Ruven a přátelsky ho objal.

„Bredu! Mělo mě napadnout, že sem za námi budeš spěchat! Ví o tom tvůj otec?“

Alderic Castamir zavrtěl hlavou a usmál se na něj. „Nedávno jsem se vrátil z Jestřábího hradu. Váš otec mi dovolil odejít, i když nebyl moc rád. Asi nevíte, že Darren se vrátil do kláštera.“

Ruven si povzdychl a potřásl hlavou. „Velice ochotně a rád bych předal své místo otcova dědice Darrenovi a doufal jsem, že otec rozpozná, k čemu je předurčen a...“

„K čemu je svojí přirozeností předurčen,“ zdůraznil tiše Alderic. „Darren nemá mnoho talentu pro práci s koňmi a jestřáby, a už vůbec nemá macaranovský dar. Nemůže se mu klást za vinu, že není tím, čím by ho ostatní chtěli mít, stejně tak jako tobě, *bredu*. Myslím, že MacAran už přišel na to, že se nedá ukovat kladivo z peří, ani upříst pavoučí vlákno z mědi, byť nejušlechtilejší. Darren má vlohy pro něco úplně jiného a MacAran ho poslal do Nevarsinu, aby tam dokončil studia. Jednoho dne se stane Raelovým učitelem, i když on... Já už ho vlastně začal zaučovat do výcviku koní a jestřábů.“

„Drahý Rael!“ podivoval se Ruven. „Když jsem odcházel z Jestřábího hradu, chovala ho Luciella na kolenou! Tušil jsem, že bude mít dar MacAranů. A taky si myslím, že jsem byl vůči Darrenovi zaslepený, protože jsem ho měl moc rád a přál jsem mu, aby také zdědil macaranovský talent, abych mohl být volný. Nu, Darren si své místo našel, jako jsem si já našel svoje.“

Alderic přistoupil k Romilly a sklonil se jí k ruce. „Slečno Romilly,“ pravil jemně, ale Romilly ho opravila:

„Sestra meče Romilly. A vím, co by tomu říkal otec; nemá na vybranou.“

„S tvým laskavým dovolením, Romy,“ pravil zdvořile Alderic a zahleděl se jí přímo do očí. „Otec tě miluje a oplakává jako mrtvou. Stejně tak tvoje nevlastní matka. Mohu tě požádat o svolení, abych jako tvůj přítel - a jako přítel tvého otce, který ke mně byl velice laskavý - mu směl vyřídit, že ještě žiješ?“

Zadumaně se usmála. „Raději ne. Jsem si jistá, že můj otec je radši, když mě může oplakávat jako mrtvou, než kdyby věděl, že si vydělávám na chléb svůj vezdejší mečem a nosím náušnici Sesterstva. „

„Já bych si tím nebyl tak jistý. Myslím, že od té doby, co jsi odešla z Jestřábího hradu, se hodně změnil. Nedlouho poté se také smířil s další nevyhnutelnou skutečností a dal Darrenovi svolení vrátit se tam, kde je šťastný. Musela jsi být slepá, hluchá a němá, Romilly, jestliže sis nevšimla, že tebe měl ze všech svých dětí nejraději, přestože vás má rád všechny.“

„Já vím,“ odpověděl Ruven a sklopil oči. Zastřený hlas mu vázl v hrdle. „Nikdy by mě nenapadlo, že to dojde tak daleko. Já byl taky paličatý a neústupný. A jestli z této války vyvážneme živí - *Otec břemen nám žehnej!* –“ dodal zajímavým hlasem, „vydám se do Jestřábího hradu, abych se s ním usmířil a požádal ho, aby se usmířil s Věžemi, protože Rael musí dostat důkladný výcvik svého *laranu* dřív, než bude pozdě. A budu-li se muset pokořit, tak ať se tak stane! Byl jsem příliš pyšný.“

„A co ty, Romilly!“ zeptal se Alderic. „Tesknil po tobě tolik, že za ten rok strašně zestárl.“

Seřela si z očí slzy. Trhalo jí srdce, když slyšela, jak její otec trpěl. Ale trvala dál na svém: „Bude lépe, když si bude myslet, že jeho dcera zemřela, než aby se dozvěděl, že ho zneuctila nošením náušnice...“

Alderic zavrtěl hlavou. „Nemohu tě přesvědčovat, ale ulevilo by se tvému srdci, kdyby ses dozvěděla, že Mallina byla o zimních svátcích provdána za *Domna Garrise*?“

„Mallina? Moje sestřička? Za toho... Za toho nechutného prasáka?“ vykřikla Romilly. „A to říkáš, že se můj otec změnil?“

„Nesud’ příliš rychle,“ varoval ji Alderic. „Garris se do ní celý zbláznil a ona do něj podle všeho také. Ještě než byli oddáni, svěřila se mi, že Garris vůbec není tak špatný, když ho měla možnost poznat lépe a porozumět mu. Říkala, že ten chudák byl tak strašně opuštěný, osamělý a nešťastný, že z toho zoufalství byl nucen vyvádět ty nejpodivnější věci. Teď, když našel někoho, kdo ho má rád a kdo se o něj stará, se úplně změnil! Měla bys je spolu vidět!“

„Dobrý Bože,“ kroutila hlavou Romilly. „Ale jestli učiní Mallinu šťastnou, je lépe, že si vzal ji a ne mě.“ Nedokázala si představit, jak by toho chlapa mohl někdo snést, ale Mallina byla vždycky trochu zvláštní, možná tedy, že si byli souzeni. „Mallina aspoň bude krotká a poslušná manželka, kterou si *Dom* Garris tolik přál!“

Ruven namítl: „Říkáš, jak máš moc rád našeho otce. Ale byl už ses podívat na svého!“

„Můj otec se bez mé společnosti velice dobře obejde,“ ohradil se Alderic. „Nikdy mě nevyhledával. V mé tváři vidí výhradně moji matku.“

Romilly si vzpomněla, o čem uvažovala, než odjela z Jestřábího hradu: že Alderic je Carolinův syn! A tudíž právoplatným dědicem této země...

Poklonila se a pravila: „Dovolte, ať vás dovedu k vašemu otci, princi.“

Alderic se na ni zahleděl a rozesmál se: „Romilly, Romilly! Ty moje malá holčičko, jestliže ses domnívala, že jsem králův syn, tak ses nepěkně mýlila! Carolinovi synové jsou v dokonalé péči Hasturů z Carcosy a já se doslechl, že se Carolin nyní dvorí jistě *Ieronisce* z Tramontany...” usmál se na Ruvena a pokračoval: „O tom už se mluvilo dávno před tím, než jsi z Věže odešel, příteli.“

„*Domna* Maura přislíbila, že si ho vezme, pokud to Rada dovolí,“ řekl Ruven a pochmurně dodal: „Za předpokladu, že se nám podaří z této války vyváznout živí. Rachal nás napadl lepi-vým ohněm; podařilo se nám útok odrazit, ale on zaútočí znovu, a sám Otec břemen ví, jaké *Iaranské* kousky na nás vyzkouší tentokrát. Takže si rychle pospěš svého otce pozdravit, Dericu, neboť toto je jenom klid před bouří a zítra touhle dobou můžeme všichni zápasit o holý život. Nebo bys snad chtěl přivítat své bohy po smrti se skvrnou hádky mezi bližními? Je totiž docela možné, že padneš po boku svého otce.“

„To je to tady opravdu tak zlé?“ mračil se Alderic a hleděl Ruvenovi přímo do tváře. Ruven smutně přikývl.

„Jak jsem říkal, jsme přímo ve středu bouře. Teď je jenom chvilkové bezvětrí, nic víc. Carolin potřebuje všechny svoje, *Ieronisy*, aby mu pomohli, Dericu.“

Romilly se do toho vložila: „Tak jak to je? Jestliže nejsi Carolinův syn, čím tedy potom?“

Alderic rychle odvětil: „Můj otec se jmenuje Orain a je to nevlastní Carolinův bratr. Vyrostl jsem na Carolinově dvoře.“

Chytila ho za ruku s náhlým porozuměním. Mohla to odhadnout, když hovořil o tom, jak se na něj otec dívá. Carolin, i v

nechtěném rodovém sňatku, mohl ženě prokázat zdvořilost a laskavost. Jako na oplátku za svoji chvilkovou pošetilost viděla přímo do Orainova srdce. Bylo jí líto, že Alderic nepoznal otcovskou lásku. Nyní věděla, jak požehnaná byla, když ona tuto lásku směla poznat.

„Jsem králova jestřábnice,“ pravila. „Bude brzy mého jestřába potřebovat, jestliže se máme opět s Rachalem střetnout v boji. A tvůj otec bude bezpochyby s ním.“

„O tom vůbec nepochybuji,“ řekl Alderic. „Nikdy se od krále nevzdaluje. Když jsem byl mladší, nenáviděl jsem ho za to, protože prokazoval více lásky Carolinovým synům, a dokonce i synáčkovi Lyondri Hastura, nežli mně.“ Pokrčil rameny a povzdychl si. „Svět se točí dál. Láska se nedá vynutit, a to ani mezi příbuznými, a pro člověka, jako je můj otec, musí být moje samotná existence krutou vzpomínkou na nešťastné období jeho života. Dlužím Orainovi synovskou povinnost - a snad jí dostojím -, ale nic víc. Vztahy mezi příbuznými jsou, tak se mi to někdy zdá, jenom hříčkou bohů, aby nás připoutali k těm, které nemilujeme v naději, že se s nimi dokážeme nějak srovnat. Přátelé jsou však darem, a tvůj otec byl ke mně tak přátelský, byl pro mě téměř něco jako nevlastní otec. Až z této války vyvážneme...“ Dotkl se zlehka její ruky. „Teď je předčasné o tom hovořit. Ale myslím, že víš, co tím chci říct.“

Nedívala se na něj. Je to už skutečně dlouho, co si myslela, že by se za tohoto muže velmi ráda provdala. Ale od té doby se toho v jejím životě tolik stalo. Zatoužila dokonce i po Orainovi, i když on ji nechtěl. A Ranald... To, co se stalo s Ranaldem, nebylo nic takového, co by vedlo k manželství, ani nebylo pravděpodobné, že by si pán ze Suchozemě vzal za ženu sestru meče z hor. Nikdy nepřemýšlela o tom, že by si ho vzala, i kdyby ji požádal o ruku, a nebylo ani důvodu, proč by to on měl navrhopvat. Jejich těla radostně přijala jeden druhého, ale stalo se tak za neobvyklých podmínek. Přijala by jakéhokoli muže, který by k ní přišel a poskytl jí úlevu od vášně, která v ní burácela. Ale kromě toho o sobě moc nevěděli. A kdyby Alderic věděl, že již není ctnostná panna, kterou byla na Jestřábím hradě, chtěl by ji ještě vůbec?

„Až tato válka skončí, Aldericu...“

„Říkej mi Dericu, jako tvoji bratři,“ přerušil ji. „Ruven a já jsme *bredinové*, a jako přítel obou tvých bratrů ti vždycky poskytnu bratrskou oporu a ochranu, ne-li víc.“

„Já jsem sestra meče, Dericu,“ pokračovala. „Nepotřebuji ochranu žádného muže, ale tvé přátelství mileráda přijmu. A to jsem, jak doufám, měla již na Jestřábím hradě. A co se týče toho dalšího nad rámec přátelství, tak si myslím, že...“ začal se jí nekontrolovatelně třást hlas. „Neměli bychom o tom mluvit, dokud z této proklaté války nevyvážneme!“

„Cením si tvé upřímnosti, Romilly,“ řekl. „Nechtěl bych za ženu někoho, kdo by si mě vzal jenom proto, že jsem syn Carolinova vrchního poradce a přítele. Můj otec se oženil, protože starý král chtěl svého nevlastního syna odměnit sňatkem s urozenou dámou; ale jeden druhého nenáviděli a já tím trpěl. Nepřál bych si, aby moje děti trpěly nenávistí mezi rodiči a přísahal jsem, že se nikdy neožením s ženou, s kterou bychom nebyli přinejmenším přátelé.“ Jeho sklopené oči plné něhy se setkaly s jejíma. A jí se z toho chtělo nějak plakat.

„Můžeme s tím ale počkat - sestro meče.“

Přikývla. „Tak pojďme, půjdeme pozdravit tvého otce.“

Než ale došli ke Carolinovu stanu, potkali Oraina, který spěchal k místu, kde byli drženi ptáci. „Slečno Romilly,“ zvolal, „potřebujeme vašeho strážného jestřába...“ překvapeně se zajíkl, když spatřil jejího společníka.

„Otče,“ řekl Alderic a poklonil se.

Orain ho krátce a formálně objal. Ten pohled Romilly ranil; ona byla zvyklá na drsnost jeho citu. Pomyslela si, že ji by pozdravil jistě vřeleji! „Nevěděl jsem,“ začal, „že ses vrátil, synu. Carolin nyní potřebuje všechny, kdo jsou zkušení a mají *lاران*. Možná jsi už slyšel, že na nás útočili lepivým ohněm.“

„Doslechl jsem se o tom, když jsem přijel do tábora, otče,“ odpověděl Alderic. „Spěchám své skrovné znalosti nabídnout králi, ale nejdřív jsem chtěl pozdravit vás.“

Orain rezervovaně pravil: „Za to ti v jeho jménu děkuji. Královi *Ieronisové* se tady už shromažďují...“ ukázal rukou. „Slečno

Romilly, přineste svého jestřába. Potřebujeme vědět, kolik času nám zbývá, než nás Rachal znovu napadne.“

„A my ho chceme napadnout dřív?“ zeptal se Alderic. Orain s ústy staženými do úzké linky odpovéděl:

„Jenom abychom se vymanili tady z těch mrtvých těl a mohli manévrovat, bude-li potřeba. Jestliže Rachal hodlá zase zaútočit lepivým ohněm, neodvažujeme se jít do lesů, protože v tom případě by země až po Neskaju lehla celá popelem.“ Když se Romilly podívala směrem ke Carolinovu velení, spatřila stržený stan a strážce, jak stahují hasturskou zástavu. Alderic krátce pohlédl na Romilly, ale řekl jenom: „Musím se přidat k ostatním. Dávej na sebe pozor, Romilly.“ A odspěchal pryč.

Rychle se vrátila, aby se připravila na cestu. Posadila si Diblíka na sedlo a nechala na Ruvenovu mladém pomocníkovi, aby zboural stan a zabalil ho. Bude Rachal vůči zemi skutečně tak bezohledný a vyšle ohnivé šípy na zalesněný kraj, čímž obzvláště v tomto období riskuje veliký požár? Nu, bylo to přesně v souladu s tím, co o tomto muži slyšela. Z tohoto důvodu, když už ne z jiného, musejí toho nedisciplinovaného muže, jenž se sám nazývá králem, porazit!

Nyní, když věděla, co vlastně chce, se pouštět strážné ptáky ukázalo být mnohem snazší. Protože přšelo, Diblíkovi se do létání nijak nechtělo, ale Romilly tentokrát neváhala a vyslala ptáka rovnou nízko pod mraky. Letěla jako obvykle nejprve v malých kruzích, které pak postupně zvětšovala, takže brzy uviděla Rachalovu armádu na postupu. Když jela, polovinou mysli přítomna s ptákem, přidala se ke Carolinovi a skupině jeho nejzkušenějších *leronynů*, mužů i žen. Napadlo ji, že je vlastně jednou z nich a že možná konečně nalezla své pravé místo.

Jsem sestra meče. Jsem však vděčná, že v tomto boji nemusím meč pozvedat. Kdybych musela, myslím, že bych to dokázala, ale jsem šťastná, že mě mé schopnosti zavedly někam úplně jinam, a nemusím zabíjet... Pak se náhle přinutila být realistická. Byla přece součástí tohoto zabíjení, stejně jako kdyby nosila meč nebo bojovala v poli; možná, že je to dokonce horší, neboť oči jejího strážného ptáka to zabíjení vlastně řídí. Rozhodně zaujala své místo mezi Maurou a Ranaldem. Jeden

nebo oba dva s ní zůstanou v kontaktu, aby předali informace Carolinovým uším a jeho generálovi.

Pro Jandriu to nemůže být jednoduché, když musí jít proti Lyondrimu. A vědět, že bude nástrojem jeho smrti, protože jeho kromě smrti nic jiného nečeká; Nebyla si v ten okamžik jistá, jestli tato myšlenka její či Mauřina, nebo snad dokonce Orainova. Všichni byli shromážděni v malé skupince kolem Carolina. Alderic byl mezi nimi také. Na kraji vědomí spatřila, jak se Alderic vřele zdraví s Jandriou a nazývá ji „tetičko“. Napadlo ji, jako v nějakém vzdáleném snu, že kdyby si vzala Alderica, stala by se Jandria její příbuznou.

Ale v sesterstvu jsme tak či tak spolu spjaté, a já být její příbuzná nepotřebuji. Jak říkal Alderic: jako příbuzní se rodíme, ale přátelé jsou darem bohů...

Maura se na ni významně podívala a Romilly si připomněla, že by se měla vrátit do práce. Rychle se spojila s Diblíkem, který doposud létal ve stále se zvětšujících kruzích nad planinou. Pak ostrýma očima ptáka spatřila na obzoru temný mrak prachu...

Rachalova armáda na postupu se řítila k zalesněným kopcům. Když pozorovala situaci, která byla okamžitě předávána Carolinovi, zachytila jeho myšlenku: *Takže on chce využít skryše v lesích, neboť ví, že já lepitý oheň ani obyčejné ohnivé šípy použít nehodlám, pokud fe nebezpečí, že by mohly všechny pryskyřicovníky lehnout popelem. Musíme ho nějakým způsobem předjet dříve, než se dostane k lesu, a bitvu svést na poli, které vyberu já, nikoli on.*

A Romilly ještě zachytila, jak říká Hvězdnému svitu: *Ved' mě muže vpřed, můj statečný příteli...*

Rozšířeným vědomím, spojeným s Carolinem a Hvězdným svitem, viděla všechny muže v okolí. Věděla, že Ranald uchopil jejího koně za opratě, aby ho vedl a ona se mohla cele věnovat kontaktu se strážným ptákem. Vyslala k němu myšlenku plnou vděku. Déšť pomalu ustával a po chvíli mezi mraky vysvitlo zvláště vodnaté slunce. Spustila Diblíka níž, nad armádu, a pak zase co nejvýš, aby viděla a mohla vše sledovat, sama nepozorována...

Zdalo se, že se Rachalova armáda co do velikosti poněkud zmenšila, ale viděla, že od severu přicházejí další muži a koně. Přicházejí snad Rachalovi na pomoc, když jeho řady teď tak prořídly? Ne; vzdalovali se od Rachalovy jednotky, co nejrychleji dokázali. Carolinovy myšlenky byly triumfující:

Rachalovi muži ho opouštějí, teď, když poznali, co je zač... Ani oni nemají žaludek o nic silnější než já, co se tohoto způsobu boje týče...

Hlavní jednotka byla stále obrovská. Na vrcholu kopce zastavili a Romilly díky komunikaci s myslí Carolinových mužů věděla, že Rachal obsadil nejvýhodnější terén, kde rozbije svůj hlavní stan.

Toto tedy bude rozhodující bitva. Na Carolinův nátlak spustila strážného ptáka ještě níž, aby si jeho očima mohli Carolinovi poradci udělat obrázek o skutečné velikosti nepřátelského vojska. Zdalo se, že Rachal má výhodu, jak co do počtu vojáků, tak do výhodnosti terénu.

Musíme nějak Rachala od toho kopce odlákat...

Alderic přijel k otci a něco mu naléhavě chvíli vypravoval. Romilly částí myslí, která nebyla v kontaktu s ptákem, zaslechla, jak Orain povídá Carolinovi: „S vaším svolením, pane. Můj syn mi připomněl starý horský trik, a my máme dostatek *leronynů*, kteří by ho dokázali zrealizovat. Odvedu deset nebo dvacet vašich vojáků a pomocí *leronyna* vytvoříme iluzi, že je nás tam čtyřikrát tolik, čímž Rachala přinutíme vrhnout se na nás. Pak ho napadnete vy z boku.“

Carolin chvíli uvažoval. „To by mohlo vyjít,“ pravil konečně. „Ale vaše *leronyny* do nebezpečí nepošlu. Vždyť většina z nich nemá ani meč.“

Ranald Ridenow řekl: „Můj *laran* i můj meč vám jsou plně k dispozici, můj králi. Dovolte, ať ty muže vedu já.“

„Dobrá tedy; ať ti Aldones žehná, ať žehná vám všem!“ pravil Carolin. „Ale bedlivě zvažte pravý okamžik!“

„To pro nás udělá slečna MacAranová,“ odpověděl Ranald s rukou na uzdě Romillina koně.

Orain se zeptal: „To vezmete do boje ženu?“ Romilly, která se na okamžik oprostila od kontaktu s ptákem, odpověděla: „Pane Oraine, já jsem sestra meče! Kam jde můj bratr, tam půjdu také já.“

Ruven nic neřekl, ale ona z jeho mlčení cítila vřelost a slova *Skvěle jsi to řekla, sestro!* Byla si také vědoma Aldericovy přítomnosti a připomnělo jí to, jak spolu pouštěli na Jestřábím hradě o letnicích jestřáby.

Až z této války vyvážnu, nikdy už nebudu lovit pro radost, když už vím, jaké to je být loven... S překvapením si uvědomila, že to zaznělo v Orainově mysli.

Jak jsme si blízcí! Romilly pocítila opět hořkou lítost kvůli vzdálenosti, která mezi nimi vznikla. *Byli jsme si tak blízcí, v tolika věcech skoro stejní! Ale svět se bude točit podle sebe a Orain je takový, jaký je, a nebude nikdy podle jejích představ.* Vrátila se zpátky do kontaktu se strážným ptákem a dovolila Randalovi, aby četl o pohybech Rachalovy armády v jejích myšlenkách, které pak předával Orainovi a Aldericovi.

Na obvodu vojska stála jízda, obklopující shromážděné pěšáky a lučištníky. V jejich středu pak bylo velké množství vozů, které kysele páchly. Věděla již, že to je chemikálie zvaná *lepivý oheň*.

Zabrali celý svah a bylo by nemožné skrz ně proniknout.

Ale to je právě to, co musíme udělat, zazněla v ní Aldericova myšlenka. Vedl skupinu asi dvaceti mužů s několika *leronyny* v čele k úpatí kopce. Náhle je zastavil.

Ted'!

Náhle Romilly uviděla na kopci velký mrak prachu a uslyšela dunění kopyt a křik... *Co je to za vojáky?* A pak poznala, že viděla muže, kteří Rachala opustili a odjížděli pryč. .. Bylo to jako velké zrcadlo, jako kdyby se obraz dezertujícího vojska obrátil přímo na Rachalovu armádu... Chvíli drželi pospolu, když tu na ně začaly pršet šípy z jednotky úzce spjaté s *leronyny* na úpatí kopce... A oni v odpověď stříleli na obraz přijíždějících vojáků...

Přidejte se k nám! Ve jménu všech bohů, kdo máte laran, musíte se k nám přidat a pomoci udržet tuto iluzi... A zase řítící

se oblak prachu, v němž Romilly nerozeznávala jednotlivé tvary a postavy, koně měli hlavy jako velké šedivé lebky, viditelné kostry, září dábelského ohně uvnitř mraku prachu a čarodějnic-tví...

Zaslechla naprosto neznámý hlas, který jí neustále vibroval pamětí. Rozkazoval: „Vydrž! Vydrž!“ Ale útok imaginární armády se vydržet nedal. Rachalova jednotka se rozpadla a prchala dolů s kopce přímo do mraku magických kouzel a čar a křičela hrůzou. Vypukl požár a kolem všeho omotával zelené a modré plameny... Pak to vypadalo, jako by se z kopce valila řeka krve, máčela koním, kteří sebou zmítali a divoce ržáli, kopyta. Někteří jezdci spadli a po chvíli začali vykřikovat: „Není to cítit po krvi, ani tu není pach spáleniny, jsou to všechno jenom kouzla!“ Ale linie již byla prolomená; koně přes sebe klopýtali, vráželi do sebe, šlapali po svých jezdcích a důstojníci se marně snažili nastolit pořádek.

„*Ted! Caroline!*“

„*Hastur! Hastur!*“ Carolinovi muži se pustili do útoku a valili se jako voda vzhůru kopcem do děravé řady jezdců. Přímou nad Rachalovou vnější obranou se rozdělili a bojovali se zadní hlídkou. Ranald a Alderic se od nich oddělili a zamířili rovnou do středu armády, kde stál střežený vůz s *lepivým ohněm*. Okolo stojící muži již do látky spěšně namáčeli hroty šípů, ale Alderic, Arain a jejich skupina přijeli přímo k jejich vozu. Rychle, jako tekoucí proud energie, spojili své mysli a vzápětí se k vozu s lepivým ohněm začaly plížit modré plameny. Vůz vybuchl a k nebi se vyvalil tak mocný a zářivý sloupec ohně, že Rachalovi muži se rozprchli a utíkali pryč, aby si zachránili holý život. Na některé z nich dopadly padající kapky a oni vzpláli jako živé pochodně a za nelidského křiku zemřeli. Oheň dopadal na Rachalovu armádu a jeho vojáci v panice prchali pryč, a jak utíkali, vběhli přímo na napřažené Carolinovy meče a kopí.

I když byla Romilly stále ještě v částečném kontaktu se strážným ptákem, věděla, že to již není potřeba. Spojila se myslí s Hvězdným svitem právě ve chvíli, kdy ho Carolin popoháněl vpřed. Zнала tu hrůzu z ohně, odpuzující pachem spálené trávy a hořícího masa; přestože začalo při svítícím slunci drobně mr-

holit, *lepivý oheň* nepřestával hořet. Ale velký hřebec, statečně překonávající vrozený strach, nesl svého jezdce stále dál... Nebo to byla přímo Romilly, kdo nesl krále do nitra prchající armády.

„Podívej se, kam Rachal utíká se svými čaroději!“ křikl Orain. „Za nimi, vojáci! Teď je musíme dostat!“

Romilly nechala Diblíka vylétnout vzhůru z dosahu ohně. Hořel nyní uvnitř, v kruhu, v němž nebylo co spálit; tolik toho *leronynové* Carolinovy armády dokázali. Ona však, spolu s Carolinem, byla spojená s hřebcem Hvězdný svit, který se řítil k výšinám, kde prodlévaly zbytky Rachalových mužů, odříznuti mezi Carolinem a běsnícím lepivým ohněm. Bojovali zády k ohni. Hvězdný svit jako by letěl vpřed hnán Carolinovou vůlí a Romilly měla pocit, jako by to byla ona, kdo nese krále k rozhodujícímu okamžiku vítězství...

Pak klopýtl; Romilly chvilí nevěděla, jestli to nebyla ona, kdo zakopl; znovu vstal, pod Carolinovým vedením se vzepjal do vzduchu a vzápětí nato padl dolů na muže, který se před nimi objevil s mečem v ruce. Jeho velká kopyta ho zašlapala do země jako kladiva. Romilly cítila, jak muž klesá a hlava mu pod kopyty - pod kopyty Hvězdného svitu - praská jako zralé ovoce. Cítila také, jak se Carolin snaží udržet zpříma v sedle. Pak se před nimi objevil další muž s blýskajícím se mečem v ruce. Cítila, jak Carolin klouže v sedle dozadu a padá, a vzápětí ucítila ostrou trhavou bolest v místě, kde meč projel hrdlem a srdcem, až vytryskla krev a život se vytratil...

Necítila, jak dopadla na zem.

...Padal déšť, hustý studený déšť. Země jím byla celá promáčená, dokonce smyl i pach *lepivého ohně*. Obloha byla temná; začalo se již stmívat. Romilly se celá jakoby omráčená posadila a téměř si ani neuvědomovala, že to vůbec nebyla ona, kdo byl proklát mečem.

Hvězdný svite! Vyslala k němu okamžitě vlny a chtěla s ním navázat kontakt. Našla však...

Našla prázdnotu! Tam, kde byl, našla jen mocný pocit nicoty, prázdného prostoru. Zběsile se kolem sebe rozhlédla a uvi-

děla, jak nedaleko od ní leží hřebec na zemi s téměř uťatou hlavou a muž, který ho zabil, pod jeho velkým tělem. Déšť smyl skoro všechnu krev, takže na hrdle měl jenom velkou zející ránu, odkud se krev vsakovala přímo do země v jeho bezprostředním okolí. *Hvězdný svit. Hvězdný svit je mrtev, mrtev!* Opětovně se pokusila navázat kontakt, celá zmatená, ale našla zase jenom nicotu. Hvězdný svit, s kterým toho tolik prožila...

A kterého zradila tím, že ho zavedla na smrt ve válce mezi dvěma králi... *Ani jeden z nich nestojí víc než jedna kudrlinka z jeho černé hřívy... Ach, Hvězdný svite! Zemřela jsem s tebou...* Romilly se cítila tak prázdná a byla jí taková zima, že sotva věděla, je-li ještě sama naživu. Slyšela vyprávět o lidech, kteří nepoznali, že jsou mrtvi a snažili se komunikovat s živými. Bez všech emocí kromě vzteku a smutku se jí jako v mrákotách podařilo posadit se.

Kolem ní ležela těla mrtvých, jak Rachalových mužů, tak Carolinových. Po samotném Carolinovi nebylo ani vidu, ani slechu. Pouze tělo Hvězdného svitu prozrazovalo, kde král kdysi byl. Matně, aniž by ji to ve skutečnosti nějak příliš zajímalo, rozmyšlela, jsou-li všichni Carolinovi muži mrtví a Rachal se stal vítězem. Nebo se podařilo Orainovi Rachala zajmout či zabít? Co na tom záleží?

Co záleží na tom, jaký lump sedí na trůně...

Pokoušela se vzpamatovat. Podobně jako při předchozí bitvě bylo nebe plné tmavých těl vznášejících se *kyorebni*. Jeden se s vítězoslavným pokřikem vrhl na hlavu Hvězdného svitu. Romilly se rozběhla a divoce mávala pažemi, aby ho odehnala. Pták odletěl, ale může se vrátit.

Hvězdný svit je mrtev. A já ho vycvičila vlastníma rukama pro tuto válku, zradila ho tím, že jsem ho předala do rukou člověka, který ho vehnal na tato jatka, a on se jako správný ušlechtilý kůň nevzepřel svému osudu, ale poslušně svého pána nesl na místo určení. Udělala bych lépe, kdybych ho zabila vlastní rukou, když radostně pobíhal na zeleném padoku za sídlem Sesterstva. Tak by aspoň nikdy nepoznal oheň, strach a meč, který mu prořízl hrdlo.

Padal soumrak, ale v dálce na okrajích bitevního pole se rozsvítila malá světylka, která bloumala sem a tam. Co to je? Lupiči hrobů? Truchlící pozůstalí hledající mrtvé? Ne. Romilly intuitivně vycítila, kdo to je; byly to ženy ze Sesterstva, pátrající po svých padlých družkách, které nesmějí ležet ve společném hrobě s Carolinovými vojáky.

Jako by záleželo na tom) kde mrtví leží...

Přijdou už brzy sem a budou ji považovat za mrtvou. Když spadla z koně, stržena smrtí Hvězdného svitu, jistě si mysleli, že zahynula a nechali ji tady. A teď se vrátí, aby ji pohřbili, najdou ji živou a budou se spolu radovat...

Pak Romilly pohltil vztek a smutek. Vezmou si ji s sebou zpátky a prohlásí ji za bojovnici. Uprchla ze společnosti mužů, přišla do sesterstva, a co udělaly ony? Daly jí za úkol cvičit koně, ale nikoli proto, aby jim nebo jiným lidem sloužili, ale aby byli zahubeni, nerozumně povražděni v tomto nesmyslném boji mužů, kteří si své účty neumějí vyřídit sami, ale vtahují do svých „válek i nevinné ptáky a koně a zabíjejí je...

A do toho se mám vrátit? Ne, nikdy!

Třesoucí se rukou si strhla z ucha náušnici Sesterstva. Drát jí ucho roztrhl, ale ona byla vůči bolesti necitlivá. Pohodila ji na zem. *Oběť Hvězdnému svitu, oběť za mrtvé!* Sotva dokázala stát na nohou. Rozhlédla se a spatřila kolem sebe po bitevním poli sem tam pobíhat koně bez jezdců. Pomocí *laranu* jí to trvalo jenom malou chvíli, než si k sobě jednoho přivolala s hlavou pokorně sklopenou. Byla příliš velká tma, aby viděla; je-li to klisna nebo hřebec, šedý, černý či grošák. Vylezla do sedla, uchopila hrušku sedla a nechala koně jít tam, kam chtěl on... *Kam? Na tom ani za mák nezáleží. Pryč z tohoto místa smrti, pryč, příteli. Už nehodlám nikomu sloužit, ani jako sestra meče, ani jako leroniska. Od této chvíle již nebudu sloužit žádnému muži ani žádné ženě.* Zavřela oči, jak se jí z nich začaly řinout slzy. Odjížděla samotná z bitevního pole do deště a noci.

Jela celou noc, kam ji vedl kůň, a vůbec netušila, kam míří ani kterým směrem se ubírají. Vyšlo slunce a ona byla stále ještě duchem nepřítomná, seděla na koňském hřbetě jako neživá, pohupovala se sem a tam, ale vždycky se dostatečně pro-

brala, aby nespadla na zem. Všechno jí bylo lhostejné. Hvězdný svit byl mrtev. Carolin a Orain zmizeli bůhví kam a jí to bylo jedno, Orain od ní nic nechtěl... Byla žena. Carolin, stejně jako ženy v sesterstvu, ji potřeboval jenom kvůli jejímu *laranu*, kterým zrazovala nevinná zvířata a vedla je na jistou smrt... Ruven... Ruvenovi na ní pramálo záleželo, byl jako mnich z té proklaté Věže, kde vymýšleli ďábelské věci jako například *lepivý oheň*. . .

Neexistuje člověk, který by teď pro mě něco znamenal.

Jela dál celý den, projížděla zpustošeným a opuštěným krajem, přes který se přehnala válka. Na kraji lesa slezla z koně a pustila ho.

„Běž, bratře,“ zašeptala mu. „A neposluhuj žádnému muži ani žádné ženě, protože oni tě poženou jenom na smrt. Zůstaň v přírodě, běž si, kam sám chceš!“

Kůň na ni chvíli jenom hleděl; poplácala ho po zadku a odstrčila ho a on se po chvíli překvapeného znehybnění obrátil a nemotorně odcválal pryč. Romilly tiše vešla do tmavého lesa. Byla promočená na kůži, ale bylo jí to jedno, jako je jedno koni, že má mokré kožich. Našla si malou prohlubeň mezi kořeny stromu, vlezla si do ní, důkladně se zahalila do pláště a skryla si obličej. Schoulila se do klubíčka a spala jako zabitá. Za úsvitu se probudila do ptačího zpěvu. Zdálo se jí, že mezi jejich zpěvem zaznívá ostré pokřikování *kyorebni*, živících se na zbytcích na bitevním poli. Nevěděla, kam půjde; chtěla jenom pryč od tohoto hluku. Celá zkřehlá vstala a vydala se nazdařbůh hlouběji do lesa.

Prošla většinu dne. Hlad nepociťovala; pohybovala se jako divoká zvěř, tiše se kradla a vyhýbala se čemukoli, co se nějak ozývalo. Později toho dne narazila na potůček a dosyta se z rukou napila čisté a sladké vody. Pak se natáhla na zem a nechala, aby jí slunce pronikající listím usušilo vlhké šaty. Duchem byla stále ještě nepřítomná. Když padla tma, schoulila se pod keř a usnula. Někaké zvířátko se o ni otřelo, ale ona se ani nemáhala otočit se.

Dalšího rána se probudila pozdě, když už slunce pálilo. Přímou před ní tkal pavouk své sítě, které se třpytily ranní rosou.

Pohlédla na tu dokonalost a poprvé po mnoha dnech pocítila radost. Slunce zářilo ve větvích. Z houští náhle vyskočil křovínák na dlouhých nohou a za ním čtyři jeho mláďata. Rozvětvené ocasy měli vztyčené a vlály jim jako namodralé praporky. Romilly zaslechla, jak se sama nahlas směje; zastavili se, ztichli a jenom ocasy se jim chvěly. Pak ve smrtelném tichu, které je obklopovalo, vyskočili a i s praporky zmizeli v díře v trávě.

Jak bylo v tom lese ticho! Poblíž jistě nebydleli žádní lidé, protože jinak by kolem nevládl takový mír a zvířata by tu nežila pokojně a beze strachu.

Vyvlékla se ze spánku a protáhla si údy. Měla žízeň, ale poblíž nebyl žádný potok. Slízala aspoň z listů na stromě nad hlavou rosu. Na spadlém kmeni našla několik starých chorošů a snědla je. Pak ještě na jednom stonku našla pár uschlých plodů, které snědla také. Po nějaké chvíli, kdy líně bloumala lesem, uviděla zelenou rostlinu, o jejíž kořenech věděla, že jsou jedlé. Vyhrabala je klacíkem, otřela z nich krajem tuniky špínu a začala je pomalu. žvýkat. Byly šlachovité a tvrdé a chutnaly tak kysele, až jí vytryskly slzy, ale zahнала aspoň ten největší hlad.

Ztratila popud, který ji neustále popoháněl z místa na místo. Většinu dne proseděla na spadlém kmeni, a když padla noc, usnula tam.

Ve spánku slyšela, jak na ni někdo volá jménem. Hlas však nepoznala. Orain? Ne, on by ji nevolal; chtěl ji, když si myslel, že je to chlapec, ale pro ženu, kterou ve skutečnosti byla, neměl uplatnění. Její otec? Ten byl daleko, za Kadarinem, v bezpečí domova. Vzpomněla si s bolestí v srdci na poklidné kopce v okolí Jestřábího hradu. A přesto to bylo místo, kde se naučila to zlo ve výcviku koní, kterým pak zradila svého milovaného a zavedla ho na smrt. Ve snu seděla na hřbetě Hvězdného svitu, uháněla na něm jako vítr přes šedivou planinu a vzbudila se s tváří mokrou od slz.

Za den či dva si uvědomila, že ztratila boty a punčochy, ale nepamatovala si kde. Nohy jí zhrubly špínou a kamínky lesních cest. Putovala bezcílně dál, stále hloub a hloub do lesa, jedla ovoce, vyhrabávala ze země kořínky. Čas od času si ochladila nohy v horském potoce, ale nikdy nepomyslela na to, že by si je

mohla umýt. Jedla, když nalezla potravu; když jednou během tří dní nenalezla nic k jídlu, byla si matně vědomá hladu, ale nezdálo se jí to nijak důležité. Už se ani neobtěžovala z kořínků, které hodlala jíst, otírat špínu. Zdály se jí spolu s hlínou stejně chutné. Jednou nalezla na osamělém stromě pár hrušek. Jejich chuť byla tak sladká, až pocítila něco jako extázi. Snědla, co mohla, ale nenapadlo ji, aby si jimi naplnila kapsy nebo si je zavázala do sukně.

Jedné noci se probudila, když přímo nad ní na nebi stála vínová tvář Lirielu, která jako by na ni dolů pohlížela a peskovala ji. Pomyslela si: *Copak jsem opravdu šílená? Kam to vlastně jdu? Co budu dělat? Takhle nemůžu pokračovat do nekonečna.* Když se ale probudila, zase na to zapomněla. Čas od času také slýchala - nikoli ušima, ale myslí - hlasy, které jako by volaly její jméno a ptaly se *Romilly, kde jsi?* Matně tušila, kdo to asi Romilly je a proč ji volají.

Dalšího dne došla na okraj lesa a před ní se otevřely planiny a mírně zvlněné kopce. Obilí vlající ve větru dozrávalo... Celá tato země museli být jednou obydlena a osázena obilím, ale podél horizontu, který se rozprostíral od západu k východu, od stěny lesa za jejími zády až k šedorůžovým horám v dálce, neviděla ani jedno lidské obydlí. Nasbírala si hrstku obilí, promnula je, aby z něj odstranila plevy, a za chůze je začala žvýkat.

Vysoko na obloze zakroužil jestřáb, jeden jediný jestřáb, a jak se na něj dívala, začal se snášet dolů, níž a níž, padal na ni se složenými křídly, až jí přistál na rameni. Jako by jí něco povídal, ale ona mu nerozuměla. Přesto se jí zdálo, že tohoto jestřába kdysi jednou znala, že mu dala dokonce i jméno, že s ním jednou létávala po obloze... Ne, to není možné; jestřáb však vzbuzoval domněnku, že se kdysi znali. Natáhla ruku, aby se ho dotkla, ale vzápětí se zastavila; z nějakého důvodu jí vytanulo na mysl, že by se ho neměla dotýkat holou rukou... Nemohla si ale vzpomenout proč. A když se pak podívala jestřábovi přímo do očí, přemýšlela, odkud ho zná.

Té noci se probudila opět s pocitem, že dozajista úplně zešílela, že se takhle nemůže pořád toulat. Ale neměla nejmenší ponětí, kde vůbec je, ani nebylo koho se zeptat. Věděla již, kdo

je, věděla, že je Romilly a že ten jestřáb, který se usadil opodál na pahýl větve, je Preciosa, ale jak ji tady našla? Copak nevěděla, že ona, Romilly, vstupuje do myslí ptáků a koní jenom proto, aby je vycvičila, jak se nechat lidmi krotce zavést na smrt?

Pět dní jí zabralo, než přešla planinu. Bezmyšlenkovitě je počítala, jak Liriel dorůstal k úplňku. Když byl minulý úplněk, byla s Hvězdným svitem... Uzavřela se té vzpomínce; příliš bolela. Kolem ní byla spousta semen, která se dala jíst, a vody, jež se dala pít. Jednou jí jestřáb snesl z oblohy malého ptáčka, posadil se jí na rameno a nešťastně naříkal; pohlédla na mrtvého ptáka, potom na jestřábův zobák a otrásla se. Bylo to v jestřábově přirozenosti, ale z pohledu na krev se jí dělalo nevolno. Pohodila ho na zem a pokračovala v cestě.

Onoho večera došla na okraj dalšího lesa. Našla strom, obšpaný loňskými oříšky, a tentokrát měla tolik duchapřítomnosti, že si jimi naplnila kapsy. Stále si nebyla zcela jistá, že ví, kam se ubírá, ale pokud bylo na výběr, volila si cestu směrem severním; Pohybovala se neslyšně lesem, hnána neklidem stále vpřed... Vůbec netušila proč.

K večeru zaslechla nad hlavou nářek vodního ptactva, letícího na jih. Vzhlédla a vzlétla s nimi, aby uviděla, že kus cesty od ní se tyčí vysoká bílá věž a blyští se jezero. Kde to je?

Té noci byly všechny čtyři měsíce jasné a svítily na ni, Liriel a Kyrrdis kulaté v úplňku, zbývající dva v poslední čtvrti matně zářily. Nemohla spát. Měla pocit, že když posledně na obloze svítily čtyři měsíce, něco se stalo... Ne, nevzpomíná si, ale tělo měla rozbolavělé touhou a neukojeným hladem, nevěděla však proč. Po chvíli ležení na měkkém mechu se zvedla a začala se celá hladová plížit vpřed, jako její zdejší druhové...

Na větvi cíhala kočka a ona v sobě pocítila světlo, příval proudu života a světa, pocit, že je toho všeho součástí. Zahlédla záblesk ve velkých očích a napojila se na ně myslí, když se plazila ke kmeni stromu. Ve vzduchu byla cítit sladká a ostrá pižmová příchut' a ona v kočičí mysli ji následovala, aniž by přesně věděla, pohybuje-li se ona sama, nebo pohybuje-li se kočka... Blížila se čím dál blíž, slyšela se, jak vydává tiché

mňoukání a přede hladem a touhou... Obrátila se, když zahlédla švihnutí velkého ocasu, jak z kmene seskočil kocour, jenž začal mňoukat a vrískat. Tělo ji celé bolelo, když se kočky spářily, svíjela se na mechu a zatínala prsty do země, lapala po dechu, naříkala...

Ranalde... Zašeptala chvilinku před tím, než se počala topit v příválu divoké touhy. Vypadalo to, jako by celá noc byla naplněna mrouskáním a vrněním pářících se koček. Ležela tiše, naprosto zmožená, a pak v ní převládly smysly a *laran* a ona ztratila vědomí.

Druhého rána se probudila naprosto vyčerpaná a vůbec nevěděla, co se stalo. Netušila proč, ale její chůze lesem se zrychlila. Musí se odtud dostat pryč, pryč, pryč... Visela nad ní bezejmenná zlá předtucha, a když se nad ní ozvalo zuřivé zasyčení veliké kočky, byla příliš otupělá na to, aby dostala strach. A pak zahlédla černý blesk, jak kočka seskočila na zem a stála přímo proti ní a cenila na ni ostré a špičaté zuby. Za ní vycítila přítomnost chlupatých hnědých kuliček, schovaných v dutém stromě...

Ta kočka chrání své mladé! A ona, Romilly, se jí vkradla na její teritorium... Klopýtla nazpět, odolávajíc pokušení otočit se a prchat pryč... Kdyby to udělala, bylo jí více než jasné, že kočka by v tu ránu na ni skočila. Pomalu a obezřetně se kradla nazpět, snažíc se dívat do kočičích očí a působit na ni *laranem*...

Klid, klid, já ti nechci nic udělat, ani tobě, ani tvým mládětkům... Po dlouhou dobu, jak znala z dřívějšíka, ji ohrožovalo cosi chladného, nebezpečného, ledového...

Tiše, tiše, krok za krokem, zpátky, zpátky... *Klid, jen klid, já ti nechci ublížit, ani tvým maličkým...*

Pak, když už byla téměř na kraji paseky, se kočka vymrštila jako blesk a jedním dlouhým skokem přistála Romilly u nohou.

Klid, klid... Kočka sklonila hlavu a skoro ji položila Romilly na nohu. Pak jí proběhl šok.

Ne! Ne! Zradila jsem Hvězdný svit; přísahám, že už nikdy laran nepoužiju, už nepošlu žádné zvíře na smrt, už nikdy, nikdy, nikdy! Už nikdy nechci, aby umírali nevinní...

Jedna tlapka se jí vymrštila jako bič. Romilly dopadly na tvář drápy; zasténala bolestí a ucítila, jak jí z rozseknuté kůže na tváři a na rtu začala prýštit krev. *Ted; když prolila moji krev, zabije mě jako oběť svým mlád'atům, jako odpykání hříchu za smrt Hvězdného svitu?*

Hluboké tiché vrčení neustávalo. Romilly se stočila, aby si chránila obličej. Pak, když kočka znovu vyskočila, snesla se dolů pleskající křídla a jestřábí drápy hrábly do očí veliké kočky a křídla ji pleskala do čenichu.

Preciosa! Ona se vrátila, aby mě bránila!

Romilly vyskočila a vyšplhala se na nejbližší strom. Preciosa plachtila přímo nad dosahem smrtících prack a útočila na kočku zobákem i drápy, dokud tiše nevyprskla, neotočila se a nezmizela v travnatém porostu, kde měla schované mladé. S dechem uvízlým v hrdle sklouzla Romilly dolů ze stromu a rozběhla se, jak nejrychleji dokázala, opačným směrem s Preciosou za zády; slyšela pleskání křídel a tlumený jestřábí skřek. Když byla mimo dosah, zastavila se, obrátila a napřáhla ruku tak přirozeně, že si sotva uvědomovala, co dělá.

„Precioso!“ vykřikla, a když její paži něžně objaly jestřábí drápy, na všechno se rozpomněla a rozplakala se. „Precioso, drahoušku, ty ses pro mě vrátila!“

Toho večera se umyla v říčce a z šatů vyklepala špínu a plesnivé listí. Sundala si tuniku a kalhoty a vyklepala je ve větru. Pak si je znovu oblékla. Někde ztratila svoji náušnici Sesterstva; vůbec netušila kde. S jestřábem na rameni se začala rychle orientovat.

Předpokládala, že ta bílá věž poblíž musí být Neskaja, ale nebyla si docela jistá. Mohla by tam dorazit za den chůze a odamtud poslat někam zprávu, dozvědět se, jak dopadl Carolin a jak si armáda vůbec počínala. Stále jí byla myšlenka na návrat proti srsti, ale věděla, že se jednoho dne bude muset ke svým vrátit.

Později večer, když si hledala suché místo na spaní a podívovala se nad tím, jak to všechno tyhle dny mohla sama zvládnout,

nout - došlo jí, že musela v tom lese být asi celé tři dny -, zazdalo se jí, jako by ji někdo volal jménem.

Romilly! Romilly!

Musíme použít laran, jenom tak ji můžeme najít, někde se schovává...

Nemůže být mrtvá. To by bylo poznat, kdyby byla mrtvá...

Matně některé z hlasů rozeznala, přestože nebyly úplně zřetelné.

Jestli ji najdete, pošlete ji okamžitě zpátky. Toto byl hlas, který znala, hlas, který měla ráda: hlas truchlící Jandrii. A přestože to Romilly ještě nikdy předtím nedělala, věděla náhle, jak navázat spojení.

Kde jsi? Co se stalo? Myslela jsem, že už je po válce.

Už pomalu končí a Carolin se utábořil před zdmi Hali, zazněla odpověď. Ale vše je na mrtvém bodě, protože Lyondri zajal Oraina a drží ho někde ve městě jako své rukojmí.

A Romilly si na svůj odpor ani na okamžik nevzpomněla.

Přijdu, jak nejrychleji to půjde.

9. KAPITOLA

Té noci spala jen málo. Vzbudila se za svítání a hned se vydala na cestu, vysílajíc svůj *laran*, aby zjistila, kde žijí lidé. Když se dostala do vesnice, vyhledala muže, který pronajímal koně.

„Okamžitě potřebuji co nejrychlejšího koně. Jsem ze Sesterstva meče a sloužím králi Carolinovi. Neodkladně mě potřebují v Hali.“

„A já jsem vrchní kuchař Jeho Veličenstva a současně jeho vymývač lahví,“ ušklíbl se štolba. „Ne tak rychle, *mestra*. Jak hodláte zaplatit?“ Romilly spatřila sama sebe v odrazu jeho očí jako vychrtlého strašáka v umazané tunice a kalhotách, bez bot a s tváří poškrábanou do krve na místech, kde ji podrápala horská kočka, a se zanedbaným jestřábem na rameni.

„Prošla jsem válkou a dalšími hrůzami,“ řekla. Žila mezi zvířaty tak dlouho, že zapoměla na existenci peněz. Prohledala hluboké kapsy tuniky i kalhot a našla několik zapomenutých mincí. Rozhodila je před něj.

„Vezměte si toto jako zálohu,“ pravila, aniž by je spočítala. „Přísahám, že vám pošlu zbytek, jakmile dorazím do sídla Sesterstva, a zaplatím vám mileráda dvojnásobnou cenu, když mi seženete boty a něco k jídlu.“

Zaváhal. „Chci třicet stříbrňáků nebo měděný *kralák*,“ pravil. „A další jako zástavu za to, že sem vrátíte koně.“

V očích se jí zlob ně zablesklo. Nevěděla ani, proč tak pospíchá, ale měla nutkání dostat se co nejdříve do Hali. „Ve jménu Carolina,“ pravila, „si vašeho koně vezmu tak či tak...“

Kývla na nejbližšího koně, který vypadal, že je rychlý. Byl to statný grošák. Použila *laran* a zvíře k ní přiběhlo a krotce před ní sklonilo hlavu. Jeho vlastník vztekle vykřikl a chtěl položit ruku na jeho uzdu; kůň však sebou nervózně škubl a kopaje se vyvlékl. Opsal kruh a vrátil se k Romilly.

„*Leroniska*...“ zašeptal muž s očima dokořán otevřenýma. „A ještě něco víc,“ odsekla Romilly.

Poblíž stála mladá žena, žmoulala si zástěru a sledovala je. Pak tiše řekla: „Sestra mé matky je v Sesterstvu, *mestra*. Říkala mi, že sestry vždycky platí dluhy způsobené některou z nich. Dej jí toho koně, muži, a...“ odběhla do domu a vrátila se s párem velkých bot.

„Jsou mého syna,“ zašeptala. „Vesnicí prošli Rachalovi muži a zabili ho, podřízli ho jako psa, protože ukradli naše tažné zvíře a sežrali ho k večeři a on po nich chtěl, aby nám zaplatili. Carolinovi muži nic takového nedělají.“

Romilly si natáhla boty na nohy. Byly to pohodlné boty do hor, lemované kožešinou. Žena jí dala kus bochníku chleba. „Když ještě chvíli počkáte, *mestra*, budeme mít teplou večeři, ale nemám ještě nic uvařeno. . .“

Romilly zavrtěla hlavou. „To stačí,“ řekla. „Nemohu čekat.“ Jako blesk se vyšvihla na hřbet koně, přestože muž za ní volal: „Žádná dáma na tom koni nemůže jezdit! Je to můj nejdivočejší...“

„Nejsem žádná dáma, ale sestra meče,“ křikla Romilly a náhle se před ní otevřel další typ *laranu*: zapůsobila na něj jako předtím na horskou kočku a on krotce ustoupil.

Žena vykřikla: „Nechcete sedlo - uzdu... Počkejte aspoň chvíli, ať vás ošetřím a zavážu rány...“

„Na to teď nemám čas,“ odvětila Romilly. „Ukažte mi cestu do Hali.“

Žena kývla určitým směrem. Její muž na Romilly jenom zíral, neschopen slova ani pohybu. Zabodla paty koni do boků. Takto, bez sedla a bez uzdy, jezdívala kdysi, když byla malá holka, na Jestřábím hradě. Tehdy se seznamovala se svým *laranem* a pokoušela se koně vést jenom svou vůlí. Ucítila náhlou hlubo-

kou lítost: *Hvězdný svit!* Hvězdný svit a bezejmenný neznámý kůň, kterého odvedla z bitevního pole a pustila ho do volné přírody. Zcela jistě zešílela.

Kůň se pohyboval svižně a pevně, takže jim cesta rychle ubíhala. Cestou kousala tvrdý chléb a zdálo se jí, že ještě nikdy nejedla žádné tak lahodné jídlo. Potřebovala čisté šaty, umýt se a učesat si vlasy, ale noční můra ji hnala stále vpřed. *Orain je v rukách Lyondriho!* Jednou se zastavila, aby pustila koně napást a trochu si odpočinout. *Co myslím, že bych s tím mohla udělat?* přemýšlela.

Jezero u Hali bylo dlouhé a tmavé. Na pobřeží se tyčila Věž a bledé vlny pleskaly o břeh jako bouřková mračna. Na vzdáleném konci města, jehož zdi byly šedé a ponuré, tábořila Carolinova armáda. Nyní už si byla natolik sebejistá, že neváhala a navázala telepatické spojení pomocí *laranu* s mužem, kterého znala pod jménem *Dom Carlo* a o němž věděla, že je jejím přítelem, ať už to je král či nikoli. Byl to člověk, který ji vřele přijal a uvedl mezi své muže, a to i když věděl, že je žena. A hájil její tajemství dokonce i před svým nejbližším přítelem a nevlastním bratrem.

Razila si cestu překvapenou armádou a zaslechla, jak jedna sestra meče s údivem vykřikla její jméno. Věděla, jak jim musí jistě připadat, otrhaná a vyhublá, v neskutečně zamazané tunice a kalhotách, s vlasy rozčepýřenými a nečesanými, na tváři stále ještě krvavé šmouhy, jak ji tam poškrábala kočka, a navíc ještě jede na venkovském koni bez sedla a uzdy. Copak takhle se může předstupovat před krále?

Ale sotva stačila sklouznout z koně, Jandria ji pevně objala. „Romilly, Romy, mysleli jsme, že jsi mrtvá! Kde jsi byla?“ Jenom zakroutila hlavou, náhle vyčerpaná natolik, že o tom nedokázala mluvit.

„Nikde. Všude. Záleží na tom? Přijela jsem tak rychle, jak jsem to dokázala. Kdy skončila bitva? Je pravda, že Lyondri zajal Oraina jako své rukojmí?“

Alderic a Ruven se na ni přišli podívat a obejmout ji. „Pokoušel jsem se tě s madam Maurou dostihnout,“ řekl Alderic, „ale

nedokázali jsme..." Jandria náhle vykřikla: „Co se ti stalo s tváří? A s náušnicí?“

„Později ti to vysvětlím,“ odvětila a unaveně zavrtěla hlavou. Pak se před ní objevil sám Carolin a napřáhl k ní obě ruce.

„Dítě..." pravil a vzal ji do náručí jako vlastní otec. „Orain tě měl taky moc rád... Báł jsem se, že jsem přišel o vás oba, o vás, kteří jste mě provázeli nikoli jako krále, ale jako uprchlíka ve vyhnanství. Pojď dál!“ řekl a začal jim razit cestu do svého stanu. Pokynul Jandrii a ta jí nalila číši vína. Romilly však odmítla.

„Ne, ne, skoro nic jsem dneska nejedla, opila bych se, kdybych vypila i jenom půlku. Raději bych si dala něco k jídlu,“ požádala. Uvnitř na hrubém stole se povalovalo nějaké jídlo a Carolin ji pobídl: „Tak si vezmi.“ Jandria jí ukrojila kus masa a chleba, ale Romilly maso odložila stranou. Věděla, že ho už nikdy nevezme do úst. Pomalu jedla pouhý chléb. Jandria sebrala odmítnuté víno a začala jí čistit drápance na tváři.

„Jak jsi prosím tě přišla k tomuhle? Musí tě ošetřit léčitel, rány od kočičích drápů často hnisají. Kdyby se ti to rozšířilo, mohla bys přijít o oko,“ varovala ji, ale Romilly jenom zakroutila hlavou.

„Já nevím. Jednoho dne ti budu vyprávět, na co si vzpomínám,“ slíbila jí. „Ale Orain..."

„Drží ho někde ve městě,“ odpověděl Carolin. Chodil po stanu sem a tam, ale teď se unaveně svalil na jednu skládací židli. „Ani se tam neodvažuji jít po něm pátrat, protože mě varovali... Možná by měl smrt snazší než to, co pro něj Lyondri chystá. Rachalova armáda je rozprášena; většina vojáků se mi vzdala, ale Rachalovi a Lyondrimu se spolu s několika muži podařilo uprchnout... A zajali Oraina. Je v jejich rukách od skončení bitvy. Nyní ho chtějí využít k získání výhod..." Spatřila, jak se mu při hovoru pohnula čelist, když polkl. Pak pokračoval: „Nabídl jsem jim, že je nechám volně přejít přes Kadarin nebo kamkoli si budou přát, Lyondriho syna v Nevarsinu nechám na pokoji a nechám ho vychovat spolu se svými syny jako řádného dvorana, ale oni... Oni..." zlomil se mu hlas a Romilly si všimla, že se mu třesou ruce.

„Já jí to řeknu, strýčku,“ pravil Alderic něžně. „Poslal jsem zprávu, že se nechám zajmout místo svého otce a převedu je přes Kadarin do bezpečí, kamkoli, kde si budou přát nalézt útočiště. Také jsem jim nabídl měďáky a stříbrné...“

„A výsledek toho všeho je,“ vložila se do toho J andria, „že ti zlosynové chtějí, aby se jim místo Oraina vzdal sám Carolin. Já jsem se také nabídla jako výměna; doufala jsem, že Lyondri s tím bude souhlasit. I Maura říkala, že by se Rachalovi vzdala, že by s ním odešla i do exilu, kdyby si to přál, jenom aby Carolin získal zpátky svého druhá a pravou ruku. Jenže...“ zachmuřila se jí tvář. „Podívej se sama, jakou odpověď nám poslali.“

Ruven zašustil malým balíčkem zabaleným v žlutém hedvábí. Ruce se mu třásly hrůzou. Carolin mu vzal z rukou hedvábí a snažil se ho rozbalit. Maura mu položila ruce na jeho a chvíli je hladila. A pak otevřela látku s krvavými skvrnami.

Uvnitř - Romilly myslela, že se pozvrací -ležel useknutý prst. Krev se rozpíjela z konce, kde byl od ruky odseknutý; největší hrůza však byla, že na tom prstě byl měděný prsten s modrým kamenem, který vídala na Orainově ruce.

Carolin řekl: „Poslali nám vzkaz - že Oraina vrátí - ale kus po kuse. Pokud se jim nevzdám já sám a pokud nekapituluji s celou armádou.“ I jemu se třásly ruce, když opět pečlivě prst balil zpátky do hedvábí. „Poslali nám to předevčírem. Včera nám poslali ucho. A dneska...“ Nedokázal pokračovat; zavřel oči a Romilly si povšimla, jak mu vytryskly slzy.

„Kvůli Orainovi bych obětoval svůj život i víc, a on to vždycky věděl,“ říkal Carolin. „Ale já - já viděl, co Rachal udělal mým lidem... Jak bych mu je mohl klidně předat? Jemu a tomu řezníkovi Lyondrimu?“

„Orain by se pro tebe nechal taky rozkrájet, a to doslova a bez ironie. A ty to víš,“ řekla Maura a Carolin sklonil hlavu a vzlykl. „I Lyondri to ví. K čertu s ním! Proklínám ho v spánku i v bdění...“ Hlas mu stoupl až téměř k hysterii.

„Stačí.“ Maura něžně položila svoji ruku na jeho, vzala mu hedvábný balíček a odložila ho stranou.

Jandria smutně pravila: „Přísahám, že nebudu spát ani pít víno, dokud Lyondri nebude zaživa stažen z kůže...“

„Ani já; ale to Oraina před jeho osudem neochrání,“ namítl Carolin. „Přišla jsi, když už jsme ztráceli naději a byli téměř připraveni vzít město útokem, aby měl Orain smrt rychlou a přímou. Ale stejně musíme nějak zjistit, kde ho drží. Podařilo se mu město zaštitit před *laranem*. My však máme ještě jednoho strážného ptáka a mysleli jsme, že bys možná... Že bys ho mohla pustit na zvědy. Od bitvy se nedá zvládnout, ani Ruven s ním nic nesvedl...“

„A Randal byl zabit v poslední bitvě,“ řekla Maura, „kde jsme si mysleli, že ty jsi padla také. Ruven však tvrdil, že mrtvá nejsi, že by to cítil, kdybys zemřela. A navíc sestry tvoje tělo nikde nenašly. Nevěděli jsme, kam jsi šla. Kdyby se nám podařilo zjistit, na kterém místě ve městě se uhnízdili k té své špinavé práci... Jenže kdybychom vjeli do města, vyhrožovali, že začnou Oraina v ten samý okamžik porcovat na kousky. Takže bychom našli jenom jeho pozůstatky, nežli bychom vypátrali, kde vlastně jsou.“ Tvář se jí zkroutila děsem a hrůzou. „Takže nemůžeme hledat naslepo a... A jeho *leronynové* stráží město... Možná si ale ptáka nevšimnou...“

„Strážného ptáka uvidí okamžitě,“ namítl Romilly. „Jejich *leronynovi* takový plán musí být hned jasný...“

„To jsem jim také říkal,“ dodal Ruven. „Ale aspoň to vypadá jako nějaká naděje... Kdyby se ti podařilo zvládnout Diblíka...“

„Bylo by lepší, kdybych vyslala Preciosu,“ namítl Romilly.

„Se mnou do tábora nepřišla, uletěla někam pryč... Ale mohu ji okamžitě zavolat.“ Uvěřila snad někdy, že *laran* už v budoucnu nikdy nepoužije? Byl, stejně jako její tělo a její život, plně ve službách Carolina. Žádná země nemůže přežít s horskou kočkou, jako je Lyondri, v zátylku. Ne. Kočka zabíjí, protože to je její přirozenost, když má hlad nebo strach, ale Rachal a Lyondri zabíjejí jenom z touhy po moci.“

„To by šlo,“ řekl Carolin. „Můžou si myslet, že je to jenom nějaký divoký jestřáb - kolem Hali jich je nesmírná spousta a oni to dobře vědí. Tak můžeš zjistit, kde drží Oraina, abychom mohli

udeřit přímo a oni nám ho museli hned vydat nebo ho rychle a bezbolestně zabít.“

Někde zazněl roh. Carolin sebou škubl a trochu se schoulil. „To je to jejich prokleté shromáždění,“ pravil tiše. „Právě v tuto dobu - chvíli před západem slunce... A zatímco já tu sedím a pokouším se sebrat dostatek odvahy vpadnout do města, Orain...“ hlas mu opět selhal. Znovu zazněl roh a Carolin vyšel ze stanu. Přicházel k němu řadový voják s nestoudnou zásilkou. V ruce nesl malý balíček ze žlutého hedvábí. Poklonil se a pravil: „Caroline, který předstíráš, že jsi následníkem trůnu, mám tu čest předat ti další kus tvého věrného a oddaného muže. Můžeš být hrdý na jeho statečnost.“

Škodolibě a zle se zasmál. Alderic vyskočil.

„Když nemůžu na toho bídáka, aspoň tebe zbavím toho tvého šklebu...“ zařval, ale Jandria jej rychle objala.

„Ne, Dericu, budou se jenom mstít Orainovi...“

„Nechceš se podívat,“ pokračoval voják, „jaký kousek ti tentokrát z tvého věrného a statečného druha zasíláme?“

Carolinovi se třásl ruce. „Já se podívám,“ odhodlala se Jandria. Pustila Alderica a rozbalila hrůzný balíček. Uvnitř byl další prst. Voják pronesl: „To je vzkaz od Lyondriho. Už nás ta hra začíná unavovat. Zítra to bude oko; pozítří druhé a pak přistoupíme k varlatům. A jestli budeš i nadále odolávat, pak to bude metr kůže z jeho zad...“

„Vrazi! Darebáci!“ klel Carolin, ale voják se k němu otočil zády a za zvuku trumpet prošel branou města zpátky dovnitř.

„Sleduj ho *laranem!*“ přikázal Carolin, ale i když se Ruven, Maura a Alderic snažili co mohli - a i Romilly se snažila následovat toho muže svými zvláštními smysly - cítila, jako by její tělo narazilo na neproniknutelnou zeď z kamene a jakmile muž zmizel za hradbami města, nemohla dál. Carolin se otrásl hrůzou a nedokázal ani plakat. Maura ho jenom pevně držela v náručí.

„Můj drahý, předrahý, Orain tě přece nenechá padnout...“

„Při Avarrovi, já to všechno vím! Ale jenom kdybych ho mohl co nejrychleji zabít...“

Uvnitř stanu pronesl s nesmiřitelným vztekem: „Nemohu dovolit, aby ho oslepili, vykastovali, aby ho stáhli z kůže. Jestliže dneska večer nic kloudného nevymyslíme, pak zítra ráno za úsvitu vpadnu do města a sešlu jim na hlavy všechno, co mám. Vzkážu, že žádnému občanu, který proti mně nepozvedne ruku, se nic nestane. Prohledáme každíčký dům, až dokud ho nenajdeme; aspoň bude jeho soužení učiněn krátký konec. A pak se mučení ujmu já.“

Romilly však stejně tušila, když se tak na něj dívala, že Carolin je slušný člověk. Neudělal by nic horšího, a to ani Lyondri Hasturovi, než že by ho zabil. Možná ho pověsí jako lůzu a jeho tělo vystaví na pranýř jako výstrahu, spíše než by mu dopřál šlechetnou smrt mečem. Přesto však Lyondri na tom bude mnohem lépe, nežli na tom je Orain, jestli se věci tak vyhroť. Carolin tiše rozhlásil v armádě, aby se za úsvitu připravila na ranní vpád do města.

„Vidí tvůj jestřáb ve tmě dostatečně, aby nás dovedl tam, kde se skrývají Rachalovi kati? Nevěřím, že by to všechno dělal sám...“ ukázal ochable na onen balíček.

„Nevím,“ odpověděla tiše Romilly, ale když mluvila, pomalu v ní dozrával plán..

„Kolik mužů střeží městské zdi?“

„To nevím; ale podél celé zdi jsou strážní ptáci a zuřiví psi, takže když se někdo pokusí vplížit se dovnitř postranními branami - už jsme to ostatně jednou zkoušeli -, ptáci a psi spustí takový křik, že se každíčký Rachalův muž probudí a narukuje tam,“ odpověděl malomyslně.

„Dobrá,“ odvětila klidně Romilly. „Nemohlo to být lepší.“

„Co to povídáš...“

„Přemýšlejte, můj pane. Se svým *laranem* toho proti lidem mnoho nez můžu. A vy jste říkal, že Rachalův *leronyn* střeží město před naším *laranem* - tedy *laranem*, který používají vaši lidé. Ale já nemám strach z žádných ptáků, ani z jakýchkoli psů, ničeho, co běhá po čtyřech nebo létá ve vzduchu. Dovolte, abych se vydala do města sama, před úsvitem, a prozkoumala to tam po mém, pane.“

„Sama? Ty, žena?“ začal Carolin, ale pak zavrtěl hlavou.

„Neustále dokazuješ, že jsi víc než žena, sestro meče,“ pravil tiše. „Za ten risk to stojí. Pokud to selže, aspoň budeme mít za úsvitu tušení, kam udeřit nejdřív, abychom mu mohli uštédřit rychlou ránu z milosti. Ale počkej, dokud nenastane noc. Navíc máš za sebou dlouhou a náročnou cestu. Najdi jí, Jandrio, nějaké pořádné jídlo a ukaž jí, kde se může vyspat.“

„Nemůžu spát...“ protestovala Romilly.

„Aspoň si tedy trochu odpočiň,“ nařídil jí Carolin a Romilly sklopila hlavu.

„Jak si přejete.“

Jandria ji vzala do stanu sester meče, kde jí našla čisté šaty a něco k jídlu.

„A vodu na mytí a hřeben, prosím,“ požádala ji Romilly, takže jí Jandria donesla teplou vodu z kotlů vojenské jídelny. Romilly se umyla, rozčesala si zapletené vlasy - a Jandria, která jí pomáhala, jí je nakonec musela ostříhat docela nakrátko - a vděčně si vlezla do čistých měkkých pokrývek v čistých kalhotách a tunice. Neměla jiné boty než ty, které jí dala ona vesnická žena, ale dala si do nich na nohy čisté punčochy. Byla to nesmírná úleva být zase umytá a čistě oblečená, najíst se vařeného jídla, být zase člověkem...

„A teď si musíš odpočinout,“ pravila jí Jandria. „Carolin to nákal. Slibuj u ti, že tě o půlnoci vzbudím.“

Romilly se položila na pokrývku vedle Jandrii. Do stanu pronikalo světlo ubývajícího měsíce a Romilly se smutkem v srdci napadlo, že když byly naposledy úplňky, ležel vedle ní Ranald. Teď byl mrtev a jí se to zdálo tak hořké, tak zbytečné. Nemilovala ho, ale byl k ní tak laskavý. Přijala ho jako svého prvního muže a věděla, že si na něj bude už napořád pamatovat a trochu po něm navždy truchlit. Jandria vedle ní ležela mlčky, ale Romilly věděla, že ona také teskní; ne jenom kvůli tomu, co se stalo Orainovi, ale pro tehdejšího Lyondri Hastura, který jí kdysi býval tím, čím Ranald byl pro Romilly, prvním mužem, který v ní vzbudil touhu a žádostivost. A ona na něj nemohla sladkohořce

myslet jako na mrtvého, on se jí prostě jaksi vzdálil, stal se přízrakem - objala Jandriu a pocítila, jak se žena smutkem chvěje.

Je tady tolik trápení, a tolik zbytečného. Já ve své pýše způsobila také mnoho utrpení těm, kteří mi nic neprovedli. Udělám, co bude v mých silách, abych vysvobodila Oraina z osudu, který se na něj chystá; vypadá to beznadějně, ale nic se neří tak horké, jak se to uvaří. Ať už to dopadne jakkoli, pokud přežiju, vzkážu otci a madam Lucielle, že jsem živá a že mě nemusejí oplakávat.

Jandriin žal je mnohem horší než můj. Jestli umře Orain, budu truchlit, protože to byl můj přítel a protože zemřel šlechtetně pro Carolinu, kterého nade vše miloval. Ale kdo bude oplakávat Lyondri Hastura nebo cítit něco jiného než úlevu, že už nebude moci páchat žádné zlo?

Držela Jandriino vzlykající tělo pevně v náruči a konečně ucítila, že se propadá do spánku.

Spala asi hodinu nebo dvě, když jí Jandria lehce zatřásla ramenem.

„Vstávej, Romilly. Je čas.“

Romilly si opláchla obličej ve studené vodě, snědla trochu chleba, ale víno odmítla. Teď musí být naprosto bdělá a střízlivá. Carolin na ni čekal ve stanu, obličej stažený starostmi a smutkem. „Nemusím ti snad říkat, že když se ti podaří osvobodit Oraina nebo ho aspoň ušetřit dalšího zbytečného utrpení, a to i v případě, že bys mu musela podříznout hrdlo vlastní dýkou -, můžeš si za to říct odměnu, jakou si jenom budeš přát; i kdyby ses chtěla provdat za některého z mých synů.“

Při té myšlence se usmála: proč by si měla něco takového přát? Odpověděla, jako kdyby mluvila s *Domnem* Carlem, jak ho poprvé potkala: „Strýčku, udělám pro Oraina, co budu moci, protože byl ke mně tolik laskavý, i když si myslel, že jsem jen nějaký uprchlý jestřábnický učeň. Myslíte, že sestra meče a MacAranova dcera by riskovala vlastní kůži nikoli ze cti, ale ze ziskných důvodů?“

„Já vím,“ odpověděl tiše Carolin. „Ale rád tě odměním kvůli sobě, Romilly.“

Obrátila se na Jandriu: „Ty boty dělají takový rámus. Mohla bys mi někde najít nějaké střevíce?“ Když jí Jandria donesla své vlastní - byly jí trochu velké, ale Romilly si je pevně přivázala k nohám -, svázala si vlasy do tmavé látky, aby ji neprozradily lesklé prameny, a zamazala si tváře, aby se jí v záři lucerny nočního hlídače neleskly. Nyní se může neslyšně vypravit do města; nebála se žádných strážných ptáků ani psů. V tuto dobu budou jistě skoro všichni až na řídké výjimky spát.

Alderic řekl tónem, který nesnesl sebemenšího odporu: „Půjdu s tebou k postranní bráně.“

Přikývla. Měl také dar *laranu*. Chytila ho za ruku, když se tiše kradli z Carolinova stanu a zešíroka obešli brány. Někde zaštěkal pes; patrně, pomyslela si, ucítil na ulici myš. Nicméně ho utišila, vyslala k němu myšlenky klidu a ospalosti...

„Brána zavrže, až se ji budeš pokoušet otevřít, a to i když utišíš strážné ptáky,“ zašeptal Alderic a bez dalších slov udělal rukou gesto, jako kdyby jí pomáhal do sedla vysokého koně. Zachytila se vršku postranní branky a vyšvihla se nahoru, aby pohlédla dolů na spící město, zalité měsíční září.

Vyslala ke strážným ptákům uklidňující myšlenky, mír, ticho, klid... Viděla je na zdech, jak se tam jako sochy neforemně a nehezky krčí oproti obloze. Jediný hlasitý pohyb a oni se rozkřičí, čímž vzbudí veškerou Rachalovu armádu...

Mír, mír, pokoj, klid... Pohlédla jejich očima na ulice zaplavené měsíčním svitem, které byly potměšilé, jen tu a tam osamělé rozsvícené okno... Začala jednoho po druhém zkoumat. Obvyklý *laran* byl zamlžen, ale když se dostala do mysli zvířat, pocítila ticho... Za jedním rozsvíceným oknem zrovna rodila nějaká žena a porodní bába před ní klečela, držela ji za ruce a dodávala jí odvahy. Jiná matka seděla vedle nemocného dítěte a zpívala mu hlasem zdrsňelým starostmi a únavou. Další muž, zraněný ve válce, se zmítal na lůžku se zaníceným pahýlem své nohy...

Z postranní uličky vyběhl pes a Romilly věděla, že začne hlasitě štěkat... Telepaticky se ho dotkla, aby ho utišila, a pocítila jeho zmatek, kam že se to poděl rušitel nočního klidu? Tiše pak proklouzla kolem něj.

Nyní byla daleko od zdí a strážní ptáci byli zticha. Napadlo je, aby dali hlídat před *laranem* i zbytek města? Anebo několik *leronynů* na Rachalův příkaz střeží jenom brány, takže uvnitř města je volný prostor?

Opatrně, připravená se v případě nutnosti okamžitě stáhnout, začala telepaticky prozkoumávat okolí... Věděla, že Orain má také trochu schopnost *laranu*, i když nijak velikou, a tak ho někde hned ucítila. Ležel tam v bolestech z nedávných zranění... Nesmí mu prozradit, že tam je; možná, že jsou na něj napojeni Rachalovi nebo Lyondriho čarodějové. Přesto se k němu stále přibližovala, procházela jednou uličkou za druhou, až se tiše prokradla celým starobyklým městem. Nezaštěkal ani jediný pes, nezapištěla ani jediná myš. *Klid, klid, mír, celé město je ponořené do klidu.* Ve stájích podřimovali koně, kočky zanechaly lovevní myši a podřimovaly u krbů, neklidná batolata se pod mocným kouzlem okamžitě utišila. Od jednoho konce starodávného města Hali až k jeho druhému konci se rozkládalo naprosté ticho, žádná živoucí duše necítila nic jiného než klid a mír. Dokonce i žena v porodních bolestech upadla do mírumilovného spánku a porodní bába po jejím boku také podřimovala.

Mír, klid, ticho...

Procestovala v duchu celé město. Před tichým domem na proti zdi si začala být vědoma dvou myslí, s kterými navázala již dříve kontakt. Orain; Orain tam uvnitř ležel, celý ospalý pod vlivem kouzla, které rozprostřela na celé město, ale i přes to cítila jeho bolest, strach, zoufalství, i naději, že snad by se mu mohlo nějak podařit zemřít. Přeopatrně vyslala pramínek myšlenky...

Zachovej klid, nehýbej se ani se nepřevaluj, aby nikdo nepojal podezření, až procitneš...

Dveře zavrzaly, ale kouzlo stále ještě působilo, takže se muž, hlídající před Orainovými dveřmi, ani nepohnul. Za ním, uvnitř místnosti, vycítila kamennou zeď z myšlenek Lyondri Hastura který z toho všeho měl také starosti. *Nejhorší je, že Lyondri není krutý svojí přirozeností. Dokonce se ani nechce dívat na kata, který vykonává jeho zřudnou práci. Všechno to dělá jenom z touhy po moci!*

Zdalo se, jako by jeho myšlenky znejistěly a počaly pátrat po narušiteli jeho klidu... Romilly se svou myslí rychle ponořila do mysli kočky, která podřimovala naproti u krbu a za okamžik už Lyondri Hastur spal... I strážce dřímал...

I kdybych ho bleskově zabil, aby nestačil vykřiknout - Romilly sevřela rukou dýku na opasku - přesto by jeho smrtelný výkřik v myšlenkách Lyondriho probudil! A možná by se spokojil s tím, že by Oraina zabil vlastní rukou...

Musí. Není vyhnutí. Pak si uvědomila, že hlídač spí mnohem hlubším spánkem než ona, která rozestřela své vědomí po celém městě. Pocítila, že se jí dotýká mysl někoho dalšího. Pak za sebou zaslechla tichý pohyb a prudce se otočila s dýkou v ruce...

„Nezabíjej mě, Romilly,“ zašeptal Caryl. Měl na sobě bílé dětské pyžamo a vlasy rozcuchané, jako kdyby právě vylezl z postele. Rozpřáhl náruč a pevně ji objal... *Ale ani na okamžik kouzlo nepolevilo...*

„Romilly, Romilly! Prosil jsem otce, ale on mě neposlouchal... Nemohu vydržet, co dělají Orainovi... Bolí to, bolí mě to taky, odvedeš ho pryč?“ Jeho šepot byl téměř neslyšitelný. Kdyby se Lyondri Hastur ve spánku pohnul a dotkl se mysli svého syna, myslel by si, že se ho zmocnila noční můra.

A Lyondri Hastur to všechno dělá i přesto, že je tady jeho syn, který to všechno cítí a vnímá...

„Říkal, že mě to aspoň otuží, až budu muset provádět já sám krutosti, pokud to pro dobro království bude nutné,“ šeptal ti chounce Caryl. „Jsem... Je mi z toho špatně, nikdy by mě nenapadlo, že by můj otec byl toho schopen...“ snažil se zadržet slzy, protože věděl, že i to by mohlo otce probudit...

Romilly přikývla a řekla: „Pomoz mi uklidnit psy, až budu odcházet...“

Ale nemohla vzít Oraina s sebou spícího. Potichu se proplížila kolem dřímajícího strážce.

Mučitel. Je krutější než jakýkoli jiný tyran. Musí mít zvířecí mozek, protože jinak bych ho tak snadno neuspala...

„Oraine...“ zašeptala a přikryla mu rukou ústa, aby nechtěně nevykřikl. *Mysli na to, že se ti to jenom zdá...*

Orain okamžitě poznal, co zamýšlí; kdyby Lyondri procitl nebo kdyby se i jenom trochu probral z dřímoty, myslel by si, že se potuluje v krajině snů... Vstal tiše a neslyšně. Jedna noha mu skrz nedbalý obvaz krvácela. Useknutý prst neviděla, ale když spatřila, s jakými obtížemi se pohybuje přes místnost a nazouvá si boty, snažila se potlačit hrůzu, aby uspávající kouzlo nepřestalo působit.

„Toho muže nenechám na živu,“ zašeptal a pohlédl s nepotlačitelným hněvem na svého věznitele. Protože byl s Romilly v úzkém telepatickém spojení, vycítil její myšlenku, že zabíjet ho není dobré:

Až se Lyondri vzbudí a zjistí že jsem uprchl, když spal, způsobí tomuto muži mnohem větší trýzeň, než by mu způsobilo, kdybys ho podřízl. Kdybych byla laskavá, zabila bych ho. Ale takhle laskavá nejsem!

Romilly ucítila, že se na nebi ohlásil úsvit. Brzy se bude muset potýkat se psy, probouzejícími se po celém městě, se strážnými ptáky na zdi, kteří budou rovněž pomalu procítat, protože kdyby se neprobudili v pravý čas, vzburcovalo by to jestřábníky. Do té doby už budou muset být z města být venku. Vzala Oraina za rameno. Ruku měl také zavázanou a na hlavě mu v místě uříznutého ucha prosakovala krev. Ale jinak vážněji zraněn nebyl, takže mohl jít za ní. Už byli před domem a Romilly si uvědomila, že je Caryl v pyžamu neslyšně následuje.

„Vrať se!“ šeptla a vzala chlapce za rameno. „Nemůžu zodpovídat...“

„Já se nevrátím!“ pronesl paličatě a rozhodně. „Už to není můj otec. Byl bych horší než on, kdybych u něj zůstal.“ Všimla si, jak mu po tvářích stékají velké slzy, ale trval stále na svém: „Pomůžu ti utiшит strážce.“

Přikývla a naznačila mu, aby podpíral Oraina, který klopýtal. Musí mu utiшит bolesti, zklidnit vír jeho myšlenek a emocí, a také... Ano, musí dovolit, aby se ptáci po městě normálně pro-

bouzeli, s obyčejným křikem, zatímco ty u bran, jimiž budou procházet, musí nechat v transu...

Došli k postranní bráně. Caryl položil ruku na petlici, zámek povolil a dveře se otevřely. Zlomený zámek hlasitě zaskřípal, až to vypadalo, že se celým městem rozléhá děsivý řev. Vyrázili pryč a utíkali, seč jim síly stačily, do tábora ke Carolinovu stanu, kde už se řadila armáda... Carolin chytil Oraina do náruče a rozplakal se úlevou a radostí. Romilly se otočila a pevně objala Caryla.

„Vyvázli jsme, podařilo se nám to! Ach, Caryle, bez tebe bych to nikdy nedokázala!“

Carolin se obrátil a otevřel náruč, aby do ní vzal Romilly i Caryla současně.

„Poslouchejte,“ řekl Orain. „Ten rachot! Vědí, že jsem uprchl!“

„Naše vojsko je tady od toho, aby tě chránilo,“ pravil tiše Carolin. „Už se tě, bratře, ani nedotknou. Ale myslím, že teď je řada na nich, aby se vzdali. Nespálím svým lidem ve městě střechu nad hlavami a ušetřím každého, kdo se mi vzdá a odpřísáhne mi věrnost. Domnívám se, že Rachal a Lyondri si dnes ráno najdou několik svých vojáků.“ Ucítil, jak sebou Orain škubl, když se při objetí nechtěně dotkl obvazu na jeho uchu.

„Můj bratře, dovol, ať ti ošetřím rány...“

Vzal ho do stanu, kde ho Maura a Jandria začaly ošetřovat. Když mu převazovaly useknuté prsty a ucho, Carolin tam ve světle lampy seděl a mrkal, aby potlačil slzy.

„Jak se ti odvděčím, Romilly?“

„Není třeba mě odměňovat,“ odpověděla Romilly. Nyní, když bylo po všem, celá se roztrásla a byla ráda, že ji podpírá Aldericaova ruka a přidržuje jí pohár s vínem u rtů. „Stačí, že pan Orain již ví...“ nevěděla, co vlastně chce říct, dokud sama sebe neuslyšela: „že i když jsem jenom žena, nemám míň odvahy než kterýkoli muž!“

Orain zvedl paže a pevně ji objal, čímž se mu uvolnily obvazy a zamazaly ji od krve. „Moje drahá,“ šeptal a pevně ji svíral, mumlaje jí něco jako malému dítěti. „Já to tak nemyslel... Já tě

jenom takovou nechtěl, chtěl jsem být vždycky tvůj přítel... Měl jsem jen pocit, že jsi mě strašně obelhala..."

Když ho objala a políbila na tvář, poznala, že také pláče. Ocitla se mu na klíně jako malé dítě a on ji hladil po vlasech. Orain natáhl volnou ruku k Aldericovi a pravi! „Doneslo se mi, že ses sám nabídl jako výkupné za mě, synu. Jak jsem si to jenom zasloužil? Nikdy jsem ti nebyl otcem..."

„Dal jste mi život,“ odvětil Alderic tiše. „Aspoň to vám dlužím, když už jste se ode mne nedočkal lásky ani úcty.“

„Možná proto, že jsem si to nezasloužil,“ řekl Orain a Caryl mu přistoupil ke kolenům, aby ho také objal, včetně Romilly, která mu stále seděla na klíně. Carolin řekl se staženým hrdlem: „Jste tady všichni a živí. To stačí. Caryle, přísahám, že ti budu otcem a že tě vychovám spolu se svými syny. A pokud nebudu muset, Lyondriho nezabiju. Nebudu mít patrně na vybranou, protože nyní už mu nemohu věřit ani se spoléhat na jeho slovo; ale pokud to jenom trochu půjde, nechám ho dožít v exilu.“

Caryl roztřeseným hlasem odpověděl: „Vím, že všechno, co uděláte, bude šlechetné, strýčku.“

„Tak, a až budete se svými projevy lásky hotovi,“ pronesla Jandria pichlavě, „tak tady tomu muži převážu rány, aby nám během snídaně nevykrvácel.“

Orain se na ni usmál a řekl: „Zase tak zraněný nejsem. Můj kat svoji práci uměl tak dobře jako vojenský chirurg. Aspoň, že to udělal rychle. Přesto mi říkali..." náhle se otřásl a rozechvělým hlasem pokračoval: „Přišla jsi v pravý čas, Romilly.“

Nezraněnou rukou ji chytil za paži a něžně pravil: „Nemohu si tě vzít, dítě. To nemám v povaze. Ale jestli to Carolin dovolí, dám ti svého syna..." vzhlédl k Aldericovi. „Vidím, že by proti tomu nic nenamítal.“

„Nic by mi neudělalo větší radost,“ vložil se do toho Ruven a usmál se na Alderica.

„Tak tedy domluveno,“ usmál se Orain, ale Romilly se nahnevane odtáhla.

„A já k tomu nemám co dodat?“ zeptala se a rukou se dotkla ucha, z něhož si strhla náušnici. „Mám povinnosti vůči Sester-

stvu, dokud neuplyne rok. A pak..." trochu nervózně se pousmála na Alderica a Ruvena. „Vím už, že i když mám velké schopnosti, přesto nemám *laran* důkladně vycvičen, protože jinak by mě na bitevním poli, když zahynul Hvězdný svit, nezradil... Málem jsem zemřela spolu s ním, neboť jsem nevěděla, jak se z toho vymanit.

Pokud mě vezmou..." pohlédla z Ruvena na Alderica, „půjdu do Věže a naučím se všechno, co potřebuji znát, abych svému *laranu* vládla já, a ne aby on vládl mně. A pak se musím usmířit s otcem a nevlastní matkou. A potom..." rozpačitě se usmála na Alderica, „potom už možná budu sama sebe znát natolik, abych věděla, jestli si tě chci vzít - nebo někoho jiného.“

„Mluví jako sestra meče,“ pravila souhlasně Jandria, ale Romilly to sotva zaslechla. Alderic vzdychl a vzal ji za ruku.

„Až to všechno vyřídíš,“ pronesl tiše, „budu čekat na tvé rozhodnutí, Romilly.“

Chytila ho za prsty, ale jenom na chvíli. Nebyla si jistá; ale už se aspoň nebála.

„Pane,“ obrátila se na Carolina. „Mohu odejít, abych vzala vašeho příbuzného do stanu Sesterstva a našla mu tam nějaké kalhoty?“ Podívala se na Caryla, který se samými rozpaky začervenál a řekl: „Prosím, strýčku. Já... Já se přece nemůžu ukázat před armádou v pyžamu!“

Carolin se zasmál a pravil: „Jak si přeješ, drahá jestřábnice. Byla jsi mně a těm, které miluji, oddaná a věrná. Až splníš povinnosti, které před tebe postavil tvůj *laran*, rodiče a ten, kterého si budeš chtít vzít, očekávám tě zase u nás v Hali.“ Otočil se a vzal za ruku Mauru: „Slíbil jsem ti, že letnice oslavíme v Hali, že? A to máme za měsíc. Jestli vás to, má paní, potěší, byl jsem toho názoru, že bychom uspořádali svatbu jestřábnice společně se svatbou její královny. Ale můžeme počkat.“ Zasmál se a dodal: „Až takový tyran skutečně nejsem. Ale jednoho dne se, Romilly, staneš jestřábnicí vládnoucího krále, jako jsi jí byla králi v exilu!“

Uklonila se a řekla: „Děkuji, pane.“ Duchem však již byla na cestě ke zdem Tramontanské věže.

Marion Zimmer Bradley
VLÁDKYNĚ JESTŘÁBŮ

z anglického originálu *Hawkmistress!*,
vydaného roku 1982 nakladatelstvím Daw Books, Inc.,
přeložila Ivana Muková.

Obálku navrhl Martin Zhouf s použitím
obrazového rámu Richarda Hescox.

Vydal Knižní klub v Praze
roku 1997 jako svou 469. publikaci.

Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.

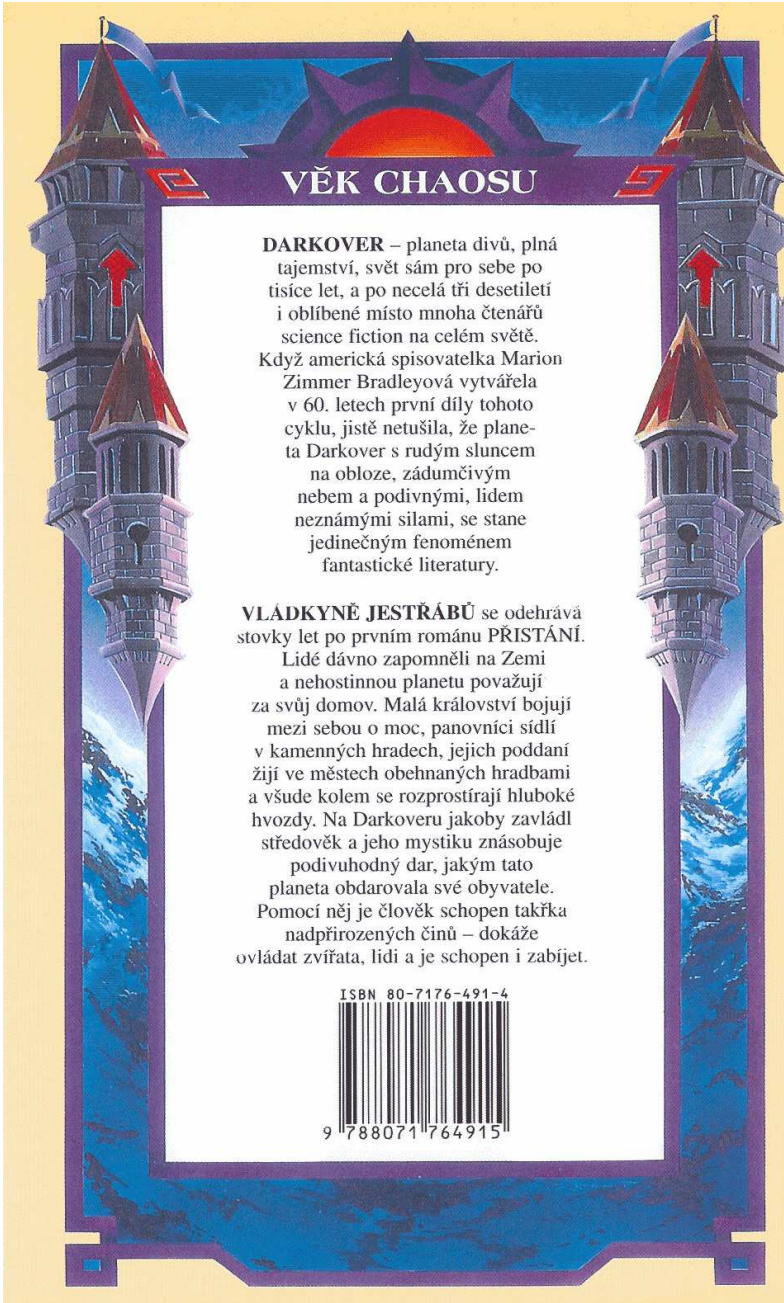
Technická redaktorka Alena Suchánková.

Počet stran 384.

Sazba SF SOFT, Praha.

Tisk Graphischer Grossbetrieb Possneck, GmbH, SRN.

Vydání první.

VĚK CHAOSU

DARKOVER – planeta divů, plná tajemství, svět sám pro sebe po tisíce let, a po necelá tři desetiletí i oblíbené místo mnoha čtenářů science fiction na celém světě.

Když americká spisovatelka Marion Zimmer Bradleyová vytvářela v 60. letech první díly tohoto cyklu, jistě netušila, že planeta Darkover s rudým sluncem na obloze, zádušným nebem a podivnými, lidem neznámými silami, se stane jedinečným fenoménem fantastické literatury.

VLÁDKYNĚ JESTŘABŮ se odehrává stovky let po prvním románu **PŘISTÁNÍ**.

Lidé dávno zapomněli na Zemi a nehostinnou planetu považují za svůj domov. Malá království bojují mezi sebou o moc, panovníci sídlí v kamenných hradech, jejich poddaní žijí ve městech obehnaných hradbami a všude kolem se rozprostírají hluboké hvozdy. Na Darkoveru jakoby zavládl středověk a jeho mystiku znásobuje podivuhodný dar, jakým tato planeta obdarovala své obyvatele. Pomocí něj je člověk schopen takřka nadpřirozených činů – dokáže ovládat zvířata, lidi a je schopen i zabít.

ISBN 80-7176-491-4

9 788071 764915